ERNEST CLINE

ARMADA

NAUTILUS

ERNEST CLINE

ARMADA

Original: *Armada* (2015)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA

2017

FAZA ÎNTÂI

„Singura utilizare legitimă a unui computer
o reprezintă jocurile”.

EUGENE JARVIS, creatorul lui *Defender*

1.

Priveam pe fereastra clasei și visam cu ochii deschiși la aventuri, când am zărit farfuria zburătoare.

Am clipit din ochi și am privit iarăși – însă era tot acolo: un disc cromat strălucitor care descria zigzaguri pe cer. M-am străduit să-l urmăresc într-o serie de viraje tot mai rapide și imposibil de strânse, care ar fi strivit orice om, dacă ar fi fost la bord. Discul a fulgerat către orizontul îndepărtat, apoi s-a oprit instantaneu. Pentru câteva secunde a plutit nemișcat deasupra lizierei îndepărtate, ca și cum ar fi scanat zona de sub el cu o rază invizibilă, după care s-a relansat brusc spre cer, executând altă serie de schimbări ale cursului și vitezei ce sfidau legile fizicii.

Am încercat să-mi păstrez calmul. Am încercat să rămân sceptic. Mi-am reamintit că eram un om al științelor exacte, chiar dacă de obicei luam doar nota 8 la materiile respective.

M-am uitat iarăși la obiect. Tot nu-mi puteam da seama ce era, însă știam ce *nu* era – nu era un meteorit. Nici balon meteo sau gaze de mlaștină sau fulger globular. Nu, obiectul zburător neidentificat pe care-l priveam cu propriii mei ochi nu provenea în mod clar *de pe acest Pământ.*

Primul meu gând a fost: *Să-mi bag picioarele*!

Urmat imediat de: *Nu-mi vine să cred că se-ntâmplă-n cele din urmă.*

Încă din prima zi de grădiniță, sperasem și așteptasem ca un eveniment fantastic și cu implicații mondiale să distrugă finalmente monotonia nesfârșită a învățământului public.

Petrecusem sute de ore privind decorul calm, de suburbie supusă care-mi înconjura școala, tânjind în tăcere la declanșarea unei apocalipse zombi, la un accident mutant care să-mi confere superputeri sau poate la apariția neașteptată a unei bande de pitici cleptomani călători prin timp.

Și multe dintre visele acelea cu ochii deschiși începuseră prin sosirea neașteptată a unor ființe de pe altă lume.

Bineînțeles, nu crezusem niciodată că s-ar putea întâmpla cu adevărat. Chiar dacă vizitatorii extratereștri ar fi decis *realmente* să survoleze această planetă verde-albastră micuță și cu totul insignifiantă, niciun extraterestru care s-ar fi respectat n-ar fi ales vreodată orașul meu natal Beaverton din statul Oregon – supranumit PlictisSițel lapte albastru[1]!

Însă acum, aici, miraculos se întâmpla ceva *cu adevărat*... și continua să se întâmple! Afară era o blestemată de farfurie zburătoare, iar eu o urmăream cu privirea.

Și eram aproape sigur că se apropia.

Am tras pe furiș cu coada ochiului la prietenii mei cei mai buni, Cruz și Diehl, care stăteau amândoi în banca din spatele meu. Însă în clipa de față erau angajați într-o controversă în șoaptă și niciunul nu se uita spre fereastră. M-am gândit să încerc să le atrag atenția, dar mă temeam că obiectul putea să dispară în orice secundă și nu voiam să ratez ocazia de a vedea totul eu însumi.

Am revenit cu ochii către fereastră, la timp ca să văd alt fulger argintiu-strălucitor, când farfuria zburătoare a gonit lateral peste peisaj, apoi s-a oprit și a plutit staționar, înainte de a porni iarăși. Plutire staționară, deplasare. Plutire staționară, deplasare.

Era clar că se apropia. Acum îi puteam distinge mai detaliat forma. S-a înclinat câteva secunde pe o parte, i-am zărit profilul pentru întâia dată de sus și mi-am dat seama că nu semăna defel cu o farfurie. Din unghiul acesta, fuzelajul ei simetric aducea cu o secure de luptă cu două tăișuri, iar între aripile lungi și zimțate se găsea o prismă octogonală neagră, care scânteia ca o nestemată întunecată în razele soarelui matinal.

---

[1] Abundența de trimiteri, aluzii și jocuri de cuvinte ce implică filme, cărți, jocuri, cântece și produse specifice culturii americane ar putea răpi plăcerea lecturii dacă ar fi semnalate prin note de subsol; cititorii se pot bucura descoperindu-le singuri pe cele care le sunt familiare. (n. trad.).

În clipa aceea am simțit cum creierul începe să mi se scurtcircuiteze, pentru că era imposibil să mă înșel în privința designului aceluia distinctiv. La urma urmelor, în ultimii ani îl văzusem aproape în fiecare seară printr-un reticul de țintire. Mă uitam la o Glaive sobrukai, una dintre navele de vânătoare pilotate de extratereștrii răi din *Armada,* jocul meu video favorit.

Ceea ce era, bineînțeles, imposibil. Ca și cum aș fi văzut o TIE Fighter sau o Wardbird klingoniană traversând cerul. Sobrukai și navele lor de vânătoare Glaive erau creații fictive dintr-un joc video. Ele nu existau în lumea reală – *nu puteau* exista! Jocurile video *nu* învie și navele spațiale ficționale *nu* survolează orașul tău natal. Asemenea rahaturi implauzibile se întâmplau doar în filme jalnice din anii 1980, ca *TRON, Jocuri de război* sau *Ultimul luptător stelar.* Genul de filme după care fusese înnebunit răposatul meu tată.

Nava sclipitoare s-a înclinat din nou pe o parte și acum am putut-o vedea încă și mai bine… și n-am mai avut nicio îndoială. Era o Glaive și puteam zări până și canelurile distinctive, ca zgâriate de o gheară, din lungul fuzelajului și tunurile gemene cu plasmă ce-i ieșeau din bot ca niște colți.

Pentru ceea ce vedeam exista o singură explicație logică. Halucinam. Și știam ce fel de indivizi suferă de halucinații în plină zi, fără vreun ajutor din partea drogurilor sau alcoolului. Cei sony după Sony, ăia erau. Tipii cu deficiențe serioase la cutiuță.

De mult mă întrebam dacă tata nu fusese o asemenea persoană, din cauza chestiilor pe care le citisem într-unul dintre jurnalele lui vechi. Ceea ce văzusem acolo îmi lăsase impresia că spre sfârșitul vieții devenise cumva paranoic. Era chiar posibil să-și fi pierdut capacitatea de a deosebi jocurile video de realitate – exact problema pe care se părea că o aveam eu acum. Poate că era așa cum mă temusem întotdeauna în secret: Așchia sărise imediat lângă Trunchiul Nebun.

Mă drogase oare cineva? Nu, imposibil! În dimineața asta nu mâncasem decât o Pop-Tart cu căpșuni, pe care o înfulecasem în mașină în drum spre școală… iar unicul lucru mai nebunesc decât halucinația unei nave spațiale fictive dintr-un joc video ar fi fost s-o pun pe seama unei tarte neîncălzite. Mai ales când știam că propriul meu ADN era un suspect mult mai plauzibil.

Mi-am dat seama că era greșeala mea. Mi-aș fi putut lua măsuri de precauție. Dar în loc s-o fac, procedasem exact pe dos. Ca și taică-meu, îmi petrecusem viața supradozându-mă cu escapism needitat, acceptând fără să clipesc ca fanteziile să-mi devină realitate. Iar acum, așa cum se întâmplase cu tata înaintea mea, plăteam prețul lipsei de prevedere. Deraiam de pe șine, în trenul nebuniei. Practic, îl puteai auzi pe Ozzy zbierând „All aboard!”

Nu face asta! m-am implorat în minte. *Nu ceda acum, când mai avem doar două luni până la absolvire*! *Asta-i linia dreaptă din fața tribunelor, Lightman*! *Adună-te*!

Dincolo de fereastră, Glaive Fighterul a fulgerat iarăși în lateral. Când a trecut peste un pâlc de copaci înalți, le-am văzut ramurile legănându-se în curentul provocat de trecerea lui. Apoi a străpuns alt nor, deplasându-se atât de rapid, încât i-a perforat o gaură perfect rotundă prin centru și a târât după el câteva fuioare lungi de vapori când a ieșit prin partea opusă.

După o secundă, aparatul a încremenit pentru ultima dată în văzduh, apoi a țâșnit drept în sus într-o ceață argintie, dispărând din vedere la fel de iute pe care se ivise.

Am rămas nemișcat o clipă, incapabil să fac altceva decât să mă holbez la peticul pustiu de cer unde fusese cu o secundă mai devreme. După aceea am privit în jur, la ceilalți elevi din apropiere. Nimeni nu se uita în direcția ferestrelor. Dacă Glaive Fighterul fusese cu adevărat acolo, nimeni nu-l văzuse.

M-am răsucit și am scanat din nou cerul pustiu, rugându-mă să reapară ciudatul vehicul argintiu. Pierise însă de mult și acum eram silit să-i fac față urmărilor.

Vederea Glaive Fighterului, sau năzărirea lui, îmi declanșase în minte o mică alunecare de pietricele, care creștea deja, transformându-se într-o avalanșă de emoții conflictuale și memorii fragmentate – toate asociate tatii și jurnalului vechi pe care-l găsisem printre lucrurile lui.

De fapt nu eram nici măcar sigur că fusese un jurnal. Nu-l citisem niciodată până la capăt. Fusesem prea tulburat de conținutul lui și de ceea ce părea să implice în ce privește starea mintală a autorului. De aceea îl pusesem înapoi unde-l găsisem și încercasem să uit până și de existența sa... iar până cu câteva secunde în urmă reușisem.

Acum se părea însă că nu mă puteam gândi la nimic altceva.

Am simțit brusc imboldul de a părăsi școala, de a reveni acasă și a căuta jurnalul. N-ar fi durat mult. Locuiam la numai câteva minute distanță.

M-am uitat către ușă și către bărbatul care o păzea, domnul Sayles, profesorul nostru de Matematici Integrate II. Avea păr argintiu tuns periuță, ochelari cu rame groase din corn și purta același costum monocrom dintotdeauna: pantofi negri, pantaloni negri, cămașă albă cu mâneci scurte și ac negru de cravată. Predase în liceul acesta de peste patruzeci și cinci de ani, iar fotografiile din anuarele ținute în bibliotecă constituiau dovada că etalase mereu același echipament retro. Domnul S. se pensiona finalmente anul ăsta, ceea ce era bine, fiindcă se părea că își pierduse interesul încă din secolul trecut. Azi petrecuse primele cinci minute, dându-ne tema pentru acasă, după care ne acordase restul orei să lucrăm la ea, iar el ne ignorase și-și rezolvase cuvintele încrucișate. Cu toate acestea, m-ar fi zărit dacă aș fi încercat să mă furișez afară.

Mi-am întors ochii spre ceasul vechi înglobat în peretele din cărămidă verde-lămâie de deasupra tablei negre demodate. Cu obișnuita lui lipsă de milă, m-a informat că mai rămăseseră treizeci și două de minute până va suna clopoțelul.

Era imposibil să mai pot suporta treizeci și două de minute. După ceea ce văzusem, aș fi fost norocos dacă izbuteam să-mi țin mințile întregi încă treizeci și două de secunde.

În stânga mea, Douglas Knotcher era angajat în umilirea zilnică a lui Casey Cox, puștiul timid și acneic care avusese ghinionul să stea pe locul din fața lui. De obicei, Knotcher se limita la scuiparea de insulte verbale spre sărmanul băiat, dar azi decisese să adopte tehnici tradiționale și-l scuipa cu bobițe de hârtie. Avea pe pupitru un morman de proiectile umede, îngrămădite ca niște ghiulele, și le lansa una după alta în ceafa lui Casey. Părul bietului puști era deja umed de la saliva atacurilor anterioare. Doi amici ai lui Knotcher îl priveau din spatele clasei și chicoteau de fiecare dată când îl pocnea pe Casey cu alt proiectil, îndemnându-l să continue.

Mă scotea din fire când Knotcher îl teroriza așa pe Casey... ceea ce, bănuiam, era unul dintre motivele pentru care lui Knotcher îi plăcea atât de mult s-o facă. Știa că nu puteam mișca niciun deget în privința asta.

M-am uitat la domnul Sayles, dar era tot pierdut în careul lui de cuvinte încrucișate, neavând habar de nimic, ca de obicei – un lucru de care Knotcher profita zilnic. Și tot zilnic eu trebuia să rezist imboldului de a-i vârî propriii dinți pe gât.

În general, Doug Knotcher și cu mine izbutiserăm să ne evităm după „Incidentul” din gimnaziu. Până anul acesta, când mâna crudă a destinului ne aruncase pe amândoi în aceeași clasă de matematică. Ba chiar așezați pe rânduri adiacente. Era aproape ca și cum universul *ar fi dorit* ca ultimul meu semestru de liceu să fie cât mai infernal.

Asta ar fi explicat de asemenea și motivul pentru care fosta mea prietenă Ellen Adams se afla tot în clasa asta. Cu trei rânduri în dreapta mea și două pupitre în spate, în afara vederii mele periferice.

Ellen era prima mea dragoste și noi ne dăruiserăm virginitatea reciproc. Trecuseră aproape doi ani de când îmi dăduse papucii pentru un sportiv dintr-o școală vecină, dar de fiecare dată când îi vedeam pistruii de pe șaua nasului – sau o zăream îndepărtându-și din ochi părul roșcat și cârlionțat –, simțeam cum mi se sfâșie din nou inima. De obicei petreceam ora străduindu-mă să uit că ea se află în clasă.

Silit să stau în fiecare după-amiază între dușmanul meu de moarte și fosta mea prietenă, simțeam că ora a șaptea de matematică era propriul meu Kobayashi Maru, un scenariu brutal în care nu puteai câștiga, conceput pentru a-mi testa tăria emoțională.

Din fericire, destinul echilibrase cumva ecuația de coșmar, plasându-i tot în clasa asta pe prietenii mei cei mai buni. Dacă Cruz și Diehl n-ar fi fost repartizați aici, probabil c-aș fi cedat și aș fi început să halucinez rahaturi în toiul zilei încă din prima săptămână.

Am privit din nou către ei. Diehl era înalt și slab, iar Cruz era scund și îndesat, și amândoi aveau același prenume: Michael. Ca să evit confuziile, eu le spusesem pe numele de familie încă din școala generală. Cei doi Mike continuau să fie angajați în aceeași conversație șușotită pe care o purtaseră mai devreme, înainte ca eu să fi visat cu ochii deschiși și să încep să am halucinații. Acum am încercat să mă concentrez asupra vocilor lor.

— Sting nu era nici măcar o sabie *adevărată,* spunea Diehl. Era mai degrabă un cuțit hobbit care strălucea pe întuneric, pe care-l foloseau ca să-ntindă untul și gemul pe pesmeți, pe pâine lembas și rahaturi de-alea.

Cruz a dat ochii peste cap.

— „Dragostea ta pentru jumătățile de ființă ți-a încețoșat mințile”, a citat el. Sting a fost o armă *elfă,* făurită în Gondolin în Primul Ev! Putea să taie aproape orice! Iar lama ei strălucea doar când detecta în apropiere orci sau spiriduși. Ce detectează Mjolnir? Accente false și păr înghețat?

Doream să le spun ceea ce tocmai văzusem, dar chiar dacă erau prietenii mei cei mai buni, era imposibil să mă creadă. Aveau să suspecteze alt simptom al instabilității psihologice a tovarășului lor Zack.

Și poate că așa și era.

— Thor nu trebuie să-și detecteze inamicii ca să poată fugi și ascunde-n vizuina lui micuță de hobbit! a șuierat Diehl. Mjolnir e de-ajuns de puternic ca să distrugă munți și poate, de asemenea, să emită rafale de energie, să creeze câmpuri de forță și să cheme trăsnete. Ciocanul se-ntoarce întotdeauna în mâna lui Thor după ce-l azvârle, chiar dac-ar trebui să străpungă o-ntreagă planetă ca să revină la el! Și doar Thor îl poate mânui!

S-a lăsat pe spate.

— Fraiere! a spus Cruz. Mjolnir este un rahat de briceag elvețian magic! Chiar mai nașpa decât inelul lui Green Lantern! Ciocanului ăluia i se dă câte o putere nouă la fiecare două săptămâni, doar ca să-l scoată pe Thor din mizeriile imbecile în care-l bagă cu scenariile lor, a zis el pufnind. Apropo, mulți alții au mânuit Mjolnir, inclusiv *Wonder Woman* într-un număr Crossover. Gugălește! Toată argumentația ta-i nevalidă, Diehl!

Că tot veni vorba, propria mea alegere ar fi fost probabil Excalibur, așa cum era prezentată în filmul cu același nume, dar nu aveam chef să mă alătur dezbaterii. Atenția mi-a revenit la Knotcher, care tocmai expedia o bobiță de hârtie gigantică spre Casey. Aceasta l-a izbit în ceafa deja udă, apoi a căzut pe podea, unde s-a alăturat mormanului de proiectile lansate anterior, care se acumulaseră deja acolo.

Casey s-a încordat și a rămas rigid o secundă după impact, dar nu s-a întors. S-a afundat înapoi în scaun, în timp ce torționarul lui pregătea altă salvă salivară.

Exista o legătură evidentă între comportamentul lui Knotcher și bețivul brutal care-i era tată, totuși asta nu mi se părea o scuză pentru purtarea lui sadică. Și eu aveam necazuri paterne clare, dar nu m-ați fi văzut smulgând aripile muștelor.

Pe de altă parte, eu aveam într-adevăr o ușoară problemă de gestionare a furiei, căreia îi era asociat un trecut de violență fizică, ambele bine documentate de sistemul învățământului de stat.

Și – a, da! – chestia cu „halucinația vehiculului spațial extraterestru din jocul meu video favorit”.

Ca atare, poate că nu mă aflam în cea mai bună poziție pentru a judeca sănătatea mintală a altora.

Am privit în jur, la colegii de clasă. Toți din imediata vecinătate se uitau acum spre Casey, întrebându-se probabil dacă aceasta va fi ziua când se va ridica în sfârșit împotriva lui Knotcher. Dar Casey continua să-l privească pe domnul Sayles, care era afundat în careul lui de cuvinte încrucișate, neatent la drama adolescentină intensă ce se derula în fața lui.

Knotcher a lansat altă salvă și Casey s-a afundat încă și mai mult în scaun, aproape ca și cum s-ar fi topit.

Am încercat să fac ceea ce făcusem tot semestrul. Am încercat să-mi gestionez furia. Să-mi concentrez atenția altundeva și să-mi văd de treaba mea. Însă n-am putut și n-am făcut-o.

Vederea lui Knotcher care îl tortura pe Casey în timp ce noi, restul, stăteam și ne uitam m-a umplut nu numai de autodispreț, ci și de dezgust pentru întreaga mea specie. Dacă în univers existau și alte civilizații, de ce ar fi dorit ele vreodată să contacteze omenirea? Dacă acesta era felul cum ne tratam între noi, câtă bunătate am fi putut arăta unei rase de făpturi cu ochi bulbucați sosite de dincolo de hăul cosmic?

O imagine clară a Glaive Fighterului mi-a reapărut în minte și mi-a mai ridicat tensiunea nervoasă. Am reîncercat să mă calmez, amintindu-mi de ecuația lui Drake și de paradoxul lui Fermi. Știam că în cosmos exista probabil viață, pe undeva. Dar, ținând seama de dimensiunile vaste și de vârsta universului, știam de asemenea ce probabilitate astronomic de mică exista

pentru ca noi să contactăm vreodată formele acelea de viață, și cu atât mai puțin în decursul duratei neglijabile a propriei mele vieți. Probabil că eram împotmoliți aici pentru veșnicie, pe a treia planetă de la soarele nostru. Îndreptându-ne curajoși spre extincție.

Am simțit o durere ascuțită în falcă și mi-am dat seama că-mi încleștam maxilarele... îndeajuns de tare ca să-mi trosnească măselele. Le-am descleștat cu efort. După aceea m-am uitat în spate către Ellen, ca să văd dacă ea privea. Se uita la Casey cu o expresie de neajutorare și milă în ochi.

Aceea a fost picătura care mi-a umplut paharul.

— Zack, ce faci? l-am auzit pe Diehl întrebând cu o șoaptă panicată. Stai jos!

Am coborât ochii. Fără să-mi dau seama, mă ridicasem de la pupitrul meu. I-am privit apoi din nou pe Knotcher și Casey.

— Nu te băga-n asta! a șuierat Cruz peste celălalt umăr al meu. Termină, frate!

O peliculă roșie de furie îmi lunecase însă deja peste ochi.

Când am ajuns la Knotcher, n-am făcut ceea ce doream, adică să-l prind de păr și să-l izbesc cu fața în tăblia pupitrului său cât puteam de tare, iar și iar.

În loc de asta, m-am aplecat și am ridicat grămada umedă de bobițe de hârtie cenușii care se adunase pe podea înapoia scaunului lui Casey. Mi-am folosit ambele palme ca să le strâng pe toate laolaltă într-un singur ghemotoc ud, pe care l-am trântit direct pe creștetul lui Knotcher. S-a auzit un plescăit extrem de mulțumitor.

Knotcher a sărit în sus și s-a răsucit să-și înfrunte atacatorul, dar a încremenit când mi-a văzut chipul. Ochii i s-au bulbucat și a părut să pălească ușor.

Un „*Aaaaaah*!” colectiv s-a înălțat dinspre colegii noștri de clasă. Toți știau ce se petrecuse între mine și Knotcher în gimnaziu și toți erau electrizați de posibilitatea unei reluări. Ora a șaptea, Matematici Integrate, tocmai devenise al naibii de interesantă.

Knotcher a ridicat o mână și și-a tras grămada de bucățele ude de pe cap. Apoi a aruncat-o furios prin clasă, împroșcând neintenționat șase-șapte elevi. Ne-am țintuit ochi în ochi. Am văzut un firișor din propria lui salivă curgându-i pe partea stângă a feței. S-a șters, fără să-și desprindă privirea de la mine.

— Ai decis până la urmă să-i iei apărarea prietenului tău, Lightman? a murmurat el, nereușind prea grozav să-și ascundă șovăiala din glas.

Mi-am dezvelit dinții și am făcut un pas înainte, trăgând pumnul drept îndărăt. Gestul acela a avut efectul dorit. Knotcher nu numai că a tresărit, ci s-a dat cu totul înapoi, împiedicându-se de propriul lui scaun și aproape căzând pe podea. După aceea s-a îndreptat însă și m-a înfruntat iarăși, cu obrajii învăpăiați acum de rușine.

Clasa amuțise complet, cu excepția țăcănitului permanent al vechiului ceas de perete, care număra secundele.

Fă-o! am gândit. *Oferă-mi un pretext*! *Dă-mi un pumn*!

Dar puteam zări teama crescând în ochii lui Knotcher, umbrindu-i mânia. Poate că după expresia propriilor mei ochi înțelesese că eram pe punctul s-o iau razna.

— Psihopatule! a mormăit el în bărbie, după care s-a întors și s-a așezat, arătându-mi degetul mijlociu peste umăr.

Mi-am dat seama că pumnul drept îmi era tot ridicat. Când l-am coborât în cele din urmă, toată clasa a părut să răsufle la unison. M-am uitat la Casey, așteptându-mă să-mi ofere o încuviințare de mulțumire din cap. Continua să stea însă gârbovit la pupitrul lui ca un câine bătut și nu voia contact vizual cu mine.

Am aruncat altă privire către Ellen. De data asta am surprins-o uitându-se la mine, însă și-a ferit imediat ochii, refuzând să mă privească. Am scanat restul clasei. Singurii care acceptau contact vizual erau Cruz și Diehl, și ambii afișau expresii îngrijorate.

În clipa aceea domnul Sayles a ridicat în cele din urmă privirea de la careul de cuvinte încrucișate și m-a zărit în picioare lângă Knotcher ca un ucigaș cu toporul. A bâjbâit la proteza auditivă, a reactivat-o, după aceea s-a uitat iar la mine, apoi la Knotcher și iar la mine.

— Ce se-ntâmplă, Lightman? a întrebat el, ațintindu-mă cu un deget noduros. Când nu i-am răspuns, s-a încruntat. Treci la locul tău – imediat!

N-am putut să-i dau ascultare. Dacă mai rămâneam aici încă o secundă, craniul avea să-mi implodeze. De aceea am ieșit din clasă, trecând chiar prin fața catedrei, în drum spre ușa

deschisă. Domnul Sayles m-a privit și a ridicat neîncrezător din sprâncene:

— Sper că te duci direct la cancelarie, domnule! a strigat în urma mea.

Eu sprintam deja spre ieșirea cea mai apropiată, perturbând pe rând clasele prin scârțâitul sacadat al tălpilor adidașilor pe podeaua ceruită a coridorului.

După aproape o eternitate, am ajuns la ușa clădirii liceului. În timp ce alergam spre parcarea elevilor, am cercetat cerul de la un orizont la celălalt. Oricine m-ar fi văzut dinăuntrul școlii m-ar fi crezut probabil un nebun care urmărea un meci de tenis între giganți pe care doar el putea să-i vadă… sau un Don Quijote care cântărea din ochi câteva mori de vânt înainte să le atace.

Mașina mea se afla spre spatele parcării. Era un Dodge Omni alb, model 1989, care-i aparținuse cândva tatii, presărat de urme de lovituri și zgârieturi, cu vopseaua cojindu-se și petice mari de rugină. În timpul copilăriei mele, stătuse neglijat sub o prelată din garajul nostru, până ce mama îmi aruncase cheile în ziua când împlinisem șaisprezece ani. Acceptasem cadoul cu sentimente contradictorii, și nu doar pentru că era o rablă ruginită, care abia mai funcționa. Întâmplător era și mașina în care fusesem conceput și, printr-o coincidență, pe când se găsea în aceeași parcare de acum. Un nefericit detaliu banal pe care mama îl scăpase odată, de Valentine’s Day, după ce băuse prea mult vin și vizionase de prea multe ori la rând *Spune orice. In vino veritas* – de două ori mai adevărat în cazul mamei, când combinației i se adăuga un film regizat de Cameron Crowe.

Una peste alta, Omni era acum al meu. Bănuiesc că viața-i un cerc. Iar un automobil moca este un automobil moca, mai ales pentru un licean falit. Mă străduiam pur și simplu să nu mă gândesc la ce făceau părinții mei adolescenți pe bancheta din spate, în timp ce Peter Gabriel le cânta în șoaptă din casetofon.

Da, mașina încă avea un casetofon funcțional. Îi cumpărasem un cablu adaptor, așa că puteam pune muzică de pe telefonul meu, totuși preferam să ascult vechile casete compilate de tata. Formațiile lui favorite deveniseră și favoritele mele: ZZ Top, AC/DC, Van Halen, Queen. Am pornit mărețul motor cu patru cilindri al lui Omni și coverul după „Get It On (Bang a Gong)” cântat de Power Station a început să răsune din difuzoarele pe jumătate sparte.

Am gonit spre casă cât am putut de repede, strecurându-mă prin labirintul de străzi suburbane umbroase cu o viteză probabil periculoasă, mai ales fiindcă în majoritatea timpului nu mă uitam la drumul din față, ci la cer. Era abia mijlocul după-amiezii, însă o lună aproape plină se întrezărea deja vag deasupra, iar ochii mi se întorceau întruna asupra ei, în timp ce scanam bolta. Drept urmare a fost cât pe ce să nu văd două semafoare în scurta călătorie spre casă, după care un SUV a vâjâit la câțiva centimetri de mine, când am trecut pe roșu.

După aceea mi-am aprins luminile de avarie și am parcurs foarte încet ultimii kilometri, continuând să-mi răsucesc gâtul în sus, incapabil să-mi dezlipesc ochii de pe cer.

2.

Am parcat pe aleea de acces a garajului și am oprit motorul, dar n-am coborât imediat din mașină. Am rămas locului, strângând volanul cu ambele mâini, am privit în tăcere fereastra de la pod a căsuței noastre din cărămidă, acoperită de iederă, și mi-am amintit prima mea vizită acolo, pentru a scotoci prin lucrurile vechi ale tatii. Mă simțisem precum Clark Kent pregătindu-se să afle în sfârșit adevărul despre originea sa de la fantoma holografică a propriului tată, mort de mult timp. Acum însă mă gândeam la Luke Skywalker, tânăr candidat Jedi, care privea intrarea peșterii de pe Dagobah, în vreme ce maestrul Yoda îi povestea despre lecția din ziua aceea: *Putere mare în partea întunecată a Forței locul acesta are. Să intri acum trebuie, șmechere*!

Așa că am intrat.

Când am descuiat ușa casei și am pășit în living, bătrânul nostru beagle, Muffit, m-a privit somnoros de pe covorașul pe care se întinsese. Cu câțiva ani în urmă, m-ar fi așteptat imediat înapoia ușii, lătrând ca dementul, dar amărâtul îmbătrânise și surzise în asemenea hal, încât sosirea mea abia dacă-l trezise. S-a întors pe spate și l-am scărpinat de câteva ori, în grabă, pe burtică, după care m-am îndreptat spre scară. Muffit m-a privit, însă nu m-a urmat.

Când am ajuns la ușa podului, am rămas pe loc în capul scării, cu o mână pe clanță. Nu am deschis ușa. Nu am intrat. Nu imediat.

Aveam nevoie de câteva clipe pentru a mă pregăti.

Pe tata îl chemase Xavier Ulysses Lightman și murise pe când avea doar nouăsprezece ani. Eram prunc pe atunci, așa că nu mi-l aminteam. Când am crescut, mi-am repetat întruna că fusesem norocos. Pentru că nu-ți poate lipsi ceva ce nici măcar nu-ți amintești.

Dar adevărul era *că-mi lipsea.* Și încercasem să umplu vidul creat de absența lui absorbind toate crâmpeiele de informații pe care le aflasem despre el. Uneori simțeam că încercam să-mi câștig dreptul de a-mi lipsi cu aceeași intensitate pe care păruseră că o dovediseră mereu mama mea și părinții lui.

La zece ani, intrasem în „etapa Garp”, așa cum o consider acum. Curiozitatea față de răposatul meu tată îmi crescuse treptat, transformându-se într-o obsesie reală.

Până atunci mă descurcasem cu o imagine vagă și idealizată a lui, care mi se formase gradat în minte, de-a lungul anilor. În realitate știam doar patru lucruri de bază despre el – aceleași pe care le auzisem în mod repetat în copilărie, în principal de la bunici:

1. Eu arătam exact ca tata când avea… (introduceți vârsta mea curentă) ani.
2. Ne iubise foarte mult pe mine și pe mama mea.
3. Murise într-un accident de muncă în stația locală de epurare a apei.
4. Se părea că accidentul nu se petrecuse din cauza lui.

Însă odată ce începusem să-mi scriu vârsta cu două cifre, detaliile acelea vagi n-au mai fost suficiente pentru a-mi satisface curiozitatea tot mai mare despre el. De aceea, în mod firesc, am început să-i asaltez văduva cu întrebări. Zilnic. Neîncetat. Pe atunci eram prea tânăr și prea ignorant ca să înțeleg cât de dureros era pentru mama să fie întrebată întruna despre soțul ei mort de către clona lui în vârstă de zece ani. Nu, cretinul egoist care eram nu părea în stare să unească punctele ce străluceau ca neonul, așa încât am continuat să pun

întrebări, iar mama, soldat disciplinat, le-a răspuns pe cât a putut mai bine, cât timp a putut.

Apoi, într-o zi, mi-a înmânat o cheiță de alamă și mi-a povestit despre cutiile din pod.

Până atunci presupusesem mereu că mama donase toate obiectele tatii unor organizații de caritate, deoarece păruse primul lucru pe care l-ar fi făcut o văduvă tânără care încerca să-și refacă viața. Dar în ziua aceea de vară mama mi-a explicat că nu fusese așa. Ea împachetase toate lucrurile tatii în lăzi de carton, iar după câteva luni, când ne mutaserăm în actuala noastră locuință – cumpărată cu asigurarea de viață primită în urma accidentului –, le depozitase în pod. Mi-a spus că o făcuse pentru mine, pentru că, atunci când voi crește și voi dori să aflu mai multe despre tata, cutiile acelea m-ar fi așteptat.

Când descuiasem în cele din urmă ușa și dădusem buzna în pod, erau într-adevăr acolo – o duzină de cutii de carton neatinse, stivuite ordonat într-un colț, sub căpriori, și luminate de o rază strălucitoare de soare. Mult timp nu mă putusem clinti; rămăsesem înlemnit și privisem turnul acela de capsule ale timpului care mă așteptau să-și destăinuie secretele.

Petrecusem restul verii în pod, sortându-le, ca un arheolog care dezgroapă relicve dintr-un mormânt străvechi. Durase ceva timp. Pentru cineva care nu apucase să trăiască decât nouăsprezece ani, tata izbutise să acumuleze incredibil de multe chestii.

Cam o treime din cutii erau pline cu colecția de jocuri video vechi a tatii; mai degrabă un tezaur decât o colecție. El avusese cinci console diferite pentru jocuri video și pentru fiecare existau sute de jocuri. Adevărata comoară o găsisem însă pe bătrânul lui PC, care conținea mii de fișiere ROM și emulatoare de jocuri video arcade clasice și pentru console – mai multe decât ai fi putut juca în timpul vieții. Se părea totuși că tata încercase s-o facă.

În altă cutie descoperisem un videorecorder antic, cu încărcare prin partea de sus. Reușisem să-l conectez la televizorul micuț din camera mea și începusem să vizionez videocasetele tatii pe rând, în ordinea aleatorie în care le scoteam din cutie. Majoritatea conțineau filme science-fiction și seriale TV vechi, alături de emisiuni științifice înregistrate de pe PBS.

Existau de asemenea cutii ce conțineau hainele tatii. Erau mult prea mari pentru mine, dar asta nu mă oprise să le probez absolut pe toate, inspirându-le adânc izul în timp ce mă priveam în oglinda prăfuită din pod.

Devenisem cu adevărat ațâțat când descoperisem printre lucrurile lui o cutie cu scrisori și cărți poștale vechi, alături de o cutie de pantofi plină ochi cu bilețele de dragoste împăturite cu grijă, pe care mama i le strecurase în timpul idilei lor școlare. Le citisem pe toate fără rușine, înghițind pe nerăsuflate detalii despre bărbatul care mă zămislise.

Ultima cutie pe care o deschisesem conținea toate RPG[2]-urile tatii. Era ticsită cu manuale de reguli, săculeți cu zaruri poliedrice, fișe de personaje și un teanc mare de caiete, fiecare descriind detaliile unei realități fictive, menite să slujească drept decor pentru un RPG, și fiecare oferind o mică deschidere spre faimoasa imaginație hiperactivă a tatii.

Totuși unul dintre carnete fusese altfel. Avea copertă albastră și uzată, pe centrul căreia tata scrisese cu grijă, folosind probabil xilografia, un singur cuvânt enigmatic: PHAËTON.

Paginile îngălbenite dinăuntru conțineau o listă bizară de date și nume, urmate de intrări fragmentate de jurnal, care schițau amănuntele unei conspirații mondiale pe care tata credea c-o descoperise – un proiect strict secret ce implica armata americană, despre care el susținea că ar fi colaborat în taină cu industriile de divertisment și jocuri video, dar și cu unii membri ai ONU.

La început mă străduisem să mă conving că citeam planul unui scenariu pentru un RPG născocit de tata sau idei pentru vreo povestire pe care nu mai apucase s-o scrie. Dar, cu cât citisem mai mult, cu atât fusesem mai tulburat. Nu părea deloc o ficțiune, ci mai degrabă scrisoarea lungă și dezlânată a unui ins cu tulburări mintale, foarte paranoic… și care contribuise la jumătate din ADN-ul meu.

Jurnalul ajutase la sfărâmarea imaginii idealizate pe care mi-o construisem despre tânărul meu tată. Acela fusese unul dintre motivele pentru care jurasem că nu-l voi mai reciti niciodată.

Însă acum mi se întâmpla exact ce pățise el. Jocurile video îmi infectau realitatea. Oare și tata avusese halucinații? Fusese el – eram *eu* – schizofrenic? *Trebuia* să știu ce gândise el, trebuia să

[2] RPG – Role-Playing Game, „joc de rol”. (n. red.).

mă afund din nou în autoamăgirile lui și să aflu cum puteau fi legate de ale mele.

•

Când mi-am adunat în cele din urmă curajul să deschid ușa podului și să pășesc înăuntru, am zărit imediat cutiile. Le restivuisem în colțul prăfuit unde le găsisem prima dată. Nu erau etichetate, așa încât am avut nevoie de câteva minute să le mut de colo-colo înainte s-o găsesc pe cea cu RPG-urile.

Am așezat-o pe podea și am început să scotocesc înăuntru, scoțând manuale de reguli și materiale auxiliare pentru jocuri cu nume ca *Advanced Dungeons & Dragons, GURPs, Champions, Star Frontiers* și *Spacemaster.* Dedesubtul lor se găsea un teanc cu o duzină de vechi caiete ale tatii. Cel căutat de mine se afla chiar la fund... unde-l ascunsesem acum opt ani, pentru a nu-l mai vedea. L-am scos, l-am ținut în mână și l-am privit. Era un caiet cu 120 de pagini liniate și cu trei perforații, prinse în cotor cu spirală. Am atins cu vârful degetelor numele pe care tata îl scrisese pe copertă – un nume care mă obsedase de când îl zărisem prima oară: PHAËTON.

În mitologia greacă, Phaëton, aka Faeton, este un puști idiot care-și înduplecă tatăl, zeul Helios, să-i lase pe mână caleașca soarelui ca să dea o tură prin cartier. Phaëton n-are nici măcar permis provizoriu de conducere, așa că pierde imediat controlul soarelui și Zeus trebuie să-l doboare cu un trăsnet, ca să-l împiedice să pârjolească Pământul.

M-am așezat turcește și am pus caietul în poală, apoi i-am examinat coperta mai atent. În colțul din dreapta jos, cu litere foarte mici, tata scrisese de asemenea *Proprietatea lui Xavier Lightman,* apoi adresa lui de atunci.

Vederea adresei aceleia mi-a declanșat alt potop de amintiri, fiindcă era căsuța de pe Oak Park Avenue unde trăiseră bunica și bunicul Lightman. Casa în care obișnuisem să-i vizitez aproape în fiecare weekend în copilărie. Mă instalam pe sofaua lor veche, mâncam prăjituri de casă făcute cu unt de arahide și-i ascultam fascinat cum povesteau în tandem despre fiul lor dispărut, despre tatăl meu dispărut. Și, cu toate că poveștile acelea despre unicul lor copil erau străbătute mereu de un curent subteran de tristețe și pierdere, eu continuam să revin pentru a le asculta, iar și iar – până la moartea lor, în decursul

aceluiași an. După aceea mama fusese silită să poarte teribila povară de a fi principala mea legătură vie cu tata.

Am inspirat adânc și am deschis caietul.

Pe partea interioară a copertei, tata crease un fel de calendar complicat, pe care-l numise „Cronologie”. Lista aceea foarte densă de nume și date acoperea absolut toată suprafața albă a contracopertei și se părea că tata o scrisese pe o perioadă de luni sau ani, utilizând diverse pixuri, stilouri și markere. (Din fericire, nu folosise creioane.) De asemenea, încercuise unele intrări, pe care le conectase după aceea de altele, aflate în alte locuri ale cronologiei, transformând-o într-o rețea de linii și săgeți suprapuse, care făcea ca totul să pară mai degrabă o organigramă foarte complexă:

CRONOLOGIE

1962 – *Spacewar*! – primul joc video (după *OXO* și *Tennis for Two*).

1966 – Premiera *Star Trek* pe NBC TV (serial difuzat între 08/09/1966 – 03/06/1969).

1968 – *Odiseea spațială 2001.*

1971 – Computer Space – primul aparat de joc video care funcționa cu monede – portat din *Spacewar!*

1972 – *Star Trek,* jocul text – program scris în BASIC pentru primele computere personale.

1975 – Interceptor – Taito – simulator de zbor și luptă cu perspectivă grafică first person, FPS.

1975 – Panther – primul simulator de tancuri? Rețeaua PLATO.

1976 – *Starship 1* – primul joc video FPS de lupte spațiale – inspirat de Trek.

1977 – *Star Wars* este lansat pe 25/05/1977. Cele mai mari încasări brute din istoria cinematografiei. Primul val de spălare a creierului, pregătind sosirea invadatorilor?

1977 – Lansarea filmului *Întâlniri de gradul trei.* Utilizat să programeze populația să nu se teamă de iminenta lor sosire?

1977 – Lansarea consolei de jocuri Atari 2600, care a adus un simulator de antrenamente de luptă în milioane de case! Livrarea era însoțită de jocul *COMBAT*!

1977 – *Starhawk.* Primul dintre multele jocuri video inspirate de *Star Wars.*

1977 – Povestirea „Jocul lui Ender”. Prima apariție a jocurilor video ca simulatoare de antrenament în SF? Publicată în același an ca *Star Wars* – coincidență?

1978 – *Space Invaders* – inspirat de *Star Wars* – primul joc de succes uriaș.

1979 – Sunt lansate *Tail Gunner, Asteroids, Galaxian* și *Starfire.*

1979 – *Star Raiders* – conceput pentru Atari 400/800 – portat pe alte sisteme.

1980 – *Imperiul contraatacă* este lansat în cinematografe.

1980 – Battlezone de la Atari – primul simulator realist de tancuri.

1981 – martie – US Army contractează Atari ca să convertească Battlezone în „Bradley Trainer”, un simulator pentru antrenamente pe tancuri. Armata afirmă că s-ar fi construit un singur prototip, însă designul manșei a fost utilizat în multe jocuri viitoare, printre care *Star Wars* și *PHAËTON*!

1981 – iulie – primele semnalări ale lui Polybius la MGP în Beaverton. Jumătatea lunii iulie.

1982 – *E.T.*: *Extraterestrul* – depășește încasările brute ale lui *Star Wars.*

1982 – *Creatura*, *Star Trek II*: *Mânia lui Khan.*

1983 – *Întoarcerea lui Jedi*!

1983 – Starmaster – simulator de lupte spațiale pentru Atari 2600.

1983 – Star Wars: The Arcade Game de Atari și Star Trek: Strategic Operations Simulator de Sega – carcasele simulează cockpituri.

1984 – *Elite* – distribuit pe 20/09/1984.

1984 – *2010*: *Contactul* – urmarea la *2001.*

1984 – *Ultimul luptător stelar* difuzat pe 13/07! Jocul video asociat este anulat?

1985 – *Exploratorii, Inamicul meu.*

1985 – Publicarea *Jocului lui Ender* (romanul) – aceeași premisă ca povestirea din 1977.

1986 – *Vulturul de fier, Aliens, Călător în timp și spațiu, Invadatorii de pe Marte.*

1987 – *The Hidden, Predator.*

1988 – *Alien Nation, They Live.*

1989 – *Abisul*!

1989 – Carcasa PHAËTON semnalată la MGP pe 08/08/1989. După aceea n-a mai fost văzută niciodată.

1989 – Lansarea lui MechWarrior – alt simulator de antrenamente pentru armată?

1990 – Wing Commander – lansat de Origin Systems – simulator de antrenamente?

1991 – Wing Commander II.

1993 – *Star Wars Rebel Assault, X-Wing, Privateer, Doom.*

1993 – *Dosarele X* – mușamalizare fictivă a extratereștrilor creată pentru a o ascunde pe cea reală?

1994 – *Star Wars*: *TIE Fighter, Wing Commander 3, Doom II.*

1994 – *Păpușarii, Poarta stelară.*

1995 – *Absolute Zero, Shockwave, Wing Commander IV.*

1996 – *Marine Doom – Doom II* modificat pentru pușcașii marini.

1996 – *Star Trek*: *Primul Contact, Ziua independenței.*

1997 – *Oameni în negru, Infanteria stelară, Contact.*

1997 – Lansarea jocului video *Independence Day* – Playstation și PC.

1997 – *X-Wing vs TIE Fighter.*

1998 – *Orașul întunecat, Școală sub teroare, Pierduți în spațiu.*

1998 – *Wing Commander Secret Ops, Star Wars Trilogy* Arcade.

1999 – *Star Wars*: *Episodul I*

1999 – *Bătălia galactică.*

Lansarea primului film *Star Wars* în 1977 părea să fie punctul focal al cronologiei. Tata încercuise intrarea aceea de câteva ori și trăsese multe săgeți, care o legau de cel puțin o duzină de alte intrări aflate mai departe în cronologie – inclusiv jocuri video inspirate de franciza *Star Wars,* ca *Space Invaders, Star Hawk, Elite* și *Wing Commander.*

Armada nu apărea desigur în cronologia tatii și nici jocurile lansate în ultimii optsprezece ani. Ultima lui intrare se referise la lansarea *Bătăliei galactice,* în decembrie 1999. Eu mă născusem după câteva luni, iar până să fi împlinit primul meu an, sărmanul tata fertiliza deja narcise în cimitirul local.

Am mai petrecut câteva minute examinând cronologia, apoi mi-am îndreptat atenția asupra primei pagini a carnetului, care

conținea desenul făcut cu pixul al unui vechi joc operat cu monede din sălile arcade... pe care nu l-am recunoscut. Consola lui de comandă avea un singur joystick și un buton alb lipsit de etichetă, iar carcasa era complet neagră, fără desene pe părțile laterale sau orice alte însemne, cu excepția numelui ciudat care era inscripționat cu majuscule verzi pe marchiza neagră ca tăciunele: POLYBIUS.

Dedesubtul desenului aceluia, tata făcuse următoarele însemnări:

- Nicăieri pe carcasă nu apare copyrightul sau informații despre fabricant.
- Se pare că ar fi fost văzut timp de 1-2 săptămâni în iulie 1981 la MGP.
- Jocul era similar cu *Tempest.* Grafică vectorială. Zece niveluri?
- Nivelurile superioare le-au cauzat jucătorilor crize epileptice, halucinații și coșmaruri. În unele cazuri, subiecții au comis crime și/sau sinucideri.
- „Oamenii în negru” descărcau în fiecare noapte punctajele înregistrate.
- Posibil prototip militar timpuriu, creat pentru antrenarea gamerilor pentru război?
- Creat de aceeași companie sub acoperire dinapoia lui Bradley Trainer?

Inițial, pe vremea când descoperisem jurnalul, căutasem pe Google și aflasem că *Polybius* era o legendă urbană care circulase câteva zeci de ani pe internet. Era titlul unui joc video ciudat, care apăruse doar într-o singură sală de jocuri din Portland, în vara anului 1981. Potrivit legendei, jocul i-ar fi făcut să-și piardă mințile pe câțiva puști care l-au jucat, după care mașina a dispărut în mod misterios, fără să mai fie văzută vreodată. În unele versiuni ale legendei, „Bărbații în negru” ar fi fost văzuți, de asemenea, vizitând sala de jocuri după ora de închidere, pentru a deschide mașina *Polybius* și a descărca punctajele maxime din băncile ei de date.

Dar, tot potrivit internetului, legenda urbană *Polybius* fusese deja demistificată. Originile ei fuseseră identificate în incidentul din vara anului 1981 petrecut într-o sală de jocuri acum

dispărută, care existase chiar aici, în Beaverton, numită Malibu Grand Prix. Un puști se prăbușise de epuizare după tentativa de a obține punctaj maxim la *Asteroids* și fusese luat cu ambulanța. Relatări ale incidentului erau aparent contopite cu alt zvon care circula în aceeași vreme în sălile de jocuri video, și anume că jocul *Tempest* realizat de Atari cauza crize epileptice unora dintre puștii care-l jucau… ceea ce era, de fapt, adevărat.

Partea cu „Bărbații în negru” a legendei urbane părea, de asemenea, să aibă rădăcini în realitate. La începutul anilor 1980, federalii investigaseră pariurile ilegale din diverse săli de jocuri din zona Portland, așa că în perioada respectivă agenți FBI sosiseră într-adevăr la sălile de jocuri locale după ora închiderii și deschiseseră mașinile… dar o făcuseră pentru a verifica dacă nu existau dispozitive pentru pariuri, nu pentru a monitoriza punctajele gamerilor.

Bineînțeles niciuna dintre informațiile acestea nu ieșise încă la lumină atunci când tata desenase aparatul *Polybius* în caietul său, undeva la începutul anilor 1990. Pe atunci *Polybius* nu fusese decât o legendă urbană locală, care circula în jurul sălii de jocuri în care se născuse: Malibu Grand Prix. Aceeași pe care o frecventase și tata în adolescență.

Pe a doua pagină a carnetului său, tata desenase alt aparat fictiv din sălile de jocuri video, numit *Phaëton.* Desenul acesta era mai elaborat și mai detaliat decât schița lui *Polybius,* poate din cauza faptului că tata susținea că văzuse aparatul cu propriii lui ochi. În partea de sus a paginii, el scrisese: „Am văzut jocul cu ochii mei pe 09/08/1989, la Malibu Grand Prix în Beaverton, statul Oregon”.

Apoi se iscălise.

Potrivit desenului său, *Phaëton* avea o carcasă stil cockpit în care te așezai ca să joci, de formă capsulară, ca o luminocicletă din *Tron,* cu tunuri laser false încorporate în părțile laterale, astfel că jocul în sine semăna cu o navă stelară. Amănuntul cel mai straniu era însă existența *portierelor.* În desenul tatii, carcasa avea două trape în formă de cochilie, făcute din plexiglas colorat, de o parte și de cealaltă a scaunului din cockpit, care basculau în sus ca portierele unui Lamborghini și te închideau etanș înăuntru în timpul jocului. Tata schițase de asemenea și consola de comandă, care avea o manșă de zbor cu patru trăgace, butoane pe ambele brațe ale fotoliului și încă

o consolă de comutatoare pe plafonul cockpitului. Mie îmi părea mai degrabă un simulator de zbor, decât un joc video. Carcasa era complet neagră, cu excepția numelui jocului – scris cu litere albe stilizate pe părțile laterale: *PHAËTON.*

Nu reușisem să găsesc nicio menționare a unui joc video cu numele acela când încercasem să-l caut pe internet cu șapte ani în urmă. Mi-am scos telefonul și am căutat din nou. Tot nimic. Internetul m-a anunțat că nu existase niciodată un joc video numit *Phaëton* care să fi fost lansat vreodată, indiferent pentru ce platformă. Numele respectiv fusese utilizat pentru multe alte chestii, inclusiv automobile și personaje de benzi desenate, dar nu existase niciodată un joc arcade cu titlul respectiv. Ceea ce însemna că totul era probabil rodul imaginației tatii... la fel ca Glaive Fighter pe care o văzusem cu numai o jumătate de oră în urmă.

Am revenit cu privirea la desenul carcasei *Phaëton.* Tata trăsese o săgeată spre umlautul de deasupra majusculei *E* din cuvântul *PHAËTON* scris pe părțile laterale. Lângă săgeată, scrisese: „Umlautul camuflează mufa de date ascunsă pentru descărcarea punctajelor!”

Ca și în cazul desenului lui *Polybius,* făcuse dedesubt o listă cu marcaje – aparent „date cunoscute” despre jocul fictional:

- A fost văzut doar la MGP pe 09/08/1989 – după înlăturare, n-a mai apărut niciodată.
- Nu exista nicăieri copyrightul sau informații despre fabricant. Carcasă neagră, simplă – la fel ca descrierile lui *Polybius* făcute de martori oculari.
- Simulator de lupte spațiale first person – jocul similar cu *Battlezone* și *Tail Gunner 2.* Grafică vectorială color.
- „Bărbații în negru” au sosit după ora închiderii și au luat aparatul într-o dubă neagră de transport – de asemenea, foarte similar cu relatările despre *Polybius.*
- Legătură între *Bradley Trainer, Polybius* și *Phaëton*? Toate prototipuri create pentru a antrena/testa gameri pentru recrutare militară?

Am studiat câteva minute ilustrațiile pentru *Polybius* și *Phaëton,* după care am mers la intrarea din jurnal care descria *Battlezone.*

1981 – US Army contractează Atari ca să convertească *Battlezone* în „Bradley Trainer”, un simulator de antrenamente pentru Bradley Fighting Vehicle. Simulatorul a fost prezentat la o conferință mondială TRADOC în martie 1981. După aceea Atari a susținut că proiectul a fost „abandonat” și că fusese construit un singur prototip. Însă noul controller cu șase axe Atari, creat pentru Bradley Trainer a fost utilizat în multe dintre jocurile lor ulterioare, inclusiv pentru *Star Wars.*

Cel puțin partea asta din teoria conspirației a tatii era adevărată. Din ce citisem online, un grup de „consultanți din US Army” contractase într-adevăr Atari în vederea refacerii lui Battlezone într-un simulator de antrenamente pentru Bradley Fighting Vehicle, iar armata SUA urmărise într-adevăr ideea de a folosi jocuri video pentru a antrena soldați reali încă din anul 1980. Așa cum notase tata pe cronologia lui ciudată, pușcașii marini derulaseră o operațiune similară în 1996, prin care modificaseră revoluționarul FPS *Doom II* și-l utilizaseră în antrenarea soldaților pentru lupte reale.

Dacă tata ar fi trăit să vadă toate astea, probabil că cronologia lui ar fi enumerat și lansarea lui *America’s Army* în 2002, un joc video gratuit care era de peste un deceniu unul dintre cele mai valoroase instrumente de recrutare ale US Army. Un recrutor militar ne lăsase, de altfel, să petrecem o jumătate de oră jucându-l la școală, după ce susținuserăm testul obligatoriu ASVAB – Armed Services Vocational Aptitude Battery/ „Bateria de aptitudini vocaționale pentru serviciile armate”. Țin minte că mă gândisem că era destul de straniu să fim încurajați să jucăm un joc video care simula un conflict armat, imediat după ce ni se testaseră aptitudinile pentru așa ceva.

Am continuat să răsfoiesc paginile decolorate ale caietului tatii, minunându-mă de timpul și energia pe care le cheltuise, cercetând și examinând detaliile conspirației pe care credea că o descoperise. Pe toate paginile erau mâzgălite liste de nume, date, titluri de filme și teorii pe jumătate formulate. Dar, mi-am dat seama acum, la vârsta de zece ani mă pripisem să le cataloghez drept aiureli. Înapoia aparentei lui nebunii exista cel puțin un indiciu de metodă.

Se părea că existența lui *Bradley Trainer* și *Marine Doom* erau două dintre „dovezile” esențiale dinapoia teoriei conspirației

sale vagi și pe jumătate formulate, alături de clasicul roman science-fiction *Jocul lui Ender* și două filme vechi, *Ultimul luptător stelar* și *Vulturul de fier.* Pe cronologia sa, tata le subliniase datele de lansare și ceva mai departe dedicase câteva pagini descrierii și disecării lor – ca și cum ar fi deținut indicii cruciale despre misterul măreț pe care încerca să-l rezolve.

Am surâs citind lista. Nu auzisem niciodată de *Vulturul de fier* până nu-l văzusem menționat în jurnalul tatii și-l vizionasem pe videocaseta găsită printre lucrurile lui. Filmul devenise instantaneu una dintre plăcerile mele vinovate. Eroul lui este Doug Masters, un puști din Air Force care învață să piloteze un F-16, chiulind de la ore pentru a se furișa în simulatorul de zbor al bazei – de fapt, un joc video incredibil de scump. Doug este un pilot înnăscut, dar numai dacă ascultă melodiile lui favorite. Când tatăl lui este doborât peste hotare și luat prizonier, Doug fură două F-16 și zboară pentru a-l salva, cu o mână de ajutor oferită de Lou Gossett Jr, Walkmanul său, Twisted Sisters și Queen.

Rezultatul era o capodoperă cinematografică… deși, din păcate, părea să fie recunoscută ca atare numai de mine. Cruz și Diehl juraseră că nu vor mai accepta să-l vadă încă o dată. Muffit continua totuși să fie încântat să se facă covrig și să-l urmărească alături de mine, iar repetatele noastre vizionări ale filmului, alături de albumul *Snoopy vs the Red Baron* pe care mama insista să-l ascultăm la fiecare Crăciun, slujiseră ca inspirație pentru indicativul meu de apel în *Armada*: *IronBeagle.* (Când postam în forumurile jucătorilor de *Armada,* avatarul meu era o imagine a lui Snoopy în echipamentul său de pilot de elită din Primul Război Mondial.)

Am revenit la cronologia tatii. Încercuise intrările pentru *Vulturul de fier, Jocul lui Ender* și *Ultimul luptător stelar,* apoi adăugase linii ce le conectau pe toate laolaltă… iar acum, pentru prima oară, am înțeles în sfârșit motivul. Toate trei se refereau la un puști care se antrena pentru lupte din viața reală, jucând un joc video care le simula.

Am continuat să întorc paginile, până am ajuns la penultima intrare din jurnal. În mijlocul unei pagini goale, tata scrisese următoarea întrebare:

„Dar dacă ei utilizează jocurile video pentru a ne antrena să luptăm fără ca noi s-o știm măcar? Ca dl Miyagi în *Karate Kid,* când l-a făcut pe Daniel-san să-i zugrăvească locuința, să-i lustruiască podeaua și să-i ceruiască toate mașinile – îl antrena, fără ca puștiul să-și dea măcar seama!

Lustruiește, ceruiește – dar la scară globală!”

Ultima intrare din jurnal era un eseu lung de patru pagini, nedatat, dezlânat și pe jumătate inteligibil, în care tata încerca să rezume firele din conspirația teoriei sale pe jumătate formulată și să le contopească.

„Întreaga industrie a jocurilor video se află în secret sub controlul armatei americane”, scria el. „Este chiar posibil ca militarii să fi inventat industria jocurilor video! DE CE?”

Cu excepția desenelor fictive ale lui *Polybius* și *Phaëton,* el nu oferea aproape niciun fel de dovezi. Doar propriile lui teorii nebunești.

„Utilizând o mulțime de metode, armata – sau o organizație secretă din cadrul armatei – îi urmărește pe gamerii video cu cele mai mari punctaje din lume și le întocmește profilurile”. După aceea detalia un exemplu – ecusoanele pentru punctaje mari de la Activision.

În anii 1980, compania de jocuri Activision derulase o promoție populară în care jucătorii ce transmiteau dovada unui scor mare – sub forma unei fotografii polaroid a punctajului de pe ecranul lor de televizor – primeau ca răsplată niște ecusoane brodate, foarte cool. Tata era de părere că promoția ecusoanelor Activision fusese, de fapt, o manevră menită să obțină numele și adresele gamerilor cu punctajele cele mai mari din lume.

La sfârșitul intrării aceleia, folosind un pix de altă culoare, el adăugase. „Acum este mult mai ușor să-i urmărești pe gamerii de elită prin intermediul internetului! Să fie acesta unul dintre motivele pentru care a fost creat?”

Bineînțeles, tata n-a ajuns niciodată să specifice de ce credea el că intenționa armata să-i recruteze pe cei mai talentați gameri din lume. Totuși cronologia și intrările din jurnal abundau în referințe rău prevestitoare la jocuri, filme și seriale despre vizitatori extratereștri, atât prietenoși, cât și ostili: *Space*

Invaders, E.T., Creatura, Exploratorii, Inamicul meu, Aliens, Abisul, Alien Nation, They Live...

Am clătinat viguros din cap, de parcă ar fi fost posibil să alung nebunia.

Trecuseră aproape două decenii de când tata începuse să scrie toate chestiile astea în jurnalul lui, iar de atunci nu apăruse la lumină nicio conspirație guvernamentală secretă a jocurilor video. Și asta pentru că ideea fusese produsul imaginației hiperactive – poate chiar la limita paranoiei – a răposatului meu tată. El crescuse dorindu-și atât de mult să fie Luke Skywalker, Ender Wiggin sau Alex Rogan, încât născocise toată fantezia aceasta complexă și iluzorie într-o tentativă de a o transforma în realitate.

Iar asta, mi-am spus, era probabil exact același gen de dor de ducă cu ochii larg deschiși care-mi declanșase halucinația Glaive Fighter. Poate că incidentul fusese inspirat chiar de conținutul jurnalului pe care-l țineam acum în mâini. Poate că amintirea teoriei conspirației inventate de tata îmi stătuse în toți anii aceștia într-un colțișor uitat al creierului, ca o ladă cu batoane de dinamită secretând picături de nitroglicerină pe subconștientul meu.

Am inspirat adânc și am expirat lent, alinat de autodiagnoza mea de doi bani. Nu fusese nimic altceva decât o erupție firavă de nebunie moștenită, determinată de fixația de o viață a răposatului meu tată și de supraexpunerea la science-fiction autocreată și cumva asociată.

Într-adevăr, petrecusem *prea* mult timp în ultima vreme jucând jocuri video – mai ales *Armada.* Îl jucasem în fiecare seară, iar în weekenduri toată ziua. Ba chiar chiulisem de câteva ori de la școală ca să joc misiuni de elită pe servere din Asia, care aici cădeau în mijlocul zilei. Era clar că exagerasem de ceva vreme. Totuși asta era destul de ușor de remediat. Aveam să mă dezintoxic complet pentru un timp, să-mi limpezesc mintea.

Stând în podul prăfuit, mi-am promis în gând să mă opresc complet din a mai juca *Armada* timp de două săptămâni... desigur, după misiunea de elită care era programată pentru mai târziu în seara asta. Nici măcar nu concepeam să lipsesc de la ea. De obicei existau doar câteva misiuni de elită pe an și ele dezvăluiau direcții noi în povestea actuală a jocului.

De altfel, îmi petrecusem săptămâna trecută antrenându-mă și pregătindu-mă pentru misiunea din seara asta, jucând *Armada* chiar mai mult decât o făceam în mod normal. Probabil că vedeam Glaive Fightere și în somn. Nu era, așadar, de mirare că le zăream și când eram treaz. Trebuia pur și simplu să mă desprind de joc. Să fac o pauză. După aceea totul ar fi revenit la normal. Eu însumi aș fi revenit la normal.

Încă îmi repetam cuvintele acelea ca pe o mantră, când mi-a bâzâit alarma telefonului. *Rahat*! Petrecusem atâta timp aici pierzând vremea, încât aveam să întârzii la muncă.

M-am ridicat și am aruncat jurnalul tatii înapoi în sicriul lui din carton. Gata! Sosise momentul să încetez să mai trăiesc în trecut, mai ales în trecutul tatii. Multe dintre lucrurile lui vechi migraseră în dormitorul meu, ba chiar o cantitate stânjenitoare, mi-am dat seama acum. Camera mea era practic un altar dedicat memoriei lui. Era timpul să mă maturizez și să mut o parte din rahaturile alea – dacă nu chiar pe toate – înapoi aici, unde le găsisem. Unde le era locul.

O să încep chiar diseară, mi-am spus când am închis ușa podului în urma mea.

3.

După ce am intrat în parcarea pe jumătate pustie a mallului în care se afla „Baza”, am oprit la câteva locuri depărtare de mândria și fericirea însetată de benzină a lui Ray, Fordul Galaxie roșu, model 1964, pe al cărui abțibild decolorat de pe bara din spate scria: CĂPITANII DE NAVE STELARE ACȚIONEAZĂ DIN IMPULS.

Ca de obicei, restul parcării pentru clienți era pustie, cu excepția unui grup mic de mașini din fața lui THAI, restaurantul de mâncare thailandeză din celălalt capăt al mallului, din care Ray și cu mine comandam cantități copioase de mâncare. Poreclisem localul „Thai Fighter”, deoarece majuscula H de pe firma sa avea o umflătură circulară la mijloc, care o făcea să semene cu un aparat de vânătoare/fighter imperial dotat cu TIE, motoarele ionice gemene.

Firma de deasupra ușii lui Starbase Ace era ceva mai extravagantă. Ray o concepuse ca o Starbase reală care ieșea prin fațada din cărămidă a clădirii. Îl costase o avere, dar arăta șmecher de tot.

Când am intrat, soneria electronică montată de Ray s-a activat și a emis un efect sonor de glisare de ușă din serialul TV original *Star Trek,* astfel încât părea că soseam pe puntea din *Enterprise.* Încă mă făcea să zâmbesc de fiecare dată când soseam la muncă… chiar și azi.

Când am intrat în magazin, o pereche de turele laser de jucărie montate pe plafon s-au rotit pentru a mă urmări, activate de senzorii lor de mișcare primitivi. Sub ele, Ray prinsese un afiș care anunța: ORICINE VA FI PRINS CĂ FURĂ VA FI VAPORIZAT DE TURBO-LASERELE NOASTRE!

Ray se afla la locul lui obișnuit înapoia tejghelei, gârbovit peste „Big Bootay”, vechiul lui PC overclocked pentru jocuri. Mâna stângă îi dansa peste tastatură, în timp ce clicăia mouse-ul cu dreapta.

— Zack e gata de atac! a răcnit el, fără să-și desprindă ochii de la joc. Cum a fost la școală, bărbate?

— Nimic special, am mințit și am venit lângă el în spatele tejghelei. Cum merge treaba azi?

— Frumos și-ncet, exact cum ne place, a răspuns el. Te bagi la un Funyun?

A întins o pungă gigantică cu inelușe de ceapă și am luat unul ca să fiu politicos. Ray părea să subziste în primul rând pe baza unei diete de junk food, cu nivel ridicat de fructoză, și jocuri video vechi. Era greu să nu-l iubești.

Pe când nu eram îndeajuns de mare ca să pot șofa, mergeam cu bicicleta până la Starbase Ace zilnic după orele de școală, doar ca să trăncănesc cu Ray despre jocuri video vechi și să pierd timpul până când mama își termina programul în spital. Fie că mă recunoscuse ca pe un suflet înrudit, fie că se plictisise pur și simplu de prezența mea permanentă de puști singur acasă în timpul zilei, așa că până la urmă mi-a oferit o slujbă. Am fost în culmea bucuriei – chiar înainte să descopăr că noua mea funcție de Asistent Agent de Vânzări implica zece la sută muncă efectivă și vreo nouăzeci la sută de pierdut timpul cu Ray, jucând jocuri video, făcând poante și mâncând junk food non-stop.

Ray îmi spusese odată că deschisese Starbase Ace „pentru că așa avusese chef”. După ce câștigase o grămadă de mălai cu acțiuni în domeniul tehnologiei în perioada crizei dot com, voia acum să se bucure de retragerea timpurie la cârma propriului său bârlog de *nerd,* unde să-și petreacă toată ziua jucând și discutând despre jocuri video cu clienții care aveau același gen de preocupări.

Spunea mereu că puțin îi păsa dacă magazinul nu aducea niciun fel de profit – ceea ce era bine pentru că în majoritatea timpului exact asta se întâmpla. Ray plătea mult prea mult pentru jocurile uzate pe care le cumpăram, iar apoi le scoteam imediat la vânzare cu un preț mai mic decât cel cu care tocmai le cumpărase. Scotea totul la vânzare, permanent. Vindea console, controllere și hardware fără niciun fel de adaos – pentru a „dezvolta loialitatea clientelei și a promova industria jocurilor”, așa cum se exprima el.

De asemenea, era jalnic la servirea clienților. Îi lăsa să aștepte la tejghea, dacă el se afla în toiul unui joc. Îi plăcea să le insulte alegerile de jocuri în timp ce le încasa banii, dacă aprecia că luau un titlu slab sau ușor, și l-am văzut alungând atât copii, cât și adulți din magazin cu opiniile lui despre orice, de la codurile pentru trișat, până la cercurile arse din lanuri. Nu părea să-i pese dacă purtarea lui grosolană îi afecta afacerea. Mie îmi păsa însă, ceea ce determina o relație angajator-angajat stranie, întrucât de obicei eu trebuia să-l dojenesc pentru că nu fusese mai politicos cu clienții noștri.

Am pescuit dintr-un sertar ecusonul Starbase Ace cu numele meu și mi l-am prins pe cămașă. Cu câțiva ani în urmă, glumind, Ray pusese acolo porecla cu care mi se adresa el, așa că acum pe ecuson scria *Salut*! *Mă numesc Zack Atac.* Nu știa că „Zack Atac” era și numele cu care colegii mă împovăraseră după „Incidentul” din gimnaziu.

Am rămas locului, trăgând de timp câteva minute, după care m-am silit să merg spre Smallberries, al doilea nostru PC enorm. Am clicat de câteva ori cu mouse-ul și am deschis un motor de căutare. Am tras cu ochiul spre Ray, ca să mă asigur că nu se uita la mine, apoi am scris cuvintele: *Beaverton*, *Oregon, OZN* și *farfurie zburătoare.*

Singurele rezultate care s-au întors au fost referiri la Flying Saucer Pizza, un restaurant local. Postul TV local sau site-urile

ziarelor nu menționau nicio semnalare recentă de OZN-uri. Dacă altcineva văzuse aceeași navă ca mine, atunci încă n-o anunțase. Sau poate că existase un anunț, dar nimeni nu-l luase în serios?

Am oftat și am închis fereastra browser-ului, după care m-am uitat iarăși către Ray. El era singurul căruia i-aș fi putut spune despre Glaive Fighter. Ray părea să creadă că toate evenimentele din lume erau cumva conectate cu Roswell, cercurile din lanuri, Zona 51 și/sau Hangarul 18. Îmi spusese în numeroase ocazii că era de părere că extratereștrii avuseseră deja contacte cu omenirea cu decenii în urmă, dar conducătorii noștri continuau să acopere totul după atâția ani, fiindcă „oile-oameni de pe Pământ” nu erau încă gata să afle adevărul.

Totuși mușamalizările OZN-urilor și răpirile oamenilor de către extratereștri erau altceva. Vederea unui vehicul spațial extraterestru fictiv, dintr-o serie de jocuri video de mare succes, care-ți survola orașul, ar fi făcut să pară raționale până și cele mai nebunești teorii ale conspirațiilor Roswell. În plus, cum aș fi putut să mă duc la Ray și să-i spun cu chip perfect serios că văzusem o navă de vânătoare sobrukai care ne survolase orașul... când chiar în clipa asta el se lupta cu exact aceeași rasă extraterestră fictivă?

M-am apropiat totuși ca să-i văd mai bine monitorul uriaș. Ray juca același joc video pe care-l jucase aproape non-stop în ultimii ani – *Terra Firma,* un first-person shooter enorm de popular creat de Chaos Terrain, compania care realizase și *Armada.* Ambele jocuri aveau la bază aceeași poveste a unei invazii extraterestre din viitorul apropiat, în care Pământul era atacat de „sobrukai”, o rasă de creaturi ca niște calamari, foarte iritabile, de pe Tau Ceti V, care erau chitite să extermine toată omenirea, pentru unul dintre obișnuitele motive de rahat – ne doreau scumpa planetă de Clasa M, iar partajarea rahatului nu făcea parte din natura lor cefalopodă.

Ca aproape toate rasele de invadatori extratereștri răi din istoria science-fiction-ului, sobrukaii erau îndeajuns de avansați tehnologic pentru a construi nave de război gigantice, capabile să traverseze spațiul interstelar, totuși nu erau îndeajuns de inteligenți ca să terraformeze o planetă lipsită de viață pentru a se potrivi nevoilor lor, în loc să treacă prin uriașul frecuș de a încerca să cucerească una deja locuită – mai cu seamă una

locuită de miliarde de maimuțe care folosesc bombe nucleare și care în general nu dovedesc simpatie față de străinii care apar pe pământurile lor. Nu, sobrukaii trebuiau pur și simplu să aibă *Pământul* dintr-un motiv necunoscut și erau deciși să-i Ucidă Pe Toți Oamenii înainte de a-l ocupa. Din fericire pentru noi, ca atâția invadatori extratereștri răi inventați dinaintea lor, sobrukaii păreau de asemenea deciși să ne extermine cât mai lent și ineficient posibil. În loc să radă omenirea de pe fața pământului cu un meteorit sau un virus ucigaș ori cu niște arme nucleare cu rază mare de acțiune de modă veche, calmarii optaseră pentru purtarea unui prelungit război în aer și pe sol în stilul celui de-al Doilea Război Mondial... îngăduind cumva ca toată tehnologia avansată a armamentului, propulsiilor și mijloacelor lor de comunicații să cadă în mâinile inamicilor lor primitivi.

Atât în *Armada,* cât și în *Terra Firma* jucai rolul unui recrut din Alianța Defensivă Terestră, însărcinat cu pilotarea unor drone de război ce decolau de pe Pământ și luptau împotriva invadatorilor. Toate dronele din arsenalul ADT-ului erau corespondente directe ale unor tipuri similare de drone utilizate de inamicul extraterestru.

Terra Firma se concentra asupra războiului dus de oameni pe suprafața Pământului împotriva sobrukailor, după ce dronele acestora ajunseseră pe planetă. *Armada* era un simulator de lupte aeriene care fusese lansat după un an, care le permitea jucătorilor să controleze de la distanță arsenalul global de drone defensive al omenirii, pe care să-l folosească în lupte împotriva invadatorilor sobrukai, în spațiul cosmic și deasupra orașelor asediate ale Pământului. După lansarea lor, *Terra Firma* și *Armada* deveniseră două dintre cele mai populare jocuri de acțiune multiplayer din lume. Jucasem *TF* cu religiozitate după ce apăruse... până când Chaos Terrain lansase în anul următor *Armada,* care devenise principala mea obsesie în domeniul jocurilor video. Continuam să joc *Terra Firma* cu Cruz și Diehl de câteva ori pe săptămână – de obicei pentru ca și ei să fie de acord să joace cu mine o misiune *Armada.*

Ray mă silea de asemenea frecvent să joc *TF* cu el aici, la muncă, așa că-mi păstrasem abilitățile cu dronele infanteriste. Asta era esențial, deoarece în *Terra Firma* mărimea și puterea dronelor pe care erai autorizat să le controlezi în fiecare misiune

se bazau pe ratingul tău general de abilitate în lupte. Jucătorii noi erau autorizați să opereze doar dronele cele mai mici și mai ieftine din arsenalul ADT-ului. După ce îți creșteau rangul și abilitățile, ți se îngăduia să pilotezi drone tot mai mari și mai avansate – tancuri aeroglisoare Spartan, submarine ofensive Nautiloid și arma cea mai mare și mai impresionantă a ADT-ului: Titan Warmech, un robot umanoid gigant, care părea desprins dintr-un vechi desen animat japonez.

Ray controla chiar acum un Warmech și avea necazuri. Am privit cum o hoardă de Spider Fightere extraterestre se strângea în jurul lui. Mecul i-a cedat finalmente înaintea asaltului de lasere și s-a prăbușit pe spate peste un bloc rezidențial mare, demolându-l. Ray și cu mine ne-am crispat instinctiv; în *Terra Firma,* jucătorii erau penalizați pentru toate distrugerile bunurilor umane cauzate de dronele lor în luptă – intenționat sau nu.

Povestea de la baza jocului conținea o mulțime de tropi obosiți ai invaziilor extraterestre, totuși existau și unele variații interesante. De exemplu, sobrukaii nu invadau personal Pământul, ci se foloseau de drone în acest scop. Iar oamenii produseseră propriul lor arsenal de drone pentru a-i respinge. Așa că toți vânătorii aerieni, mecanoizii, tancurile, submarinele și trupele de sol utilizate de ambele tabere erau mașinării de luptă telecomandate – fiecare dintre ele era operată de un extraterestru sau de un om aflat în realitate departe de câmpul de bătălie.

Din punct de vedere pur tactic, utilizarea dronelor era mult mai logică decât folosirea de nave și vehicule cu echipaj uman (sau extraterestru) care să poarte un război interplanetar. De ce să riști viețile celor mai buni piloți ai tăi trimițându-i în luptă? De câte ori priveam un film din seria *Star Wars,* mă trezeam întrebându-mă cum era posibil ca Imperiul să dețină tehnologia pentru convorbiri telefonice holografice la mare distanță între planete situate la ani-lumină între ele și totuși nimeni nu se gândise să construiască un TIE Fighter sau un X-Wing telecomandat?

Un mesaj de avertisment a pâlpâit pe HUD-ul lui Ray: DRONA ȚI-A FOST DISTRUSĂ! Display-ul s-a întunecat apoi pentru o secundă, după care alt mesaj a pâlpâit pe HUD, informându-l că primise controlul unei drone noi. Dar întrucât toate dronele mari

și tancurile unității lui fuseseră deja distruse, Ray căpătase comanda singurei arme care mai rămăsese disponibilă. O Dronă Tactică Infanterist Umanoid Blindat, DTIUB.

De la gât în jos, DTIUB-ul era similar cu Terminatorul original, după ce toată carnea de cyborg a lui Arnie fusese arsă, lăsând doar scheletul din blindaj cromat de dedesubt. Dar în locul unui cap de formă umană, DTIUB-ul avea o videocameră stereoscopică încapsulată într-un dom acrilic blindat, care-i conferea un aspect vag de insectă. Toate DTIUB-urile erau înarmate cu două minimitraliere Gauss montate pe antebrațe, două lansatoare de rachete montate pe umeri și un tun laser înglobat în placa pectorală.

Am privit peste umărul lui Ray cum și-a folosit minimitralierele DTIUB pentru a secera un val de Spider Fightere sobrukai – roboți antipersonali cu opt picioare – care-l atacau pe acoperișul unui bloc rezidențial, undeva aproape de centrul orașului asediat la apărarea căruia ajuta. Ray legăna din cap în ritmul cântecului său favorit de luptă de pe coloana sonoră *TF*: „Vital Signs" al trupei Rush. Ray susținea că ritmul unic al acestuia se potrivea perfect cu pattern-urile aleatorii de roire ale dronelor extraterestre Spider Fighter, ușurându-i sarcina de a le anticipa mișcările și viteza atacului. El mai susținea de asemenea că toate celelalte cântece de pe albumul *Moving Pictures* al lui Rush erau perfecte pentru lupta cu diverse modele de drone sobrukai. Eu consideram că nu era decât un pretext pe care-l născocise pentru a reda, zilnic, același album în buclă continuă.

Pe monitorul lui Ray, zeci de nave de transport sobrukai coborau din cer. Octaedrele masive din bronz gri erau utilizate de inamic pentru desfășurarea trupelor de sol după ajungerea pe orbită. Toate aveau arme automate montate pe carcasele lor blindate, aproape invulnerabile la razele laser. Bineînțeles, în mod tipic pentru jocurile video, transportoarele fuseseră construite cu un punct slab care sărea în ochi: motoarele nu le erau protejate, astfel că erau vulnerabile – ceva ce știam perfect din *Armada.* Când un transportor rombic de trupe ateriza, impactul se producea la o viteză suficient de mare pentru a-și îngropa jumătatea inferioară în sol, ca un țăruș gigantic. După aceea jumătatea superioară, în formă de piramidă, se deschidea aidoma unei enorme flori din metal cu patru petale și miile de drone sobrukai ticsite înăuntru se revărsau ca o armată de

insecte nou-născute, năvălind dintr-un sac de ouă spart, hotărâte să devoreze tot ce întâlneau.

În depărtare, un roi de Glaive Fightere sobrukai a fulgerat peste cer, virând la unison pentru a schimba cursul, ca un banc de piranha în căutarea prăzii. Văzut de deasupra, fuzelajul simetric al unui Glaive semăna cu o secure cu două tăișuri, dar din profil aducea clar cu o farfurie zburătoare din vechile filme sci-fi – un detaliu care se strecurase în halucinația mea de mai devreme.

În cei trei ani de când jucam *Armada,* distrusesem nenumărate Glaive Fightere și până acum nu le considerasem cu adevărat înspăimântătoare sau amenințătoare. Dar azi, simpla vedere a animațiilor de fundal de pe ecranul lui Ray mi-a trezit o senzație de groază, ca și cum navele ar fi fost realmente o amenințare la adresa tuturor lucrurilor dragi mie, nu un ansamblu inofensiv de poligoane texturate, randate pe display-ul unui computer.

Ray a supersărit cu DTIUB-ul de pe acoperișul în flăcări pe spinarea unui Vasilisc sobrukai, un tanc robot cu aspect reptilian, care avea tunuri laser în loc de ochi. Ray a supersărit din nou, rotind DTIUB-ul cu 180 de grade, exact înainte să doboare uriașul Vasilisc metalic cu o singură rachetă bine plasată în abdomenul său segmentat. A explodat sub el într-un imens glob de foc portocaliu, iar Ray a fost nevoit să acționeze din nou jeturile de salt ale DTIUB-ului, pentru a ateriza departe de explozie.

— Bravo, sergent! am rostit, folosindu-i gradul din fictiva Alianță Defensivă Terestră.

— Mulțumesc, locotenente! a replicat el. O asemenea laudă din partea ta înseamnă mult pentru mine.

A rânjit și a ridicat mâna dreaptă de pe mouse, atât cât să schițeze un salut spre mine, înainte de a reveni concentrat la bătălie.

În conformitate cu afișajele de pe HUD, escadrila lui pierduse deja toate cele șase tancuri aeroglisoare și ambii Titani. Mai aveau doar șapte DTIUB-i ținuți în rezervă, iar pictogramele ce pâlpâiau pe harta tactică arătau că dronele acelea erau stocate într-un arsenal ADT din apropiere, atacat deja de un roi de Spider Fightere. Escadrila lui Ray ducea o bătălie deja pierdută. Orașul avea să fie cucerit de sobrukai dintr-o clipă în alta. Dar,

ca de obicei, Ray continua să lupte, chiar și înaintea unei înfrângeri sigure. Era una dintre calitățile lui cele mai fermecătoare.

Ray era de departe cel mai bun jucător de *Terra Firma* pe care-l cunoscusem vreodată personal. Cu câteva luni în urmă, reușise să devină membru în „Treizeci de duzini”, un clan de elită al celor mai buni 360 de jucători ai jocului. De atunci îl văzusem conectat zilnic la serverele lui *Terra Firma,* jucând succesiv misiuni de nivel ridicat. Și, întrucât nu era împovărat de distrageri de felul școlii sau temelor pentru acasă, își putea dedica jocului toate momentele când era treaz, așa că acumulase mai mult timp de luptă decât mine, Cruz și Diehl laolaltă.

— ’Tu-ți mama ta! a zbierat el, lovind în latura monitorului.

M-am uitat și am văzut că sobrukaii copleșiseră supraviețuitorii escadrilei lui și le exterminau ultimele drone. La câteva secunde după ce ultimul DTIUB din rezerva lui Ray a fost strivit între mandibulele ca o menghină ale unui Spider Fighter, cuvintele MISIUNE EȘUATĂ i-au pâlpâit pe display, iar el a căpătat o animație în care forțele sobrukailor distrugeau centrul lui Newark.

— Ah, bun! a mormăit și și-a umplut gura cu Funyun pe când examina ruinele fumegânde ale orașului. Cel puțin este doar Newark-ul, nu? Nu-i mare pierdere.

A chicotit în bărbie, și-a șters pe pantaloni simularea de praf de ceapă de pe degete, după care m-a privit cu un surâs ațâțat.

— Ia ghici ce a sosit azi? a întrebat el.

După aceea a tras de sub tejghea o cutie mare și a pus-o înaintea mea.

Dacă aș fi fost un personaj din filmele de desene animate, ochii mi-ar fi sărit din orbite.

Era un Sistem de Comandă de Zbor Interceptor *Armada* nou-nouț – cel mai avansat (și mai scump) controller de joc video produs vreodată.

— Nu se poate! am șoptit, examinând fotografiile și caracteristicile tipărite pe cutia neagră, strălucitoare. Crezusem că nu va apărea pe piață decât luna viitoare!

— Se pare că Chaos Terrain a decis să-l livreze mai devreme, a replicat Ray, frecându-și palmele surescitat. Vrei să-l despachetăm pe băiețașul ăsta rău?

Am încuviințat viguros din cap și Ray a luat un cutter. A deschis cutia, apoi mi-a spus s-o țin bine de laturi, iar el a tras afară cubul de polistiren care ambala componentele controllerului. În câteva secunde, toate erau eliberate și răsfirate pe tejgheaua din sticlă, în fața noastră.

Sistemul de Comandă de Zbor Interceptor *Armada* (SCZI) conținea o cască de pilot Interceptor (cu ochelari RV încorporați, căști de izolare acustică și microfon retractabil) și un echipament din două piese AMM (Accelerație și Manșă Manuale), alcătuit dintr-o manșă de zbor metalică cu feedback de forță și un controller dual pentru accelerație, cu o consolă de comandă a armamentului încorporată. Manșa, accelerația și consola de armament erau ticsite de butoane ergonomice, trăgace, indicatori, selectori de mod și cadrane rotative, care puteau fi configurate astfel încât să-ți ofere controlul complet al sistemelor de zbor, navigație și armament ale Interceptorului *Armadei.*

— Îți place? a întrebat Ray după ce m-a privit cum băloșeam deasupra lor.

— I-aș cere mâna chiar acum.

— Mai avem o duzină în magazie. Mă gândeam să facem din ele o piramidă de prezentare.

Am ridicat casca și am cântărit-o în mână, impresionat de greutatea și detaliile ei. Arăta și se simțea exact ca o cască de pilot, iar componentele Oculus Rift erau ultramoderne. (Aveam acasă o cască RV satisfăcătoare, pe care mi-o dăruise Ray, dar era veche de câțiva ani și de atunci rezoluțiile display-urilor crescuseră spectaculos.)

Am așezat casca înapoi pe tejghea, rezistând impulsului de a o proba. După aceea am pus mâna stângă pe controllerul accelerației și am cuprins cu mâna dreaptă metalul rece al manșei atașate. Amândouă mi se potriveau perfect, de parcă fuseseră fabricate după palmele mele.

Jucasem *Armada* de câțiva ani și în tot acel timp utilizasem o manșă și un controller de accelerație ieftine, din plastic. Habar nu avusesem ce pierdusem. Visasem la un SCZI încă de când citisem pe forumurile *Armada* despre producerea lui. Însă prețul anunțat sărea de cinci sute de dolari... prea mult pentru mine, chiar și cu rabatul de zece la sută ca angajat.

Am retras mâinile de pe controllere și mi le-am vârât în buzunare.

— Dac-aș începe să economisesc de acum, mi-aș putea permite unul până la sfârșitul verii, am mormăit. Asta dacă nu-mi crapă iarăși rahatomobilul.

Ray a simulat gesturile unui violonist, după care a zâmbit și a împins casca peste tejghea, spre mine.

— Poți s-o iei pe asta, mi-a zis el. Consider-o un cadou timpuriu de absolvire. M-a lovit cu cotul în joacă. Cred că *vei absolvi,* așa-i?

— Nu se poate! am replicat automat, holbându-mă neîncrezător la controller. Am ridicat apoi ochii către Ray. Vreau să zic – da, o să absolv... dar nu-i o glumă? Mi-l dai mie? De-adevăratelea?

Ray a încuviințat solemn.

— De-adevăratelea.

Mi-a venit să-l îmbrățișez, așa că am făcut-o – cuprinzându-i cu ardoare talia pufoasă. El a râs stânjenit și m-a bătut ușor cu palma pe spate, până i-am dat drumul în cele din urmă.

— O fac doar fiindcă-i bine pentru efortul de război! a zis după aceea, netezindu-și cămașa din flanel și ciufulindu-mi părul drept represalii. Dacă vei avea propriul tău Sistem de Comandă de Zbor, s-ar putea să devii un pilot de Interceptor încă și mai bun. Dacă așa ceva este posibil...

— Ray, asta a fost chiar prea generos, am rostit. Mulțumesc!

— Pentru puțin, puștiule.

Deși îmi făceam griji de ani buni că altruismul impetuos al lui Ray îl va duce la faliment și că eu voi fi silit să-mi găsesc o slujbă adevărată, asta nu m-a oprit să-i accept cel mai recent cadou extravagant.

— Vrei să te bagi în Camera de Război și să-l încerci?

A făcut semn către odăița mică și strâmtă din spatele magazinului, unde se înșiruiau zeci de PC-uri și console. Aveam clienți care închiriau Camera de Război pentru petreceri LAN și evenimente de clan.

— Ai putea să-nveți șmecheriile înainte de marea ta misiune de elită din seara asta...

— Nu, mulțumesc, am spus. Cred c-o s-aștept și-o să-l încerc pe configurația de-acasă.

Pentru că s-ar putea să m-apuce dracii sau să fac spume la gură data viitoare când văd un Glaive Fighter venind spre mine și-aș prefera să fiu singur în dormitorul meu, dacă și când se va-ntâmpla așa.

Ray a arcuit o sprânceană spre mine.

— Ce-i cu tine? m-a întrebat. Nu te simți bine?

Mi-am ferit ochii.

— N-am nimic, i-am răspuns. De ce?

— Bossul tău tocmai ți-a oferit șansa de a-ți juca jocul video favorit la job în timpul programului pentru care ești plătit, și tu-l refuzi? S-a întins și mi-a atins fruntea cu palma. Ai meningită sau alt tip de febră la creier, puștiule?

Am râs stânjenit și am clătinat din cap.

— Nu, atât doar că... recent m-am jurat să încetez să mai pierd vremea la muncă, indiferent cât de mult m-ai încuraja tu în privința asta.

— Și de ce naiba ai jurat *așa ceva*?

— Totul face parte din planul meu suprem, am spus. Vreau să-ți arăt cât de responsabil și demn de încredere am devenit, pentru ca să mă poți angaja cu normă întreagă după absolvire.

Mi-a aruncat aceeași uitătură îngrijorată ca de fiecare dată când abordam subiectul.

— Zack, tu poți lucra aici atâta timp cât rezistăm cu afacerea asta, a zis el. Pe de altă parte însă, cu toată sinceritatea, trebuie să știi că ești destinat pentru chestii mult mai mărețe. De acord?

— Mulțumesc, am spus străduindu-mă să nu dau ochii peste cap.

Dacă ziua de azi ar fi fost vreo indicație, atunci singurul lucru pentru care eram destinat era o cămașă de forță. Poate și o celulă capitonată.

— „Nu poți să-ți eviți destinul”, a rostit el în cea mai bună imitație Obi-Wan.

După aceea s-a prăbușit înapoi pe taburet și a lansat altă misiune *Terra Firma* dintr-un clic al mouse-ului. Chaos Terrain producea o varietate mare de controllere *Terra Firma,* printre care bestsellerul Titan Control System, o manșă dublă pentru zbor pe care o vindeam chiar aici în magazin, însă Ray nu juca decât cu tastatura și mouse-ul. De asemenea, el prefera un monitor bidimensional de computer în locul ochelarilor RV

despre care afirma că-i provocau ameţeală. Ca mulţi gameri de vârsta lui, avea obiceiuri foarte rigide.

În ciuda celor ce tocmai îi spusesem, m-am întors la Smallberries şi am dat clic pe pictograma *Terra Firma* de pe desktop. Din reflex, aproape că am clicat pe „Skip Intro” când au început imaginile de deschidere. După aceea mi-am retras degetul de pe butonul mouse-ului şi am privit filmuleţul pentru prima dată după mulţi ani.

Vocea gravă din off (îi aparţinea lui Morgan Freeman, care distrusese textul ca întotdeauna) a expus pe scurt linia narativă de bază a jocului. Acţiunea se petrecea „la mijlocul secolului XXI”, la aproximativ zece ani după ce Pământul fusese invadat de sobrukai, o rasă acvatică sosită din sistemul stelar Tau Ceti, un punct de origine pentru extratereştri, popular încă din zorii SF-ului, graţie proximităţii sale faţă de Pământ. Sobrukaii semănau cu calmarii tereştri gigantici, dar aveau o coamă suplimentară de tentacule cu ţepi şi o gură verticală, o despicătură ca de rechini, încercuită de şase ochi negri şi lipsiţi de suflet.

Introducerea jocului continua lin cu transmisia video trimisă omenirii de invadatori în ziua sosirii lor, care conţinea un mesaj ameninţător din partea suzeranului sobrukai, ai cărui designeri din Weta se inspiraseră prea mult din Giger, după umila mea opinie. Creatura cu piele cenuşiu-translucidă plutea în bârlogul ei submarin întunecat, cu tentaculele răsfirate spre înapoi, adresându-se videocamerei în limbajul său nativ strident, care aducea cu cântecul unei balene fan death metal.

Din fericire, cineva aplicase subtitrarea imediat înainte ca suzeranul să înceapă să-şi facă cunoscute intenţiile oarecum clişeizate ale speciei sale extraterestre pline de răutate.

— Noi suntem sobrukai, spunea el. Şi noi declarăm că specia voastră jalnică nu merită să supravieţuiască. Ca atare, veţi fi eradicaţi…

Mesajul suzeranului nu se termina aici, dar am apăsat bara de spaţiu ca să sar peste el. Îmi aminteam punctele esenţiale. Cefalopodele malefice şi lipsite de sentimente călătoriseră doisprezece ani-lumină prin spaţiul interstelar, pentru a şterge omenirea de pe faţa Pământului şi pentru a demola după aceea toate localurile Pizza Hut, astfel ca să poată pune stăpânire pe rarisima piatră preţioasă albastră a planetei noastre. Misiunea

mea era de a-mi folosi abilitățile de gamer pentru a-i opri. Esteee! Apăsați FIRE pentru a continua.

Istoria complicată a actualului război dintre omenire și sobrukai era disponibilă online, însă gamerii trebuiau s-o pună cap la cap, prin excavarea unei rețele complexe de site-uri ale Alianței Defensive Terestre – un element de realitate alternativă al jocului, menit să-i ajute să se imerseze în narațiunea jocului. Potrivit informațiilor îngropate în site-urile acelea cu un deceniu în urmă, după declanșarea invaziei sobrukailor, ADT-ul izbutise cumva să captureze o navă extraterestră neavariată, după care, utilizând ingineria inversată, îi înțelesese armamentul incredibil de avansat, sistemul de comunicații și de susținere biotică, precum și tehnologia de propulsie – aparent cât ai pocni din degete – pentru ca să construiască apoi un arsenal global masiv de drone capabile să se lupte de la egal la egal cu sobrukaii.

Bineînțeles, creatorii jocului nu se obosiseră niciodată să explice cum izbutiseră savanții ADT-ului atâtea isprăvi uimitoare în timp așa scurt, în vreme ce respingeau atacurile constante ale tehnologiei net superioare a sobrukailor, dar, după cum vedeam eu lucrurile, dacă erai dispus să-ți anulezi scepticismul îndeajuns pentru a crede că o rasă de calmari extratereștri din Tau Ceti utilizaseră o armadă de roboți telecomandați pentru a purta război împotriva omenirii de un deceniu, ar fi fost prostesc să faci nazuri înaintea găurilor din scenariu și a inexactităților științifice. Mai ales dacă ele justificau suzerani extratereștri răi și lupte cu urmăriri între nave spațiale.

Am închis *Terra Firma* și am deschis un browser de web, după care am intrat pe site-ul Chaos Terrain. Am clicat până la pagina „Despre noi” a site-ului și am scanat-o rapid. Ca vechi superfan CT, știam deja destule despre istoria companiei. Fusese înființată în 2010 de Finn Arbogast, un dezvoltator de jocuri video din Bay Area, care părăsise un job lucrativ la seria *Battlefield* pentru Electronic Arts, ca să pornească pe cont propriu. El fondase Chaos Terrain cu obiectivul măreț de a „crea următoarea generație de jocuri RV multiplayer”.

Arbogast strânsese o echipă de vis, formată din consultanți și contractori creativi, care să-l ajute să-și transforme în realitate aspirațiile îndrăznețe, ademenind unele dintre cele mai strălucitoare stele ale industriei jocurilor video din propriile lor companii și proiecte, pe baza simplei promisiuni de a colabora la

noul lui joc MMO (*massively multiplayer online*). În felul acela, legende ale jocurilor precum Chris Roberts, Richard Garriott, Hidetaka Miyazaki, Gabe Newell, și Shigeru Miyamoto sfârșiseră în calitate de consultanți atât pentru *Terra Firma,* cât și pentru *Armada,* alături de regizori celebri de la Hollywood, printre care James Cameron, care contribuise la nava realistă a ADT-ului și designurile de mecanoizi, și Peter Jackson, a cărui companie Weta Workshop crease cinematica jocului.

Chaos Terrain realizase propriul său motor de jocuri personalizat pentru *Terra Firma* și *Armada,* folosind mulți din aceiași programatori care lucraseră la serii anterioare de jocuri de simulatoare de luptă ca *Battlefield, Call of Duty* și *Modern Warfare,* precum și la simulatoare de lupte aeriene și spațiale ca *Star Citizen, Elite*: *Dangerous* și *EVE Online.*

Strategia aceasta de dezvoltare, plagiatoare în stil Frankenstein, avusese un succes nebun. *Terra Firma* și *Armada* erau două jocuri video multiplayer bestselleruri în toată lumea, și pe bună dreptate. Modul lor de joc simplificat în stil „arcade” făcea ca ambele titluri să fie ușor de învățat și distractive pentru jucătorii ocazionali, dar în același timp destul de scalabile și dinamice pentru a fi provocatoare pentru jucătorii constanți ca mine. Ambele jocuri aveau, de asemenea, valori de producție excelente și puteau fi jucate pe orice platforme moderne, inclusiv pe smartphone-uri și tablete. Iar aspectul cel mai grozav dintre toate era că nu aveau prețuri exagerate, ca majoritatea MMO-urilor. Chaos Terrain percepea bineînțeles o taxă lunară mică, sub formă de abonament, ca să joci atât *Terra Firma,* cât și *Armada,* dar odată ce deveneai atât de priceput încât să capeți rangul de ofițer în oricare dintre jocuri, CT îți anula taxa lunară și după aceea puteai juca gratuit. De asemenea, compania nu utiliza micro-tranzacții în interiorul jocului pentru a-i mulge pe jucători de venituri suplimentare.

Am închis fereastra și am privit pictogramele de pe desktop, încercând să-mi ordonez gândurile. Până azi nu mă gândisem niciodată să fac o legătură între firul narativ al invaziei extraterestre din jocurile Chaos Terrain și teoria conspirației schițată în carnetul tatii. În fiecare an erau lansate sute de filme, seriale, cărți și jocuri video cu tema invaziilor extraterestre, iar *Armada* nu era decât unul dintre ele. În plus, jocul apăruse de

numai câțiva ani, așa că nu înțelegeam cum putea fi conectat cu chestiile scrise de tata cu decenii în urmă?

Pe de altă parte, dacă statul ar fi dorit într-adevăr să-i antreneze pe cetățenii obișnuiți să opereze drone în război, atunci ar fi creat exact niște jocuri de lupte multiplayer ca *Armada* și *Terra Firma*...

Peste câteva minute, când soneria electronică *Star Trek* a ușii a ciripit și un grup de clienți semipermanenți de clasa a VII-a de la liceul din apropiere a umplut magazinul, mi-am vârât noua cască, controllerul accelerației și manșa în cutia lor, pe care am împins-o sub tejghea, înainte ca vreunuia dintre huliganii prepubescenți să-i fi căzut privirile hulpave pe ele.

— Bun-venit în Starbase Ace, unde jocurile nu se termină niciodată! am recitat salutul magazinului cu tot entuziasmul pe care eram în stare să-l mobilizez. Cum vă pot ajuta în seara asta, tinerii mei domni?

4.

Când am ajuns acasă, am văzut mașina mamei pe aleea de acces. Asta era o surpriză plăcută, fiindcă în ultimul an mama fusese nevoită să lucreze multe ore peste program, iar în majoritatea nopților ajungea acasă abia după ce eu adormisem deja.

În același timp însă, prezența ei acasă mă neliniștea puțin, fiindcă mama izbutise mereu să simtă când mă preocupă ceva. În copilărie fusesem convins că deținea un fel de telepatie maternă mutantă, care-i îngăduia să-mi citească gândurile, mai ales când erau al naibii de ușchite.

Am găsit-o pe mama întinsă pe sofaua din living, cu Muffit tolănit la picioarele ei, vizionând cel mai recent episod din *Doctor Who*, una dintre numeroasele ei dependențe TV. Niciunul dintre ei nu mă auzise sosind, așa că am lăsat cutia cu controllerul *Armada* pe scară, după care am rămas locului câteva clipe, privind-o pe mama cum urmărea serialul.

Pamela Lightman (născută Crandall) era femeia cea mai cool pe care o cunoscusem vreodată, dar în același timp și cea mai dură. Îmi reamintea mult de Sarah Connor sau de Elen Ripley –

sigur că da, poate că mama ar fi avut unele rețineri, însă era genul de mamă părinte unic care s-ar fi înarmat până în dinți cu o artilerie mobilă și ar fi secerat orice ciborgi asasini, dacă asta ar fi fost necesar pentru a-și proteja fiul.

În același timp, era ridicol de frumoasă. Știu că toți oamenii spun chestii de-astea despre mamele lor, dar în cazul meu era purul adevăr. Puțini tineri cunosc chinul oedipian de a crește cu o mamă incredibil de atrăgătoare și perpetuu singură. Privindu-i pe bărbații care-i aruncau întruna ocheade, chiar înainte să se fi sinchisit s-o cunoască, mă simțisem ușor dezgustat de propriul meu sex – de parcă n-aș fi avut deja destule valize psihologice pe portbagaj.

Mamei îi fusese greu să mă crească singură, în multe feluri care nu erau probabil evidente pentru majoritatea oamenilor. În primul rând, o făcuse fără cel mai mic ajutor din partea propriilor ei părinți. Își pierduse tatăl, bolnav de cancer, pe când era în școala primară, după care mama ei ultrareligioasă o dezmoștenise pentru că-și pierduse virginitatea pe când era în clasa a XII-a și apoi se măritase cu nerdul Nintendo bun la nimic care o pângărise.

Mama îmi spusese că mama ei încercase doar o singură tentativă de împăcare, la câteva luni după ce murise tatăl meu. Nu avusese succes. Maică-sa făcuse greșeala de a-i spune că moartea lui fusese o „binecuvântare deghizată”, fiindcă însemna că acum își putea găsi un „soț respectabil – unul cu ceva viitor”.

După aceea, mama o dezmoștenise *pe ea.*

În secret mă îngrijora faptul că unul dintre lucrurile cele mai grele pentru mama era simpla necesitate de a fi silită să mă privească zilnic. Semănam foarte bine cu tata și, cel puțin deocamdată, similitudinile păruseră doar să sporească pe măsură ce creșteam. Acum mă apropiam de vârsta pe care o avusese el în clipa morții și am încercat să nu mă întreb cât de groaznic trebuia să fie pentru mama să-l vadă pe „geamănul” soțului ei mort zâmbindu-i în fiecare dimineață la micul dejun. O parte din mine se întreba dacă nu cumva acesta era de altfel motivul pentru care în ultimii ani se dedicase cu atâta abnegație muncii.

Mama nu jucase niciodată rolul văduvei singuratice – ieșea frecvent la dans cu prietenele ei și știam că ocazional cinase cu

bărbați în oraș. Totuși, întotdeauna păruse să pună capăt relațiilor ei înainte de a deveni serioase. Nu m-am obosit niciodată s-o întreb care era motivul; era de altfel evident – continua să-l iubească pe tatăl meu, sau cel puțin amintirea lui.

Pe când fusesem mai mic, obișnuiam să simt un fel de satisfacție răutăcioasă, fiindcă știam cât de mult îi simțea lipsa, deoarece era dovada că părinții mei se iubiseră cu adevărat, dar acum, după ce crescusem, începeam să mă îngrijorez că ea ar putea rămâne necăsătorită pentru totdeauna. Nu-mi plăcea ideea ca mama să locuiască singură în casa asta după ce eu absolveam și plecam în alt oraș.

— Bună, mamă! am rostit cu glas încet ca să n-o sperii.

— Ah, bună, scumpule! a spus ea. A redus volumul sonorului televizorului și s-a ridicat încet. Nu te-am auzit când ai intrat.

Și-a indicat obrazul drept și eu m-am apropiat și am depus ascultător un sărut acolo.

— Mulțumesc! a spus și mi-a ciufulit părul, după care a bătut cu palma pe sofa lângă ea, iar eu m-am așezat, luându-l pe Muffit în poală. Cum a fost azi, puștiule? m-a întrebat.

— Nu foarte rău, am replicat, subliniindu-mi minciuna cu o ridicare neglijentă din umeri, ca să fiu mai convingător. La tine cum a fost?

— Ah, destul de bine! a răspuns ea, imitându-mi tonul... și ridicarea neglijentă din umeri.

— Mă bucur, am zis, deși bănuiam că și ea mințea.

Îngrijea bolnavi de cancer, dintre care mulți se aflau în fazele terminale ale bolii. Nu știam cum reușea vreodată să aibă o zi bună la jobul acela.

— Nu lucrezi peste program în seara asta? am întrebat-o. Mi se pare un miracol de Crăciun.

Mama a râs la vechea noastră glumă. Totul era un miracol de Crăciun în casa noastră, în orice moment al anului.

— Am decis să-mi iau o seară liberă. A coborât picioarele de pe sofa și s-a întors spre mine. Ți-e foame, scumpule? Eu mor de poftă să-mi fac niște frigănele cu scorțișoară. S-a ridicat în picioare. Ce părere ai? Te alături mamei tale pentru o cină în stil mic dejun?

Întrebarea ei m-a alertat brusc. Mama se oferea să-mi facă o cină în stil mic dejun numai când dorea să avem o „discuție serioasă”.

— Mulțumesc, am spus bătând în retragere, dar am mâncat pizza la job. Mă simt destul de plin.

Ea s-a deplasat între mine și scară, blocându-mi evadarea.

— Nu vei trece! a declarat, izbind teatral cu piciorul în covor. Directorul adjunct al liceului m-a sunat cu puțin timp în urmă. Mi-a spus că azi ai plecat de la ora de mate… imediat după ce ai încercat să te iei la bătaie cu Douglas Knotcher.

I-am privit chipul și mi-am înfrânat un val de furie, silindu-mă să văd cât de îngrijorată și de tulburată era și cât de mult se străduia să-și ascundă sentimentele acelea.

— N-am încercat să mă iau la bătaie, mamă, i-am zis. El îl chinuia pe un puști care stă lângă mine. Îl intimidează de săptămâni. Și am plecat de acolo, fiindcă era unicul fel în care mă puteam opri să nu-i smulg capul lui Knotcher. Ar trebui să fii mândră de mine.

Mi-a studiat fața pentru o clipă, după care a oftat și m-a sărutat pe obraz.

— Bine, puștiule, a spus și m-a îmbrățișat. Știu că nu-i ușor în grădina aia zoologică. Mai îngroașă obrazul câteva luni și după aceea vei fi liber. Stăpânul propriului tău destin.

— Știu, mamă, am încuviințat. Două luni. O să rezist. Nu-ți face griji.

— Și nu uita o chestie, a zis ea apoi și și-a mușcat ușor buza. Nu mai ești minor…

— Știu, am spus. Nu-ți face griji. Așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, ai înțeles?

A aprobat din cap. Îmi dădeam seama că se gândea la Incident. Incidentul despre care tocmai îi făgăduisem, pentru a mia oară, că nu se va mai repeta niciodată.

Iată ce nu avea să se mai repete niciodată:

Într-o dimineață, la câteva săptămâni după ce începusem clasa a VII-a, am trecut pe coridor pe lângă Knotcher și câțiva dintre prietenii lui, când el a rânjit și mi-a spus:

— Ia zi, Lightman, i-adevărat că babacu’ tău a fost așa de prostălău ca să moară-n explozia unei uzine de căcați?

Nu parafrazez. Am citat integral. Au existat martori oculari.

Următorul lucru pe care mi l-am amintit a fost că stăteam pe pieptul lui Knotcher și priveam în jos la chipul lui nemișcat și plin de sânge, în mijlocul urletelor colegilor noștri de clasă. După aceea am simțit o mulțime de brațe puternice în jurul gâtului și

trunchiului meu, care mă trăgeau în sus, smulgându-mă de pe el... și m-am întrebat de ce mă dureau în asemenea hal încheieturile degetelor și de ce Knotcher zăcea acum ghemuit într-un morman însângerat pe gresia lucioasă?

După aceea s-a spus că l-am atacat ca o „fiară sălbatică” și că l-am bătut până la pierderea cunoștinței. S-a spus că am continuat să-l bat, chiar și după ce nu se mai mișca deloc.

Se părea că fuseseră necesare eforturile a doi băieți și a unui profesor pentru a mă smulge finalmente de pe el.

Knotcher a petrecut o săptămână în spital, după o comoție și o fractură de maxilar. Ținând seama de asta, eu am scăpat destul de ușor: o exmatriculare pe două săptămâni și terapie obligatorie de gestionare a furiei pe toată durata anului școlar, alături de porecla „Zack Atac” și reputația permanentă de psihopat al clasei.

Mai rău însă fusese teribilul hiat de zece secunde pe care Incidentul îl lăsase în memoria mea și întrebarea pe care mă silise să mi-o pun aproape zilnic de atunci. Ce aș fi făcut dacă n-ar fi existat nimeni care să mă oprească?

Probabil că Knotcher văzuse ferparul tatii într-un ziar vechi, scanat și publicat online. Era unul dintre puținele rezultate ce apăreau când îi căutai numele. Așa aflasem cum murise. Cât fusesem mic, mama și bunicii nu-mi spuseseră detaliile morții lui... și le sunt recunoscător pentru asta, deoarece ferparul acela mă obsedase din clipa când îl citisem prima dată. Îi memorasem fiecare cuvințel:

„Bărbat din Beaverton mort în accident la stația de epurare a apei”.

Beaverton Valley Times – 6 octombrie 2000

Un bărbat din Beaverton a murit vineri în jurul orei 9 dimineața într-un accident survenit la stația de epurare a apei a orașului de pe South River Road. Decedatul este Xavier Ulysses Lightman, în vârstă de 19 ani, domiciliat pe Bluebonnet Ave., nr. 603, angajat al primăriei orașului Beaverton. Medicul legist al comitatului Washington l-a pronunțat pe Lightman mort la locul accidentului. Lightman lucra în

apropierea unei cisterne de stocare, când și-a pierdut cunoștința din cauza unei scurgeri nedetectate de metan. Anchetatorii au presupus că o scânteie cauzată de un circuit electric neizolat a aprins gazul și Lightman a fost omorât pe loc în urma exploziei. Născut în Beaverton, Lightman a lăsat în urmă o văduvă, Pamela, și un fiu, Zackary. Înmormântarea...”

— Zack, tu asculți ce-ți zic eu?

— Bineînțeles, mamă, am mințit fără să clipesc. Ce spuneai?

— Am spus că domnul Russell, consilierul tău profesional, mi-a lăsat un mesaj în căsuța vocală. Mama și-a încrucișat brațele peste piept. A spus că ai lipsit la ultimele două ședințe de consiliere.

— Îmi pare rău, probabil că am uitat. O să mă duc la următoarea, bine? Promit!

Am încercat să mă strecor din nou pe lângă ea, dar mi-a blocat calea, după care a lovit din nou cu piciorul în podea, prefăcându-se că ea era Gandalf și eu eram Balrog.

— Ai luat până la urmă o decizie? m-a întrebat, privindu-mă atentă.

— Vrei să zici dacă am decis ce doresc să fac cu restul vieții mele?

Mama a încuviințat din cap. Am tras aer adânc în piept și am spus primul lucru care mi-a venit în minte:

— Ei bine, să știi că m-am gândit la asta destul de mult și, după o examinare atentă, am decis că nu vreau să cumpăr nimic, nu vreau să vând nimic și nici nu vreau să procesez nimic.

Ea s-a încruntat și a început să clatine din cap în semn de protest, dar nu m-am oprit:

— Nu vreau să fac asta ca o carieră, am continuat. Nu vreau să cumpăr nimic vândut sau procesat. Nu vreau să vând nimic cumpărat sau procesat...

— ... ori să procesezi nimic vândut, cumpărat sau procesat, a încheiat ea întrerupându-mă. Cu cine crezi tu că te pui? Lloyd, Lloyd, totu-i nul și tabloid?

— M-ai prins, am încuviințat ridicând brațele în semn de recunoaștere a vinovăției. Cu asta te alegi, fiindcă m-ai obligat să vizionez filmul ăla de enșpe mii de ori.

Mama a încrucișat brațele peste piept.

— Zack, depozitul bancar înființat pentru colegiul tău are destui bani ca să acopere patru ani la majoritatea instituțiilor. Poți să mergi oriunde dorești… și să studiezi orice dorești. Ai idee cât de norocos ești?

Mda. Eram norocos, ce să mai zic? Mama începuse să depună în depozitul acela de când eram prunc, folosind o parte din prima de asigurare pe viață ai tatii, bani care-i rămăseseră după ce cumpărase casa. Prima fusese îndeajuns ca să-i acopere și taxele pentru urmarea școlii de asistente medicale.

Norocoși, nu?

Mai vreți s-auziți și-altă dovadă de noroc? Cadavrul tatii a fost atât de carbonizat în urma exploziei, încât medicul legist a trebuit să-i folosească fișa dentară ca să-l identifice, scutind-o astfel pe mama să se ducă la morgă și să facă personal identificarea.

Ei, cât noroc mai poate avea o familie?

— Te-ai gândit la ce am discutat data trecută? a întrebat mama. Ai promis că te vei gândi dacă să urmezi colegiul ca să înveți cum se creează jocurile video, așa cum intenționează Mike Cruz.

— Mamă, eu mă pricep *să le joc,* nu să le creez, am replicat. Pentru așa ceva trebuie să fii foarte bun la programare sau la arte digitale, iar eu sunt de rahat la ambele.

Am suspinat și mi-am privit picioarele.

— Important este că iubești jocurile, a zis ea. În rest, te poți descurca. O să-ți facă plăcere. A zâmbit și mi-a atins obrazul. Știi bine că am dreptate. Ai ADN de *geek* gamer de la ambii părinți.

Era adevărat. Doar privind-o, nu v-ați da niciodată seama de asta, însă mama a fost la vremea ei un gamer de categoria grea. Câțiva ani a fost serios băgată în *World of Warcraft.* Acum era mai degrabă un gamer ocazional, dar uneori mai juca alături de mine misiuni din *Terra Firma.*

— Nu există persoane care sunt plătite ca să testeze jocurile video?

— Ba da, i-am răspuns, se numesc testeri de asigurare a calității. Jobul sună perfect în teorie, dar în realitate este de rahat. Este plătit prost și nu faci altceva decât să joci întruna același nivel al aceluiași joc, mereu și mereu, de mii de ori, ca

să-ncerci să găsești bug-uri în cod. Așa ceva m-ar scoate din minți.

Mama a oftat și a încuviințat din cap.

— Da, și pe mine. A coborât glasul la nivelul unui murmur confidențial, după care a surâs: Zack, să știi că te poți înscrie la colegiu chiar dacă nu ești sigur deocamdată ce vrei să studiezi. Participi pur și simplu la diverse cursuri și vezi ce te interesează. În cele din urmă, vei descoperi ce vrei să faci.

Am zâmbit și am încuviințat. Ea n-a cedat însă.

— Scumpule, nu-ncerc să te presez, ci vreau doar ca tu să ai un plan.

— Planul meu în clipa de față, am rostit eu lent și apăsat, este să continui să lucrez la Starbase Ace. Poate să trec de la program redus la program întreg…

— Zack, ăsta-i un job după orele de școală, nu un plan de carieră pe teren lung. Gândește-te ce se va întâmpla peste cinci ani. Toți ceilalți vor termina colegiul și vor începe o carieră, pe când tu…

— Eu voi continua să stau în fund toată ziua, la cinci străzi de liceul pe care l-am absolvit, lucrând în același job de retail de tot rahatul, pe care l-am avut la vârsta de șaisprezece ani? i-am terminat fraza.

— Exact!

Am încercat să par jignit.

— Găsesc tulburătoare lipsa ta de încredere.

— O să-mi găsești vârful pantofului tulburător de mult intrat în fundul tău dacă nu-ncetezi să mai pierzi timpul și nu-ncepi să-ți faci un plan serios pentru viitor, domnule!

— Când îmi spui „domnule”, am comentat, știu că ești superserioasă.

— Scumpule, eu nu spun că trebuie neapărat să urmezi colegiul. Alătură-te unei mănăstiri! Alătură-te Gărzilor Civile pentru Pace! Alătură-te X-Men, fir-ar ei ai dracu’! – nu-mi pasă ce faci, atâta timp cât faci ceva. Ai înțeles?

M-am prefăcut că suspin adânc de ușurare.

— În cazul ăsta, poate c-o să fug de acasă și-o să mă alătur unui circ, am spus. Aș putea începe prin a ghici greutatea oamenilor, după care, cine știe, să promovez treptat până ajung operator la caruselul cu mașinuțe.

— Cred că s-ar putea să ai nițel cam mulți dinți pentru jobul ăla, șmechere, a zis ea dându-mi un brânci în joacă. Istețule, eu nu vreau să te bat la cap, ci doar să ai parte de lucrurile cele mai bune pe viitor. Ești inteligent și talentat, scumpule. Poți să faci chestii minunate. M-a privit drept în ochi. Știi asta, nu-i așa?

— Da, mamă, știu, am zis. Încearcă să nu-ți mai faci griji, da?

S-a încruntat și a rămas tot în calea mea, cu brațele încrucișate peste piept pentru a arăta că trecerea pe lângă ea nu va fi chiar ușoară. Apoi însă, ca un dar ceresc, telefonul mi-a piuit, anunțând sosirea unui SMS. L-am scos din buzunar și am privit display-ul: *Atenționare urgentă – Comandamentul Alianței Defensive Terestre*: *Locotenent Lightman, ți se ordonă să te loghezi pentru informarea de misiune la ora 20 Pacific Standard Time.*

Am văzut de asemenea că Cruz și Diehl îmi trimiseseră amândoi mai multe SMS-uri, întrebându-mă ce naiba se întâmplase în clasă și dacă mai eram disponibil pentru misiunea noastră *Armada.*

— Scuze, mamă, trebuie să fug! am rostit și i-am arătat telefonul, ca și cum ar fi fost un permis de liberă trecere. Am întârziat la misiunea mea *Armada* – începe în numai câteva minute!

— Da, da, a dat ea ochii peste cap. Știu. Întârzii la un joc video.

S-a retras din drumul meu.

— Hai, du-te! Du-te și rade-i, Maverick!

— Mulțumesc!

Am sărutat-o iute pe obraz, ceea ce a avut ca efect inversarea pentru scurt timp a încruntăturii. Apoi am înhățat cutia cu controllerul pentru *Armada,* am suit în grabă scara și am alergat pe coridor, nerăbdător să ajung la adăpostul dormitorului meu și portalul spre altă realitate care se afla dincolo de el.

Totuși glasul mamei a călătorit mai repede decât mine, iar avertismentul ei final mi-a ajuns la urechi înainte să fi putut evacua Zona Neutră. Era ceva ce o auzisem spunând de nenumărate ori de când mă știam și de obicei mă făcea să-mi dau ochii peste cap. Însă de data asta cuvintele ei mi-au transmis un sentiment real de teamă.

— Știu că viitorul este uneori înfricoșător, scumpule, dar este imposibil să scapi de el.

5.

Am încuiat ușa și m-am lipit cu spatele de ea. Cu avertismentul mamei despre natura inevitabilă a viitorului continuând să-mi răsune în urechi, mi-am cercetat interiorul camerei, simțind pentru prima oară un sentiment de rușine față de felul cum alesesem s-o decorez. Posterele de pe pereți, cărțile, BD-urile și jucăriile de pe rafturi – aproape toate aparținuseră cândva tatii. Încăperea nici măcar nu putea fi etichetată ca un altar în amintirea lui, fiindcă eu nu mi-l reaminteam. Acesta era mai degrabă interiorul unui muzeu – ba încă un muzeu realmente trist, dedicat unui bărbat pe care nu-l întâlnisem niciodată și nici nu aveam să-l întâlnesc.

Nu era de mirare că mama evita să intre aici. Vederea interiorului îi sfâșia probabil inima în câteva feluri diferite.

O flotă mică de machete de nave spațiale atârna de tavan, suspendată de gute pentru pescuit și, când am traversat dormitorul, am atins-o pe una dintre ele cu vârfurile degetelor, punându-le astfel pe toate în mișcare, succesiv. Mai întâi nava stelară *Enterprise,* apoi *Sulaco* din *Aliens,* urmată de o X-Wing, o Y-Wing, *Șoimul Mileniului,* un Veritech Fighter din *Robotech* – și, finalmente, o Gunstar pictată cu multă grijă din *Ultimul luptător stelar.*

Am coborât jaluzelele la ferestre, întunecând camera, cu excepția unei raze înguste de lumină a lunii care cădea pe scaunul meu de gamer, capitonat cu piele ponosită, din colț, conferindu-i o strălucire nepământeană. Când m-am prăbușit în el, am fredonat anticipativ în barbă primele cinci măsuri din „Duel of the Fates”: *Dunt-dunt-dah-dah-dah*!

Mi-am înhățat consola de joc prăfuită și am deconectat manșa veche din plastic și controllerele de accelerație, odată cu casca RV voluminoasă de primă generație, care era peticită și ținută laolaltă cu cantități copioase de bandă izolatoare neagră. După ce am scăpat de echipamentul vechi, am conectat componentele noului Sistem de Comandă de Zbor Interceptor și le-am poziționat în jurul scaunului, așezând manșa grea din metal pe o cutie veche pentru lapte în fața mea, direct între genunchi, cu controllerul de accelerație pe mânerul plat al scaunului, imediat în apropierea mâinii stângi.

Aranjamentul acesta ar fi trebuit să recreeze dispunerea exactă a elementelor de control din cockpitul Interceptorului, așa cum era în joc. Propriul meu simulator de navă stelară. Stând acolo, mi-am reamintit cum îmi construisem un cockpit de navă stelară din pernele sofalei din fața televizorului pe când eram un puști, în efortul de a face cât mai realistă experiența jocului *Star Fox* pe un Nintendo 64. Ideea îmi venise după ce văzusem alți puști făcând așa într-o reclamă veche a lui Atari pentru *Cosmic Ark* pe una dintre videocasetele tatii.

După ce mi-am aranjat corespunzător noile controllere, mi-am sincronizat telefonul cu căștile Bluetooth încorporate în noua cască de zbor RV *Armada.* După aceea mi-am pregătit playlist-ul *Raid the Arcade* – recrearea mea digitală a unei audio-casete analoage vechi, pe care o găsisem printre lucrurile tatii, cu titlul acela scris cu majuscule, grijuliu, de mâna lui pe eticheta carcasei. Titlul mă dusese la presupunerea că era o compilație a pieselor sale muzicale favorite din jocuri și crescusem ascultându-le, în timp ce jucam și eu tot jocuri video. Drept urmare, fundalul sonor al vechii compilații digitale de luptă a tatii devenise pentru mine o parte esențială din ritualul jucatului *Armadei.* Când încercasem să joc fără playlist-ul *Raid the Arcade,* țintirea și ritmul îmi suferiseră. De aceea mă asiguram că o aveam pregătită înainte de începutul tuturor misiunilor.

Mi-am pus casca de pilot Interceptor și i-am reglat căștile încorporate cu funcția de anulare a zgomotelor, care-mi acopereau complet urechile. După ce am potrivit ochelarii RV, am apăsat cu degetul mare butonul care extindea microfonul retractabil al căștii – o caracteristică perfect inutilă, totuși incontestabil cool. Apoi am retras și extins microfonul de alte câteva ori, doar pentru a auzi sunetul pe care-l producea.

După ce jocul s-a încărcat, am petrecut câteva minute personalizând configurația butoanelor de pe noul meu controller de accelerație și de pe manșă, după care m-am logat la serverul multiplayer al *Armadei.*

Am verificat imediat clasamentul ADT al piloților, ca să văd dacă poziția mi se păstrase de la ultima logare. Indicativul meu de apel, atât-de-kitsch-că-era-cool, se afla tot pe poziția a șasea. Ocupam locul acela de peste două luni, totuși, o părticică din mine continua să fie șocată de fiecare dată când îl vedea în top zece, alături de cei mai faimoși – și infami – jucători. Am scanat

seria familiară de indicative de apel, enumerate într-o ordine care acum devenise familiară:

01. RedJive
02. MaxJenius
03. Withnailed
04. Viper
05. Rostam
06. IronBeagle
07. Whoadie
08. CrazyJi
09. AtomicMom
10. Kushmaster5000

De ani buni, vedeam aproape în fiecare seară aceste zece indicative de apel, dar nu știam cine erau de fapt oamenii aceia în realitate... sau unde trăiau ei. Cu excepția câtorva cunoștințe întâmplătoare de la școală și job, Cruz și Diehl erau singurii piloți de *Armada* pe care-i întâlnisem în viața reală.

Jocul avea peste nouă milioane de jucători activi în zeci de țări, așa că ascensiunea mea în primii zece nu fusese floare la ureche. În ciuda talentului meu, despre care mi se spusese că era „înnăscut”, pentru jocuri video, tot avusesem nevoie de peste trei ani de practică zilnică înainte de a izbuti să pătrund în primii o sută de jucători. După ce depășisem pragul acela, păruse că-mi găsisem finalmente ritmul, iar în lunile următoare urcasem meteoric în top zece și în același timp avansasem în rangurile Alianței Defensive Terestre, obținând promovări succesive, până ajunsesem locotenent.

Știam că *Armada* nu era decât un joc video, dar până atunci eu nu fusesem niciodată unul dintre „cei mai buni dintre cei mai buni” la nimic, așa că realizarea asta îmi oferea un sentiment real de mândrie.

Recunoșteam că tot timpul pe care-l dedicasem jocului îmi redusese media generală la liceu cu un punct întreg și mă costase probabil și relația cu Ellen. Mi-am reamintit însă că jurasem deja să-mi schimb atitudinea. După misiunea din seara asta, nu aveam să mă mai ating de *Armada* pentru minimum două săptămâni întregi – chiar dacă asta însemna să-mi sacrific poziția din top zece. Nu era mare pierdere, mi-am spus. Cu cât

aveai o poziție mai sus în clasamentul piloților, cu atât erai nevoit să înduri mai multe expresii vulgare, focuri prietenești și acuzații de trișare din partea celorlalți jucători.

Caz în speță – piloții din *Armada* care ocupau actualmente primele cinci locuri în clasament erau de departe jucătorii cei mai detestați din scurta istorie a jocului. Asta se datora parțial faptului că primii cinci piloți aveau onoarea de a-și „picta” dronele cu propriile lor designuri multicolore personalizate, pe când noi, ceilalți, pilotam drone simple, din oțel inoxidabil. De aceea primii cinci piloți își câștigaseră porecla „Circul Zburător”.

Multe postări de pe forumurile Chaos Terrain păreau să creadă că primii cinci piloți erau pur și simplu prea buni pentru a fi jucători adevărați și că erau probabil boți PNJ sau angajați ai Chaos Terrain. Alte postări susțineau că respectivii erau un clan gamer elitist, deoarece nu răspundeau niciodată la mesaje sau la solicitări de chat în timpul jocului. Desigur, asta se putea datora faptului că N00b-ii îi acuzau permanent de trișare, prin folosirea vreunui hack de client pentru autoțintire sau pentru a beneficia de energie infinită în scuturile lor protectoare. Toate astea erau însă rahaturi de struguri acri pentru vulpi. De mai bine de un an, eu mă înfruntasem cu RedJive (aka „Baronul Roșu”) și ceilalți membri ai Circului Zburător pe serverele de lupte pe viață și pe moarte fără reguli și nu văzusem niciodată vreun semn că ei ar fi trișat. Erau pur și simplu mai buni decât toți ceilalți. De fapt, studiindu-le mișcările și învățând de la ele, izbutisem să intru în top zece. Continuam totuși să le găsesc nesuferită aroganța – mai ales a lui RedJive, care avea obiceiul iritant de a expedia același mesaj text de fiecare dată când dobora pe cineva în modul de antrenamente jucător versus jucător al jocului: *Cu plăcere.*

Cuvintele astea două îți pâlpâiau pe ecran, însoțite de un *BIIIP*! care-ți clocotea sângele. În mod evident, RedJive avea o macrocomandă setată să expedieze mesajul acela ca pe o torpilă, imediat după ce-ți făcea nava bucățele – adăugând literalmente insulta la rănire. Știam însă motivul pentru care el (sau ea) proceda așa. Era o mișcare tactică menită să-i înfurie oponenții și să-i dezechilibreze încă și mai mult înainte de a renaște în altă navă. Și avea succes. Asupra tuturor. Inclusiv asupra mea. Însă în una din zilele astea, când urma să-l aduc finalmente pe RedJive în reticulul meu, avea să fie rândul meu

să expediez textul acela enervant: *Nu, nu, nu, RedJive*! *Plăcerea-i de partea mea*!

Bineînțeles, acum eram și eu acuzat în mod constant de hacking. Citându-l pe ridatul meu boss Ray Wierzbowski: „Așa știi că stăpânești un joc video – când un grup de plângăcioși pe care-i ustură fundulețele încep să te acuze că trișezi în strădania de a accepta cafteala pe care tocmai și-au furat-o de la tine”.

Am apelat lista prietenilor mei și am văzut că Diehl și Cruz se logaseră deja, cu pozițiile din clasament trecute lângă indicativele de apel. Cruz (al cărui indicativ de apel era „Kvothe”) se găsea actualmente pe locul 6791, iar Diehl (aka „Dealio”) era al 7445-lea. Clasificările lor în *Terra Firma* erau mult mai sus, dar amândoi erau încă departe de intrarea în „Treizeci de duzini”, ca Ray.

Mi-am activat microfonul căștii și m-am alăturat lui Kvothe și Dealio pe linia lor privată de chat vocal.

— Tot nu vrei să recunoști că greșești? striga Cruz când m-am logat.

— Ți-am mai spus – argumentul tău de Wonder Woman nu dovedește nimic! a replicat Diehl. Da, prințesa Diana de Themyscira a folosit o dată Mjolnir într-o chestie obscură și de tot rahatul! Asta dovedește exact ideea mea, Cruz! Tu crezi că Wonder Woman ar fi fost vreodată prinsă mânuind Acul?

— Nu, dar ea este un supererou și ei nu folosesc săbii, nu? a spus Cruz – evident, fără să-și fi gândit prea atent răspunsul.

— Supereroii nu folosesc săbii? a zis Diehl vesel. Ce spui atunci de Nighterawler? Deadpool? Electra, Shatterstar, Green Arrow, Hawkeye – oho, și apoi *Blade* și *Katana*! Doi supereroi care sunt de fapt *numiți* după săbii! Ah, și Wolverine avea idioata aia de Muramasa Blade făcută dintr-o parte a sufletului ei. Ceea ce, deși incredibil de jalnic, era totuși o armă magică mult mai cool decât Acul!

— Scuze pentru întrerupere, doamnelor, am intervenit. Cred c-ar trebui pur și simplu să fiți de acord că nu veți fi de acord.

— Pescărușul-de-fier[3]! a exclamat Cruz. N-am văzut când te-ai logat!

— Ai întârziat, fraiere, a zis Diehl. Iar lui Cruz nu-i mai tace gura despre Wonder Woman!

[3] Joc de cuvinte pe seama indicativului de apel IronBeagle. (aprox. „Câinele-de-fier”) (n. tr.).

— Am venit exact la timp, am replicat. Informarea începe abia peste treizeci de secunde.

— Ce dracu’ s-a-ntâmplat cu tine și cu Herr Knotcher azi? a întrebat Diehl, folosind un accent german pronunțat.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, am răspuns. Asta fiindcă am plecat înainte să se poată întâmpla ceva.

— După ce a sunat de pauză, el te amenința față de amicii lui idioți, a continuat Diehl. Răzbunarea i se citea în ochi și tot restul. Ține seama de asta.

Mi-am dres glasul.

— Nu prea este timp. Haideți să vorbim despre misiune, băieți!

— Să știi că dacă-i altă acțiune împotriva Perturbatorului, eu am ieșit, a zis Cruz. Mai bine mă duc și joc *Terra Firma.* Vorbesc serios, să știi!

— Care-i duma, Kvothe? am întrebat. Nu-ți plac provocările?

— Îmi plac jocurile echilibrate, a răspuns Cruz. Nu-s masochist ca tine.

Am simțit un impuls de moment să sar în apărarea jocului, totuși era greu să-l contrazic. Perturbatorul era o armă nouă și puternică, cu care sobrukaii veniseră după una dintre cele mai recente actualizări de conținut ale jocului. Arma era capabilă să perturbe comunicațiile cuantice cu toate dronele defensive ale Pământului, astfel că acestea deveneau inutile. În ultimele luni, toți jucătorii devotați – inclusiv eu – încercaseră să se gândească cum să scoată din funcțiune defensivele Perturbatorului și să distrugă blestemăția. Însă deocamdată noua superarmă a sobrukailor se dovedise indestructibilă, ceea ce făcuse ca multe misiuni de nivel înalt ale jocului să fie acum mai mult sau mai puțin imposibil de câștigat.

În ciuda barajului necontenit de lamentații care anunțau că Chaos Terrain își distruseseră și/sau ruinaseră propriul joc, compania refuzase să scoată Perturbatorul din arsenalul inamicului ori să-l facă mai ușor de distrus. Drept urmare, mulți jucători de *Armada* părăsiseră jocul în favoarea lui *Terra Firma.* Perturbatorul nu apărea niciodată în misiunile *TF* – poate din cauza faptului că, după ce ateriza, trupele de sol ADT nu mai puteau face nimic pentru a-l opri.

— Este o misiune nouă, am spus eu. Fii optimist! Poate că n-are niciun Perturbator în ea.

— Mda, a mormăit Diehl. Poate că dezvoltatorii jocului au imaginat ceva încă și mai afurisit.

— Ce-ar putea fi mai afurisit de-atât? a întrebat Cruz. O misiune în care trebuie să arunci în aer Steaua Morții, în timp ce ești atacat de două cuburi Borg în interiorul unui câmp de asteroizi?

— Cruz, a intervenit imediat Diehl, eu mă îndoiesc extrem de mult că fie Borgii, fie...

Din fericire, o sonerie de alertă ne-a răsunat tocmai atunci în căști, anunțând startul informării de misiune. Toate ferestrele-display ce afișau date au dispărut și m-am trezit într-o sală de informare plină ochi, flancat de avatarurile lui Cruz și Diehl, Kvothe și Dealio, îmbrăcate în uniforme. Toți ne personalizaserăm avatarurile, astfel că aduceau vag cu cei care eram în realitate... atât doar că avatarurile erau ceva mai înalte, mai musculoase și mai bronzate. Pe scaunele amfiteatrului din jurul nostru se materializau alți sosiți în ultimele minute.

În realitatea fictivă a viitorului apropiat din *Armada,* Cruz, Diehl și cu mine eram piloți de drone aflați în Baza Lunară Alfa, un avanpost militar top secret de pe fața nevăzută a Lunii. Amândoi erau caporali modești, pe când eu dețineam râvnitul grad de locotenent.

Luminile din sala virtuală de informare au pălit și pe ecranul din fața noastră a apărut stema rotitoare a Alianței Defensive Terestre. Stema a dispărut, înlocuită de chipul familiar al amiralului Archibald Vance, rangul cel mai mare din Alianța Defensivă Terestră. Actorul pe care Chaos Terrain îl angajase ca să-l întrupeze pe amiral reușise o treabă excelentă. Poate că cicatricea neregulată de pe chipul lui și peticul de pe ochi ar fi părut exagerate la altcineva, însă individul ăsta izbutea cumva să fie convingător și să te facă să crezi că era cu adevărat un comandant militar înăsprit în bătălii, care înfrunta probabilitățile imposibile cu determinare obosită și hotărâre îndârjită.

— Salut, piloți! a rostit amiralul, adresându-se nouă de pe ecran. Misiunea din seara asta nu va fi ușoară, dar este una la care știu că mulți dintre voi au sperat și pe care au așteptat-o din ziua începerii acestui război. De-a lungul anilor, omenirea a suferit nenumărate atacuri neprovocate din partea invadatorilor extratereștri, dar acum, în sfârșit, îi vom ataca noi.

Colțurile gurii i s-au ridicat în sugestia vagă a unui surâs – lucrul cel mai apropiat de etalarea unei emoții pe care-l văzusem vreodată la el.

— În seara asta îi vom lovi în sfârșit acolo unde trăiesc ei – literalmente.

Fereastra de pe ecran care arăta fața amiralului s-a micșorat și s-a deplasat în colțul din dreapta-sus, în timp ce restul ecranului a afișat diagrama tehnică a unei nave pe care n-o mai văzusem niciodată. Designul ei îmi reamintea cumva de *Sulaco* din *Alien.* Carcasa alungită și blindată o făcea să semene cu o mitralieră de calibru greu, care plutea prin vidul spațial.

— Acesta este primul Transportor Interstelar de Drone al Alianței Defensive Terestre, SS *Doolittle.* După ce a călătorit mai bine de doi ani cu o viteză de aproape șapte ori mai mare decât cea a luminii, *Doolittle* a ajuns finalmente la ținta sa – și la ținta voastră pentru această misiune –, planeta natală a inamicilor sobrukai.

— În sfârșit! a țipat Cruz în comunicator, într-un ecou perfect al propriei mele reacții.

Toate misiunile *Armada* anterioare fuseseră focusate pe defensivă, iar acțiunea jocului fusese mereu restricționată la propriul nostru sistem solar, frecvent chiar pe Pământ, pe cerul de deasupra unui oraș major sau al unui avanpost militar atacat de sobrukai, deși ne ciocniserăm cu ei și dincolo de orbita lui Marte, lângă marginea centurii de asteroizi, și pe fața nevăzută a Lunii. Aceasta era prima misiune care implica o ofensivă la adresa inamicului nostru… și urma să lovim filonul principal.

— De îndată ce *Doolittle* va ajunge pe orbita planetei sobrukai, a continuat amiralul, își va dezactiva câmpul de camuflare, după care va lansa Spărgătorul-de-gheață, arma noastră finală, însoțită de o escortă de vânători, pe care o veți pilota voi.

Amiralul a început să ruleze pe ecran tactica prestabilită. Animația computerizată arăta cum *Doolittle,* disimulată prin câmpul de camuflare, sosea pe orbita planetei sobrukailor, al cărei ecuator era încercuit de o armadă de nave sclipitoare ce semăna cu un inel planetar artificial. Pe circumferința inelului aceluia erau dispuse la intervale egale șase globuri cromate masive: Sferele Cuirasat Sobrukai. Jucătorii le porecliseră „nave-

mame”. Acum avea să fie prima dată când urma să luptăm nu doar împotriva uneia, ci a mai multora simultan.

Ușile compartimentelor din tribordul provei lui *Doolittle* s-au deschis ca niște irisuri și Spărgătorul-de-gheață s-a lansat afară, însoțit de o escortă densă, formată din trei duzini de vânători. Spărgătorul era un laser gigantic cu fascicul montat pe o platformă orbitală de arme nucleare. În clipa când a pornit să tragă cu laserul de topire spre stratul gros de gheață care acoperea suprafața planetei, vânătorii sobrukai au început să se reverse din cele șase Sfere Cuirasat, țâșnind prin ușile strălucitoare ale hangarelor ca niște fante care se deschiseseră în învelișurile blindate, pentru a angaja grupul comparativ mic de vânători ADT ce protejau arma apocaliptică ce trăgea direct în acoperișul înghețat al căminului lor de calmari.

— Mușc-o! a zbierat Diehl triumfător. Ce mai ziceți acum, găozarilor? Vă place?

Am zâmbit înapoia vizorului căștii. Diehl avea dreptate. După luni bune în care ne apăraserăm fundurile pe propriul teren, ocazia aceasta de a-i lovi pe sobrukai pe planeta lor natală avea să fie un catharsis de proporții.

— Misiunea voastră este să mențineți Spărgătorul-de-gheață operațional pentru aproximativ trei minute – suficient ca să topească gheața și să-și lanseze focoasele în oceanul planetar de dedesubt, distrugând bârlogul subacvatic al inamicului, un stup aflat pe fundul oceanului.

Animația tactică arăta dronele noastre vânători apărând cu abilitate Spărgătorul de armada furioasă a inamicului timp suficient pentru a termina de topit gaura gigantică și a lansa focoasele prin ea, în oceanul planetar de sub gheață. În clipa aceea, rachetele balistice intercontinentale se transformau în torpile nucleare teleghidate, care se orientau rapid spre orașul sobrukai din peștera subacvatică ce semăna cu un stup de înaltă tehnologie, construit pe fundul stâncos al oceanului.

— Acum mă simt nasol, a zis Diehl. De parcă l-am bombarda pe Aquaman. Sau pe Mica Sirenă…

— Gândește-te c-ar fi gungani, a sugerat Cruz. Și că, de fapt, o să-l bombardăm pe Jar Jar.

Au chicotit amândoi, însă eu rămăsesem focusat pe animația tactică. Arăta torpilele nucleare ADT apropiindu-se de stupul sobrukai acvatic ca o salvă de rachete căutătoare de calmari.

Câteva au fost distruse de turelele defensive ale stupului, însă marea majoritate și-au atins ținta.

Detonarea a iluminat ecranul ca un joc vechi de *Missile Command* din școală. Sobrukai Central a fost dezintegrat, iar forța exploziilor termonucleare ce au urmat au zgâlțâit atât de violent planeta, încât fisuri s-au propagat pe toată circumferința suprafeței de gheață, făcând-o să semene cu un ou fiert tare care fusese scăpat pe jos. N-au existat nori-ciupercă, ci doar o coloană masivă de abur roșu care s-a ridicat din gaura masivă prin gheață, țâșnind drept spre orbită, ca și cum planeta ar fi scuipat sânge dintr-o rană cauzată de glonț.

— Altă misiune sinucigașă, a comentat Cruz. Totuși pare interesantă. Mă bag.

Se părea că inamicul extraterestru inept comisese altă eroare tactică imensă. Nu numai că lăsase ca tehnologia propulsiei sale superluminice să cadă în mâinile noastre de maimuțoi pricepuți în ingineria inversată, ci *după aceea* ne oferise timp destul ca să construim propria noastră navă de război interstelară și s-o lansăm peste hăul imens al spațiului pentru a porni un contraatac împotriva lor.

Ca de obicei, tactica invadatorilor extratereștri nu era foarte logică… și, tot ca de obicei, nu-mi păsa de asta. Nu doream decât să omor niște inamici, iar acesta era decorul cel mai atrăgător pentru o misiune kamikaze extremă din istoria jocului – ba poate din istoria *tuturor* jocurilor.

În căștile mele, glasul amiralului a fost acoperit de sunetele scoase de Diehl, care simula sforăitul.

— Haide, tataie! a strigat el. Mai puțină gargară și mai multă caftealǎ!

— Mda, a încuviințat Cruz, și eu aș vrea să putem sări peste rahatul ăsta de poveste introductivă.

— Vedeți, le-am spus, ăsta-i motivul pentru care voi doi sunteți omorâți înainte să fi trecut măcar două minute. Niciodată nu sunteți atenți în timpul informării amiralului.

— Nu-i adevărat, de fiecare dată suntem omorâți din cauza *ta,* Leeroy Jenkins!

— V-am rugat de nu mai știu câte ori să nu-mi mai spuneți așa.

— Păi, dacă ți se potrivește, Smack Attack! a zis Cruz. De ce nu-ncerci și tu să fii om de echipă? Măcar o dată!

— Războaiele interplanetare nu-s un sport de echipă, am replicat. Și n-au fost niciodată.

— De fapt, *sunt* cumva, dacă stai să te gândești bine, a intervenit Diehl. Echipa care joacă acasă împotriva vizitatorilor. V-ați prins? Vizitatorii? După o pauză, a adăugat: Fiindcă ei sunt extratereștri.

— Da, ne-am prins, am răspuns. Puteți tăcea acum, ca să aud și eu restul?

— Misiunea aceasta trebuie să reușească, spunea amiralul. Armada aceea se pregătește să plece către Pământ, așa că aceasta este unica noastră șansă de a-i distruge pe sobrukai înainte ca ei să vină aici pentru a ne distruge pe noi. Soarta omenirii depinde de atingerea țintei de către Spărgătorul-de-gheață. A făcut o pauză și și-a încrucișat mâinile la spate. Oameni buni, vom avea o singură șansă, așa că haideți să n-o ratăm!

— Faci mișto de noi? a strigat Cruz, de parcă actorul preînregistrat l-ar fi putut auzi. Cum să fie o misiune unică? E mult prea dificilă!

— A zis așa doar pentru efect dramatic, am rostit eu. Sunt sigur că vom putea s-o rejucăm, așa cum a fost și cu scenariul Perturbatorului.

— Ar fi bine să ai dreptate, a spus Diehl, fiindcă-i absolut imposibil să putem termina misiunea asta din prima încercare… de fapt, nici din a doua sau a treia. Ei au șase Sfere Cuirasat! Și fiecare conține peste un miliard de drone extraterestre ucigașe, plus un Perturbator care trebuie distrus!

— Ei n-o să activeze Perturbatorul aici, a intervenit Cruz. N-ar avea efect. Pentru perturbarea comunicațiilor cuantice, ambele lui capete – transmițătorul și receptorul – trebuie să se afle în interiorul sferei.

Acela era motivul pentru care dronele și oamenii ADT-ului se aflau pe fața nevăzută a Lunii.

— Dacă nu există niciun Perturbator pentru care să ne facem griji, ar trebui să putem încheia misiunea, am comentat eu. Nu trebuie să facem nimic altceva decât să protejăm Spărgătorul pentru trei minute. *No problem*!

— Chiar așa crezi? a spus Cruz. Că nu va fi deloc greu?

— Da. Păi, doar o să – știți și voi – creăm o blocadă.

— Cu ce? a întrebat Cruz. Tu ai văzut specificațiile misiunii? Transportorul nostru a adus numai două sute de drone! Amiralul n-a menționat chestia asta.

— Poate c-a făcut-o când sforăiați voi doi? am sugerat.

— Așa cum ziceam mai devreme, ăsta-i alt exemplu de joc prost conceput și neechilibrat, a continuat el. Dezvoltatorii din Chaos Terrain *încearcă* acum să ne sictirească. O să fim măcelăriți din nou!

— Auzi, auzi, a zis Diehl. Cum să scap mai repede din blănița asta de iepuraș?

Am chicotit. Cruz n-a mai avut însă timp să replice, deoarece amiralul Vance își încheia discursul.

— Baftă, piloți! Noi, cei de pe Pământ, ne bizuim pe voi!

A ridicat mâna la tâmplă, schițând un salut milităresc, iar imaginea i-a dispărut de pe ecran, înlocuită iarăși de stema Alianței Defensive Terestre.

Apoi, în timp ce misiunea era încărcată, am fost tratați cu o scenă familiară care arăta escadronul nostru de piloți ADT, cu chipuri eroice și ușor defocalizate, sprintând afară pe ușa sălii de informare, pe un coridor de acces puternic iluminat și pătrunzând în Centrul Operațional al Dronelor din Baza Lunară Alfa: o sală mare, circulară, cu zeci de chepenguri ovale înglobate în podea la fiecare câțiva metri; fiecare conținea stația de comandă pentru o dronă. Chepengurile lor au șuierat și s-au deschis, dezvăluind cockpituri simulate de Interceptoare – fiecare era un fotoliu pentru pilot, înconjurat de elemente de control și afișaje, plus un ecran concav de forma cupolei semisferice de deasupra unui cockpit real.

Scena aceea s-a încheiat și perspectiva vizuală mi-a revenit la punctul de vedere al avatarului meu – atât doar că acum stăteam în interiorul propriei mele stații pentru controlul dronei.

După altă secundă, chepengul a șuierat din nou, închizându-se, și toate panourile de control din jur s-au aprins, la fel ca ecranul concav. S-a creat astfel un al doilea nivel de simulare – iluzia că stăteam în interiorul unui Interceptor Dronă Aerospațială IDA-88, activat și așteptând în rackul de lansare din hangarul dronelor din *Doolittle.*

Am întins orbește mâinile, așezându-le pe noile controllere din fața mea, aranjându-le locurile pentru a se potrivi cu configurația cockpitului virtual din joc. Am inspirat apoi adânc și

am expirat lent, străduindu-mă să mă relaxez. De obicei, aceasta era partea cea mai bună a zilei mele, când puteam evada pentru câteva ore din existența urbană, ca să devin un pilot vânător de elită, ce se lupta cu invadatori extratereștri răi.

Totuși, în seara asta nu simțeam că aș fi evadat din ceva. Mă simțeam neliniștit. Surescitat. Justificat. Poate chiar nițel setos de sânge.

De parcă aș fi plecat la război.

6.

Ochelarii din interiorul noii mele căști RV *Armada* îmi ofereau o panoramă imersivă pe 360 de grade din interiorul cockpitului simulat al dronei. Privind prin cupola semisferică, puteam vedea hangarul de lansare a dronelor din *Doolittle.* M-am uitat la stânga, apoi la dreapta, spre șirul de Interceptoare identice care se întindea de o parte și cealaltă a mea, strălucitor sub reflectoarele domului hangarului, gata de lansare.

Afișajul de bord de tip HUD mi-a apărut suprapus peste vederea semisferică din cockpit, oferind date despre sisteme de zbor, armament și comunicații ale navei mele stelare, alături de cele provenite de la radare, senzori și sistemele de navigație.

Mi-am dres glasul și m-am adresat CAT-ului, Computerul de Avionică Tactică al navei. CAT-ul slujea drept copilot virtual, gestionând sistemele de navigație, armament și comunicații ale navei și oferindu-mi actualizări verbale de statut. Putea oferi de asemenea recomandări utile piloților începători, în timp real, despre îmbunătățiri ale tehnicilor de manevrare și utilizare a armelor, însă cu dezactivasem de mult caracteristica aceea.

— CAT, am rostit, pregătește toate sistemele pentru lansare!

— Confirmare! a ciripit vesel CAT.

Potrivit setării prestabilite, computerul vorbea cu glas feminin sintetizat, permanent calm, care mi se părea descurajant în vâltoarea bătăliilor. De aceea instalasem alte câteva profiluri de voci personalizate, printre care cel numit Trimaxion, care oferea glasul computerului navei din *Călător în timp și în spațiu.* Profilul acela făcea ca vocea navei mele să sune ca Pee-wee Herman

zbierând printr-un vocoder, iar asta mă amuza și mă menținea în același timp alert.

Toate jeturile reactive, armele și scuturile protectoare ale Interceptoarelor erau alimentate de un reactor de fuziune care reîncărca permanent celulele energetice ale dronei. O făcea însă la o rată foarte lentă, așa că trebuia să-ți folosești energia cu grijă în timpul bătăliei; în caz contrar, sfârșeai prin a pluti în derivă prin spațiul cosmic, ca o țintă lipsită de apărare.

În toiul luptei, era ușor să rămâi fără energie, deoarece de fiecare dată când te deplasai sau trăgeai, utilizai o parte din energie, iar de câte ori scuturile protectoare încasau o lovitură directă, celulele energetice sufereau o descărcare parțială. Când nivelul lor scădea prea mult, drona pierdea mai întâi scuturile protectoare, apoi armamentul și finalmente jeturile reactive. După aceea, se prăbușea pe sol și lua foc, sau, dacă erai îndeajuns de norocos ca să lupți în spațiu, plutea neajutorată prin vid, în timp ce așteptai reîncărcarea celulelor energetice îndeajuns pentru ca jeturile reactive să se reactiveze, și te rugai ca nicio navă inamică să nu te observe până atunci… ceea ce se întâmpla însă aproape de fiecare dată.

Glaive Fighterele inamice aveau montate pe vârfurile aripilor turele cu blastere, care se puteau roti în toate direcțiile, oferindu-le un câmp de foc aproape nelimitat. Însă tunurile cu plasmă ale Interceptorului meu (aka „tunuri simunuri”) și rachetele Macross erau arme care trăgeau numai spre înainte, așa că ținta trebuia să fie în fața mea ca s-o pot nimeri. Nava mea avea totuși și o turelă cu laser, care putea trage în toate direcțiile, dar, spre deosebire de tunurile simunuri, ea consuma foarte multă energie și trebuia folosită cu zgârcenie.

Toate navele erau echipate cu mecanisme de autodistrugere, care slujeau de asemenea ca arme de ultimă soluție. Atâta timp cât dronei tale îi mai rămăsese măcar o fărâmă de energie, îi puteai detona miezul reactor într-o explozie care putea nimici totul pe o rază de o sută de metri. Dacă apreciai corect momentul detonării, puteai distruge simultan aproape o duzină de nave inamice utilizând tactica asta. Din păcate, inamicul deținea de asemenea capacitatea de a-și detona nucleele energetice… și nu-i păsa de distrugerea propriilor sale nave când o făcea. Bineînțeles, asta era valabil și pentru mulți jucători. Pentru unii, era de altfel unica strategie reală. Singura

hibă majoră a recurgerii la autodistrugere era faptul că puteai rata cel puțin o parte din bătălie, deoarece, ca să poți reintra în joc pentru a te alătura luptei, trebuia să aștepți să preiei comanda altei drone din hangar, iar apoi să aștepți din nou la coada de lansare… și toate astea puteau dura până la un minut sau mai mult, în funcție de viteza cu care inamicul ne distrugea dronele.

O sirenă a început să sune când rackul de lansare, propulsat de o bandă rulantă, s-a pus în mișcare și a început să expedieze unul după altul Interceptoarele din fața mea, scuipându-le din pântecele lui *Doolittle* ca pe niște gloanțe dintr-o mitralieră.

— Este! l-am auzit exclamând pe Dealio. În sfârșit ajung și eu să omor niște extratereștri!

— Nu și dacă o să te termine înainte să tragi o singură salvă, a comentat Cruz. Așa cum s-a-ntâmplat ultima dată.

— Ți-am spus că mi-a căzut internetul! a răcnit Dealio.

— Gagiule, i-am reamintit, te-am auzit înjurând prin comunicator *după* ce ai fost omorât.

— Asta nu dovedește nimic, a replicat el vesel, după care a răcnit: Fără-ndurare!

Când niciunul dintre noi nu i-a urmat exemplul, și-a dres glasul sonor.

— Ăăă, de ce n-ați strigat niciunul „fără îndurare” împreună cu mine? a întrebat el. Scârbelor, ar fi bine să v-aud strigând „fără îndurare”. Vreți s-avem ghinion?

— Scuze, Dealio, am zis, după care am răcnit cât am putut de tare: Fără-ndurare!

— Vă las pe voi cu zbieretele, băieți, a spus Cruz înainte de a-și murmura propria mantra de dinaintea lansării. S-o facem și p-asta!

Mi-am trosnit încheieturile falangelor, apoi am apăsat PLAY pe cea mai bună melodie de tras șuturi în fund de pe vechiul mix *Raid the Arcade* al tatii. Când soloul de bas care deschidea „Another One Bites the Dust” al lui Queen a început să bubuie în căștile audio încorporate în casca RV, am simțit cum încep să intru în atmosfera jocului.

Tactul de mitralieră al cântecului corespundea perfect cu tempoul și ritmul navelor inamice, în aproape toate tipurile de misiuni. (De asemenea, „We Will Rock You” îmi convenea de minune în timpul scenariilor de poligon de tir ca acesta.) Când a

început să se audă vocea lui Freddie Mercury, am mărit volumul sonor în căști… se pare destul de mult, ca să se audă și în microfonul meu.

— Grozav! a spus Cruz. Se pare că DJ Geriatric a trecut din nou la platane în seara asta. Ce mai surpriză!

— Dacă-i prea tare, înseamnă că ești prea bătrân, Kvothe! i-am strigat. De ce nu mă dai pe mute, ca să pui în schimb cea mai recentă compilație Kidz Bop?

— Poate c-o s-o fac, a replicat el. Să știi că ei sunt genii muzicale neapreciate.

Dronele controlate de Cruz și Diehl s-au lansat din hangar imediat înaintea mea, etichetate cu indicativele lor de apel pe HUD-ul meu.

— Atenție, m-a anunțat computerul cu entuziasm exagerat, drona ta este următoarea în coada de lansare! Pregătește-te să abordezi inamicul!

Banda rulantă a înaintat, ducându-mi drona în tunelul de lansare și proiectând-o apoi în spațiul cosmic.

După care a fost ca-n *Invazia roșie.*

Primul val de nave inamice se revărsa deja din partea inferioară a celei mai apropiate Sfere Cuirasat, ca niște viespi dintr-un cuib metalic, și se repezea spre noi din beznă, apropiindu-se rapid de la ora 12.

După numai o fracțiune de secundă, spațiul din fața dronei mele a fost umplut cu sute de Glaive Fightere sobrukai, alături de zeci de Viverne ca niște dragoni, care se descolăceau și șerpuiau printre roiurile lor, toți deplasându-se la unison ca să atace Spărgătorul-de-gheață. Mi-am ținut răsuflarea când am țintit un Glaive din frunte. Simțeam ca și cum aveam o problemă personală de rezolvat cu blestemăția, pentru că evadase din viața mea imaginară și-mi invadase realitatea… și pentru că din cauza asta mă împinsese să-mi pun sub semnul întrebării propria sănătate mintală.

Display-ul tactic tridimensional mi-a pâlpâit, avertizându-mă asupra unei detonări de reactor imediat înapoia mea, și am accelerat, la timp pentru a scăpa să fiu prins în explozie.

Nu era ușor să reziști mai mult de câteva minute într-o bătălie. Eschivarea focului inamic necesita reflexe fulgerătoare, orientare spațială ieșită din comun și talent la recunoașterea de pattern-uri. Trebuie să înveți cum să găsești cea mai bună cale

pentru a trece prin rândurile inamicului, retrăgându-te și atacând simultan.

După ce petrecusem destule ore studiind deplasările navelor sobrukai și atacurile lor în grup, începusem treptat să văd pattern-urile ascunse în haosul acela. Uneori se mișcau ca un stol de păsări care-și urmărește propria coadă pe când descrie cercuri înaintea aterizării. Alteori executau viraje bruște pe cer, aidoma unui banc de pești prădători. Însă întotdeauna exista un pattern, iar recunoașterea lui îmi îngăduia să anticipez mișcările și reacțiile inamicilor, astfel că îmi venea relativ ușor să-i aduc în reticul… atâta timp cât ascultam muzica potrivită. Muzica era cheia. Cântece rock de pe vechile audio-casete mixate ale tatii erau perfecte, pentru că aveau un ritm constant, dinamic, care îmi slujea ca metronom mintal în timpul luptei.

Am oprit motoarele și am acționat retro-jeturile, rotindu-mi nava cu 180 de grade, fără să-mi modific sau să încetinesc momentul de inerție de înaintare. După aceea am tras o serie de rafale din tunuri simunuri asupra roiului de Glaive care convergea spre coada Spărgătorului-de-gheață.

Când mi-am lovit prima țintă, a implodat în globuri de plasmă supraîncălzită ce au colapsat în fața mea, iar pe HUD mi-a pâlpâit un mesaj care mă informa că doborâsem primul inamic.

— Unu mai puțin, câteva milioane de distrus, am anunțat prin comunicator, vibrând deja de adrenalină.

Uciderea extratereștrilor din jocurile video fusese întotdeauna o supapă pentru frustrările mele adolescentine, dar în seara asta simțeam că, de fiecare dată când apăsam pe trăgaci, mă eliberam de furia acumulată.

Nu conta că sobrukaii erau fictivi… tot doream să-i omor pe toți.

— Băieți, am două Glaive după mine, a anunțat Diehl. Mă puteți ajuta?

— Ajută-te singur, amice! l-am auzit pe Cruz. Toți suntem bătuți măr!

— Nu și eu, am răspuns. Sunt oficial intrat în transă.

Mi-am scanat vizoarele, dar nici Kvothe, nici Dealio nu erau vizibili, fiindcă Spărgătorul-de-gheață se găsea chiar între noi. Am acționat jeturile laterale și am executat o serie de tonouri în picaj, pentru a scăpa de cascada de salve de plasmă care curgea de jur-împrejurul meu. Am atins de asemenea ușor

accelerația, ca să variez viteza și unghiul de ascensiune al navei în timp ce-mi aliniam reticulul turelei laser omnidirecționale spre o nouă amenințare: un grup de Glaive pe care tocmai le văzusem pe urmele mele și care creșteau pe display-ul pupa al HUD-ului.

În clipa în care l-am vizat ferm pe cel din față, am apăsat cu degetul mare pe trăgaciul turelei laser. Raza a durat doar o fracțiune de secundă și n-a fost vizibilă cu ochiul liber, însă traiectoria ei exactă mi-a apărut pe HUD. Am privit-o cum a perforat carcasa Glaive-ului cel mai apropiat, apoi a continuat, arzând prin celelalte două aflate în spatele său și distrugându-le într-un lanț rapid de explozii: *Bum*! *Bum*! *Ba-bum*!

Am oprit laserul care se supraîncălzise și am revenit la tunurile cu plasmă, care mi-au reorientat automat HUD-ul, astfel că arăta ce se afla în fața navei, nu globul de foc care se disipa în spate. După aceea am accelerat la maximum. Când am trecut însă pe sub Spărgătorul-de-gheață, pregătindu-mă să mă ridic pe cealaltă parte a lui, alte două Glaive-uri mi-au apărut în spate. S-au plasat direct înapoia mea și am început să încasez serios, astfel că nivelul scuturilor protectoare a scăzut la jumătate și mi-a consumat și mai mult din celulele energetice, care se aflau deja la un nivel periculos de scăzut.

Potrivit HUD-ului, Spărgătorul trăgea cu laserul topitor de mai puțin de un minut, iar sobrukaii ne distruseseră deja aproape jumătate din Interceptoare. Întăriri continuau să curgă din hangarul lui *Doolittle,* însă toate dronele acestea erau pilotate de jucători care fuseseră deja omorâți o dată, iar majoritatea aveau să fie distruși pentru a doua oară în câteva secunde după ce se realăturaseră bătăliei.

Cruz avusese dreptate – nu aveam să fim în stare să-i ținem mult timp la distanță.

— La dracu’! am spus. O să-ncerc să creez o diversiune.

— Unde te duci? a întrebat Cruz prin comunicator. Protejează Spărgătorul, idiotule!

— Scuze, am zis, apăsând accelerația la maximum, dar n-o să ghicești niciodată cine tocmai a apărut. *Leeeeeeroyyy*...

— Lightman, să nu-ndrăznești asta!

— *... mmm-Jenkinsss*!

M-am desprins din formație, lăsând Spărgătorul-de-gheață în urmă, și am avansat să atac Cuirasatul cel mai apropiat. Am

accelerat și am trecut prin fața lui, împroșcând turelele amplasate pe ecuatorul sferei și distrugând una sau două dintre ele.

— La naiba, Zack! a zbierat Cruz. De fiecare dată! Da chiar de fiecare dată!

Am rânjit și am activat jeturile reactive, trimițându-mi vânătorul într-un picaj vertical instantaneu, cu intenția de a mă strecura pe sub sferă ca să-i ciuruiesc scutul. Manevra m-a costat aproape o treime din energia rămasă, fiindcă Interceptorul a fost silit să-și activeze momentan câmpul de anulare a inerției pentru a o putea executa. Am scuturat totuși câțiva vânători sobrukai de pe urma mea, fiindcă au trebuit să execute aceeași manevră ca să nu mă piardă și cei mai mulți dintre ei nu dispuneau de energia respectivă. De aceea au fost nevoiți să facă un ocol, după care să încerce să mă vizeze din nou… când eu dispărusem deja.

Alt roi de Glaive a apărut din Cuirasatul cel mai apropiat și toate au picat spre Spărgătorul-de-gheață în linie dreaptă, trăgând concentrat. Le-am făcut ferfeniță cu o singură salvă susținută a tunurilor simunuri, astfel că deocamdată distrusesem nouă nave sobrukai. Nu era rău, dar nici pe măsura standardelor mele uzuale. Țintirea nu-mi era tocmai perfectă.

— Rahat! l-am auzit pe Diehl răcnind prin comunicator. Tocmai mi-am pierdut gorram de scuturi, fiindcă mi-am terminat frakkin energie!

— Gagiule, a zis Cruz, n-ar trebui să amesteci înjurături din universuri diferite.

— Cine zice asta? a replicat Diehl. Și-n plus, ce-ar fi dacă *BSG* și *Firefly* ar avea loc în *același univers*? V-ați gândit vreodată la *asta*?

Am auzit înapoia mea o succesiune bubuitoare de explozii și am întors capul la timp ca să văd TID *Doolittle* erupând într-un glob uriaș de foc, în mijlocul grindinei de salve de plasmă a inamicilor.

— Ce ți-am spus? a murmurat Cruz în căști. S-a dus transportorul și odată cu el și restul rezervelor noastre de drone.

— Mda, și nici nenorocitul ăla de Spărgător n-a terminat să-și facă idioata de copcă, a adăugat Diehl. Jocul s-a terminat, nenică. S-a terminat, futu-i!

— Nu încă, am murmurat eu.

Am încleștat dinții și mi-am întors Interceptorul, revenind pentru a ajuta la apărarea Spărgătorului-de-gheață, ochind grupul de Glaive care-i ataca jeturile reactive pupa… dar n-am putut ținti niciuna dintre navele care-mi fulgerau pe HUD, deoarece trebuia să eschivez întruna focul inamic, ca și salvele tunurilor de pe carcasa blindată a Spărgătorului-de-gheață, când drona mi-a gonit peste ea.

Drona a mai încasat două lovituri directe, reducându-mi nivelul scuturilor protectoare la cincisprezece la sută. Încă o lovitură și aveau să se întrerupă, apoi armele aveau să le urmeze la scurt timp. Nu era deloc bine.

Am împins puternic manșa în față, picând brusc ca să evit să intru în raza laserului de topire al Spărgătorului. Ignorând avertismentele CAT-ului despre iminenta pană energetică a dronei mele, am accelerat și am continuat cu un tonou, trăgând cu ambele tunuri simunuri.

— Rahat! l-am auzit pe Diehl înjurând. M-au terminat, băieți. Am ieșit.

Mi-am privit HUD-ul la timp pentru a vedea cum Interceptorul lui Diehl a dispărut din vizoarele mele.

— Și eu, a rostit Cruz după câteva secunde.

A lansat o suită de înjurături colorate și s-a delogat complet din joc.

Morțile digitale ale celor mai buni prieteni ai mei m-au distras suficient timp ca să-ncasez altă serie de lovituri directe, astfel că scuturile protectoare și armamentul au încetat să-mi mai funcționeze. Am inițiat imediat secvența de autodistrugere a nucleului energetic al dronei, deși știam că era improbabil să rezist cele șapte secunde necesare încheierii ei.

Toate Glaive Fighterele din jur au început să-și redirecționeze focul spre mine, sperând să-mi distrugă nucleul înainte de a-și termina numărătoarea inversă și a detona. Însă, procedând așa, au fost silite pentru moment să-și îndepărteze focalizarea de la Spărgătorul-de-gheață, exact așa cum sperasem.

Din secvența de autodistrugere a dronei mele mai rămăseseră cinci secunde. Apoi patru, trei…

Însă inevitabilul s-a întâmplat – Spărgătorul a încasat lovitura care a umplut paharul și a explodat direct sub mine. Sfera de foc rezultată mi-a distrus drona și toate navele din raza ei de detonare.

O muzică rău prevestitoare a început să-mi răsune în căști, când cuvintele MISIUNE EȘUATĂ au apărut suprapuse peste imaginea mea, acum dematerializată, a armadei sobrukai – cele șase Sfere Cuirasat își rechemau dronele supraviețuitoare pentru a-și relua formația originală de pe orbită, după dispariția acestei amenințări minore la adresa planetei lor.

•

Am dezactivat orbește consola de joc și am rămas câteva clipe pe întuneric, înainte de a-mi scoate casca RV și de a reveni cu un suspin în lumea reală.

Telefonul mi-a sunat peste alte câteva secunde. La celălalt capăt al firului era Cruz; verificase deja și dorea să mă anunțe că *Atac asupra Sobrukai* nu figura pe lista misiunilor care puteau fi rejucate… cel puțin deocamdată. După aceea l-a adăugat și pe Diehl la discuția noastră, pentru tradiționalele lui comentarii răutăcioase post-misiune. Apoi cei doi Mike au încercat să mă convingă să mă alătur lor într-o misiune *Terra Firma*, dar am bolborosit ceva despre temele pentru acasă și le-am spus că ne vedem mâine la școală.

M-am ridicat după aceea din scaun și m-am dus la dulapul încastrat în perete. Când i-am deschis ușa, la picioarele mele s-a revărsat o miniavalanșă de chestii. Am scotocit prin hățișul de cămăși și pardesiuri de pe umerașele din plastic până am găsit jacheta veche a tatii, tocmai în fundul dulapului. Era o jachetă neagră de baseball, cu mâneci din piele, complet acoperită, atât pe față, cât și pe spate, cu însemne brodate asociate cumva SF-ului sau jocurilor video, incluzând câteva embleme pentru scoruri mari, câștigate la jocuri Activision vechi, ca *Starmaster, Dreadnaught Destroyer, Laser Blast* și *Kaboom*! Pe ambele mâneci purta insigne și logouri militare, printre altele ale Alianței Rebelilor, Star League, Federației Unite a Planetelor, Flotei Coloniale din *BSG* și Robotech Defense Force.

Le-am privit pe toate, pe rând, trecându-mi vârfurile degetelor peste broderii. Acum câțiva ani, când o încercasem ultima dată, jacheta îmi fusese prea mare, dar, când am încercat-o acum, mi s-a potrivit perfect, aproape ca și cum fusese croită după măsurile mele.

Am simțit cum mă furnicau degetele la gândul de a o purta mâine la școală, în ciuda jurământului meu anterior de a înceta

să mai trăiesc în trecut și de a fi obsedat de tatăl pe care nu-l cunoscusem niciodată.

M-am uitat în jur, la posterele, jucăriile și machetele care-mi umpleau camera, și am simțit un fior în piept la gândul că va trebui să mut înapoi în pod toate bunurile atât de prețuite ale tatii. În ciuda bunelor mele intenții, se părea că încă nu eram tocmai pregătit să mă despart de amintirile despre el. Nu încă.

M-am așezat în scaun, m-am lăsat pe spate și am înăbușit un căscat care nu dorea să mai înceteze. Am efectuat o verificare rapidă de stare a tuturor sistemelor, ale cărei rezultate mi-au confirmat că vehiculul abia mi se mai târa. Rezerva de plutoniu era terminată. Somnul era necesar imediat.

Am făcut trei pași spre pat, am căzut cu fața în jos pe cearșafurile *Star Wars* vintage și am adormit imediat.

În noaptea aceea, visele mi-au fost obsedate de imaginile unui gigantic suzeran sobrukai care-și strângea tentaculele enorme în jurul Pământului lipsit de apărare, de parcă s-ar fi pregătit să-l înghită cu totul.

7.

A doua zi dimineață, când m-am îndreptat spre automobilul meu și am coborât ochii să descui portiera, am văzut linia lungă și sinusoidală care fusese scrijelită de la un capăt la altul pe partea stângă a caroseriei.

Cineva o zgâriase cu cheia. M-am răsucit să privesc casele din jur pentru eventualitatea în care Knotcher se mai afla încă în cartier. Nu l-am zărit însă și mi-am spus că probabil o făcuse în timpul serii, când Dodge-ul fusese parcat la Starbase Ace. Nu observasem zgârietura când plecasem de acolo, fiindcă era întuneric și, de fapt, vopseaua de pe mașina mea nu era tocmai imaculată.

Am revenit la examinarea daunelor, de data asta în contextul stării de ansamblu a mașinii. Scrijelitura lungă adăugată de Knotcher abia dacă avea să fie observată de altcineva. Unul dintre puținele avantaje ale șofării unui vehicul vechi, ruginit și de tot rahatul era că ar fi necesitat eforturi reale pentru a-l face și mai puțin plăcut estetic decât era deja.

Înțelegerea aceea m-a calmat suficient pentru a auzi sfatul șoptit al maestrului Yoda: *Eliberează-te de mânie*!

În momentele de tulburare încerc adesea să mă calmez cu vocea lui Yoda (care nu suna deloc ca Ursul Fozzie, fir-ar să fie!). De asemenea, Obi-Wan, Qui-Gon sau Mace Windu aveau uneori citate înțelepte din filme pe care să le împărtășesc.

Desigur, asta se întâmpla numai în zilele bune. În zilele proaste, mă trezeam apelând la sfaturi la fel de convingătoare din partea Lorzilor Vader sau Palpatine.

Totuși nu influența lor întunecată m-a motivat să iau levierul din portbagaj și să-l pun în rucsac, ci glasul prietenului meu Diehl, care-și repeta avertismentul din noaptea trecută despre amenințarea lui Knotcher de a căuta să se răzbune.

•

Mi-am lăsat mașina în parcarea elevilor și am pornit spre intrarea din față a școlii, în timp ce număram zilele care-mi mai rămăseseră din chin – mai aveam doar patruzeci și cinci.

Dar când am ajuns la peluza ce înconjura parcarea, eram așteptat de Knotcher și doi dintre acoliții săi. Toți trei rânjeau larg, cu brațele încrucișate peste piept ca bătăușii dintr-un episod din *Power Rangers.*

Am privit către intrarea în școală, calculând distanța. Probabil că puteam ajunge acolo înainte ca ei să mă oprească, însă am descoperit că n-o doream.

Knotcher era cu un pas în fața amicilor lui. Așa cum mă temusem, zgârierea mașinii mele nu fusese suficientă. Considera acum că-i era pusă sub semnul întrebării propria bărbăție și că nu avea de ales decât să mă încolțească și să-mi tragă o mamă de bătaie… beneficiind desigur de niște ajutoare.

Prietenii solizi ai lui Knotcher erau cunoscuți în școală ca „cei doi Lenny”, deși pe niciunul dintre ei nu-l chema Lenny. Primiseră porecla aceea după ce studiaserăm *Șoareci și oameni* în primul an de Limba și Literatura Engleză. Eu nu credeam că li se potrivea defel. Da, erau amândoi voinici și prostovani, ca personajul din carte, dar Lenny al lui Steinbeck fusese un suflet blând. Cei doi Lenny care stăteau acum în fața mea (pe care-i numeam Lenny Skinhead, respectiv Lenny Tatuaj-pe-gât) erau amândoi la fel de răi pe cât erau de masivi. Însă statura le era dominată net de dimensiunile epopeice ale stupidității lor.

— Îmi place jaca ta cea nouă! a zis Knotcher. A început să se dea în spectacol, înconjurându-mă pentru a examina toate însemnele cusute pe ea. Astea sunt *chiar* impresionante. Există pe undeva și vreun petic cu un curcubeu?

Ambii Lenny au chicotit după câteva secunde de procesare… atâta avuseseră nevoie creierele lor reptiliene să încheie eleganta ecuație a lui Knotcher curcubeu-egal-homosexual.

Când nu i-am răspuns, Knotcher a încercat din nou:

— Știi, asta *cam* seamănă cu jaca unui elev care a obținut trofee la sport. Dacă un nerd de jocuri video care nu poate să i-o tragă unei gagici ar ști ce-i ăla sport, a râs el. Dacă așa ar sta lucrurile, păi, atunci cred că tu ar trebui să fii vedeta echipei, nu-i așa, Lightman?

Aproape simțeam cum mânia mi se descolăcește și-mi scapă de sub control. Oare ce mă făcuse să cred că ar fi fost o idee bună să port la școală vechea jachetă a tatii? Practic invitasem ironiile publice asupra unui subiect care era garantat să mă scoată din minți… și, bineînțeles, Knotcher avea să înhațe imediat momeala. Poate că de aceea o și făcusem, de fapt – din același motiv pentru care îl înfruntasem ieri. Un lob furios și primitiv al creierului meu ardea de dorința unei bătăi… așa că se putea spune că eu orchestrasem confruntarea de acum. Era opera mea.

Knotcher și cei doi Lenny au pășit simultan către mine. Am rămas însă pe loc.

— Măcar de data asta ai fost atât de inteligent ca să-ți aduci ajutoare, am rostit și în același timp mi-am luat rucsacul din spate și i-am ținut ambele curele în mâna dreaptă, simțind greutatea liniștitoare a levierului dinăuntru.

Zâmbetul i-a pălit pentru moment, apoi s-a strâmbat într-un rânjet.

— Ei sunt aici doar ca să se asigure că nu faci șmecherii, a spus. Ca ultima dată.

După care, contrazicându-și direct propriile spuse, a încuviințat din cap spre cei doi Lenny și toți trei s-au îndepărtat unul de celălalt, pentru a forma un semicerc aproximativ în jurul meu.

Mi s-a părut că pot auzi în minte glasul șoptit și răgușit, dar autoritar, al împăratului Palpatine rostind: *„Folosește-ți*

sentimentele agresive, băiete! *Lasă ura să curgă prin tine și să te cuprindă*!”

— Ești în rahat până la gât acum, Lightman, este? a pufnit Knotcher. Cumva, ca taică-tău.

Știam că încerca să mă manipuleze, apăsându-mi butoanele sensibile, însă din păcate începuse prin a-l apăsa tocmai pe cel mare și roșu. ICBM-urile își părăsiseră silozurile și nu mai puteau fi rechemate.

Nu mi-am amintit cum am deschis fermoarul rucsacului și nici cum am scos levierul, dar trebuie s-o fi făcut, deoarece acum strângeam puternic în mână oțelul rece și-l ridicam pentru a izbi.

Cei trei au încremenit pentru moment, cu ochii holbați. Cei doi Lenny au ridicat după aceea brațele și au început să se retragă. Ochii lui Knotcher s-au întors pentru o clipă spre ei, înțelegând că amicii lui simieni abandonaseră lupta. A dat și el înapoi.

Am văzut trotuarul aflat la un metru înapoia lui, mi-a venit o idee răutăcioasă și i-am dat curs, prefăcându-mă că mă reped cu levierul. Knotcher s-a tras iute îndărăt și – exact așa cum sperasem – s-a împiedicat cu călcâiul de bordură și s-a întins cât era de lung pe spate.

După care m-am oprit lângă el, privindu-l de sus, fără să dau drumul levierului din mână.

Undeva în stânga mea, cineva a țipat. Am întors brusc capul și am văzut că se strânseseră spectatori – o mână de elevi care se îndreptau spre prima oră de clasă. Printre ei, o fată, care, după cum era de micuță și paralizată de scenă, nu putea fi decât din primul an de liceu, și-a dus palma la gură, după care s-a gârbovit și s-a retras un pas când am privit în direcția ei. Parcă îngrozită că eu – Zack, psihopatul școlii – o voi alege pe ea ca următoare victimă.

M-am răsucit spre cei doi Lenny, care stăteau acum printre elevii adunați ca să urmărească bătaia. Toți spectatorii păreau să poarte aceeași expresie de anticipație îngrozită, ca și cum ar fi crezut că se puteau găsi la numai câteva secunde de a asista la primul omicid comis sub ochii lor.

Un val de rușine rece s-a revărsat asupra mea, odată cu diminuarea mâniei. M-am uitat la levierul pe care-l strângeam în mână și i-am dat drumul, zăngănind, pe pavaj. Am auzit

îndărătul meu mai multe râsete nervoase și nu numai un suspin de ușurare.

M-am îndepărtat de Knotcher, care s-a sculat încet în picioare. Pentru un moment ne-am fixat ochi în ochi, iar el a părut gata să rostească ceva, apoi privirea i s-a înălțat, focalizându-se pe ceva de pe cerul dindărătul meu.

Când m-am întors, am văzut un aparat de zbor cu aspect ciudat, care venea dinspre est cu o viteză incredibilă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât părea mai familiar. Creierul meu continua să refuze să accepte ceea ce vedeau ochii... până după câteva secunde, când s-a oprit brusc și a plutit staționar direct deasupra noastră, suficient de aproape ca să disting emblema Alianței Defensive Terestre de pe flancul fuzelajului său blindat.

— Nu se poate! am auzit pe cineva șoptind.

După o clipă, mi-am dat seama că fusesem chiar eu.

Era o NAT-31, o Navetă Aerospațială pentru Trupe, una dintre cele pe care Alianța Defensivă Terestră le folosea atât în *Armada,* cât și în *Terra Firma.* Și era pe punctul de a ateriza pe peluza din fața liceului meu.

În mod clar, de data asta nu mai halucinam. Zeci de elevi priveau în sus, de asemenea uluiți, spre navetă. Și puteam auzi uruitul motoarelor cu fuziune și simți valul de căldură dinspre eșapamente care-mi lovea fața. Exista cu adevărat acolo sus.

Când naveta a început să coboare, toți cei din jurul meu s-au împrăștiat ca niște gândaci, căutând adăpost în școală.

Eu am rămas locului ca o statuie, incapabil să-mi desprind privirea de la navetă. Era identică cu cele pe care le pilotasem când jucasem *Armada,* până la nivelul emblemei ADT și al codului de bare de identificare ștanțate pe partea ventrală a carcasei.

Alianța Defensivă Terestră nu poate fi reală, Zack, mi-am spus. *Și nu poate fi reală nici naveta asta pe care ți se pare c-o vezi acum. Halucinezi într-adevăr, din nou, atât doar că acum e mult mai rău. De data asta ai o criză în toată regula.*

În același timp însă nu mă puteam convinge de adevărul gândurilor acelora. Dovezile contrarii erau prea numeroase.

Perfect, atunci poate că ești prins în interiorul unui vis lucid, ca Tom Cruise în Deschide ochii. *Sau poate că realitatea ta nu-i de fapt decât o simulare pe computer, incredibil de convingătoare, ca în* Matrix. *Sau poate că ai murit într-un*

accident rutier și asta nu-i decât o fantezie complexă care ți se derulează în creier în ultimele secunde de viață – ca în episodul ăla vechi din Zona crepusculară.

Pe când continuam să privesc aterizarea navetei Alianței Defensive Terestre, mi-am spus că nu aveam opțiune, decât să mă conformez situației pe cât puteam de bine… cel puțin până mă trezeam, până dădeam de Agentul Smith sau până-l auzeam pe Rod Serling începându-și comentariul final din off.

Naveta și-a extins trenul de aterizare și a coborât lin pe trotuarul lat care ducea spre intrarea principală a școlii. Am privit în urmă, către liceu, și am văzut fețe umplând ferestrele tuturor claselor, în timp ce sute de elevi se revărsau prin toate ieșirile școlii, doritori să vadă cât mai bine nava stranie și să afle ce naiba se întâmpla.

Era ușor de spus care dintre ei recunoșteau naveta Alianței Defensive Terestre. Ca și mine, aceia păreau cel mai șocați. Pentru toți ceilalți, arăta probabil ca un model nou de avion militar, o încrucișare futuristă între un elicopter și un avion cu reacție Harrier, așa cum erau cele din *Avatar* sau *Prizonier în timp.*

Ușile automate ale navetei au glisat, deschizându-se, și dinăuntru au sărit jos trei bărbați în costume negre. Păreau agenți din Serviciul Secret. Directorul nostru, domnul Wood, a rămas încremenit câteva secunde, după care s-a repezit să-i întâmpine cu brațul întins. După ce a strâns mâna cu toți, bărbatul cel mai scund și-a scos ochelarii de soare și m-am auzit icnind. Era Ray Wierzbowski, bossul meu din Starbase Ace.

Ce dracu' căuta Ray aici, îmbrăcat ca unul dintre *Bărbații în negru*? Și de unde dracu' obținuse o navetă tactică funcțională a Alianței Defensive Terestre?

Am privit ca prin vis cum Ray i-a arătat directorului Wood un fel de legitimație. Au schimbat câteva cuvinte, apoi și-au strâns din nou mâinile; după aceea, Ray a ridicat o portavoce mică și s-a adresat mulțimii care creștea întruna.

— Ne cerem scuze pentru că v-am întrerupt programul de dimineață, a rostit el cu un glas neobișnuit de autoritar, care a răsunat peste domeniul școlii, dar trebuie să-l localizăm neapărat pe Zack Lightman. Știe cineva unde se află el în clipa de față? Zack Lightman? Vă rugăm să priviți în jur și să ni-l

indicați, dacă-l vedeți. Avem nevoie de ajutorul lui într-o problemă urgentă de securitate națională. Zack! Zack Lightman!

Mi-am dat seama că Ray rostea numele *meu* cam atunci când am realizat că toți cei din câmpul meu vizual mă priveau și mă indicau – inclusiv Knotcher și cei doi Lenny. Era ca scena aceea din *Invazia jefuitorilor de trupuri.* Instruirea pe care o primisem în școala publică a învins finalmente, am ridicat brațul și am strigat:

— Aici sunt!

Când m-a văzut, Ray a zâmbit larg și a început să alerge prin iarbă către mine, de parcă viața lui ar fi depins de asta. Nu-l mai văzusem niciodată mișcându-se atât de rapid.

— Salut, Zack! a spus el când a ajuns lângă mine, aproape fără să gâfâie. Și-a pus după aceea o mână pe umărul meu și a arătat din cap spre naveta strălucitoare dinapoia lui. Vrei să faci o plimbare?

Se-ntâmplă finalmente, Zack. Chemarea Aventurii pe care ai așteptat-o toată viața. E chiar aici, în fața ta.

Și eram speriat de făceam pe mine.

Am izbutit totuși să încuviințez din cap și să bolborosesc:

— Da.

Ray a rânjit – mândru, cred – și m-a strâns de umăr.

— Așa crezusem și eu! a spus. Urmează-mă, amice. N-avem timp de pierdut.

Sub privirile întregii școli, l-am urmat pe Ray înapoi peste peluză, apoi către naveta Alianței Defensive Terestre care aștepta. Când elevii s-au tras într-o parte și alta pentru a ne deschide drum, din mijlocul mării de chipuri am întrezărit-o pe fosta mea prietenă Ellen holbându-se de parcă nu-i venea să creadă. Mulțimea s-a mișcat, tălăzuind, și n-am mai văzut-o. După câteva secunde, i-am zărit și pe Cruz și Diehl. Izbutiseră să se împingă în față, până în primul rând, astfel că se aflau la numai un metru de cei doi agenți din Serviciul Secret care acum păzeau naveta, ținând spectatorii la distanță cu puterea ca un câmp de forță a tunsorilor periuță și a ochelarilor Ray-Ban.

— Zack! a strigat Cruz când ne-am întâlnit privirile. Ce se întâmplă? I-o nebunie!

Diehl l-a împins într-o parte și a încercat să se repeadă spre mine, agitând din brațe ca un om pe punctul de a se îneca.

— Băftosule! a țipat el. Spune-le să ne ia și pe noi!

Apoi m-am trezit în interiorul navetei, în fotoliul aflat chiar în fața lui Ray și a celor doi tovarăși ai săi în costume. Trapa s-a închis, amuțind vuietul mulțimii. Am urmat exemplul lui Ray, mi-am închis catarama centurii de siguranță peste piept și am strâns-o bine.

De îndată ce a văzut că o făcusem, Ray a ridicat degetul mare spre singurul pilot din cockpit care purta o uniformă perfect reală a Alianței Defensive Terestre. Pentru câteva secunde absurde, m-am trezit apreciind atenția acordată detaliilor pe care individul o investise în balul ăsta mascat. După aceea a încheiat secvența de aprindere a navetei și i-a pornit motoarele.

Pe când suiam, monologul meu interior se derula cam așa: *Zack, ăsta-i nu-i un individ la un bal mascat de la SobruCon IV. Mie îmi pare a fi un pilot ADT real, într-o uniformă ADT reală, care-n clipa de față pilotează naveta ADT reală la bordul căreia pari să fii tu. Așadar, ia să vedem – înmulțește cu doi și scoate prima cifră – hei, asta-i chiar ciudat, dar dacă am socotit bine, atunci ALIANȚA DEFENSIVĂ TERESTRĂ ESTE REALĂ, SĂ-MI BAG PICIOARELE*!

Mi-am lipit fața de fereastra curbată de lângă fotoliul meu și am privit în jos spre colegii și profesorii încă strânși în fața liceului care era acum hăt dedesubt, micșorându-se deja la dimensiuni de furnici, pe când noi ne înălțăm într-o încețoșare suprareală de viteză.

Dar când am închis ochii, nici măcar n-am simțit că ne mișcăm. Niciun fel de forțe g nu mă apăsau în fotoliu. Naveta nu se zgâlțâia, ba nici măcar nu vibra din cauza turbulențelor, pe măsură ce suia prin atmosferă.

După care mi-am amintit; potrivit istoriei de fundal din *Armada,* toate navele Alianței Defensive Terestre erau dotate cu tehnologie extraterestră obținută prin inginerie inversată, inclusiv cu Generatoare de Câmp Trägheitslosigkeit, care creau în jurul lor mici câmpuri de anulare a inerției, prin „exploatarea spinului aliniat al particulelor giromagnetice pentru transformarea curburii la continuumul spațio-temporal” sau așa ceva. Crezusem mereu că toate astea nu erau decât altă abureală pseudo-științifică de genul propulsiilor cu phlebotinum născocite de scenariștii lui Chaos Terrain pentru ca superbele și imposibilele lor bătălii din spațiul cosmic să pară măcar pe departe plauzibile, tot așa cum *Star Wars* și *Star Trek* utilizau

„amortizoare inerțiale” și „compensatoare inerțiale” pentru ca Han Solo și căpitanul Kirk să nu fie striviți în piftii eroice de fiecare dată când făceau saltul la viteza luminică/warp.

Am strâns puternic din ochi. Continua să mi se pară că stăteam într-o mașină care aștepta la semafor. Adio cu învățămintele lui sir Isaac Newton!

•

Un strat dens de nori oculta panorama superbă și am reușit în cele din urmă să-mi desprind ochii de la fereastră. M-am întors către Ray. Continua să zâmbească. Cei doi tovarăși stoici ai lui rămâneau tăcuți și inexpresivi.

— Frumoasă jachetă! a zis Ray.

Dar, spre deosebire de felul cum comentase Knotcher, în glasul lui nu se simțea niciun sarcasm. S-a aplecat înainte ca să admire însemnele de pe ambele mâneci.

— Am avut și eu câteva Activision din astea. Nu erau ușor de obținut.

L-am privit stupefiat. Vorbea banalități cu mine, de parcă am fi fost tot înapoia tejghelei de la Starbase Ace. De parcă nu mi-ar fi răsturnat toată realitatea cu susul în jos cu numai câteva minute în urmă.

Am simțit un val de mânie. În mod clar, Raymond Wierzbowski, de vârstă mijlocie și cu maniere politicoase – patronul meu, prieten apropiat și surogat de tată –, mă mințise despre foarte multe lucruri. Afurisitul prefăcut știuse în mod evident ce se petrecea… ba chiar o știuse de multă vreme.

— Ce dracu’ se-ntâmplă, Ray? am întrebat, descurajat de teama din propriul meu glas.

— „Cineva bomba aruncat”, amice, a citat el din *Zero Wing.* Acum este timpul să folosim toate ZIG-urile pentru a căuta dreptatea.

A chicotit apoi încetișor. Am dorit să-i trag un pumn în nas. N-am făcut-o însă, ci am început să urlu:

— De unde-ai luat o navetă tactică a Alianței Defensive Terestre? Cum poate așa ceva să fie real? Și unde ne duce?

Înainte ca să-mi poată răspunde, am arătat cu degetul cei doi bărbați de lângă el.

— Cine-s clovnii ăștia? Și, de fapt, cine dracu’ ești *tu,* găozarule?

— Gata, gata! a răspuns el și a ridicat brațele. O să-ncerc să-ți răspund la-ntrebări, dar mai întâi trebuie să inspiri adânc și să te calmezi puțin, da?

— Mă calmez un rahat! am urlat, trăgând de centura de siguranță. Și du-te dracului tu însuți, Ray, rahat cu ochi mincinos ce ești! Spune-mi ce se-ntâmplă, dacă nu, îți promit, o s-o-ncasezi urât de tot!

— Bine, a încuviințat el cu glas liniștitor. Mai întâi însă, vreau să răsufli adânc.

Mi-a cercetat fața neliniștit. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, se părea că nu mai respir. Așa că am tras aer adânc în piept, icnind, după care am expirat lent. M-am simțit mai bine și răsuflarea a început să mi se normalizeze. Ray a încuviințat satisfăcut.

— Bun, a zis el. Mulțumesc. Acum dă-i drumul și pune din nou întrebările, câte una pe rând, iar eu mă voi strădui să-ți răspund la ele, dacă pot.

— De unde dracu’ vine naveta asta? Cine a construit-o?

— Nu este evident? a replicat el. Alianța Defensivă Terestră a construit-o. A arătat din cap spre camarazii lui. Iar ca să-ți răspund la întrebarea anterioară, bărbații aceștia sunt agenți de teren ai ADT-ului, care se află aici pentru a asigura transportul tău în condiții de securitate.

— Nu se poate, am spus eu. Nu se poate ca ADT să fie reală.

— Este reală, a zis el. Alianța Defensivă Terestră este o coaliție militară globală strict secretă, înființată cu mai bine de patru decenii în urmă.

— Înființată... în ce scop? Ca „să apere” Pământul, presupun?

Ray a încuviințat din cap.

— Așa cum spune și numele ei.

— Ca s-o apere împotriva cui?

Doream să-l aud spunând-o. Spunând-o cu glas tare.

— Împotriva unei invazii extraterestre.

I-am cercetat chipul, căutând un indiciu de ironie, însă expresia lui era acum grav de serioasă. M-am uitat la fețele tovarășilor săi pentru a le judeca reacția, dar ei nu păreau nici măcar să ne asculte conversația. Ambii își studiau display-urile smartphone-urilor.

M-am întors către Ray:

— O invazie extraterestră? A cui? A sobrukailor? A calmarilor ticăloși de pe Tau Ceti? Vrei să-mi spui că și ei sunt reali?

— Nu tocmai, a răspuns el. Sobrukaii sunt fictivi și inventați de Chaos Terrain pentru a sluji ca adversari extratereștri în jocurile video. Dar, așa cum probabil îți dai seama acum, *Armada* și *Terra Firma* nu sunt doar jocuri. Ele sunt simulatoare, concepute pentru un scop foarte precis: antrenarea cetățenilor de pe toată planeta aceasta pentru operarea dronelor care o vor apăra.

— S-o apere împotriva cui? Tocmai ai spus că sobrukaii nu sunt reali…

— Da, așa este, dar sunt substituenți pentru o amenințare extraterestră *reală,* a cărei existență a trebuit ținută secretă până acum, ca să împiedice propagarea unei panici globale. Mi-a surâs. În realitate, numele sobrukai este un joc de cuvinte ce pornește de la *sobrichet,* care este termenul francez pentru *poreclă.* Șmecher, nu?

M-a străbătut un gând îngrozitor.

— Ieri dimineață am fost sigur că am văzut o Glaive Fighter…

— Aceea a fost adevărată, a spus Ray. Ai văzut o navă-cercetaș inamică perfect reală. Serviciul de informații ADT a anunțat că în ultimele douăzeci și patru de ore au fost raportate mai multe în toată lumea. Credem că ele desfășoară activități de supraveghere asupra tuturor nodurilor noastre intranet hardcablate…

— Dar semăna exact cu o Glaive sobrukai!

— Bineînțeles, a aprobat el. Asta încerc să-ți spun. Chaos Terrain a modelat toate echipamentele sobrukai după cele ale inamicului nostru real. A recreat navele și dronele pe cât mai precis posibil în cadrul simula… în jocuri. Pentru a fi cât mai realiste cu putință.

— Așadar, extratereștrii ăia au într-adevăr Glaive Fightere? Și Viverne…

— Și Sfere Cuirasat, Spider Fightere, Vasiliști – toate există și în realitate. Chaos Terrain a inventat denumirile respective, dar în rest tot ce este asociat dronelor din *Armada* este perfect adevărat. Aspectul lor, armamentul, manevrabilitatea, tacticile și strategia, toate au fost bazate pe observații directe ale forțelor și tehnologiilor inamicilor noștri reali, efectuate în decursul anterioarelor noastre încleștări cu ei.

— Încleștări anterioare? am repetat. De cât timp luptăm cu ei? De unde vin? Cum arată? Când au făcut primul contact? Și dacă…

Ray a ridicat o mână ca să mă oprească, simțind isteria care mi se furișa iarăși în glas.

— Deocamdată, a zis el, nu-ți pot spune nimic din toate astea. Informațiile pe care le-am strâns despre inamic continuă să fie strict secrete. Și-a privit ceasul de la mână. Dar nu pentru mult timp. Vei fi complet informat îndată ce ajungem în Nebraska.

— Nebraska, am repetat. Ce este în Nebraska?

— O bază strict secretă a Alianței Defensive Terestre.

Am deschis gura ca să replic, apoi am închis-o. Am repetat procesul de alte câteva ori, până am reușit realmente să formulez cuvinte.

— Ai spus că ADT s-a înființat acum mai bine de patru decenii. Așadar noi am știut în tot acest timp că va sosi o invazie extraterestră?

Ray a încuviințat din cap.

— Știm asta de la mijlocul anilor 1970. Acela a fost momentul când ADT a început să utilizeze elemente ale culturii populare pentru a pregăti subliminal pământenii pentru invazie. De aceea ADT a investit în secret miliarde în industria jocurilor video, care abia apăruse pe atunci – pentru că i-a recunoscut potențialele aplicații de antrenament militar. A surâs. Cam din același motiv ADT a ajutat și la realizarea lui *Star Wars* în 1977.

— Poftim?!

Ray a ridicat trei degete, precum cercetașii care jurau pe propria lor onoare.

— Nici mie nu mi-a venit să cred când am aflat, dar este perfect adevărat. *Star Wars* a fost unul dintre primele proiecte de filme a căror finanțare a fost ajutată de ADT, deoarece think tankurile i-au spus că subiectul cu totul unic al filmului putea ajuta la efortul pentru război. George Lucas n-a aflat niciodată despre asta. El a crezut mereu că meritul pentru că a dat undă verde lui *Star Wars* îi aparține lui Alan Ladd Jr, dar de fapt ADT a contribuit cu o cotă importantă din buget prin intermediul unei rețele fictive de companii de film și televiziune finanțatoare, pe care nu le-ar fi putut asocia nimeni, niciodată, cu…

— Stai așa! Îmi spui că *Star Wars* a fost finanțat în secret de Alianța Defensivă Terestră pentru a servi ca propagandă antiextratereștri?

— Este o simplificare mult exagerată, a observat Ray, însă, da, așa stau lucrurile – mai mult sau mai puțin.

M-am gândit la cronologia făcută de tata în jurnalul lui.

— Și toate celelalte filme și seriale science-fiction care au fost realizate în ultimii patruzeci de ani? l-am întrebat. Vrei să-mi spui că toate au fost create ca propagandă antiextratereștri?

— Bineînțeles că nu. În niciun caz *toate.* Doar unele esențiale, ca *Star Wars*, care a jucat un rol vital în militarizarea filmelor, serialelor TV și a jocurilor video science-fiction spre sfârșitul anilor 1970. *Space Invaders* a fost lansat la un an după *Star Wars*, iar de atunci omenirea s-a luptat cu extratereștrii în jocuri video. Acum cunoști motivul. ADT a avut grijă în privința asta.

— Rahat!

— Este adevărul adevărat, a clătinat din cap Ray. Toate recentele reînvieri *Star Trek* și urmări *Star Wars* au însemnat o parte importantă din ultima etapă de pregătire subliminală a populației Pământului de către ADT. Mă îndoiesc că Viacom, Disney sau J.J. Abrams au știut vreodată ce se-ntâmpla cu adevărat sau cine trăgea sforile.

Am rămas tăcut mult timp gândindu-mă la toate astea.

— De ce nu mi-ai spus niciodată absolut nimic? l-am întrebat în cele din urmă.

Ray mi-a surâs trist.

— Îmi pare rău, Zack, dar n-a depins de mine.

Brusc am înțeles adevărul. Îl cunoscusem pe bărbatul acesta de peste șase ani, iar în tot acel timp el mă mințise... probabil despre toate, inclusiv despre adevărata lui identitate.

— Cine ești tu? Ray Wierzbowski este numele tău adevărat?

— De fapt, nu, mi-a răspuns. Numele meu adevărat este Raymond Habashaw. Am împrumutat „Wierzbowski” de la unul dintre pușcașii marini coloniali din *Aliens.*

— Ți-am menționat o dată asta și mi-ai spus că era o coincidență de tot rahatul!

Ray a strâns din umeri și a părut rușinat. Am dorit să-l strâng de gât.

— Am căpătat o identitate nouă când ADT m-a detașat în Beaverton, ca să fiu cu ochii pe tine.

— Ca să fii cu ochii *pe mine*? De ce?

— Tu de ce crezi? a replicat el. Zack, tu deții un talent foarte rar și foarte valoros. ADT te-a urmărit și ți-a întocmit profilul din primul moment când ai jucat un joc video online. De aceea am fost repartizat să fiu cu ochii pe tine și să ajut la înlesnirea instruirii tale. A rânjit. Știi, cumva ca Obi-Wan când era cu ochii pe Luke în timp ce creștea pe Tatooine.

— Iar tu ești la fel ca Obi-Wan, un mincinos sfruntat! am răcnit. Asta-i clar!

Surâsul i-a dispărut și ochii i s-au îngustat.

— Iar tu ești un miorlăit mic și nesuferit, exact ca Luke!

Ceilalți doi agenți ADT au pufnit; se părea că erau totuși atenți la convorbirea noastră. I-am fulgerat cu privirea și amândoi au revenit ostentativ cu atenția la smartphone-uri. M-am uitat la ele, întrebându-mă cum naiba aveau semnal la altitudinea asta? Ambele erau mai mari și mai groase decât un telefon mobil normal și aveau balamale, astfel că se deschideau ca niște console portabile de jocuri. De altfel, un agent părea că joacă ceva pe dispozitivul său, dar nu puteam zări display-ul suficient de bine ca să spun ce era. Am revenit cu ochii la Ray.

— Îmi pare rău, a continuat el, n-am vrut să spun asta. Crezusem totuși că vei manifesta mai multă apreciere, asta era. Tu crezi că am fost încântat să locuiesc atâta timp în Beaverton?

Acum începeam să înțeleg. Ray petrecuse ultimii șase ani de viață împotmolit într-o „poziție de tot rahatul”, cum o numesc soldații. Blocat înapoia tejghelei unui magazin amărât de jocuri video dintr-un mall dezolant din suburbii, cu nimic de făcut decât să mă privească jucând *Armada,* să mă asculte revărsându-mi refulările adolescentine inutile ori să-și treacă timpul delirându-mi despre răpiri făcute de extratereștri și mușamalizări guvernamentale…

Toate delirurile de conspirații extraterestre inspirate de *Dosarele X* reprezentaseră probabil metoda lui de a încerca să mă pregătească psihologic pentru adevăr, atunci când ADT ar fi considerat că meritam să-l aud… adică, evident, acum. Exact în ceasul al doisprezecelea.

Bineînțeles, adevărul – sau cel puțin o parte a lui – îmi fusese deja relevat cu ani în urmă, când citisem prima dată jurnalul tatii. Atât doar că fusesem incapabil să-l cred.

Iar asta m-a împins finalmente să pun întrebarea pentru care-mi adunasem curajul încă de când suisem la bordul navetei.

— Tatăl meu a fost recrutat de Alianța Defensivă Terestră?

Ray a oftat prelung, de parcă așteptase întrebarea aceasta… și se temuse de ea.

— Să fiu sincer, nu știu, a zis el. N-am apucat să-l numesc din nou „mincinos”, deoarece a continuat: Îți spun adevărul, așa că ascultă-mă! A inspirat adânc. Zack, aici nu-i vorba despre tatăl tău. Încearcă să-nțelegi ce se întâmplă, care-i miza. Întregul viitor al rasei umane…

— Doar răspunde-mi! I-am citit jurnalul – el știa despre ADT. Începuse să-nțeleagă ce erau ei și ce intenționau să facă, exact înainte de a muri într-un accident de muncă foarte bizar. Așadar, ce s-a-ntâmplat de fapt? ADT l-a omorât ca să-l reducă la tăcere?

Ray a tăcut, parcă o eternitate. Era însă posibil să nu fi trecut decât o secundă.

— Ți-am spus, a zis el, nu știu ce s-a-ntâmplat cu tatăl tău. Eu sunt un agent de teren cu autorizări de securitate limitate. A ridicat un deget pentru a mă opri să-l întrerup iarăși. Uite *ce știu* eu: ADT are într-adevăr un fișier despre el în baza sa de date. Dar este strict secret și nu l-am putut accesa niciodată. Așa că nu știu care a fost legătura lui cu ADT, dacă a existat, bineînțeles, o legătură. Însă ADT n-a fost creată pentru a omorî oameni, ci pentru a-i salva.

Intrasem acum în hiperventilație.

— Te rog, Ray, m-am auzit rostind, știi cât de important este pentru mine…

— Da, știu, a zis el. De aceea trebuie să te aduni și să te focusezi; în caz contrar, vei distruge orice șanse de a afla ce știe ADT despre tatăl tău.

— Ce vrei să spui? Ce șanse?

— Ești dus la o informare pentru recrutare, după care ți se va oferi oportunitatea de a te înrola în Alianța Defensivă Terestră.

— Dar…

— Dacă accepți, vei fi numit pilot, a continuat Ray, și atunci vei avea un rang mai mare decât al meu. M-a privit drept în ochi. De asemenea, vei avea o autorizare de securitate mai mare decât a mea. Poate că vei putea accesa fișierul tatălui tău.

A părut pe punctul de a mai adăuga ceva, când o bubuitură a scuturat întreaga navetă. Am simțit un val de panică, gândindu-mă că eram atacați. Apoi mi-am dat seama că tocmai depășisem bariera sonică.

— Ține-te de fotoliu, m-a sfătuit Ray și s-a prins el însuși de brațele fotoliului. Vom trece la zbor suborbital.

Zeci de întrebări continuau să mi se rotească prin minte, dar am izbutit să le alung, cel puțin pentru moment. După aceea m-am silit să mă las pe spate și să încerc să mă bucur de restul acestei călătorii suprareale.

A fost o decizie inteligentă, fiindcă eram pe punctul de a face prima mea călătorie în spațiul cosmic.

FAZA A DOUA

„Întregul război nu este decât amăgire”.

SUN TZU

8.

Am strâns cu putere brațele fotoliului și am privit neliniștit cum cerul albastru-cobalt aflat dincolo de ferestrele-hublouri ale navetei s-a întunecat la o nuanță închisă de indigo, pentru ca după numai câteva bătăi de inimă să devină negru-tăciune.

Ne găseam la marginea spațiului cosmic. Frontiera la traversarea căreia visasem toată viața. Nu crezusem niciodată că voi avea realmente ocazia s-o traversez în decursul vieții mele – cu atât mai puțin azi, când ar fi trebuit să fi stat la prima oră a zilei: Teoria Drepturilor și Îndatoririlor Cetățenești.

M-am încordat în harnașamentul de siguranță și mi-am răsucit gâtul spre fereastră, încercând să văd toată curbura albastră strălucitoare a Pământului, care era vizibilă acum. Imaginea copleșitoare l-a făcut pe băiețelul dinăuntrul meu să șoptească fără să vrea:

— *Uau*!

Din păcate, probabil că șoptisem destul de tare, fiindcă Ray mă privea acum cu același rânjet amuzat pe care mi-l arunca de fiecare dată când mă educa într-o înfruntare pe viață și pe moarte în *Terra Firma.* Din reflex, aproape că i-am arătat degetul mijlociu. O parte încăpățânată a creierului meu continua să creadă că Ray îmi era boss și prieten.

Ne aflam de numai un minut pe orbita joasă a Pământului. Am așteptat ca gravitația să dispară, până când naveta și-a atins apogeul orbitei, dar n-am avut noroc. Continuam să nu simt nicio indicație a vreunei mișcări, nici chiar când am reînceput să coborâm spre Pământ și bezna din exteriorul ferestrei a redevenit albastru-închis, profund, după care a continuat să se

deschidă de la o clipă la alta, până s-a revărsat din nou lumina zilei.

Am lunecat în jos prin alt strat dens de nori și, brusc, pământul s-a repezit în sus într-o încețoșare terifiantă de viteză. Apoi însă, în decursul numai câtorva secunde, am decelerat, oprindu-ne complet. Pentru o clipă am simțit greață, dar numai pentru că ochii și corpul îi expediau creierului informații contradictorii despre starea mea neclară de mișcare.

Când mi-am revenit după o secundă, am privit din nou pe fereastră. Direct sub noi se afla un ranch mare și alb, flancat de hambare și acareturi, și un șir lung de silozuri de grâne ca niște turnuri, terminate prin domuri de oțel ce scânteiau în soarele dimineții ca niște rachete pe rampele de lansare. Ferma era înconjurată din toate părțile de un ocean vast de ogoare, dealuri și prerii verzi, unduitoare, întrerupte doar de un drum bătătorit care șerpuia spre orizontul îndepărtat. Am văzut de asemenea alte trei navete ADT pe cerul din jur care coborau pe cursuri similare cu al nostru.

Pe când naveta noastră își continua coborârea, unul dintre loturile arate adiacente fermei a colapsat în sine, aidoma unei doline perfect rectangulare, apoi s-a despicat în două părți care au glisat în lateral, ca ușile unui lift masiv instalat în sol. Au dezvăluit un puț circular enorm ce ducea în adâncuri, similar unui siloz gol pentru rachete intercontinentale, dar cu diametrul mult mai mare. Luminile albastre de ghidare ce-i căptușeau pereții curbi din beton pulsau succesiv, pierzându-se în hăul de jos, dirijându-ne naveta în beznă.

— ADT are astfel de baze secrete prin toată lumea, a spus Ray. Unele sunt în zone îndepărtate și nepopulate, precum cea de față. În același timp însă avem ascunzători de drone și buncăre de comandă în absolut toate orașele majore.

— Exact ca în *Armada,* am spus eu. Și în *Terra Firma.*

Ray a încuviințat din cap.

— Totul este ascuns la vedere. A indicat în jos. Acareturile acelea camuflează de fapt intrarea într-un buncăr subteran pentru drone infanteriste. Iar silozurile pentru grâne sunt tuneluri camuflate pentru lansarea Interceptoarelor. Uluitor, nu? Este incredibil cât de multe a reușit ADT să facă, lucrând în secret atâția ani.

Am aprobat din cap, încercând în continuare să-mi înfrânez emoțiile conflictuale. Tot ce mi se spusese vreodată sau fusesem învățat despre starea lumii fusese o minciună. Crescusem crezând că, în ciuda aspirațiilor noastre, oamenii continuau să fie doar un grup de maimuțe bipede, împărțit în triburi arbitrare aflate constant în război pentru resursele naturale tot mai împuținate ale planetei lor ruinate. Presupusesem mereu că viitorul nostru va semăna mai mult cu *Mad Max* decât cu *Star Trek.* Acum însă eram silit să văd într-o lumină complet nouă consumul nostru nebunesc de combustibil fosil, ca și aparenta nepăsare față de efectele lui asupra climei aflate deja în schimbare. Noi nu arseserăm tot petrolul și nu ne distruseserăm planeta într-un consumerism lipsit de gândire, ci ca pregătire pentru o zi întunecată despre care majoritatea noastră nici nu știuse măcar că va sosi.

Până și lipsa de preocupare a omenirii pentru suprapopularea scăpată de sub control devenea acum teribil de limpede. Ce mai conta dacă planeta noastră era capabilă să întrețină pe termen lung toate cele șapte miliarde de oameni, când în culise pândea o amenințare mult mai mare la adresa numărului de locuitori ai Pământului? Și în ciuda șanselor copleșitor de reduse, omenirea făcuse tot ce fusese necesar pentru a-și asigura propria supraviețuire. Asta mă umplea de o senzație nouă și ciudată de mândrie față de specia mea. Nu eram așadar o ceată de maimuțe primitive care se clătinau pe muchia autodistrugerii… pentru că părea să ne clătinăm pe muchia unei distrugeri de cu totul altă natură.

Naveta noastră gonea acum prin tunelul descendent, încețoșând luminile înglobate în pereții lui în benzi de neon ca niște stroboscoape, pe măsură ce ne afundam tot mai mult.

Când am ajuns pe fundul puțului, acesta s-a lărgit într-un enorm hangar subteran, cu o pistă de aterizare circulară care se întindea acum sub noi. Am rulat în partea sa nordică, alăturându-ne unui șir lung de navete tactice ADT identice care staționau pe perimetrul strălucitor al pistei.

Imediat ce s-a deschis ușa, Ray și-a desfăcut centura de siguranță, a sărit jos și mi-a făcut semn să-l urmez. Degetele mi-au bâjbâit câteva clipe pe catarama centurii, după care am izbutit să mă eliberez. Mi-am testat picioarele, ca să mă asigur că-mi mai funcționau, și am coborât să mă alătur lui Ray. Pilotul

și ceilalți doi agenți ADT au rămas la bord. Ca un idiot, am fluturat brațul stângaci în semn de rămas-bun, imediat înainte ca ușile aparatului să se închidă cu un șuierat pneumatic.

Am privit ora de pe telefon și am văzut că drumul de la Beaverton până aici nu durase nici douăzeci de minute. Am observat de asemenea că nu aveam semnal de telefonie mobilă. Ceea ce însemna că n-o puteam suna pe mama pentru a-i spune că eram întreg și sănătos. Brusc mi-am dorit tare mult să-i aud glasul. Oare cei de la școală o anunțaseră deja? Ce-i spuseseră? Probabil că-n clipa de față își făcea o mie și una de griji.

Mai devreme în cursul dimineții, când coborâsem la parter, ea mă surprinsese cu cina-de-mic-dejun care aștepta pe masa din bucătărie. „Monstruosul” ei drob de carne și cartofi piure – felul meu de mâncare absolut favorit. Mă privise înfulecând, surâzând până la urechi și oprindu-se la fiecare câteva minute pentru a-mi spune s-o iau mai încet și să mestec bine mâncarea. O sărutasem iute pe obraz și mă grăbisem spre ușă, temându-mă că în orice clipă ar fi putut decide să reia subiectul temut al viitorului meu universitar. Strigase după mine „Te iubesc!”, iar eu îi răspunsesem în același fel, mormăit, pe când iuțeam pasul spre mașină. Oare mă auzise? Acum îmi venea să-mi dau o palmă pentru că nu avusesem grijă să mă asigur în privința aceea.

— Bun-venit în Palatul de Cleștar! a zis Ray. Este numele codificat al ADT-ului pentru locul ăsta.

— De ce?

A clătinat din cap.

— Pentru că-i mai ușor de pronunțat decât „Postul de comandă strategică numărul paisprezece al Alianței Defensive Terestre”. Sună și mult mai cool, de altfel.

Când ne-am îndepărtat de navetă, am privit în jur. Sute de persoane se grăbeau pe pista de aterizare într-o stare de haos care părea foarte organizat. Majoritatea purtau salopete de luptă ale Alianței Defensive Terestre, ca pilotul navetei cu care venisem, și m-am trezit întrebându-mă dacă voi căpăta și eu una.

Am auzit un vâjâit deasupra capului și, ridicând ochii, am văzut un alai de patru navete care coborau prin puțul de intrare. Pe măsură ce au aterizat pe pistă, din ele au apărut alți civili ca mine, escortați de unul sau câțiva agenți ADT în costume negre.

Cei mai mulți păreau să se stăpânească destul de bine. Unii păreau îngroziți, ca niște miei duși la abator, totuși vasta majoritate părea să trăiască momentele cele mai fericite din viață. Mi-am evaluat rapid propriile sentimente și am realizat că mă situam undeva între cele două manifestări.

Înapoia noastră s-a auzit un vâjâit sonor, când naveta noastră a decolat, iar Ray și cu mine ne-am întors s-o privim cum s-a ridicat lent, după care a țâșnit înapoi prin tunelul circular, spre suprafață.

— Haide! m-a îndemnat Ray și a pornit spre două uși mari și blindate aflate în peretele din stâncă din capătul opus al pistei.

Ușile se deschideau deja și dezvăluiau un coridor larg, cu pantă descendentă lină, care se adâncea și mai mult în subteran.

M-am oprit și l-am strigat pe Ray, care s-a întors și a venit spre mine, pe când ceilalți agenți și recruți treceau pe lângă noi și mai departe, prin ușile blindate masive.

— Și dacă decid că nu vreau să mă-nrolez? am întrebat. Dacă particip la marea voastră informare și apoi decid că vreau să revin acasă?

Ray a zâmbit, de parcă mă așteptase să întreb și asta.

— Atunci îți voi reaminti, Zackary Ulysses Lightman, că ești un cetățean de optsprezece ani al Statelor Unite ale Americii și ca atare poți să fii supus legal încorporării militare.

Nu mă gândisem la posibilitatea aceea.

— Stai așa, deci… sunt încorporat chiar acum?

— Nu tocmai, a răspuns Ray. Nimeni nu te va sili să lupți. Dacă după informare vei dori să revii acasă, este suficient s-o spui. Vei fi suit în altă navetă care te va duce direct la Beaverton – un loc la clasa întâi în *Expresul fricoșilor.*

Nu am răspuns, fiindcă eram deja prea ocupat să-mi mângâi mândria rănită.

— Eu te cunosc, Zack, a urmat Ray. Ai așteptat toată viața să se-ntâmple așa ceva. Ceva important. O situație de felul *cutează să fii măreț.* Nu-i așa? M-a prins de umeri. Ei bine, asta este, asule! Universul îți oferă ocazia de a-ți folosi talentele pentru a ajuta la salvarea lumii. Chiar te aștepți din partea mea să cred c-o s-o refuzi ca să fugi acasă, să te-așezi pe sofa și să urmărești sfârșitul lumii la televizor?

Mi-a dat drumul și a pornit iarăși spre ușile blindate. Pașii lui au reverberat în pereții înalți din piatră când a pătruns pe coridorul următor și a dispărut din câmpul meu vizual.

Am privit pentru ultima oară la cerculețul de cer încă vizibil prin intrarea puțului, aflată mult deasupra. După aceea am pornit în fugă după Ray.

•

Coridorul ducea la un punct de pază și securitate, unde un caporal ADT în uniformă, pe nume Foyle, mi-a scanat amprentele palmare și retinale pentru a-mi verifica identitatea, apoi m-a așezat în fața unui ecran albastru și mi-a făcut o fotografie digitală a feței. După câteva secunde, imprimanta dinapoia lui a scuipat un ecuson de identificare cu poza mea și cu stema holografică ADT, pe care mi l-a întins. Sub poză erau scrise numele meu, numărul de securitate socială și cuvintele *Candidat recrutare de elită.*

Pe când mi-l prindeam de cămașă, caporalul i-a întins lui Ray alt ecuson. Sub fotografia veche a lui Ray scria *Sergent Raymond Habashaw – agent de teren.*

M-am întrebat de ce oare pe ecusoane nu erau tipărite și indicativele noastre de apel din joc, dar apoi mi-am dat seama că ADT nu dorea probabil ca recruții săi să umble cu ecusoane oficiale care anunțau „Moar Dakka” sau „PercyJackoff69”.

Caporalul Foyle a căutat sub tejghea și mi-a înmânat un dispozitiv mic, care semăna cu un smartphone gros – același tip de aparat pe care Ray și cei doi tovarăși ai lui îl folosiseră în timpul zborului cu naveta. Dispozitivul avea o husă protectoare pe spatele căreia era atașată o bandă cu arici lată, cu care caporalul mi-a prins aparatul de brațul drept, unde semăna cu un ceas supradimensionat.

— Acesta este ComQ-ul tău, mi-a explicat. Este un Comunicator Cuantic – în esență, un smartphone cu rază nelimitată. Va funcționa oriunde în lume… sau în spațiul cosmic. A zâmbit. Are de asemenea acces la internet incredibil de rapid și Bluetooth. Ți-am importat deja toate contactele, fotografiile și muzica din iPhone, așa că-l poți folosi integral.

Mi-am scos iPhone-ul din buzunarul din față al jeanșilor. Continua să nu aibă semnal, iar bateria era pe moarte.

— Cum naiba ai putut face asta?

— Nu-ți face griji, a zis caporalul ignorându-mi întrebarea. ComQ-ul tău este mult mai sigur… și multilateral. A apăsat pe display. Este ca un iPhone, un tricorder și un minipistol laser, toate într-un singur aparat.

— Uau, serios?

L-am scos de la încheietură, ca să-l examinez mai îndeaproape.

— Da, a zâmbit mândru Foyle. Eu sunt un fel de Q din filmele cu James Bond. Atât doar că nu fac decât să distribui chestiile astea.

Am răsucit ComQ-ul în palmă, încercând să accept că țineam o piesă de tehnologie extraterestră care fusese realizată prin inginerie inversată. Am atins ecranul tactil și acesta s-a aprins, afișând o mulțime de pictograme. E-mail, internet, GPS și o tastatură obișnuită de telefon, alături de alte aplicații pe care nu le-am recunoscut.

— Pot să sun acasă? am întrebat.

— Nu încă, a răspuns caporalul. Telefonia pentru exterior și accesul la internet al ComQ-ului tău vor rămâne dezactivate până când vestea cea mare va fi făcută publică în cursul zilei de azi. Ești însă conectat deja la rețeaua cuantică ADT, așa că poți apela orice alte ComQ-uri existente, dacă ai codul lor de contact. Codul tău se află pe spatele husei.

Am întors aparatul și am văzut un număr din zece cifre ștanțat pe husă. Ray și-a scos propriul ComQ și l-a atins de al meu. Am auzit un *ping* electronic slab, apoi pe lista de contacte a ComQ-ului meu au apărut numele și numărul lui Ray.

— Acum îmi poți telefona oricând, de oriunde, a zis el. Chiar și din capătul opus al galaxiei. A chicotit într-un fel neliniștitor. Sigur că da, așa ceva e greu de presupus că se va întâmpla.

Am privit iarăși ComQ-ul. Avea balamale pe o parte, astfel că se putea deschide ca un dispozitiv portabil pentru jocuri, cu alt display deasupra și un controller dedesubt, cu două păduri pentru degetele mari și șase butoane cu litere.

— Adică pe chestia asta pot să joc și *Sonic the Hedgehog*?

— Da, a răspuns Foyle. ComQ-ul tău poate fi utilizat și ca platformă portabilă pentru comanda dronelor. În situații de urgență, poate fi folosit pentru comandarea unui Interceptor, a unui DTIUB sau a oricăreia dintre dronele noastre. A coborât

tonul, ca și cum mi-ar fi comunicat un secret. Sunt însă nașpa de folosit. Necesită foarte multă practică.

Continuând să fie aplecat conspirativ spre mine, caporalul a șoptit:

— În plus, toate au încorporate un modul weirding.

Și-a încrucișat încheieturile și a ridicat propriul său ComQ, întinzându-l în față.

— Prin utilizarea sunetelor și mișcărilor, vei putea să paralizezi nervi, să sfarmi oase, să declanșezi incendii, să sufoci un inamic ori să-i explodezi organele interne.

Am izbucnit în râs sonor.

— Asta-i prima glumă cu modulul weirding pe care am auzit-o, i-am spus. Bravo!

— Cred că știi că în romanele *Dune* originale nu existau module weirding, a mormăit Ray clătinând din cap. David Lynch a inventat aiureala asta.

— Și ce dacă? am zis, simțindu-mă de parcă am fi fost din nou în magazin. Sunt supercool. Nu zic, bineînțeles, că s-ar compara cu scena aia superscârboasă cu supapa din inimă…

Foyle revenise la atitudinea profesională anterioară.

— Ar trebui să fii gata, a zis el. Deocamdată laserul ComQ-ului este dezactivat, dar ofițerul tău comandant îl va activa după ce te înrolezi.

— *Dacă* mă-nrolez, am precizat. Încă nu mi s-a spus măcar cine sau ce ne invadează.

— Așa este, a zis el aruncându-i lui Ray o privire surprinsă. Oricum laserul îți va goli bateria după trei sau patru focuri, așa că dacă va trebui să-l folosești, fă-o cu zgârcenie.

— Am înțeles, i-am spus. Ai terminat cu mine?

— Da, domnule, a replicat el. Puteți porni.

Ne-am salutat din nou militărește în loc să fluturăm din mâini în semn de rămas-bun, apoi caporalul a rămas în poziție de drepți, în timp ce noi ne-am îndepărtat. L-am urmat pe Ray prin altă pereche de uși automate pe alt coridor descendent.

— De ce n-a introdus ADT tehnologiile astea noi în lume? am întrebat, studiindu-mi ComQ-ul de pe încheietură. Călătorii ultrarapide, comunicații cuantice – ar fi dat un avânt economiei globale și efortului pentru război…

— Oamenii noștri de știință au petrecut decenii cu ingineria inversată a tehnologiilor ăstora extraterestre, dar au izbutit să le

perfecționeze abia în ultimii ani, a zis el. Cred că ADT le-ar fi făcut publice treptat, dacă ar fi avut destul timp la dispoziție.

Am trecut prin alte două puncte de pază și securitate, apoi am intrat pe un coridor tubular lung, din care se ramificau multe coridoare mai mici, toate cu uși numerotate, dispuse din metru în metru. Tocmai voiam să-l întreb pe Ray ce se afla înapoia lor, când o ușă a șuierat, s-a deschis și a lăsat să iasă o femeie ofițer ADT. Înainte ca ușa să i se închidă în urmă, am întrezărit o odăiță de mărimea unei debarale. În centrul ei se găsea un scaun rotativ fixat în podea, înconjurat de console de comandă ergonomice și controllere de joc, plus un monitor curbat care afișa imaginea unui cockpit dintr-un Warmech ADT gigant.

— Stație de comandă a dronelor, a spus Ray urmărindu-mi privirea. În bază sunt câteva mii. Fiecare poate fi utilizată pentru pilotarea de la distanță a unui Interceptor, DTIUB sau orice altă dronă din arsenalul ADT – fără decalaje temporale și fără limite de rază de acțiune.

— Vrei să zici… drone reale?

— Cât se poate de reale. A arătat înapoia mea. Câteva vin chiar acum.

M-am întors și am văzut o coloană de zece DTIUB-uri care veneau pe coridor spre noi. Am încremenit, când roboții au trecut greoi, zăngănind din articulații și țiuind din servomotoare, înainte ca ei să dispară după colț, Ray se pusese deja în mișcare și m-am grăbit să-l ajung din urmă, străduindu-mă în același timp să mă orientez.

— Locotenent Lightman? a strigat un glas bărbătesc.

Ray și cu mine ne-am oprit și ne-am întors în direcția glasului. Cel care vorbise fusese un puști, chiar mai mic decât mine, cu piele, păr și ochi castaniu-închis. Pe revere purta însemne de căpitan, iar pe umăr avea cusut drapelul Iranului. Ridicase un ComQ și părea să-mi scaneze fața cu el. Un surâs larg i-a apărut pe chip când mi-a văzut numele apărând pe display-ul lui. A luat brusc poziția de drepți și m-a salutat.

— Este o onoare să te cunosc finalmente în persoană, a spus el. Căpitan Arjang Dagh, la dispoziția ta. Sunt un mare fan al activității tale, locotenente!

— Activitatea mea? am repetat și l-am privit nesigur pe Ray. Locotenent?

— Scuze, domnule căpitan, a intervenit Ray salutându-l pe Dagh. Domnul Lightman încă n-a depus jurământul.

— Sigur că da! Știam asta! Dagh a zâmbit ușor stânjenit. Îmi cer scuze că te-am urmărit cu ComQ-ul, „domnule” Lightman, dar mi-am dorit mereu să te cunosc. De-a lungul anilor, noi doi am zburat zeci de misiuni împreună, așa că poate că-mi recunoști indicativul de apel.

A întins mâna și i-am scuturat-o cât am putut de ferm.

— Eu sunt Rostam.

Surâsul mi-a pălit și i-am dat drumul mâinii. Îl recunoscusem, cum să nu!

— Uau, chiar așa? am spus, încercând să-mi revin prin afișarea unui rânjet fals. Și eu mă bucur să te cunosc în sfârșit. Dintotdeauna bănuisem că eram pilotul cel mai tânăr din primii zece.

— Se pare că onoarea respectivă îmi aparține, a replicat el, oferindu-mi un zâmbet enervat de umil. După aceea s-a întors către Ray: În prezent, eu mă aflu pe locul cinci în clasament. IronBeagle, aici de față, este al șaselea. Mi-a surâs din nou. Dar asta-i ceva doar recent. Mult timp ți-am suflat în ceafă.

— Meriți să fii în primii cinci, am zis, străduindu-mă să-mi ascund iritarea cauzată de complimentele lui. M-ai învins nu doar o dată pe serverele jucător-versus-jucător. Ești un as, tipule! De mare elită!

— Foarte amabil din partea ta să-mi spui asta, mi-a răspuns. Cuvintele astea înseamnă mult pentru mine.

Ray și-a dres glasul nerăbdător și a ciocănit un ceas inexistent de pe încheietura mâinii. Căpitanul Dagh i-a aruncat o privire încruntată, după care a arătat cu degetele însemnele gradului său de pe rever.

— Calmează-te, sergent! a zis el. Acum discută adulții.

Când Dagh s-a întors spre mine, Ray a ridicat mâinile înapoia lui și s-a prefăcut că-i rupe gâtul.

— Am înțeles, domnule căpitan.

Dagh mi-a zâmbit iarăși, după care a scos o fotografie lucioasă format A4 dintr-un dosar din plastic pe care-l ținea sub braț. Era fotografia mea – o versiune mărită a celei pe care tocmai mi-o făcuseră pentru ecusonul de identitate. Mi-a întins-o sfios, împreună cu o carioca neagră.

— Te-ar supăra dacă-mi dai un autograf? m-a întrebat. Vreau să iau autografe de la toți piloții din top zece și m-am gândit că asta poate fi singura șansă de a-l lua pe al tău.

Am ignorat subtextul neplăcut al cuvintelor acelora și apoi am dat primul autograf din viața mea. I-am restituit după aceea fotografia, întrebându-mă câte alte autografe de piloți *Armada* obținuse azi și de la cine.

— Mulțumesc mult, domnule Lightman, a spus Dagh. Cum ziceam, a fost o onoare.

A dat să mă salute din nou, după care mi-a întins mâna. I-am strâns-o.

— Onoarea a fost de partea mea, domnule, am replicat. Sper să ne reîntâlnim.

Și-a atins ComQ-ul de al meu și ambele aparate au piuit.

— Am adăugat numărul meu pe lista ta de contacte, a spus. Nu ezita să mă suni, dacă-ți pot fi de ajutor cu ceva, cu orice.

— Așa o să fac, am încuviințat. Mulțumesc.

Dagh s-a întors și s-a grăbit în altă direcție. După ce a dispărut din raza noastră vizuală, Ray și cu mine ne-am reluat mersul. Am trecut prin alte uși blindate automate.

— Câți ani avea puștiul ăsta?

— Căpitanul Dagh? a întrebat Ray. Șaptesprezece ani. Însă avea abia cincisprezece când l-a recrutat ADT. Este un copil-minune. S-a oprit brusc și mi-a aruncat o privire nervoasă. Asta nu înseamnă că tu nu ești.

Simțeam ca și cum aș fi fost ultimul ales pentru cel mai mare meci de fotbal din lume.

— Și eu fac parte din primii zece, am rostit. De ce n-am fost recrutat la cincisprezece ani?

Ray s-a încruntat și m-a privit neîncrezător.

— Profilul tău psihic arăta că nu erai potrivit pentru recrutare timpurie.

— De ce? De ce nu eram „potrivit”?

— Nu mai face pe prostul „Zack Atac”, a zis el. Cunoști foarte bine motivul.

Înainte de a-i putea răspunde, mi-a întors spatele și a plecat mai departe.

Dar înainte să poată dispărea din vedere, eu mi-am înghițit mândria și m-am grăbit după el.

•

Am ajuns până la urmă într-un hol circular, de unde se accesau o mulțime de lifturi. Câțiva „Candidați recrutare de elită” se învârteau deja de colo-colo, așteptând sosirea următorului ascensor. Mă pregăteam să mă alătur lor, când Ray m-a bătut pe umăr.

— Eu mă opresc aici, mi-a spus.

După aceea m-a privit din cap până în picioare, de parcă m-ar fi trimis la prima zi de școală. A întins mâna spre rucsacul meu, care era acum aproape gol, și i l-am dat. După aceea, înainte să pot protesta, mi-a tras jacheta tatii de pe umeri și a început s-o împăturească cu grijă.

— Hei, asta-i a mea! am protestat și m-am detestat imediat pentru tonul de copil furios.

— Da, știu, a zis el. Și este o jachetă foarte cool, fără discuții. Totuși, dacă o vei purta la informarea asta, nu te va ajuta să lași cea mai bună impresie.

A îndesat jacheta în rucsac, a tras fermoarul, apoi mi-a pus rucsacul pe umeri.

— Lifturile astea, a continuat el, te vor coborî în amfiteatrul de informare. Urmează-i pur și simplu pe ceilalți candidați la recrutare.

M-am uitat în hol, spre candidații care se așezaseră la coadă pentru a sui în ascensoare. După aceea m-am întors către Ray.

— Când te voi revedea?

— Nu știu sigur, prietene, m-a privit el deschis. De acum lucrurile se petrec foarte repede. În numai câteva minute, eu o să plec cu altă navetă.

— De ce? Unde te trimit?

— Ca să ajut la apărarea New York-ului. Fac parte din „Treizeci de duzini”, ai uitat? A zâmbit, apoi și-a îndreptat postura și și-a netezit reverele. Am fost repartizat la Batalionul Unu Drone Blindate al ADT. Noi vom apăra Coasta de Est a Statelor Unite. Așa că eu voi fi aici jos, luptându-mă cu ei pe sol, în timp ce tu vei fi acolo sus, luptându-te cu ei în cer.

Am rămas tăcuți pentru o clipă, apoi Ray a întins mâna. Am șovăit o secundă, dar după aceea i-am strâns-o. În ciuda tuturor celor aflate, n-aș fi vrut ca el să plece. Era singurul chip familiar de aici. Pe când mă gândeam la o modalitate prin care să-mi iau rămas-bun fără a-i transmite vreun indiciu de iertare, Ray m-a surprins, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare ca de urs. După care

m-am surprins pe mine însumi, răspunzându-i la îmbrățișare cu aceeași putere.

— Tu ai un talent, Zack, a rostit el și s-a retras un pas. Tu poți să joci un rol cu adevărat decisiv în războiul ăsta. Să nu uiți asta, da? Indiferent cât de înfricoșător va deveni totul în următoarele ore…

Am aprobat din cap, dar n-am replicat. Nu aveam absolut nicio idee cum să răspund la așa ceva… de fapt la nimic din cele ce se întâmplau în clipele astea. Nu eram un soldat. Eram pur și simplu un puști din suburbii, care juca o grămadă de jocuri video. Nu eram pregătit să lupt într-un război interplanetar! Pe moment nu mă simțeam de fapt pregătit aproape pentru nimic – nici măcar să-mi iau rămas-bun de la Ray.

— Haide să nu ne dăm în spectacol, a zis Ray. Ai grijă de tine, da? Și… Glasul i s-a poticnit. L-a dres și a continuat: Și când se va termina totul, haide să facem un pact – să ne-ntâlnim iar în Starbase Ace. O să comandăm niște mâncare de la „Thai Fighter” și-o să facem schimb de povești din război. De-acord?

— De-acord, am rostit pe lângă nodul care mi se pusese în gât.

Ray m-a salutat și eu i-am răspuns la salut, cu toate că mă simțeam ca un copil care se joacă de-a soldații.

— Forța să fie cu tine! a spus Ray și mi-a strâns pentru ultima oară umărul. Mereu!

Asta fusese. S-a întors și a plecat, dispărând în direcția din care veniserăm. Pentru o clipă am rămas locului privind în urma lui, după care m-am uitat la zona lifturilor unde tovarășii mei „Candidați recrutare de elită” continuau să formeze o coadă nerăbdătoare.

9.

Am intrat într-o cabină de ascensor alături de alți cincisprezece candidați la recrutare. Toți se deosebeau drastic între ei ca vârstă, sex și etnie, însă toți aveau pe chip cam aceeași expresie de amețeală uluită, despre care știam că era probabil întipărită și pe fața mea.

Liftul a început să coboare, iar noi am stat tăcuți, privind plafonul, încălțămintea sau ușile închise ale cabinei – orice, pentru a evita contactul vizual. M-am întrebat de unde veniseră ei și ce făcuseră în cursul dimineții, când o navetă a Alianței Defensive Terestre apăruse din senin pentru a le spulbera ideea despre realitate, pentru a-i smulge din viețile lor și a-i aduce aici.

M-am întrebat de asemenea dacă jucasem vreodată *Armada* sau *Terra Firma* cu vreunul dintre ei. Părea posibil... ba chiar probabil. La naiba, din câte știam, unul dintre ei putea fi faimosul RedJive, în carne și oase.

Cabina nu avea nici indicatoare de nivel, nici panou de comandă, ci doar o singură săgeată orientată în jos, care se lumina și piuia de două ori pe secundă, în vreme ce coboram tot mai mult în subteran. Am numărat mai bine de douăzeci de piuituri înainte ca ușile să se redeschidă în cele din urmă.

Am ieșit din ascensor într-un hol circular mare, deja plin cu o mulțime de candidați la recrutare dezorientați ca și noi. Majoritatea purtau ținute obișnuite de stradă, ca mine, însă pentru o sumedenie de climate diferite. Am văzut de asemenea persoane în costume de afaceri, uniforme de fast-food, halate chirurgicale, ba chiar și o femeie de vârstă mijlocie cu ochi tulburați, îmbrăcată în rochie de mireasă și ținând în mână un buchețel asortat.

Soldați ADT înșiruiți în jurul pereților holului ne-au dirijat prin mai multe uși în amfiteatrul adiacent. După ce am intrat alături de alții, am examinat interiorul. Amfiteatrul enorm semăna cu un castron, iar locurile erau precum cele de pe stadioane și orientate către un enorm ecran ușor curbat, astfel încât totul aducea mai degrabă cu o sală IMAX, decât cu o încăpere de informare strict secretă aflată sub pământ. Plafonul însă era cu totul diferit: un planșeu casetat lung și ușor înclinat, din beton, ale cărui casete erau ranforsate individual cu arcuri centrale pentru preluarea șocului. Ca și restul bazei, părea că fusese construit pentru a rezista unei lovituri nucleare directe la suprafață.

Mi-am plimbat privirea prin interior, încercând să decid unde să mă așez. La baza ecranului enorm se afla o scenă paralelipipedică scundă, cu un pupitru în mijloc. Primele treizeci de rânduri de scaune din fața ei erau deja ocupate de candidați

care se foiau agitați, iar un șuvoi permanent umplea rândurile dinapoia lor, unul câte unul, așa cum făceam la reuniunile liceului. Totuși câteva zeci de indivizi mai puțin conformiști (sau mai antisociali) optaseră să stea mult mai departe de scenă, fie izolați, fie în grupulețe risipite.

Am început să urc scara cea mai apropiată, îndreptându-mă către zona mai puțin populată din treimea superioară a amfiteatrului. Odată ce am ajuns în secțiunea respectivă, am căutat un loc suficient de izolat… și am încremenit în mijlocul unui pas.

Fata era chiar în dreapta mea; stătea complet singură pe un rând pustiu din spate și bea fără să se sfiască dintr-un flacon plat cromat, care fusese astfel pictat încât să semene cu R2-D2. Deși așezată, era clar cu câțiva centimetri mai înaltă decât mine. Pielea foarte albă contrasta puternic cu hainele închise la culoare: bocanci militari negri, jeanși negri și un maiou negru (care nu camufla complet sutienul negru pe care-l purta dedesubt). Avea păr negru țepos, tuns periuță pe o parte a capului pentru ca în partea opusă să fie lung până la bărbie. Însă trăsătura ei cea mai spectaculoasă o reprezentau în mod evident tatuajele de pe ambele brațe: pe stângul era o minunată imagine seminudă a eroinei de BD-uri Tank Girl, în lenjerie intimă de tipul rock apocaliptic și mângâind o carabină M16. Pe bicepsul drept scria cu majuscule stilizate: EL RIESGO SIEMPRE VIVE.

Vederea ei a fost aproape la fel de șocantă ca prima imagine a lui Glaive Fighter în după-amiaza anterioară. Mă îndrăgostisem de Ellen treptat, pe o perioadă de câteva luni. Dar acum… acum a fost ca un trăsnet din Mjolnir direct în fruntea mea.

Continuam să mă întreb dacă aveam curajul să mă așez lângă ea, când mi-am dat seama că mergeam deja în direcția aceea, ba chiar pe cât de repede mă puteau purta picioarele. Pe când suiam treptele, m-am gândit că în circumstanțele acestea speciale nu mă puteam încrede probabil în propriile mele emoții, însă gândul respectiv s-a pierdut în fluxul de hormoni care mi-a inundat creierul în timp ce mă apropiam de centrul rândului unde stătea fata. Am încercat să mă conving că părea că ar fi salutat tovărășia cuiva… deși totul din purtarea ei indica exact contrariul.

Când am ajuns la scaunul ei, m-a ignorat, lăsându-mă să stau în picioare și să aștept să-mi observe prezența. Privea fix în poală și, uitându-mă să văd ce-i fascinase atenția, am văzut că-și demontase ComQ-ul și-i întinsese componentele electronice interioare pe coapse, de parcă i-ar fi făcut autopsia – ceea ce am bănuit că și făcea, de altfel, fiindcă părea îndoielnic că ar fi putut vreodată remonta totul ca la început.

Apoi însă a început să facă exact asta, reasamblând ComQ-ul în câteva secunde, cu viteza și dexteritatea unui pușcaș marin care demontează o armă pe teren. După ce a terminat, l-a activat și a urmărit reinițializarea sistemului de operare.

Abia după aceea a ridicat ochii către mine. Am arătat scaunul de alături.

— Te deranjează dacă stau aici?

Știu că-i greu de crezut, dar am improvizat replica aceea impecabilă chiar atunci, pe loc.

Înainte de a răspunde, fata mi-a aruncat o privire scrutătoare.

— Scuze, a spus după aceea, dar am să port conversație privată cu droidul meu. Nu-i așa, R2? A ridicat din nou flaconul la buze, după care a gesticulat spre oceanul de scaune goale care se întindea sub noi. De ce nu te duci să cauți altă femelă a speciei pe care s-o agăți?

— Nu te umfla în pene, Vasquez[4]. Am indicat din bărbie spre flacon. Am venit doar ca să poștesc din trăscăul tău.

Fata a râs și eu am simțit o durere ascuțită în mijlocul pieptului. Ea a coborât ochii spre tatuajul *El Riesgo Siempre Vive,* clar impresionată că-i știam originea.

— Bine, a spus cu un oftat amuzat. Ia loc, copilaș.

— Mulțumesc, mamaie.

M-am așezat și mi-am cățărat picioarele pe spătarul scaunului din față, așa cum făcuse ea.

— Mi-ai spus cumva „mamaie”?

— Da, fiindcă tu mi-ai zis „copilaș”. Și mi-ai rănit orgoliul masculin.

A râs din nou, mai sonor de data asta, sporindu-mi intensitatea durerilor din piept.

---

[4] Jenette Vasquez, personaj din filmul *Aliens – Misiune de pedeapsă* (1986), pușcaș marin în armata SUA și a cărei deviză era „El Riesgo Siempre Vive”, „Riscul este mereu viu”.

De aproape era chiar și mai grozavă, iar ochii ei, despre care crezusem că erau căprui, păreau să aibă mai degrabă culoarea chihlimbarului, iar irisurile aurii erau presărate cu fulgi arămii.

— Scuze, a spus după aceea, dar ai o față de puști. Câți ani ai?

— Luna trecută am împlinit optsprezece.

A pufnit și a spus:

— Păcat. Am o înclinație spre minori.

— Superb! am zis. O pedofilă cu patima băuturii.

Replica mea a obținut un al treilea râset – un chicotit înăbușit de fetiță care mi-a tulburat din nou ritmul inimii. A coborât apoi ochii spre flacon și i s-a adresat pe un ton confidențial:

— R2, visul ăsta devine tot mai ciudat. În el a apărut acum un băiat destul de drăguț și pontos. Care sunt probabilitățile?

Am fost cât pe ce s-o întreb dacă se referise la mine. Am evitat dezastrul printr-o minune.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, am rostit, dar nu visezi asta.

— Nu visez? Cum poți să fii atât de sigur?

— Pentru că în mod clar *eu* sunt cel care visează, am replicat. Cum ai putea tu să visezi asta, când nu ești decât alt produs al imaginației mele, ca toți ceilalți de aici?

— Ei bine, îmi pare rău să *te* dezamăgesc, a spus ea împungându-mă cu flaconul și vărsându-i o parte din conținut pe piciorul meu, dar eu nu sunt un produs al imaginației nimănui.

Slavă cerului! am gândit, însă am zis cu glas tare:

— Din păcate, nici eu nu sunt. După aceea i-am zâmbit: Prin urmare, toate astea trebuie să se întâmple cu adevărat. Pentru noi amândoi.

Ea a încuviințat și a mai tras o dușcă.

— Mda, a spus după aceea. De asta mă temeam.

Mi-a întins apoi flaconul, oferindu-mi în cele din urmă să mă servesc. Am clătinat din cap.

— M-am gândit mai bine și poate c-ar trebui să fiu cu mintea limpede la informare, am zis. După care, ca și cum replica anterioară nu fusese destul de jalnică, am adăugat: Oricum, deocamdată n-am vârsta legală pentru alcool.

Fata a dat ochii peste cap.

— Îți dai seama că ei ne vor spune că vine sfârșitul lumii? Chiar vrei să fii treaz ca un guguștiuc pentru rahatul ăsta?

— Ăsta-i într-adevăr un argument convingător, am zis luându-i flaconul.

Când l-am dus la buze, fata a început să scandeze:

— Cal-că-le-gea, cal-că-le-gea!

Am privit-o rugător.

— Te rog, nu mă face să mă-nec și să scot totul pe nas, da?

A încuviințat solemn și a ridicat trei degete.

— Pe cuvânt de cercetașă!

Am dat ochii peste cap.

— Îmi vine greu să cred c-ai fost vreodată cercetașă.

A îngustat ochii, după care s-a aplecat și și-a coborât șoseta cu dungi, dezvăluind un logo verde-închis „Cercetașele Americii" tatuat pe gamba stângă.

— Îmi asum greșeala, am zis. Ascunzi și alte tatuaje cool?

Mi-a ars un pumn în umăr – zdravăn –, apoi a indicat flaconul pe care continuam să-l țin în mână.

— Nu mai trage de timp, copilaș. Pân-la fund!

Am sorbit foarte puțin, totuși am înghițit suficient din lichidul arzător pentru a face o grimasă și a tuși. Nu cunoșteam destule despre băuturile tari pentru ca să identific ce avea acolo, dar bănuiesc că era carburant de rachetă amestecat cu un deget sau două de dizolvant de vopsea. Știam că era cu ochii pe mine, așa că m-am silit să înghit o a doua sorbitură, mai lungă. După aceea i-am întins flaconul cu un aer indiferent, deși îmi lăcrimau ochii și-mi simțeam gâtlejul de parcă prin el tocmai cursese un șuvoi de lavă topită.

— Mulțumesc, am spus răgușit.

— Alexis Larkin, a rostit ea și mi-a întins mâna. Prietenii îmi spun Lex.

— Mă bucur de cunoștință, Lex. Am simțit un mic șoc de electricitate statică atunci când i-am strâns mâna. Eu sunt Zack… Zack Lightman, am adăugat bâlbâindu-mi propriul nume.

A zâmbit larg și a recuperat flaconul pe care i l-am cedat bucuros.

— Și de unde ai venit, Zack-Zack Lightman?

— Este un singur *Zack,* am râs eu. Sunt din Portland, Oregon. Dar tu?

— Din Texas. Locuiesc în Austin.

Chipul i s-a înnegurat și a mai tras o dușcă, iar de data asta s-a strâmbat.

— Acum nicio oră stăteam acolo liniștită, depănând subrutine în separeul meu, când o afurisită de navetă a Alianței Defensive Terestre a apărut brusc și a aterizat exact în fața clădirii noastre de birouri! Am crezut c-o luasem razna. Acum nu mai știu ce să cred.

S-a cutremurat și și-a frecat umerii goi.

— E frig ca dracu-aici! a zis ea. Și mi-am lăsat puloverul în altă zonă de climă.

I-am mulțumit în gând lui Crom, după care mi-am deschis rucsacul și i-am întins jacheta tatii.

— Uau! a comentat ea. Durule! Mulțumesc.

A rămas câteva secunde admirând însemnele, după care și-a petrecut jacheta peste umeri ca pe șal.

— Unde lucrezi?

— La o companie de software. Facem aplicații și sisteme de operare pentru dispozitive mobile. A fost suprareal când naveta a aterizat lângă clădirea noastră, fiindcă mulți dintre colegii mei sunt de asemenea gameri, așa că mulți am recunoscut-o imediat, chiar înainte să vedem stema Alianței Defensive Terestre de pe fuzelaj. Pur și simplu nu ne venea să credem ochilor.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am ieșit toți în fuga mare spre parcare. După care, din navetă au coborât doi tipi în costume – un bărbat și o femeie – care au întrebat de mine folosindu-mi numele complet, ceea ce mi s-a părut cumva umilitor, ca și cum ai fi chemat în cabinetul directorului sau așa ceva. Au spus că aveau nevoie de „ajutorul meu într-o problemă urgentă de securitate națională”. Ce-ar fi trebuit să fac? Sosiseră cu o navă spațială dintr-un joc video, iar eu știam prea bine că nu-mi puteam petrece restul vieții întrebându-mă cum arăta nava la interior sau unde m-ar fi putut duce… așa că i-am urmat. A indicat din cap spre scena din jur. Acum mă aflu într-o bază guvernamentală strict secretă, undeva în mijlocul rahatului de Iowa, așteptând să văd ce dracu’ se-ntâmplă. Pe scurt, îmi pierd total mințile.

A spus totul cu glas foarte calm și egal.

Am încuviințat din cap.

— Cred că, de fapt, suntem undeva în mijlocul rahatului de Nebraska.

— Da? De unde știi?

— Pentru că Ray – agentul ADT care m-a adus aici – a spus că suntem în Nebraska.

— Păcălicii care m-au adus pe mine n-au vrut să sufle o vorbă.

Până acum nu mă gândisem că era posibil ca eu să fi căpătat un tratament special, dar părea îndoielnic ca toți ceilalți candidați la recrutare din amfiteatru să fi fost îndrumați și monitorizați de agenți ADT sub acoperire, care fuseseră detașați în orașele lor de baștină în ultimii șase ani.

Lex și-a privit din nou ComQ-ul, care terminase reinițializarea, și a navigat prin pictogramele de pe display-ul lui.

— Ar fi bine să se țină de promisiune și să deblocheze aparatele astea, a zis ea. Nu vreau ca bunică-mea să-și facă prea multe griji din cauza mea. Are tendința asta, dacă nu-i telefonez zilnic…

A format un număr din memorie pe ComQ, dar pe display a apărut un *X* roșu, însoțit de mesajul „Accesul civililor la rețele este blocat”.

— O să vedem noi în privința asta, a murmurat ea strâmbându-se la ComQ, după care l-a strecurat în buzunar.

— Ești foarte apropiată de bunica ta? am întrebat doar pentru ca să-i mai aud vocea.

A aprobat din cap.

— Ai mei au murit când eram mică. Bunicul meu murise, așa că bunica m-a crescut singură. M-a privit în ochi. Dar tu? Ai pe cineva acasă despre care să-ți faci griji? Cineva care să-și facă griji despre tine?

— Da, maică-mea, am încuviințat eu și pentru o clipă i-am vizualizat fața în minte. Este asistentă medicală. Suntem numai noi doi.

Lex a dat încet din cap, de parcă explicasem totul. O clipă am amuțit amândoi. Brusc m-am trezit dorindu-mi ca Diehl și Cruz să fi fost cu mine. Ar fi fost mult mai ușor de abordat nebunia situației actuale dacă i-aș fi avut alături pe prietenii mei cei mai buni.

Însă, cu toate că cei doi Mike erau iscusiți atât în *Terra Firma*, cât și în *Armada*, se părea că punctajele lor nu erau îndeajuns de bune în niciun joc pentru ca să merite o invitație la procedurile acestea ciudate.

— Lex?

— Da?

— Tu joci *Terra Firma* și *Armada*?

— *TF.*

— Cât de bună ești? Faci parte din „Treizeci de duzini”?

A încuviințat din cap.

— În prezent sunt pe locul șaptesprezece, a zis ea mult prea nonșalantă, dar ajunsesem până pe cincisprezece. Clasamentul ăsta fluctuează mult.

Am fluierat încetișor, impresionat.

— La naiba, femeie! am spus. Ce indicativ de apel ai?

— Lexecutioner. Este o combinație. Tu ce indicativ ai?

— IronBeagle, i-am zis strâmbându-mă când am auzit ce cretin mi-a sunat în urechi. Este…

— Marfă! a zis ea. Mi-a plăcut filmul ăla, deși i-atât de sentimental. Iar bunică-mea pune albumul *Snoopy vs the Red Barron* la fiecare Crăciun.

Am privit-o cu și mai multă atenție. Nimeni nu se prinsese de combinația *Iron Eagle/Peanuts* din indicativul meu de apel, decât după ce o explicasem… nici chiar Cruz și Diehl. Am simțit imboldul acut de a mă întinde pentru a-i atinge umărul, ca să-mi confirm că era reală.

— Nu ești în „Treizeci de duzini”, fiindcă altfel ți-aș recunoaște indicativul de apel, a spus Lex. Joci *Armada*?

Am aprobat, străduindu-mă să-mi ascund dezamăgirea.

— Nu-i genul tău de joc?

A clătinat din cap și a spus:

— Simulatoarele de zbor îmi cauzează vertij. Prefer să vomit cu picioarele pe pământ. S-a arătat pe sine cu degetul mare. Dacă mă pui la comenzile unui mec gigantic de luptă, îmi zdrobesc dușmanii și-i pun pe fugă.

Am rânjit larg.

— Și cum e cu bocetele femeilor lor?

— Ah, da! a chicotit fata. Femeile lor bocesc peste tot. Asta se-nțelege de la sine, nu?

Am râs amândoi sonor, atrăgând priviri iritate din partea celor aflați în raza noastră auditivă. Părea să fim singurii din amfiteatru care să aibă chef de râs… ceea ce ne-a făcut să râdem încă și mai tare.

După ce ne-am recăpătat seriozitatea, Lex a dat flaconul peste cap și a lăsat ultimele picături dinăuntru să-i cadă pe

limba întinsă. Apoi a înșurubat bine dopul și l-a strecurat într-un buzunar al jeanșilor.

— „L-am pierdut pe R2”, a citat ea și a imitat faimosul suspin fluierat al micuțului droid albastru.

De data asta a fost rândul meu să pufnesc într-un hohot de râs neașteptat.

— Ia zi, Star Lord, a continuat Lex, tu ce clasificare ai?

— Clasificarea mea din *Terra Firma* este prea jalnică pentru a fi rostită cu glas tare, am replicat trântind o doză zdravănă de falsă modestie. Dar în clasamentul *Armadei* ocup actualmente locul șase.

Ochii ei s-au mărit și a întors capul ca să se holbeze la mine.

— Locul șase? a repetat. Din *lume*? Fără ’șto? Asta-nseamnă cu-adevărat niște calități remarcabile. Zack-Zack Lightman, consideră că m-ai impresionat.

— Consideră că m-ai măgulit, domnișoară Larkin, am răspuns. Ai fi însă mult mai puțin impresionată dacă m-ai fi văzut vreodată jucând *Terra Firma.* Mă descurc într-un DTIUB, dar nu pot pilota o Santinelă nici de-ar fi să-mi salvez pielea. Întotdeauna sfârșesc prin a călca în picioare vreo locuință plină de civili, după care sunt retrogradat la infanterie.

— Bleah! Victime colaterale *plus* pagube materiale! Îți place să dublezi mizele, nu-i așa?

Înainte de a-i putea răspunde, luminile din amfiteatru și-au redus intensitatea și peste sală s-a lăsat liniștea. Am simțit-o pe Lex prinzându-mă de mână și strângând-o suficient de puternic ca să-mi întrerupă circulația sângelui. Am privit drept înainte, ținându-mă de brațele scaunului și tremurând cu anticipația acumulată de o viață când ecranul din fața noastră s-a luminat.

Iar după aceea ne-au proiectat filmul guvernamental de informare cel mai tulburător din istorie.

10.

Pe ecran a apărut un logo animat al Alianței Defensive Terestre, cu majusculele *D* și *T* din *ADT* metamorfozându-se într-un scut transparent care a încercuit un Pământ albastru rotitor. Spațiul negativ dintre picioarele majusculei stilizate *A* era capul

în formă de dom al unui mec Santinelă, iar spațiul din centrul *A*-ului conținea un ochi ciclopic cu pleoapă, despre care știam că reprezenta Baza Lunară Alfa, instalația secretă a Alianței Defensive Terestre de pe fața nevăzută a Lunii. M-am întrebat de ce oare adevărata ADT optase să includă Baza Lunară Alfa în stemă, deoarece era evident că baza în sine nu putea fi reală. După aceea mi-am reamintit că acum numai câteva ore gândisem exact același lucru despre ADT în sine.

Mottoul în latină al ADT-ului*, Si Vis Pacem Para Bellum*, a apărut sub stemă, apoi ambele au pălit, lăsând pe ecran un câmp stelar vast, în timp ce muzica de pe coloana sonoră a crescut amenințător. Era piesa de deschidere a suitei muzicale pentru *Armada,* compusă de nimeni altul decât John Williams. Când a început partea secțiunii de coarde a Orchestrei simfonice londoneze, am simțit cum mi se zbârlesc firișoarele de păr de pe ceafă.

Mi-am reamintit că asta era viața adevărată.

Mi-am reamintit să continui să respir.

Pe ecran a apărut una dintre primele sonde automate NASA, gonind prin vidul înstelat. Semăna cu o antenă veche pentru satelit, cu trei tije lungi fixate de baza ei, perpendiculare între ele. Era unul dintre vehiculele spațiale gemene *Pioneer 10* și *Pioneer 11,* primele două sonde spațiale trimise de NASA în cercetarea sistemului solar exterior. Fuseseră lansate la începutul anilor 1970, așa că știam că imaginile de pe ecran trebuiau să fie generate pe computer.

Obiectivul videocamerei s-a rotit apoi în spatele sondei, dezvăluind că se apropia cu repeziciune de Jupiter. Când giganta gazoasă a început să crească pe ecran, un glas a început să vorbească acoperind muzica de pe coloana sonoră. Lex și cu mine am icnit, alături de mulți alții din amfiteatru. Toți recunoscuserăm instantaneu glasul, deși vorbitorul murise cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Era Carl Sagan.

Iar primele cuvinte pe care le-a rostit au contrazis aproape tot ce mi se spusese vreodată despre actuala noastră înțelegere a universului.

— În anul 1973, NASA a descoperit primele dovezi ale unei inteligențe non-terestre în propriul nostru sistem solar, când sonda *Pioneer 10* a trimis primele imagini din apropiere ale

Europei, al patrulea satelit ca mărime al lui Jupiter. Imaginile au fost recepționate și decodate la Jet Propulsion Laboratory din Pasadena, California, pe 3 decembrie la ora 19:26, ora Pacificului.

Am înțeles aproape imediat de ce ADT îl alesese pe care Sagan să asigure narațiunea filmului. Tonul lui baritonal și sigur pe sine transmitea fiecărui cuvânt pe care-l rostea greutatea datelor științifice seci și obiective – ceea ce era foarte tulburător, deoarece Sagan fusese o forță motrice în căutarea inteligențelor extraterestre întreprinse de oameni încă din anii 1960. Dacă NASA descoperise extratereștri în 1973 și Sagan ajutase la tăinuirea acestei informații pe tot restul vieții sale, trebuise să aibă un motiv extrem de convingător… dar nu mi l-aș fi putut imagina nici în ruptul capului.

Poate că ADT editase sau îi simulase cumva vocea pentru filmul acesta? Sau poate că-l șantajaseră pentru a vorbi? La naiba, din câte știam, ADT putea să aibă sub Pentagon un laborator secret plin cu Cuve Axlotl, unde produceau clone Sagan și Einstein pe bandă rulantă, ca pe automobilele Honda Accords!

Pe ecran a apărut apoi chiar imaginea lui Sagan și am încetat să mă mai întreb dacă era realmente vocea lui. Imaginile proveneau clar din anii 1970: Sagan arăta mai tânăr decât în serialul *Cosmos* original. Stătea într-o sală de control aglomerată din JPL, alături de o duzină de savanți cu părul vâlvoi, care erau strânși în jurul unui monitor TV alb-negru minuscul și priveau încordați cum apărea încet prima imagine de aproape a Europei – câte o linie de pixeli o dată. Jumătatea dreaptă a satelitului se afla în umbra lui Jupiter, dar emisfera din stânga era direct în bătaia soarelui, iar unele caracteristici vagi ale suprafeței erau deja vizibile acolo, în ciuda rezoluției mici a imaginii.

Pe măsură ce descărcarea s-a apropiat de sfârșit și restul suprafeței Europei a devenit treptat vizibil, Sagan și ceilalți savanți au început să studieze imaginea cu un aer tot mai evident de derută și alarmă. Când ultimul rând de pixeli s-a format și pe monitor a apărut imaginea completă, a dezvăluit că o secțiune enormă a suprafeței de gheață a satelitului era acoperită cu o svastică gigantică.

În amfiteatru s-au auzit șoapte speriate și obscenități murmurate. De lângă mine, Lex a rostit:

— *Ce mă-sa mare*?

Am încuviințat aprobator. Fără îndoială, asta era cea mai tulburătoare lecție de istorie la care fusesem supus vreodată… și nu-mi puteam imagina ce ar putea urma.

— Acea primă imagine din apropiere a dezvăluit existența unui simbol enorm săpat în suprafața satelitului lui Jupiter, a explicat calm glasul lui Sagan. Pe emisfera sudică era clar vizibilă o cruce echilaterală cu cele patru brațe îndoite sub unghiuri perfect drepte – cunoscută pe Pământ ca svastică –, acoperind o suprafață de peste un milion de kilometri pătrați. Svastica era de fapt atât de mare, încât în acea primă fotografie realizată de *Pioneer* a apărut ușor deformată, din cauza curburii suprafeței satelitului. Descoperirea acestui simbol a fost recunoscută imediat de savanții NASA ca prima dovadă concretă a unei inteligențe extraterestre. Cu toate acestea, incitarea cauzată de descoperire a fost eclipsată de dezbaterea despre înțelesul potențial al simbolului. Mii de ani, svastica fusese folosită de culturi pașnice din toată lumea atât ca simbol ornamental, cât și ca amuletă norocoasă, până la adoptarea în 1920 de către partidul nazist, iar atrocitățile comise de membrii săi după aceea au transformat-o într-un însemn al celor mai rele trăsături ale omenirii.

— Chiar așa, de ce n-au pus un simbol yin și yang pe Europa? a șoptit Lex lângă mine cu glas ușor împleticit. Așa ceva i-ar fi *înnebunit pe cei de la NASA.*

Am sâsâit, cerându-i tăcere, și ea a emis un hohot de râs scurt și isteric, apoi a părut să-și recapete calmul. Amândoi am revenit cu atenția la ecran.

— Nu puteam ști dacă ființele care au construit semnul pe Europa au fost sau nu conștiente de înțelesul pe care îl are pentru noi, a continuat vocea lui Sagan. Până nu aveam mai multe informații, nu puteam decât să speculăm despre originea și înțelesul simbolului. Conducătorii politici și militari ai națiunii noastre au luat decizia de a-l ține secret față de restul lumii, temându-se că vestea despre existența lui va crea o panică ce ne-ar putea afunda civilizația în haos religios, politic și economic. Președintele Richard Nixon a promulgat un ordin executiv secret ca descoperirea sumbră făcută de NASA pe

Europa să rămână un secret național de maximă securitate, până putea fi studiat mai amănunțit.

Acum înțelegeam de ce Sagan și ceilalți savanți din JPL acceptaseră mușamalizarea guvernamentală. Alternativa ar fi fost de a spune fragililor cetățeni ai planetei Pământ că pe orbita lui Jupiter tocmai fusese descoperit un uriaș post-it nazist. Dacă Walter Cronkite ar fi detonat o asemenea bombă la știrile serii din 1973, civilizația umană ar fi luat-o razna la nivel colectiv. În circumstanțele acelea, planificarea altei misiuni spre Europa ar fi fost problematică, poate chiar imposibilă.

Cu toate acestea, multe lucruri din relatarea aceea mă tulburau. În primul rând, detaliile descoperirii NASA pe Europa aveau o bizară senzație de déjà-vu. Am avut nevoie de câteva clipe ca să înțeleg motivul.

Începând cu sfârșitul anilor 1970, informațiile oficiale despre Europa provenite de la savanții noștri afirmaseră că satelitul lui Jupiter era unul dintre habitatele *potențiale* cele mai promițătoare pentru viață extraterestră din sistemul nostru solar, grație vastului său ocean de apă lichidă aflat dedesubtul suprafeței din gheață. Ca atare, Europa fusese de atunci un decor popular pentru scriitorii de literatură science-fiction. Îmi aminteam cel puțin o jumătate de duzină de romane care implicaseră descoperirea de viață extraterestră pe Europa – cel mai notabil fiind romanul lui Arthur C. Clarke, *2010*: *A doua odisee,* urmarea la *2001*: *O odisee spațială*[5]. În anii 1980, Peter Hyams regizase o excelentă adaptare a lui *2010,* care se încheia prin folosirea computerului HAL-9000 de către o inteligență extraterestră foarte avansată pentru a expedia omenirii un mesaj care ne avertiza să ne ținem departe de Europa.

Nu încercați să asolizați acolo!

De asemenea, exista ceva familiar în mesajul dintr-un prim contact cu extratereștrii, care conținea o svastică. După ce mi-am stors creierii, mi-am dat seama că răspunsul stătea chiar în fața mea – Carl Sagan scrisese el însuși un scenariu similar în primul și unicul lui roman science-fiction: *Contact*[6]. În cartea aceea, cercetătorii de la SETI primeau din partea unei inteligențe extraterestre un mesaj care conținea o copie a primei emisii TV pământene care fusese interceptată de

---

[5] Ambele romane apărute în 2013 la Editura Nemira. (n. trad.).

[6] Ed. Nemira, 2006. (n. trad.).

extratereștri, iar aceea se dovedise a fi discursul lui Adolf Hitler ținut la deschiderea Jocurilor Olimpice de la Berlin din 1936. Unul dintre momentele cele mai memorabile atât din roman, cât și din film este cel în care cercetătorii SETI decodifică primul cadru al transmisiei video extraterestre și descoperă că el conține un prim-plan al unei svastici naziste.

Desigur, evenimentele care se derulau pe ecranul din fața mea difereau de ficțiunile de prim contact descrise în *2010* sau *Contact,* totuși similitudinile acelea nu puteau fi simple coincidențe!

La fel ca Sagan, Clarke fusese un apropiat al NASA. Părea logic ca și el să fi aflat de descoperirea făcută de *Pioneer 10* pe Europa și să fi acceptat să participe la mușamalizare. De ce însă ambii autori ascunseseră ulterior sâmburi ai adevărului aceluia top secret în romanele lor science-fiction bestselleruri? Și de ce le îngăduise ADT s-o facă? Mai ales ținând seama de faptul că ambele romane fuseseră adaptate în filme de mare succes care expuseseră unui public global informația top secret?

Pe când îmi dădeam seama că-mi răspunsesem probabil la propriile întrebări, pe ecran au început să apară imagini de mare rezoluție ale Europei, care-i prezentau mult mai detaliat suprafața. Din apropiere satelitul semăna cu un bulgăre de zăpadă brăzdat în toate direcțiile de fisuri și dungi roșu-portocalii, lungi de mii de kilometri. Gigantica svastică neagră se distingea perfect.

— După un an, în decembrie 1974, când *Pioneer 11* a ajuns la Jupiter, a continuat vocea lui Sagan, traiectoria i-a fost ajustată pentru a survola Europa și a ne trimite imagini mai clare ale satelitului și anomaliei de pe suprafața sa, îndepărtând orice suspiciuni posibile despre falsificarea anterioarei imagini de la *Pioneer 10.* La momentul acela NASA accelera deja construcția unei sonde automate strict secrete, concepută pentru a călători spre Europa și a coborî pe suprafață în vederea studierii anomaliei svasticii și, se spera, culegerii de suficiente date pentru a-i stabili originea sau scopul. NASA a botezat sonda aceasta *Envoy I* și ea a ajuns la Europa pe 9 iulie 1976 – ziua în care omenirea a făcut primul contact direct cu o inteligență extraterestră.

Nu fusesem în viața mea atât de lipit de un ecran de cinematograf.

În fața noastră a apărut o imagine a lui *Envoy I* – mai exact altă simulare generată de computer – care intra pe orbita Europei, cu Jupiter maiestuoasă înapoia sa. Părea o versiune mai mare, mai puțin simplificată a celor două sonde *Voyager* pe care NASA avea să le lanseze în anul următor, cu rezervoare uriașe de combustibil și un lander prins de carcasă.

Când sonda a trecut peste simbolul negru, modulul de asolizare s-a desprins și a început să coboare spre suprafața înghețată.

Pe ecran au început să ruleze imagini video aparent filmate chiar de camera de la bordul landerului lui *Envoy* în decursul apropierii sale finale.

Văzută direct de deasupra și sub lumina soarelui, svastica gigantică de pe suprafața Europei părea să fie compusă din benzi lungi de gheață decolorată. Secțiunile înnegrite de gheață continuau să reflecte razele soarelui și, cu excepția schimbării din culoarea sa, nu părea să existe nicio perturbare în pattern-ul de fisuri striate și muchii înghețate ce acopereau suprafața satelitului. Părea ca și cum cineva trântise pe emisfera Europei cel mai mare șablon cu svastică din sistemul solar, după care-l împroșcase cu vopsea acrilică neagră dintr-un tub de spray de mărimea unui Distrugător Stelar.

— Landerul lui *Envoy* a asolizat în apropiere de extremitatea sudică a anomaliei, în apropierea regiunii care a devenit cunoscută ulterior ca Thera Macula, s-a auzit glasul lui Sagan, pe când landerul își termina coborârea controlată și atingea suprafața, cu trenul de asolizare peste granița dintre marginea svasticii și gheața imaculată de alături.

Spre marea mea surprindere, de baza landerului era atașat un disc auriu familiar. Părea identic cu faimoasele discuri de aur pe care NASA le fixase pe ambele sonde Voyager.

— Pe landerul lui *Envoy,* a explicat Sagan, a fost fixat un disc din cupru placat cu aur, cu diametrul de treizeci de centimetri. Acest disc de fonograf a fost codificat cu înregistrări audio și imagini selectate pentru a reprezenta diversitatea de forme de viață și culturi de pe Pământ, pentru a servi ca o dovadă de pace din partea speciei noastre.

După ce landerul și-a terminat de depliat panourile solare, un braț robotic multiarticulat s-a extins de sub el și a început să recolteze un eșantion din suprafața înnegrită. Căușul metalic

încălzit de la capătul brațului a săpat un șănțuleț adânc de treizeci de centimetri în gheață, dezvăluind că era neagră și la adâncimea aceea. După ce brațul s-a retras, corpul landerului s-a desfăcut ca o floare din metal, în mijlocul căreia se afla o sondă de forma unei torpile, al cărei vârf era îndreptat spre gheață.

— Căldura generată de mareele Europei cauzate de Jupiter face ca majoritatea gheții satelitului de sub suprafață să rămână în stare lichidă, care a format un ocean subteran despre care știm că ar putea găzdui viață, ceea ce l-a făcut primul loc logic unde să căutăm ființele responsabile de crearea simbolului pe suprafața satelitului.

M-am minunat o dată în plus de efectul calmant al vocii lui Sagan. Dacă pentru narațiunea acestui film de informare ar fi fost ales James Earl Jones, ar fi fost și mai terifiant de vizionat.

— La scurt timp după asolizare, landerul *Envoy* a trimis un criorobot, o sondă termică experimentală, cu combustibil nuclear, menită să treacă prin gheața de la suprafața satelitului și să exploreze oceanul de dedesubt în căutarea de semne de viață extraterestră.

Landerul a coborât lent criorobotul în formă de torpilă, apăsându-i vârful supraîncălzit de gheața înnegrită. O coloană de abur a țâșnit ca o explozie, înalt, în atmosfera aproape inexistentă a Europei, când sonda a început să topească prin suprafața de onix un tunel perfect cilindric în timp ce cobora, trasă în jos de gravitație.

În câteva secunde, coada criorobotului dispăruse, derulând în urma ei o bobină de fibră optică, care avea s-o mențină conectată de lander și de transmițătorul său. După aceea pe ecran a apărut o animație a Europei, arătând avansarea criorobotului, care a străpuns câțiva kilometri de gheață solidă înainte de a străbate complet crusta și a coborî după aceea în oceanul întunecat al satelitului.

— La numai câteva secunde după ce a trecut de partea inferioară a stratului de gheață al satelitului, am pierdut contactul cu criorobotul. Inițial NASA a suspectat o defecțiune de echipament, pentru că în același timp am pierdut și contactul cu landerul de pe suprafață. Însă când sonda *Envoy* de pe orbită a trecut din nou deasupra locului de asolizare după câteva ore,

imaginile transmise ne-au dezvăluit două lucruri: landerul dispăruse complet de pe suprafață, la fel ca svastica.

Filmul s-a transformat într-o succesiune rapidă de fotografii făcute de pe orbită. Svastica dispăruse într-adevăr, fără să lase nicio urmă că fusese vreodată acolo. După aceea imaginea s-a mărit, pentru a prezenta în detaliu locul asolizării landerului. Cele patru adâncituri lăsate de picioarele sale erau încă vizibile, ca și gaura circulară, topită de criorobot în gheață – gheață care revenise miraculos la culoarea ei naturală.

— La patruzeci și două de ore după ce NASA a pierdut contactul cu landerul, radioul acestuia a revenit online, emițând pe aceeași frecvență NASA secretă. Când semnalul a ajuns la Pământ, am descoperit că el conținea un mesaj vocal scurt, aparent expediat de locuitorii Europei. Spre surprinderea noastră era formulat în engleză și rostit de glasul unui copil uman.

Înregistrarea vocii unei fetițe s-a auzit din difuzoare.

— *Ați pângărit templul nostru cel mai sacru,* a intonat vocea copilei pe un ton sec, fără inflexiuni. *Pentru așa ceva nu poate exista iertare. Venim să vă ucidem pe toți.*

Chiar în clipa în care m-am înfiorat în scaun, ceva din mesajul acela mi s-a părut ciudat de familiar. Părea desprins dintr-un film science-fiction prost.

Glasul liniștitor al lui Carl Sagan a continuat:

— Foarte repede s-a constatat că vocea feminină auzită în transmisia extraterestră fusese sintetizată din scurtele înregistrări audio incluse pe discul de aur pe care-l atașasem landerului. Spre spaima noastră, mesajul acela de douăzeci de cuvinte a început să se repete în buclă continuă, oră după oră, zi după zi. Europanii, așa cum am început să-i numim pentru a-i deosebi de „europeni”, au ignorat toate încercările noastre de a răspunde ori de a ne explica acțiunile. Din motive pe care nu le înțelegem nici acum, se pare că ei au considerat prima noastră încercare de contact cu ei ca fiind un act impardonabil de război. Este posibil ca, prin trimiterea unei sonde termice care să exploreze dedesubtul suprafeței satelitului lor, noi să fi violat fără să știm o graniță teritorială sau religioasă pe care specia lor o considera sacră. Sau poate că europanii considerau pur și simplu specia noastră ca o amenințare la adresa speciei lor. Nu

suntem siguri nici acum în privința motivelor lor, deoarece toate eforturile noastre ulterioare de comunicare cu ei au eșuat.

Alt val de șoapte nervoase a străbătut amfiteatrul. I-am scanat pe cei din sală, așteptându-mă pe jumătate ca vreunul să-și piardă controlul, însă toți au rămas calmi și pe scaunele lor – inclusiv eu. Revelația că extratereștrii răi veneau pentru a încerca să ne nimicească n-a trezit istericale în nimeni și nici n-a creat panică... și am crezut că am înțeles motivul. Decenii la rând, fuseserăm inundați cu un potop constant de romane science-fiction, filme, desene animate și seriale TV despre diverse tipuri de extratereștri. Vizitatori străini de Pământ se infiltraseră de atâta timp în cultura populară, încât fuseseră încorporați în subconștientul colectiv al omenirii și ne pregătiseră să facem față realității, acum când se petrecea cu adevărat.

— Am început să trimitem spre Europa mai multe sonde automate, sute de aparate, însă aproape toate au fost pierdute sau distruse la scurt timp după ce ajunseseră pe orbita satelitului. Prin încercări succesive am reușit totuși să plasăm câteva platforme de supraveghere telecomandate pe unii sateliți jupiterieni vecini, ceea ce ne-a permis monitorizarea Europei fără să fim detectați. Camerele lor foto ne-au trimis următoarele imagini de supraveghere orbitale.

Pe ecran au început să apară mii de imagini ale Europei provenite de pe alți sateliți jupiterieni, afișate rapid în ordine cronologică, astfel încât creau un soi de videoclip alcătuit din stop-cadre, care arăta un inel îngust din fragmente metalice formându-se în preajma ecuatorului Europei. Când fotografiile acelea au fost mărite și amplificate, au devenit vizibili milioane de roboți constructori care se târau pe schele orbitale și pe carcasele navelor spațiale pe care le construiau.

Semăna perfect cu planeta natală a sobrukailor din misiunea noastră din seara trecută, atât doar că suprafața Europei era majoritar albă, nu roșie. Iar înapoia ei nu se afla giganta gazoasă purpurie Tau Ceti V, ci familiarul ochi ciclopic al lui Jupiter.

Europanii construiau o armadă, la fel ca sobrukaii. Însă mult mai aproape de Pământ. Pe orbita satelitului lor, ei aveau Nave Fabrici din care ieșeau vânători și drone – la fel ca acelea pe care le văzusem deasupra lui Sobrukai cu o seară în urmă.

Europanii remorcaseră de asemenea câțiva asteroizi și meteoriți mari pe orbita satelitului lor și hoarde de roboți constructori similari unor păianjeni mișunau acum pe suprafețele lor și săpau în ele, pentru a extrage metale și alte materii prime. După ce un asteroid era complet exploatat, altul era remorcat pe orbită.

Pe măsură ce stop-cadrele acelea au continuat să ruleze, galopând prin săptămâni, luni și ani de construcție neîncetată din partea mașinilor care se autoreplicau, în jurul Europei a început să se formeze o flotă mică de nave spațiale sclipitoare. A crescut întruna, până când navele de război extraterestre au devenit atât de numeroase, încât au format un inel ca al lui Saturn care înconjura ecuatorul satelitului.

După ce asteroizii au fost remorcați și exploatați de materii prime, pe orbita Europei au început să capete formă șase Sfere Cuirasat masive.

— În ciuda eforturilor noastre necontenite de a negocia un armistițiu, europanii au continuat să se pregătească pentru război, construind drone, care după aceea au construit alte drone, a explicat vocea din off. Am urmărit tot mai îngrijorați cum numărul lor a crescut exponențial chiar sub ochii noștri, lună după lună, apoi an după an. La mijlocul anilor 1980, europanii au început să trimită nave-cercetaș spre Pământ. Forțele noastre militare au izbutit să captureze și să studieze câteva vehicule spațiale inamice și atunci am descoperit că toate erau drone, pe care europanii le controlau de la sute de mii de kilometri depărtare, utilizând o formă de comunicație cuantică instantanee. Din acest motiv, continuăm să nu știm aproape nimic despre conformația biologică a europanilor sau despre aspectul lor fizic.

M-am foit în scaun, simțind o combinație ciudată de frustrare și ușurare. Pe jumătate mă așteptasem ca Sagan să dezvăluie că europanii arătau exact ca sobrukaii calmari din *Armada.* Am fost ușurat să aflu că nu era așa, dar frustrat să mi se spună că, după patru decenii, continuam să nu știm nimic despre biologia inamicului nostru.

— După ani de eforturi, savanții noștri au izbutit ca, prin inginerie inversată, să copieze tehnologia comunicării cuantice a extratereștrilor și unele elemente din sistemele de propulsie și armament ale navelor lor. De atunci am utilizat tehnologiile acelea nou-descoperite pentru a produce o rezervă globală de

drone defensive, despre care credem că vor oferi omenirii o șansă în lupta împotriva invadatorilor.

M-am auzit suspinând neliniștit. Fusesem dispus să-mi ignor neîncrederea față de explicația ADT „în numai câțiva ani am copiat prin inginerie inversată tehnologia extratereștrilor” pe vremea când crezusem că nu era decât povestea fictivă de fundal a unui joc video. Dar în niciun caz n-o mai credeam acum, când ADT încerca s-o eticheteze ca pe un banal eveniment istoric – chiar dacă folosea pentru asta vocea lui Carl Sagan. Părea complet imposibil ca ADT să fi reușit să copieze în numai câțiva ani tehnologii vast superioare în domeniile comunicațiilor, propulsiei și armamentului, și în același timp să păstreze totul ascuns de restul lumii… ca să nu mai zic de producerea în serie a milioane de drone. Și chiar dacă asta ar fi fost posibil, de ce inamicul nostru ne-ar fi ușurat sarcina? Potrivit celor auzite, europanii nu numai că ne îngăduiseră să le capturăm câteva nave, ci ne oferiseră timp suficient pentru a deduce cum funcționau, astfel încât să ne construim propria flotă de nave cu aceleași caracteristici. Iar prin construirea armadei lor pe orbita Europei, sub ochii monitoarelor noastre, practic oferiseră omenirii o imagine detaliată despre ce se putea aștepta când va sosi atacul lor.

În spusele ADT-ului trebuia să existe un adevăr. Călătoria cu naveta pe care abia o făcusem era o dovadă în privința asta, la fel ca și ceea ce mă înconjura chiar acum. În același timp însă eram sigur că povestea nu se limita la spusele lor. Eram sigur că existau mai multe.

— Treptat, pentru liderii omenirii a devenit evident că ne confruntam cu extincția certă, dacă nu ne abandonam diferendurile și nu ne uneam ca o singură specie pentru a ne apăra pe noi și căminul nostru. Aceasta i-a determinat pe membrii de vârf ai Organizației Națiunilor Unite să formeze o coaliție militară globală secretă exact în acest scop, cunoscută ca Alianța Defensivă Terestră, pentru eventualitatea în care temerile noastre cele mai rele se vor împlini într-o bună zi și întreaga armadă europană va porni spre Pământ.

Logoul animat al ADT-ului a reapărut pe ecran.

— Până atunci, vom continua să acționăm spre pace și în același timp ne vom pregăti pentru posibilitatea războiului.

Sagan a terminat comentariul din off, ecranul s-a întunecat și filmul s-a terminat brusc. Lex și-a dat seama că-mi strângea brațul și i-a dat drumul. Îmi rămăseseră urme în locurile unde unghiile ei îmi intraseră în piele, dar nici măcar nu le simțisem. Fusesem prea ocupat cu sfărâmarea într-un milion de piese a percepției mele despre realitate.

Când luminile s-au aprins după câteva secunde, ne-au lovit cu știrile cu adevărat rele.

11.

Un bărbat înalt, într-o uniformă ADT acoperită de decorații, a suit pe scena micuță și s-a îndreptat către pupitrul din centrul ei. Când a ajuns acolo, chipul i-a apărut pe ecranul uriaș din spatele său, iar eu am icnit la unison cu Lex și alții din amfiteatru.

Era amiralul Archibald Vance, comandantul fără un ochi al ADT-ului, care ținea informările pentru jucători atât în *Armada,* cât și în *Terra Firma.*

Dintotdeauna presupusesem că era un simplu actor care fusese angajat să joace rolul respectiv, dar se părea că mă înșelasem și în privința asta.

Amiralul și-a pus palmele pe pupitru și a privit fără grabă chipurile celor din sală.

— Vă salut, candidați la recrutare, a spus după aceea. Eu sunt amiralul Archibald Vance și de peste un deceniu sunt ofițer superior al Alianței Defensive Terestre. Desigur, mulți dintre voi sunt surprinși să afle că nu sunt un personaj fictiv. Vă asigur însă că sunt real, la fel ca Alianța Defensivă Terestră.

S-au auzit câteva ovații și unele râsete înăbușite. Amiralul a așteptat să se facă tăcere, apoi a continuat:

— V-am convocat astăzi, aici, fiindcă avem nevoie de ajutorul vostru. Sunteți cei mai talentați și bine antrenați piloți de drone din lume. Jocurile pe care le stăpâniți, *Armada* și *Terra Firma,* sunt de fapt simulatoare pentru instruire de luptă create de ADT pentru a ne ajuta să localizăm și să antrenăm persoane ca voi care dețin abilitățile rare ce ne pot ajuta să ne apărăm planeta de apropiata invazie europană. Așa cum tocmai ați văzut, existența inamicului nostru extraterestru a fost păstrată secret

încă din clipa descoperirii inițiale. Aceea a fost o necesitate, astfel ca omenirea să-și păstreze calmul și să continue suficient pentru ca liderii noștri să se poată organiza și să pregătească apărarea împotriva invadatorilor.

Amiralul și-a coborât mâinile de pe pupitru și a examinat din nou ocupanții amfiteatrului.

— Iată însă că timpul nu mai este de partea noastră, a urmat el. Momentul de care ne-am temut atâția ani a sosit. Iar voi sunteți candidații la recrutare ADT cei mai promițători, din zeci de țări din toată lumea. De aceea ne-am luat precauția de a vă aduce aici, într-un adăpost sigur, înainte ca adevărul circumstanțelor noastre să fie relevat întregii lumi.

— Să-mi bag picioarele! a șoptit Lex lângă mine.

— Filmul de informare pe care tocmai l-ați văzut, a zis amiralul Vance, a fost realizat la începutul anilor 1990. De-a lungul anilor, imaginile generate pe computer au fost actualizate, însă conținutul s-a schimbat foarte puțin. De la bun început, ADT a intenționat să facă public filmul atunci când amenințarea invaziei nu va mai putea fi ascunsă. Din păcate, ziua respectivă a sosit. După ce ne-au amenințat cu extincția de mai bine de patruzeci de ani, se pare că europanii și-au încheiat finalmente pregătirile pentru război.

Amiralul a prins cu mâinile marginile pupitrului, ca și cum ar fi vrut să-și mențină echilibrul. În clipa aceea mi-am dat seama că și eu îmi încleștasem degetele pe brațele scaunului.

— Ieri-dimineață, a spus Vance, sondele noastre de lângă sateliții vecini Europei ne-au transmis următoarele imagini.

Pe ecranul dinapoia lui a apărut altă imagine de rezoluție înaltă a Europei. Armada a cărei construcție o văzusem în filmul anterior era acum completă. Cele șase Sfere Cuirasat se deschiseseră aidoma unor flori, pentru a-și primi încărcăturile letale, iar rackurile lor de stocare lungi și spiralate erau umplute aproape la capacitate maximă cu mai bine de un miliard de drone individuale, pregătite pentru a fi transportate și desfășurate pe poziții.

— Următoarea imagine a fost luată cu numai câteva ore în urmă, a zis amiralul și altă fotografie a Europei s-a ivit pe ecran.

Banda de nave extraterestre aflate în construcție pe orbita satelitului înghețat dispăruse acum... ca și masivele Sfere Cuirasat. Iar în emisfera sudică a Europei se vedea un cerc

gigantic – exact în locul asupra căruia Spărgătorul-de-gheață își ațintise laserul topitor în decursul asaltului nostru asupra sobrukailor din seara trecută, în timpul misiunii *Armadei.*

— Dumnezeule! am strigat și n-am fost singurul. Misiunea aceea a fost *reală*?

— Ce vrei să spui? a întrebat Lex.

Înainte de a-i putea răspunde, amiralul a vorbit iarăși:

— Aseară, ADT-ul a lansat un atac asupra Europei. Mulți dintre piloții din *Armada* au participat la misiune, care a însemnat unica noastră șansă de a-i distruge pe europani înainte de a-și lansa dronele să ne nimicească. Însă misiunea Spărgătorului-de-gheață a eșuat și acum armada lor este în drum spre Pământ.

N-am mai izbutit să-mi țin îndoielile pentru mine și am șoptit către Lex:

— Povestea asta nu mi se pare defel logică. Dacă extratereștrii ăștia vor să ne distrugă, de au așteptat patruzeci de ani să ne atace? De ce ne-au lăsat atâta timp ca să le copiem tehnologia și să ne pregătim să luptăm cu ei, când ne-ar fi putut rade în anii șaptezeci? De ce au așteptat? Am clătinat din cap. Mi se păruse aiurea când era povestea din spatele jocului și mi se pare la fel de aiurea și acum. De ce să trimită o flotă de drone robotice și să nu ne lovească cu un virus sau cu un asteroid ucigaș ori…

— Iisuse, pe cine interesează chestia asta, frate? a șuierat Lex.

Cu coada ochiului, am văzut-o încercând să mai tragă o dușcă din flaconul deja gol pe care-l ridicase cu o mână tremurândă. După aceea a înjurat și i-a înșurubat capacul.

— Poate că ei trăiesc mii de ani! Poate că pentru ei patru decenii par cât un weekend. Ochii i s-au mijit spre imaginea strălucitoare de pe ecran. Nu mai contează acum, așa-i? În mod clar, așteptarea s-a terminat pentru ei.

A revenit cu atenția la amiral și am încercat și eu să fac la fel.

— Acestea sunt poziția curentă și traiectoria flotei, a zis Vance.

Pe ecranul dinapoia lui a apărut o hartă animată a sistemului solar. Poziția armadei europane era indicată printr-un lanț de trei pete de forma unor amibe, fiecare mai mare decât cea din fața ei. Erau înșiruite între Jupiter și Pământ și înaintau încetișor prin centura asteroizilor aidoma unui tren interplanetar.

Armada europană se apropia de Pământ în trei valuri separate. Traiectoria lor generală era indicată printr-o linie galben-strălucitoare ce nu lăsa nicio îndoială asupra destinației.

— Dumnezeule! a șoptit Lex, au parcurs deja mai bine de jumătate din drum.

Avea dreptate. Primul val se apropia de ieșirea din centura de asteroizi și se apropia de orbita lui Marte.

Display-ul a transfocat asupra avangardei – pata din față –, arătând că era alcătuită dintr-un nor dens din mii de triunghiuri micuțe și verzi care roiau în jurul unui cerc verde-închis din mijlocul lor: o Sferă Cuirasat înconjurată de escorta ei de vânători. Amiralul a reglat display-ul tactic pentru a focaliza pe cele două pete și mai mari ale navelor ce-i urmau. A doua pată conținea două Sfere Cuirasat și de două ori mai multe Glaive Fightere de escortă. A treia pată conținea trei Sfere Cuirasat și un număr triplu de vânători în escortă.

Folosind un laser indicator, amiralul a evidențiat cele trei grupuri de nave.

— Din motive pe care încă nu le înțelegem, a zis el, inamicul și-a împărțit forța de invazie în trei valuri de atac, care cresc ca mărime. Estimăm că fiecare Sferă Cuirasat conține aproximativ un miliard de drone individuale.

Până și eu puteam face o operațiune aritmetică atât de simplă. Amiralul tocmai ne spusese că șase miliarde de drone extraterestre ucigașe veneau spre Pământ pentru a ne extermina. În mod evident, nu avea să fie o înfruntare corectă – în niciun caz după sosirea celui de-al doilea val.

Vance a revenit cu laserul indicator la grupul în formă de săgeată aflat cel mai în față.

— Dacă va continua pe cursul actual cu aceeași viteză, avangarda – acest prim val de nave – va ajunge pe orbita Lunii în mai puțin de opt ore.

Un ceas digital a apărut în colțul din dreapta-jos al ecranului, numărând timpul rămas până la sosirea avangărzii: 07:54:07.

După o secundă ComQ-ul mi-a piuit și display-ul i s-a aprins pe încheietura mea, la fel ca toate ComQ-urile din amfiteatru, care au creat astfel laolaltă un unic piuit puternic, care a răsunat în sală. Mi-am privit încheietura și am văzut că pe display-ul ComQ-ului apăruse acum același ceas, perfect sincronizat cu cel de pe giganticul ecran dinapoia amiralului.

07:54:05
07:54:04
07:54:03
— Iisuse! a murmurat Lex privindu-și ComQ-ul, uitându-se cum ticăiau secundele. Mă simt ca „Șarpele” Plissken.
Am scos un hohot de râs cu totul nepotrivit, care a răsunat prin amfiteatrul amuțit, înainte de a mi-l înăbuși repede când marea de fețe de sub noi s-a întors pentru a se încrunta în direcția noastră. Lex a pufnit, dar eu am dus un deget la buze și i-am făcut semn să tacă.
— Dacă reușim să scăpăm de atacul avangărzii, al doilea val de drone inamice va ajunge la Pământ după aproximativ trei ore, pentru ca ultimul val să ajungă după alte trei ore.
De fiecare dată când rostea cuvântul *avangardă,* nu mă puteam gândi decât la un vechi joc arcade cu același titlu. *Vanguard/Avangarda* era un excelent shooter spațial cu derulare din lateral de la mijlocul anilor 1980, pe care-l descoperisem în colecția tatii. Când ajungeai la ultimul dintre cele cinci valuri de atacatori, din ce în ce mai dificile, îl înfruntai finalmente pe marele boss, cunoscut ca „Gondul”. În mintea mea, îmi imaginam deja că Gondul și conducătorul militar european arătau mai mult sau mai puțin identic. După aceea mi-am reamintit că era perfect posibil să nu existe niciun fel de conducător militar european… filmul de informare afirmase că nu știam absolut nimic despre biologia sau structura lor socială. Poate că nici măcar nu aveau un conducător. Poate că erau o minte colectivă.
Când amiralul a terminat de vorbit și s-a întors cu spatele la ecran, prin amfiteatru s-a propagat o rumoare de murmure neliniștite care a sporit în intensitate, până ce Vance a ridicat brațele, cerând liniște.
— Aveți dreptate să fiți alarmați, a zis el. În curând va începe o invazie la scară completă a planetei noastre, iar inamicul ne copleșește pur și simplu din punct de vedere numeric. Din fericire însă, șansele noastre nu sunt chiar atât de disperate pe cât pot părea. De câteva decenii, Alianța Defensivă Terestră a prevenit lumea pentru momentul acesta, astfel că omenirea va fi pregătită să reacționeze și să-și apere căminul.
Când stema Alianței Defensive Terestre a reapărut pe ecran, acompaniată de altă bucată din coloana sonoră scrisă de John Williams pentru *Armada,* au răsunat ovații. Deși priveam cu

scepticism tot ce mi se spusese, auzirea muzicii în contextul acela mi-a zbârlit firișoarele de păr de pe brațe.

Pe ecran a apărut apoi un hangar plin de Interceptoare IDA-88 și am simțit cum gura mi s-a căscat involuntar. Arătau exact ca dronele pe care le pilotasem în *Armada,* până la ultimul detaliu. După aceea s-a ivit altă imagine, arătând mii de DTIUB-uri care stăteau în formație sub reflectoare puternice într-un buncăr secret din beton. Iar în cele din urmă a fost proiectată imaginea unui singur mec Santinelă și am auzit pe Lex șoptind în barbă „*uau*”. Era perfect similar celor din joc și la fel de uriaș.

— Ceea ce vedeți acum este motivul adevărat al recentei crize financiare globale – toate tehnologiile, industriile și resursele naturale ale civilizației umane au fost practic stoarse în efortul nostru de a ne asigura că deținem puterea de foc necesară pentru a respinge numărul mult mai mare de inamici și armamentul lor superior. Iar acum, în sfârșit, forțele noastre sunt pregătite pentru desfășurare.

Pe ecran au apărut alte imagini, prezentând mii de Interceptoare reale, Santinele și DTIUB-uri stocate în locuri ascunse din toată lumea, care așteptau bătălia. Am simțit un val involuntar de mândrie pentru specia mea și pentru minunile tehnologice pe care le realizaserăm în efortul de a ne asigura supraviețuirea.

— Am construit milioane de drone și le-am ascuns în locuri strategice pe tot Pământul, a continuat amiralul. Când va începe invazia, recruți civili din toată lumea își vor putea utiliza platformele de joc pentru a comanda trupele acestea de drone folosind tehnologia de comunicare cuantică instantanee a inamicului. Rețeaua planetară de drone militare defensive va fi unica noastră speranță de a echilibra șansele care ne sunt potrivnice.

Stema ADT a reapărut pe ecran înapoia amiralului.

— Forțele internaționale ale Alianței au izbutit deja să contracareze zeci de misiuni de recunoaștere ale inamicului, în urma cărora am cules un volum enorm de date despre navele, armele și tacticile lor, a zis Vance. După aceea am introdus toate informațiile respective în simulatoarele de instruire *Armada* și *Terra Firma,* pentru a ne asigura că vor fi eficiente în a vă pregăti să înfruntați în luptă dronele inamice reale. Ca

atare, voi ați luptat de ani buni o versiune simulată a acestui război. Amiralul a surâs amar. Acum a sosit momentul realității.

Și-a încrucișat mâinile la spate și expresia chipului i s-a îmblânzit.

— Știu cât de înspăimântătoare trebuie să fie toate astea pentru unii dintre voi, a spus el. Nu vă putem sili să vă riscați viețile și să vă alăturați nouă. De acum însă ar trebui să știți că nu veți putea să vă ascundeți de războiul acesta, dacă veți fugi înapoi la casele voastre. Și nici prietenii și familiile voastre nu se vor putea ascunde înaintea lui. Nimeni nu se poate ascunde, niciunde pe Pământ. Creaturile acestea, indiferent ce ar fi ele, vin pentru a ne extermina pe toți. Dacă nu le oprim, omenirea va înceta să existe.

Și-a pus ambele palme pe pupitru și a coborât privirea, ca și cum s-ar fi adresat direct candidaților la recrutare din primul rând de scaune.

— Dar noi *le vom opri*! Dacă noi, cele șapte miliarde de membri ai rasei umane, ne vom uni înaintea acestei amenințări și vom riposta ca o unică specie și o unică planetă, cu fiecare dram de putere pe care-l avem, vom putea câștiga războiul acesta. O știu. Iar asta începe chiar acum, cu fiecare dintre voi.

Ovații au răsunat în sală. Nu m-am alăturat lor, și nici Lex, care a încuviințat totuși din cap, parcă resemnată înaintea chemării la arme a amiralului Vance. Pe scenă, amiralul a făcut o pauză pentru a-și îndrepta spinarea, iar când a vorbit iarăși, calmul îi revenise în voce.

— Deși avangarda europană nu va ajunge pe orbita lunară decât după opt ore, avem motive să credem că inamicul poate pregăti lansarea unui atac chiar azi, înainte de sosirea restului flotei. În ultimele zile, zeci de nave-cercetaș europane au fost zărite în spațiul nostru aerian, iar câteva au fost observate desfășurând acțiuni de recunoaștere ale instalațiilor și avanposturilor ADT, ca acesta.

A arătat o hartă a lumii care tocmai apăruse pe ecran înapoia sa, presărată de puncte roșii ce pâlpâiau, indicând locurile unde fuseseră raportate navele-cercetaș. Majoritatea erau în preajma unor orașe mari, însă unul pâlpâia chiar deasupra lui Beaverton.

— Deocamdată nu dispunem de modalități de urmărire a navelor-cercetaș europane, astfel că pozițiile lor actuale rămân necunoscute. Cu toate acestea, am…

De undeva de deasupra noastră s-a auzit o bubuitură surdă și rostogolitoare, aidoma unei detonații înăbușite, urmată de o vibrație intensă care a zguduit amfiteatrul ca un cutremur scurt. Câțiva din sală au țipat, apoi a început să zbiere o sonerie de alarmă.

— Cod roșu de alertă. Unitatea aceasta este atacată, a anunțat un glas feminin sintetizat prin difuzoarele amfiteatrului. Tot personalul trebuie să se prezinte imediat la posturile de luptă. Repet – unitatea aceasta este atacată. Cod roșu de alertă.

Lex și cu mine am schimbat priviri neîncrezătoare.

— Serios? a zis ea. Crezi că chestia asta se poate întâmpla cu adevărat acum?

— Nici vorbă! am replicat eu. Ne manipulează. Trebuie să fie un exercițiu de alarmă sau așa ceva…

Altă explozie de la suprafață a zguduit din nou pardoseala de piatră de sub tălpile noastre – mai violent – și s-a auzit altă rafală de țipete și zbierete de panică. Harta proiectată pe ecranul gigantic al amfiteatrului a dispărut brusc, înlocuită de opt transmisiuni video în direct de la suprafață, care prezentau ferma Palatul de Cleștar din diverse unghiuri de pe perimetrul ei. Toate clădirile erau în flăcări, iar pe cer roiau zeci de Glaive Fightere. Le puteam vedea fuzelajele în formă de lamă sclipind ca niște oglinzi în soarele dimineții, în timp ce abăteau raze laser și bombe cu plasmă asupra bazei.

Pentru o clipă amfiteatrul s-a cufundat într-o tăcere ireală, când toți s-au holbat la imaginile de pe ecran. După aceea țipetele și urletele s-au reluat la o intensitate mult mai mare.

Pe ecran, o escadrilă de Glaive Fightere a coborât în survol și a trimis un covor de bombe peste ușile blindate ale intrării la docuri.

Altă vibrație a legănat amfiteatrul și praf fin a început să curgă din fisurile plafonului de beton ranforsat. M-am întrebat câte lovituri directe ar mai fi putut încasa până să colapseze?

— Păstrați-vă calmul! a ordonat amiralul, răcnind pentru a se face auzit în vacarmul crescător de panică din sală. Dacă vreți să supraviețuiți, trebuie să fiți calmi și să ascultați ordinele!

Teama din glasul lui era aproape la fel de neliniștitoare ca transmisia video de pe ecran.

— Repet, unitatea aceasta este atacată, a continuat glasul sintetizat prin difuzoarele amfiteatrului. Tot personalul să se

prezinte imediat la stațiile de comandă ale dronelor. Consultați ComQ-urile pentru alte instrucțiuni. Tot personalul să se prezinte imediat la stațiile de comandă…

Lex și-a ridicat fulgerător ComQ-ul. Display-ul acestuia s-a luminat, prezentând o hartă în stil GPS a bazei, pe care era trasată o linie verde din locul unde ne aflam noi, în fundul amfiteatrului, în jos pe scară, până la ieșirea cea mai apropiată, apoi printr-o serie de coridoare până la o sală circulară etichetată Nod Comandă 3. M-am uitat la ComQ-ul meu și am văzut că fusesem repartizat la Nodul 5, care se găsea pe aceeași rută, însă ceva mai departe.

— Haide! a zis Lex și mi-a aruncat jacheta în poală când a trecut pe lângă mine.

Ochii mei continuau să fixeze haosul care se derula pe ecran, însă creierul îmi examina tot ce aflasem azi… și cât de ilogic părea să fie. Ceva nu era în regulă aici. Și tot nu știam dacă tata…

— Zack?

Am ridicat capul și am văzut-o pe Lex privindu-mă de la capătul rândului de scaune, cu ochii scăpărând de nerăbdare.

— Ce faci? Ai de gând să stai aici și să lași chestiile astea să ne-omoare?

Avea dreptate. Vina nu aparținea ADT-ului, ci europanilor. În cele din urmă era dezvăluit adevăratul meu inamic, cauza tuturor pierderilor și greutăților ce mă asaltaseră încă de la naștere. Invadatorii din altă lume erau motivul tuturor celor întâmplate. Fiindcă ne declaraseră război cu atâtea decenii în urmă, europanii afectaseră istoria omenirii și ne răpiseră viitorul. Iar acum sosiseră aici pentru a ne răpi și puținul care ne mai rămăsese.

Brusc, unicul lucru de care mi-a mai păsat a fost să-i fac să plătească. Pe toți!

— Da, vin, am încuviințat și am sărit în picioare.

Mi-am îndesat jacheta în rucsac și am alergat s-o ajung pe Lex, care cobora deja scara, sărind câte trei-patru trepte odată.

•

Lex și cu mine ne-am înghesuit prin îmbulzeala de la ieșirea cea mai apropiată. Imediat ce am ajuns pe coridorul din exteriorul amfiteatrului, Lex a reînceput să alerge, împingându-se pe lângă alți candidați la recrutare mai puțin entuziaști, până

a ajuns să conducă șuvoiul. M-am căznit să țin pasul, urmând zgomotele ca de mitralieră ale bocancilor ei militari ale căror tălpi răpăiau pe pardoseala din stâncă în fața mea.

Am auzit altă explozie la suprafață și unde de șoc au zgâlțâit podeaua. Praf și mortar au început să curgă din îmbinările dalelor din plafon, iar cei din jurul nostru au continuat să sprinteze în toate direcțiile, urmând hărțile de pe ecranele strălucitoare ale propriilor lor ComQ-uri.

Eu l-am ignorat pe al meu și m-am concentrat doar să țin pasul cu Lex, care a alergat pe o succesiune aparent nesfârșită de coridoare, până s-a oprit finalmente înaintea unor uși blindate etichetate NOD COMANDĂ 3.

— Aici e locul meu, a zis ea, după care a ridicat brațul și a indicat coridorul. Nodul Cinci e mai departe.

Am încuviințat din cap și am deschis gura ca să-i urez mult noroc, dar izbutisem să pronunț doar „Mul...", când ea s-a răsucit și m-a sărutat pe obraz. Poate că asta a cauzat o ușoară diminuare a integrității articulațiilor genunchilor mei, totuși am izbutit să-mi păstrez poziția verticală.

— Trage-le la mufă, IronBeagle! a spus Lex și a trecut prin ușile blindate, care s-au închis prompt în urma ei.

Am pornit să alerg imediat ce am reușit să-mi repun picioarele în mișcare. La capătul aceluiași coridor, am ajuns la o pereche de uși etichetate NOD COMANDĂ 5 și am năvălit prin ele. Comunicau cu o încăpere enormă de formă cilindrică, în ai cărei pereți curbi existau sute de stații de comandă de drone, aidoma celulelor dintr-un fagure, deservite de o rețea de scări și rampe de acces înguste. Aducea cu o versiune mai mare a stațiilor pentru comanda dronelor din scenele de deschidere din *Armada.* Display-ul ComQ-ului meu a comutat la o diagramă tridimensională a sălii, după care a evidențiat stația mea: SCD537. Am suit pe scara cea mai apropiată până la nivelul trei, apoi am sprintat pe rampa metalică spre stație. Un scaner a piuit când m-am apropiat și ușa s-a deschis șuierând. M-am grăbit înăuntru.

Imediat ce m-am așezat în scaunul capitonat cu piele, ușa s-a închis cu același șuierat și consolele de comandă din jur s-au aprins, simultan cu ecranul emisferic care afișa deocamdată însemnele Alianței Defensive Terestre.

M-am uitat la dispunerea familiară a comenzilor și am prins în mâna dreaptă manșa de zbor aflată drept în față, care părea identică celei pentru *Armada* pe care o primisem de la Ray cu o zi în urmă. Controllerul dual pentru accelerație din dreptul mâinii stângi părea de asemenea identic cu versiunea home a lui Chaos Terrain, atât doar că era fixat de brațul scaunului ergonomie de pilot.

Stația era dotată și cu alte câteva dispozitive de control, printre care o pereche de mănuși de luptă *Terra Firma,* utilizate pentru operarea de DTIUB-i sau Santinele, alături de altele mai banale, ca tastatură, mouse și controllere pentru Xbox, Nintendo și Playstation; opțiuni suficient de multe pentru ca aproape orice gamer să se simtă imediat în largul său.

Am zărit o scurtă străfulgerare roșie când mi-au fost scanate retinele, după care pe display mi-a apărut un *X* roșu, însoțit de cuvintele *ACCESUL LA COMENZILE DRONELOR NU ESTE AUTORIZAT.*

— Atenție, candidat la recrutare, a rostit același glas feminin sintetizat și cuvintele au apărut și pe ecranul din fața mea. Numai personalul Alianței Defensive Terestre este autorizat să opereze drone ori să se angajeze în luptă. Dorești să te înrolezi în ADT în acest moment?

Pe ecran au început să se deruleze paragrafe de text dens, o polilogie ilizibilă de termeni juridici care descria toate detaliile înrolării. Ar fi fost necesare câteva ore să le citesc pe toate și atunci probabil că oricum n-aș fi înțeles nimic din ce-mi spuneau.

— Faci mișto de mine? am zbierat. Trebuie să mă-nrolez ca să lupt?

— Numai personalul Alianței Defensive Terestre este autorizat să opereze drone ori să se angajeze în luptă, a repetat computerul.

— Nu crezi că-i nițel cam manipulativ?

— Te rog, reformulează întrebarea.

— Este ridicol! am răcnit și am izbit cu pumnul în consolă.

— Dacă nu dorești să te înrolezi în Alianța Defensivă Terestră, te rog să părăsești această stație de comandă pentru drone și să te prezinți la cea mai apropiată stație de procesare spre exterior.

Când n-am răspuns imediat, computerul a spus:

— Îmi pare rău, nu ți-am auzit răspunsul. Dorești să te înrolezi în Alianța Defensivă Terestră?

Altă vibrație a zguduit baza din temelii. Luminile înglobate în plafonul stației mele au pălit pentru jumătate de secundă.

— Bine, da! Am început să apăs în mod repetat butonul ACCEPT din partea de jos a ecranului. Vreau acum să mă-nrolez, băga-mi-aș! Înrolează-mă naibii!

— Te rog să ridici mâna dreaptă și să citești cu glas tare jurământul de înrolare.

Pe display a apărut un paragraf de text, cu numele meu introdus deja la început. Am început să citesc, iar cuvintele păleau pe măsură ce le citeam cu glas tare:

Eu, Zackary Ulysses Lightman, numit ca ofițer în Alianța Defensivă Terestră, jur solemn să-mi sprijin și să apăr planeta mea natală și pe cetățenii ei, să le fiu supus și loial. Îmi asum această obligație în mod liber, fără nicio rezervă sau în scop de eschivare. Voi da ascultare ordinelor superiorilor mei și voi îndeplini cu abnegație și credință îndatoririle postului care-mi revin. Așa să m-ajute Dumnezeu!

Ultima propoziție era marcată „opțional”, însă eram atât de grăbit, încât am citit-o oricum, deși fusesem mereu agnostic convins. În plus, acum gândeam că s-ar fi putut totuși să existe un Dumnezeu… ceea ce ar fi explicat cine-mi răsturna în clipa asta toate noțiunile despre realitate.

— Felicitări! a spus computerul. Ești pilot în Alianța Defensivă Terestră, cu rang de locotenent. Ți-au fost verificate atât profilul abilităților ADT, cât și clasificarea de pilot *Armada.* Statut de zbor – autorizat. Statut de luptă – autorizat. Acces la stația de comandă a dronei – acordat. Preferințe utilizator – importate. Sincronizare Interceptor – efectuată. Succes, locotenent Lightman!

Ecranul din față a comutat brusc pe punctul de vedere familiar al jucătorului din interiorul unui Interceptor Dronă Aerospațială IDA-88, gata de lansare. „You Really Got Me” de Van Halen a început să răsune din sistemul audio multicanal al stației de comandă a dronei, făcându-mă să tresar în scaun. M-am relaxat, dându-mi seama că computerul se conectase prin

Bluetooth la ComQ-ul meu și începuse să redea automat următorul cântec de pe vechiul playlist *Raid the Arcade* al tatii.

N-am ezitat. Am apăsat butonul de desprindere și Interceptorul a țâșnit înainte, ieșind din tunelul de lansare – unul dintre silozurile de grâne camuflate – pe cerul senin.

Un cer real, presărat de nori reali.

În clipa aceea mi-am dat seama că vederea din interiorul cockpitului se deosebea puțin de cea cu care mă obișnuisem când jucam *Armada.* Afișajele HUD și reticulul de ochire erau identice, însă erau suprapuse peste o transmisie video live de înaltă definiție de la camera stereoscopică montată în drona Interceptor reală pe care o pilotam acum. Întrucât ușa stației mele de comandă era închisă, iluzia că mă aflam în interiorul unui cockpit adevărat era aproape totală. Puteam să văd până și vârfurile ca niște colți ale tunurilor simunuri ce ieșeau din navă în fața mea.

După o fracțiune de secundă, cerul a fost acoperit de altă imagine familiară: un roi de Glaive Fightere care trăgeau în toate părțile, inclusiv direct spre mine. Mulțumită impulsionării lui Lex, Interceptorul meu fusese prima dronă lansată. Iar asta însemnase că în prezent eram unica țintă aeriană pentru inamic.

Când am virat într-o manevră de eschivare, am zărit pentru prima dată peisajul de dedesubt. Totul ardea, clădirile fermei, hambarele și silozurile, ba chiar și solul, care fusese deja pârjolit și înnegrit de razele laser de deasupra.

Potrivit HUD-ului, baza era atacată de o sută de Glaive Fightere.

Iar de data asta e pe bune, Zack. Dacă nu-i oprești, o să mori.

A trebuit să fac câteva ajustări ale controllerelor, însă a durat numai câteva secunde, deoarece interfața era foarte familiară. După aceea am inspirat adânc și am scanat câmpul de luptă. Sub mine, alte drone Interceptor începeau să se înalțe din vârfurile deschise ale șirurilor de tunele de lansare deghizate de pe latura nordică a fermei, care ardeau toate acum. Sute de DTIUB-uri și câțiva mecanoizi Santinele începuseră să iasă din buncărele subterane de sub hambarele și clădirile utilitare din apropiere, de asemenea incendiate.

HUD-ul mi-a confirmat că Santinela izolată care alerga în frunte, conducând șarja, era operată de Lex; pe display-ul meu, indicativul de apel și rangul îi erau suprapuse peste mec. Am

văzut cum și-a lansat Santinela într-un supersalt, trăgând simultan cu ambele tunuri de la încheieturi spre un șir de Glaive Fightere care fulgerau pe deasupra, ciuruind cu lasere solul de ambele părți ale dronei ei.

Am virat din nou și am scanat cerul deasupra bazei. Majoritatea Glaive Fighterelor păreau să-și concentreze atacurile asupra intrării – cele două uși blindate mari montate în sol, care străluceau deja roșu și se deformau sub barajul intens de raze laser și bombe cu plasmă. După ce treceau prin ușile acelea, aveau să coboare în bază și să reverse foc, topind interiorul și ucigându-ne pe mine, pe Lex și pe toți ceilalți din Palatul de Cleștar.

Cu toate acestea, nu mă simțeam nici nesigur, nici speriat. Mă pregătisem toată viața pentru momentul ăsta – încă din prima clipă când ținusem în mână controllerul unui joc video.

Știam ce trebuia făcut.

Am tras spre mine manșa și am accelerat la maximum, lansându-mi drona în masa de Glaive Fightere care roiau deasupra ușilor. HUD-ul mi-a evidențiat nava cea mai apropiată de poziția mea și am ochit-o, deplasând reticulul înainte, pentru a compensa viteza și distanța, după care am apăsat trăgaciul, declanșând o rafală susținută din tunurile simunuri și reușind două lovituri directe. Prima a distrus scuturile protectoare ale navei europane, iar a doua a distrus-o după câteva milisecunde într-un glob de foc orbitor.

Fără să știu, tocmai consemnasem prima doborâre a unui inamic din bătălie și din război.

După aceea însă lucrurile au început să meargă tot mai prost.

12.

Bătălia de la Palatul de Cleștar, așa cum a ajuns să fie cunoscută ulterior, a fost pentru mine prima luptă reală, pe viață și pe moarte. Deși din punct de vedere fizic nu mă găseam în interiorul Interceptorului, corpul mi se afla la numai câteva sute de metri depărtare, în adâncul bazei subterane pentru protejarea căreia luptam. Dacă extratereștrii reușeau să ne

străpungă defensivele de la suprafață și să pătrundă în bază, aș fi fost omorât, alături de Lex, amiralul și toți ceilalți.

N-aveam să le permit asta.

De asemenea, nu intenționam să aștept până ce RedJive își lansa drona și începea să se acopere de glorie.

Mi-am dres glasul.

— CAT? am rostit. Ești aici?

Mă așteptasem să aud răspunzându-mi glasul feminin sintetizat prestabilit, dar, spre surprinderea mea, sistemul îmi importase din *Armada* și profilul sonor personalizat, așa că am auzit o voce familiară din *Călător în timp și în spațiu.*

— Confirmare! a spus CAT-ul meu, utilizând versiunea digitalizată a falsei voci de computer a lui Paul Reuben. Cum te pot ajuta, locotenent Lightman?

— Angajează autopilotul, am spus atingând cu degetul display-ul tactic. Am mișcat apoi mâna, indicând o traiectorie în formă de S prin concentrația cea mai mare de vânători inamici. Du-mă drept în mijlocul nenorocirii ăsteia. Tu pilotezi și eu trag.

— Confirmare!

Profilul sonor din *Călător în timp și în spațiu* părea nepotrivit și derutant într-o bătălie adevărată, așa că am revenit la cel feminin prestabilit, care – detaliu interesant! – fusese înregistrat de actrița Candice Bergen. Chaos Terrain nu se dăduse înapoi de la cheltuieli.

Cu autopilotul angajat, mi-am modificat configurațiile controllerului, astfel încât manșa de zbor și accelerația funcționau acum ca joystick multiax dublu cu elemente de comandă a focului pentru turela laser omnidirecțională a Interceptorului. Sistemul de ochire tridimensional al turelei s-a activat, evidențiind navele inamice din jurul meu într-o spirală tot mai largă de paranteze drepte și roșii de țintire ce se suprapuneau.

— Salut, peștișorule! am murmurat recitând o incantație veche. Bun-venit în conserva mea!

CAT a pilotat Interceptorul pe traiectoria ca un tirbușon pe care i-o schițasem, afundându-l în mijlocul haosului inamic. Pe HUD mi-a apărut suprapus un vârtej de ținte evidențiate. Am dat mai tare volumul muzicii, am ochit unul dintre lideri și am deschis focul.

Spre surprinderea mea, am reușit să dobor șapte nave inamice în succesiune rapidă, cu salve precise și susținute din turela laser, înainte ca vreuna dintre ele să fi reușit măcar să se eschiveze. Apoi celelalte nave de pe HUD și-au destrămat formațiile de atac și s-au împrăștiat în toate direcțiile, continuând să tragă spre mine – sau spre locul unde Interceptorul fusese cu o milisecundă mai devreme. Exact așa cum plănuisem, când Interceptorul a trecut direct prin centrul cleștelui simetric al inamicului, navele sale au fost prinse în propriul lor foc încrucișat timp de două-trei secunde minunate, ceea ce a dus la distrugerea a minimum încă o duzină de vânători adversari. Apoi, ca și cum ar fi fost controlați de o minte colectivă, toți și-au încetat focul la unison, îngăduind dronei mele să scape și să ajungă în partea opusă.

Executasem manevra asta de sute de ori în lupte aeriene simulate din *Armada* și dacă sincronizarea era perfectă, funcționa întotdeauna ca o vrajă, fiindcă navele inamice reacționau absolut la fel de fiecare dată – așa cum fac adesea inamicii din jocuri video.

Dar de ce ar fi funcționat aceeași tactică și acum, în lumea reală? Dacă acestea erau drone extraterestre reale, aflate sub controlul unor făpturi înzestrate cu rațiune care trăiau în oceanele de sub suprafața Europei, la o jumătate de miliard de kilometri depărtare, de ce ar fi zburat și s-ar fi luptat ele ca omologii lor din jocuri video?

Cum ar fi putut Chaos Terrain să simuleze manevrele și tacticile inamicului cu asemenea nivel înalt de precizie și acuratețe? Așa ceva n-ar fi fost posibil, decât dacă dronele europane ar fi fost controlate de o formă de inteligență artificială sau de alt tip de minte colectivă asociată, în loc să fie pilotată de ființe individuale.

Interceptorul meu a încasat o lovitură piezișă în scuturile protectoare și s-a auzit o sonerie de avertizare care mi-a readus atenția la bătălie. Sistemul de feedback haptic din scaun a vibrat pentru a simula impactul salvei de plasmă inamice în scuturile mele și am văzut cum bara indicatoare a energiei lor s-a redus la jumătate. Am evidențiat alt curs pe display-ul tactic și am atins pictograma de pornire.

— Confirmare, a rostit CAT calm și ne-a trimis într-un curs ascendent abrupt.

Am văzut pe HUD un șir lung de Glaive inamice care convergeau spre coada mea și se arcuiau în sus pentru a mă urma.

Turela laser secătuise deja majoritatea rezervelor nucleului energetic, așa că am revenit la tunurile simunuri, apoi am trecut reticulul de ochire pe vânătorul inamic cel mai avansat și am țintit cu grijă. Am închis un ochi, am inspirat, mi-am ținut respirația – apoi am tras. Și am tras din nou. Și din nou. BUUUM! KA-BUUUM! BUUUM! Alte trei Glaive au explodat strălucitor în fața mea, unul după altul, exact așa cum le văzusem de nenumărate ori pe omoloagele lor din jocuri video, din siguranța dormitorului meu aflat în suburbia lui Beaverton, iar cuvintele tânărului Luke Skywalker mi-au răsunat în minte: *Va fi exact ca în Canionul Cerșetorilor, pe planeta mea.*

Am doborât alt Glaive, apoi altul. Eram în transă. Totul din felul cum se mișcau și atacau aceste Glaive Fightere era familiar… în unele feluri, chiar predictibil.

Și totuși părea mult prea ușor. Ca mulți extratereștri fictivi negativi, vânătorii sobrukai pe care-i înfruntasem în *Armada* suferiseră întotdeauna de Sindromul Stormtrooper. Nu puteau ochi aproape deloc corect și erau mult prea lesne de ucis. Însă aceia fuseseră extratereștri fictivi într-un joc video. Acestea erau nave extraterestre reale într-o bătălie din viața reală. De ce atunci continuau să funcționeze aceleași tactici?

Am fredonat versurile cântecului lui Queen care-mi răsuna acum în căști, pe când doboram Glaive după Glaive din cer. *And another one gone, another one gone, another one bites the dust.*

Am nimicit alte trei Glaive cu o rafală de salve de plasmă, astfel că am ajuns la un total de șaptesprezece nave distruse. Potrivit cronometrului de misiune de pe HUD, Interceptorul meu se afla în văzduh de numai șaptezeci și trei de secunde.

Și apoi, tocmai când începusem să mă simt invincibil, am încasat o serie de lovituri directe din spate și scuturile mi s-au prăbușit complet. Indicatori de avertizare au început să-mi pâlpâie pe HUD, când CAT mi-a trimis Interceptorul într-un tonou de eschivare și am trecut foarte jos pe deasupra bazei.

Solul era deja presărat de rămășițele scheletice, arzând, a sute de DTIUB-i doborâți. M-am focusat pe unul care era fără picioare și decapitat, dar continua să se zbată și să tragă

orbește cu tunurile spre cer. Apoi operatorul său a activat finalmente secvența de autodistrugere și detonarea a cauzat colapsul uneia dintre clădirile în flăcări din apropiere.

O serie rapidă de zbierete sfredelitoare, fiecare urmat parcă de un tunet scurt, a erupt din difuzoarele multicanal de pe pereții, podeaua și plafonul stației mele de comandă. Era un sunet pe care-l cunoșteam bine din *Armada*: tunurile sol-aer ale ADT-ului. În timpul misiunilor comune din partidele online, învățasem să reacționez la sunetul acesta, ferindu-mă de focul camarazilor, deoarece jucătorii trimiși să opereze tunurile de la suprafață în timpul bătăliilor erau de obicei cei care țințeau cel mai prost.

Am înclinat nava spre tribord și am scanat solul, urmărind sunetele spre sursa lor. Câteva tranșee lungi, camuflate, se deschiseseră în terenul care înconjura ferma. Toate erau ticsite cu zeci de tunuri antiaeriene cu plasmă și turele cu lasere sol-aer. Toate se puseseră deja în mișcare și trăgeau după propriile lor pattern-uri unice și știam că armele acestea se aflau acum sub controlul altor recruți ca mine ai Alianței Defensive Terestre, care luptau de asemenea pentru viața lor din stații de comandă întunecate de undeva din subteran.

Am reorientat display-ul tactic la imagine bidimensională și mi-am reamintit prompt de clasicul joc arcade *Missile Command.* Escadrile de Glaive Fightere survolau în mod repetat ușile antiexplozie blindate, încastrate în sol, picând spre ele în grupuri strânse de patru-cinci nave, împroșcând cu bombe cu plasmă și străduindu-se în același timp să evite barajul de foc al tunurilor de pe sol, însă cu succes doar parțial.

Numărul de nave inamice începuse deja să se micșoreze și erau supuse la tot mai multe lovituri de la o secundă la alta, pentru că un flux intermitent de drone Interceptor de rezervă continua să iasă din tunelele de lansare de sub silozurile de grâne pentru a se alătura luptei.

Au început să sosească și rezerve de infanteriști. DTIUB-i și Santinele noi se revărsau întruna din buncărele lor subterane și deschideau focul imediat asupra invadatorilor.

Scuturile mele se încărcaseră între timp, așa că am dezactivat autopilotul și am pornit Interceptorul într-un picaj în vrie, încercând să angajez o escadrilă de Glaive Fightere, care tocmai se pregătea de survolare, pentru alt covor de bombe aruncate

asupra ușilor antiexplozie. Deja roșu-încins, acestea începuseră să se deformeze și să se curbeze în masivele lor locașuri din sol, creând interstiții care se lățeau permanent pe laturi. În scurt timp aveau să fie destul de mari pentru ca un vânător să intre în subteran… și acela avea să însemne sfârșitul.

Am ajustat unghiul de apropiere al navei și am venit de sus asupra escadrilei de Glaive, mișcându-mi reticulul de țintire peste siluetele lor de pe HUD. Am acționat cu degetul mare selectorul de armament și am activat compartimentul de rachete Macross. Dar chiar când mă pregăteam să trag, țintele mele au încetat focul și au accelerat picajul.

Pentru o fracțiune de secundă am fost sigur că toate cinci aveau să se izbească de ușile antiexplozie într-un soi de acțiune kamikaze. Apoi însă mi-am dat seama că aveau altă intenție – ținteau un punct aflat la câteva zeci de metri depărtare, lângă centrul fermei, în apropierea unui grup din dronele noastre de infanterie, care se împrăștiau deja pentru a ieși din raza lor de acțiune.

Însă escadrila s-a oprit brusc înainte de impact, după care a plutit staționar la un metru-doi de sol. În numai câteva secunde, cele cinci Glaive Fightere s-au întors și s-au rotit, alcătuind o formațiune stelată, astfel încât vârfurile aripilor lor aproape că se atingeau, contopindu-se într-un lanț circular. Aripile curbate și ca niște lame ale celor cinci Glaive Fightere au început apoi să se întrepătrundă și să se contopească, combinându-se și reconfigurându-se rapid pentru a forma un unic robot umanoid, care avea aproape aceeași mărime cu o Santinelă de-a noastră – ca un Vasilisc metamorfozat.

Golemul gigantic a început să bubuie peste singurul drum pavat care ducea la ferma izolată, dezrădăcinând șirul de stâlpi utilitari, până când liniile de tensiune l-au plesnit peste piept pe Godzilla. Scântei electrice au erupt scurt peste trunchiul lui mătăhălos, dar nu i-au încetinit înaintarea. A continuat să avanseze, în timp ce alte Glaive au început să se combine și să aterizeze în spatele lui.

În clipa aceea nu m-am mai simțit țanțoș, ci deveneam înfricoșat – mai exact, terifiat. Niciuna dintre navele sobrukai nu dovedise vreodată un asemenea comportament în *Armada* sau *Terra Firma.* Asta era ceva nou. În apropiere, plutoane de

DTIUB-i și Santinele convergeau deja, pregătindu-se să atace inamicul cel nou din mijlocul lor.

— Vă bateți joc de mine? am auzit un glas feminin răcnind pe canalul de comunicații deschis. Era Lex. De când au învățat chestiile astea să se combine în Voltron?

A mai adăugat ceva, dar vocea i-a fost înecată de mugetul ca de drujbă al mitralierelor Gauss ale Santinelei ei, când le-a descărcat pe ambele spre arătare.

Glasul lui Lex a părut să le reamintească tuturor celorlalți operatori de drone că și *ei* aveau acces la un comunicator, deoarece canalul public a fost brusc inundat de voci care se suprapuneau. Câteva aparțineau unor infanteriști care răcneau pentru mai multă susținere aeriană, când giganticul mec format din cinci Glaive a pătruns în rândurile lor comparativ liliputane, ciuruindu-i cu fulgere de plasmă din tunurile cu fotoni ce ieșeau ca niște țepi din toate membrele lui blindate. Flăcări albastre au mugit din jeturile tălpilor sale când și-a flexionat genunchii și a sărit înainte, propulsându-se o sută de metri peste scena incendiată, spre masivele uși antiexplozie blindate ale bazei, care se deformaseră și se desprinseseră din cadrul lor, creând spații uriașe pe laterale – câteva păreau destul de mari ca să-i permită giganticului mecanoid extraterestru să pătrundă.

Am scanat valul de DTIUB-i și Santinele care goneau pe sub mine. Pe HUD, indicativul de apel al fiecărui operator era suprapus peste drona pe care o pilota, totuși am avut nevoie de câteva clipe ca s-o localizez pe Lex. Tocmai supersărea spre nou-asamblații mecanoizi Glaive, însă drona ei și cele din jur se luptau printr-o grindină de foc de plasmă ce se revărsa din cer dinspre escadrilele de Glaive rămase, care își susțineau cu foc de acoperire camarazii de pe sol.

Mi-am purtat nava în jos și la stânga, alăturându-mă unui șir de Interceptoare care începuseră un survol de atac asupra masei de Glaive rămase. Am năvălit drept în mijlocul lor, trăgând cu tot armamentul, am doborât minimum doi vânători inamici și am văzut altă duzină distruși de camarazii mei în tot atâtea secunde, însă am pierdut câteva Interceptoare în decursul atacului.

Pe sol Santinela lui Lex l-a atacat pe mecul Glaive cel mai avansat. Cei doi oponenți uriași au început să se lupte corp la corp, la marginea unei breșe largi din ușile antiexplozie.

Santinela a efectuat o mișcare impresionantă și, rotindu-se în sens invers acelor de ceasornic, a ridicat un braț masiv într-o manevră de tip clothesline și a smuls complet piciorul mecului inamic din trunchiul său compozit. Lex a supersărit apoi cu Santinela, îndepărtându-se, exact înainte ca alte două Santinele să tragă asupra bestiei metalice imobilizate. Barajului aceluia i s-au alăturat sute de DTIUB-i, care au deschis de asemenea focul. În câteva secunde, mecul format din cinci Glaive a explodat, împroșcând bucăți peste ușile antiexplozie fumegânde, care au zăngănit și bubuit sub impactul fragmentelor.

Am virat Interceptorul și m-am înălțat, intenționând să atac din nou Glaivele rămase. Apoi am privit însă HUD-ul și am văzut că mai rămăseseră doar cinci Glaive Fightere, un grup mic de triunghiuri verzi pe display-ul tactic, strânse în formațiune de atac mult deasupra mea.

Mi-am îndreptat nava spre restul escadrilei, la timp pentru a vedea cum toate Glaivele au pornit simultan în picaj abrupt, gonind direct spre bază, de parcă ar fi intenționat o ultimă cursă kamikaze. Mi se părea însă că unghiul lor era greșit, deoarece nu ținteau breșa din ușile antiexplozie deformate, ci coborau spre șirul lung de tunele lansatoare de Interceptoare din apropiere, care fuseseră deghizate ca silozuri pentru grâne până cu câteva minute în urmă. Majoritatea exteriorului aceluia fals fusese ars și detonat, astfel că se zărea blindajul zgâriat și înnegrit de dedesubt.

Glaive Fighterele au început să se răsfire, fiecare țintind alt tunel de lansare, iar toate tunelurile acelea care, mi-am dat brusc seama, erau complet deschise în partea superioară duceau direct în hangarul dronelor de rezervă. Potrivit schemei afișate de HUD, hangarul se afla în adâncul bazei, nu departe de stația în care mă găseam chiar acum.

Ei intenționau într-adevăr un atac kamikaze final asupra bazei, prin gurile deschise ale tunelurilor de lansare a dronelor. Invadatorii extratereștri simulați din *Armada* n-ar fi încercat niciodată o asemenea acțiune. Cum de nu văzuseră proiectanții bazei breșa aceasta majoră din defensiva ei?

Din fericire, eu mă aflam acolo ca să salvez situația.

Am accelerat la maximum și am virat deasupra lor, trăgând cu tot armamentul chiar înainte ca Glaivele să intre în bătaia

mea. Am avut noroc și am doborât două. După care alte câteva Interceptoare care pierdeau vremea pe acolo au început finalmente să tragă și ele, distrugând alte două nave inamice înainte să ajungă la gurile deschise ale tunelurilor de lansare.

Însă ultimul Glaive Fighter a izbutit să scape, iar eu am continuat să-l urmăresc în timp ce gonea în jos, apropiindu-se de șirul de silozuri de lansare care se ridicau ca niște degete scheletice din pământul carbonizat și înnegrit.

— Atenție, toți piloții de Interceptoare, a lătrat prin comunicator glasul familiar al amiralului Vance, aici Comandamentul Palatului. Opriți-vă și încetați focul! Nu încercați să urmăriți nava aceea în tunelurile de lansare! Repet: opriți-vă și încetați focul! Avem instalate dispozitive automate de securitate care…

Am dat pe mute vocea amiralului.

Am văzut pe display-ul tactic că Interceptoarele dinapoia mea virau, îndepărtându-se, așa cum comandase Vance, și pentru o fracțiune de secundă am fost cât pe ce să fac la fel. Anii pe care-i petrecusem jucând *Armada* mă condiționaseră să urmez ordine și în mod special ordinele lui Vance, deoarece mecanica jocului răsplătea obediența.

Însă acela fusese un joc video, pe când acum era viață reală, iar ordinul de ultim minut al amiralului de a-mi opri urmărirea părea sinucidere certă. Dacă nu distrugeam ultimul Glaive Fighter înainte să ajungă în capătul opus al tunelului de lansare, nimic nu l-ar fi putut împiedica să-și supraîncarce nucleul energetic în interiorul hangarului de drone. Detonarea ar fi putut cauza colapsul întregii baze subterane, omorându-mă pe mine, pe Lex și pe toți cei dinăuntru înainte ca vreunul dintre noi să fi beneficiat de marea sa șansă de a salva omenirea. Nu doream să-mi asum riscul acela și nici să-mi încredințez viața acelorași „dispozitive automate de securitate” proiectate imbecil, care tocmai îngăduiseră pătrunderea inamicului prin defensiva noastră.

De aceea am luat decizia fulgerătoare de a ignora un ordin direct și de a continua să urmăresc Glaive-ul kamikaze care și-a executat picajul prin gura deschisă a silozului și în tunelul de lansare de sub ea, ignorând glasul insistent al maestrului Yoda care-mi repeta în minte: *Așa va fi, ți-am spus*! *Asta, vei regreta*!

Amândoi am fulgerat prin tunelul îngust, aidoma unui glonț urmărindu-l pe altul prin interiorul țevii unei puști, dar ambele îndreptate în direcția greșită. Eram gata să redeschid focul asupra navei inamice, când a intrat în tonou, hârșâind peretele tunelului cu muchia tăioasă a vârfului aripii stângi, iar eu m-am rotit în sensul acelor de ceasornic, pentru a evita jerbele de scântei ce se ridicau în urma sa. După ce m-am stabilizat, am izbutit să readuc pentru o clipă Glaive-ul în reticulul de ochire și am tras o rafală scurtă cu tunurile simunuri. Rafala a ricoșat însă de pe scuturile sale, iar folosirea excesivă a armamentului a dus la decelerarea dronei mele, astfel că Glaive-ul s-a îndepărtat, îngreunându-mi și mai mult șansele de țintire. Situația îmi reamintea de jocul *Space Invaders* – ultimul extraterestru rămas în viață era întotdeauna cel mai afurisit și mai greu de omorât, fiindcă era mai rapid decât toți ceilalți. Să fi fost oare numai imaginația mea, sau acest Glaive părea brusc să fie mai dificil de doborât decât toți ceilalți, care fuseseră simplă carne de tun?

A trebuit să opresc focul pentru o secundă pentru ca Interceptorul să nu lovească pereții tunelului și am sporit treptat viteza, încercând să readuc inamicul în vizorul armei. Fuzelajul lui metalic sclipea în depărtare, în vreme ce luminile anticoliziune pulsatorii înglobate în pereții din beton ai puțului goneau pe lângă mine într-o ceață de neon.

Energia Interceptorului era aproape secătuită. În scurt timp aveam să fiu nevoit să aleg între a trage sau a goni după inamic. Mai aveam energie doar pentru două salve de tunuri simunuri.

În vreme ce navele noastre continuau să gonească în picaj, am văzut că tunelul începea să se lărgească ușor și am mai tras odată cu tunurile simunuri. N-am nimerit însă ținta și îngâmfarea mi s-a transformat în panică, deoarece Glaive-ul solitar tocmai ieșise din tunel și pătrunsese în giganticul hangar al dronelor.

L-am urmat, apoi am apăsat violent frânele inerțiale ale Interceptorului, deoarece se părea că acum îmi încolțisem inamicul. Am continuat să trag salve de plasmă spre Glaive, iar faptul că staționam mi-a îmbunătățit spectaculos țintirea. Am reușit două lovituri directe succesive în scuturile lui, care au pâlpâit, apoi au căzut complet.

Glaive-ul s-a oprit instantaneu în fața mea, aproape de centrul hangarului cavernos. Când jucasem *Armada,* văzusem de nenumărate ori Glaive Fightere și Interceptoare ADT executând manevra asta. Eu însumi o efectuasem de destule ori – drona inamică își inițiase secvența de autodistrugere. Miezul ei reactor avea să se supraîncarce în aproximativ șapte secunde.

Am tras o ultimă rafală de fulgere de plasmă către nava inamică neprotejată, care vibra deja din cauza acumulării de energie în miezul reactor și mi-am ținut răsuflarea, rugându-mă în gând lui Crom ca ele să ajungă la Glaive și să-l distrugă înainte de a se transforma într-o armă de nimicire în masă.

Timpul parcă a încremenit. Pentru o secundă am apucat să privesc hangarul din jur și am observat că era pe jumătate plin. Mii de Interceptoare nou-nouțe, nefolosite, așteptau cuminți în rackuri de lansare alimentate de conveiere, care se înșiruiau pe lângă pereții curbi din beton ranforsat ai hangarului.

Am privit cum salvele trase s-au apropiat de fuzelajul din metal vibrând al Glaive-ului. În cele din urmă s-a părut că și-au atins ținta și un fulger orbitor de alb mi-a acoperit ecranele curbe ale cockpitului.

Apoi totul s-a făcut negru și stația de comandă a dronei s-a cufundat în beznă. Undeva deasupra mea am auzit bubuitul înăbușit al unei detonări de nucleu energetic, urmat de un uruit oribil, care nu putea fi cauzat decât de colapsul câtorva niveluri ale bazei, unul peste celălalt.

Nu știu cât am stat acolo în întunericul deplin, ascultând urmările greșelii mele. După o vreme, ușa stației mele a șuierat, deschizându-se, și înăuntru s-a revărsat un potop teribil de lumină, care m-a orbit pentru moment. Pe măsură ce vederea mi-a revenit, am văzut silueta unei femei conturându-se lent în prag. Lex stătea acolo cu o mână în șold.

— Ai văzut ce s-a-ntâmplat? a clătinat ea din cap. Un idiot de pilot de Interceptor a urmărit ultimul Glaive Fighter într-un tunel de lansare, imediat înainte ca întregul hangar să explodeze.

Am încuviințat din cap și m-am ridicat nesigur în picioare; după aceea am părăsit scaunul, simțindu-mă aproape ca și cum aș fi ieșit dintr-un Interceptor adevărat… și dintr-o bătălie adevărată. Ceea ce, desigur, tocmai o făcusem.

— Nu sunt nici măcar sigur ce s-a-ntâmplat acolo sus, am mințit eu.

— Noi câștigaserăm deja, a răspuns fata. Le distruseserăm toate dronele cu o singură excepție… dar apoi, cumva, ultimul Glaive Fighter a intrat în hangarul dronelor și s-a autodistrus. Cineva a belit-o *di granda.*

Când nu i-am răspuns, mi-a studiat chipul pentru o clipă.

— Tu ai fost ăla, nu-i așa? a continuat ea. Nu l-ai auzit pe amiralul Vance zbierând la voi să vă opriți? Toți ceilalți așa au făcut!

A țuguiat buzele și a ridicat ambele degete mari spre mine, strângându-le pe celelalte în pumn.

Înainte de a-mi putea formula apărarea, ComQ-ul mi-a piuit și a vibrat din nou; după aceea, display-ul a început să pâlpâie roșu pentru a-mi atrage atenția. A apărut un mesaj text, care-mi ordona să mă prezint la amiralul Vance, în centrul de comandă. Sub mesaj s-a materializat harta interactivă a bazei, pe care s-a aprins o linie verde, de la poziția mea actuală la nodul de comandă al dronelor de pe coridor, iar de acolo la alt grup de lifturi.

Abia terminasem de citit mesajul, când glasul feminin sintetizat a anunțat prin sistemul de difuzoare al bazei:

— Locotenentul Zack Lightman să se prezinte urgent la amiralul Vance în centrul de comandă de la nivelul trei.

Lex a pășit într-o parte pentru a mă lăsa să ies și a fredonat încetișor:

— *You're in trouble*!

13.

Harta tridimensională de pe ComQ m-a purtat prin bază pe o rută întortocheată, pe mai multe niveluri. A părut să ocolească secțiunile cel mai afectate de explozia hangarului, însă semnele ei erau vizibile peste tot.

Pe când mergeam pe coridoare pe jumătate colapsate, pline cu fum și incendii cauzate de scurtcircuite, pe lângă mine au trecut câteva echipe DTIUB pentru urgențe care veneau din față. Am văzut de asemenea și colegi operatori de drone, mulți acoperiți de praf sau cenușă. Unii își târșâiau picioarele ca niște zombi, pe când alții fugeau cuprinși de isterie. La fiecare colț mă

așteptam să văd un cadavru… pe cineva care murise din cauza mea.

Euforia ca de vis pe care o simțisem după sosirea aici dispăruse acum complet, înlocuită de un amestec de confuzie, nesiguranță și, mai mult ca orice, disperare.

Când am trecut prin ușile de securitate care duceau în centrul de comandă al Palatului de Cleștar, cele două santinele de la intrare au părut să știe cine eram și ce căutam acolo. De fapt, mi se părea că toți cei care se uitau la mine o făceau cu priviri sfredelitoare. Le-am răspuns însă tuturor prin căutături sfidătoare.

Când am ajuns finalmente la biroul amiralului Vance, m-am oprit pe coridor în fața ușii și am exersat de câteva ori salutul militar, imitându-i pe soldații pe care-i văzusem în filme. După aceea am inspirat adânc și am lipit palma de plăcuța de scanare de pe perete. S-a auzit o notă melodioasă și ușile au glisat, deschizându-se. Mi-am adunat toate puterile, am înaintat un pas și ușile au șuierat închizându-se în spate.

Amiralul Vance stătea așezat la biroul său, dar s-a ridicat la intrarea mea. M-am oprit și i-am oferit salutul de amator pe care tocmai îl repetasem.

M-a surprins pentru că și-a îndreptat brusc spinarea și mi-a răspuns la salut, ducând brațul drept până la sprânceană, atât de iute, încât a părut o ceață, pentru ca după o jumătate de secundă să-l coboare ca lama unei ghilotine. În clipa aceea i-am observat arma de pe șoldul drept. Un pistol Beretta calibrul .9 mm, de modă veche. Eram destul de sigur că nu-l purtase în timpul informării din amfiteatru.

Am terminat de executat salutul, dar am avut grijă să-mi păstrez o poziție cât mai dreaptă și în același timp m-am străduit să evit contactul vizual direct cu amiralul – ceea ce a fost surprinzător de greu, ținând seama de faptul că el avea un singur ochi. Vance a lăsat tăcerea să se prelungească și mi-am dat seama că aștepta să vorbesc eu primul.

— Sunt locotenent Zack Lightman, am rostit, apoi mi-am dres iute glasul. M-am prezentat așa cum ați ordonat… domnule amiral.

— Pe loc repaus, locotenent, a replicat el cu voce surprinzător de calmă.

Mi-a indicat un scaun metalic de lângă biroul său. După ce s-a așezat și el, Vance s-a întins și a decuplat unul dintre monitoarele dispuse în semicerc în spatele biroului. Cu o clipă înainte ca ecranul să se întunece, am reușit să văd însă imaginile de pe el: fotografia de pe ecusonul meu de securitate ADT, alături de fotografia din anuarul școlar și multe rânduri de text – probabil toate informațiile despre mine, inclusiv rezultatele școlare. Înainte să fi intrat în biroul lui, amiralul îmi parcursese istoria vieții... și nu se străduise în mod deosebit să ascundă asta de mine.

— Ai avut o primă zi foarte plină, locotenent Lightman, a spus el. Vei fi primul recrut din istoria ADT-ului care va fi deferit Curții Marțiale la nicio oră după înrolare. A surâs. Ai putea intra în *Cartea recordurilor Guinness,* dacă lumea va mai exista și mâine.

— Domnule amiral, continui să nu fiu sigur ce anume am greșit, am zis eu și în mare măsură era perfect adevărat. Am încercat să opresc o navă inamică să intre în bază înainte de a se autodistruge! Ce altceva ar fi fost de așteptat din partea mea?

— Ar fi fost de așteptat să urmezi ordinele, locotenente, a spus amiralul și pentru prima oară mi s-a părut că detectez o urmă de furie în glasul lui.

A apăsat o tastă și display-ul computerului i s-a aprins. După câteva clicuri de mouse, pe monitor a apărut Interceptorul meu, intrând într-un picaj vertiginos în urmărirea ultimului Glaive Fighter care plonja în gura deschisă a tunelului de lansare de drone, în vreme ce amiralul răcnea în comunicator: „*Opriți-vă și încetați focul*! *Nu încercați să urmăriți nava aceea în tunelurile de lansare*! *Repet*: *opriți-vă și încetați focul*!"

— Ați sărit însă peste prăpădul pe care l-am făcut printre europani, am protestat eu. Nu-l putem vedea și pe acela? Poate c-ar fi util pentru context.

Amiralul m-a ignorat. Montajul video de pe monitor a prezentat punctul de vedere al altei videocamere care arăta ultimul Glaive Fighter ieșind din tunelul de lansare al dronelor și intrând în hangar, urmărit îndeaproape de nava mea, care trăgea întruna. Amiralul a încremenit imaginea pe ecran.

— Locotenente, a spus el calm, am dat ordinul acela dintr-un motiv perfect valid. Dacă l-ai fi respectat și te-ai fi oprit, tunelul

de lansare ar fi fost închis ermetic cu o ușă blindată de înaltă securitate, astfel încât nava inamică n-ar mai fi putut intra în el. În felul acesta – vezi?

Amiralul a indicat alt monitor, pe care un film de animație prezenta un Glaive Fighter apropiindu-se de gura deschisă a tunelului de lansare. Cu o clipă înainte ca nava inamică să ajungă acolo, un disc circular gros a glisat fulgerător, acoperind intrarea tunelului. După altă secundă, nava s-a lovit de el și a explodat într-un glob de foc simulat.

— Nu s-a întâmplat însă așa, nu? a continuat Vance. Pentru că dumneata mi-ai ignorat ordinul și ai continuat să urmărești nava inamică extrem de aproape, transponderul din Interceptorul tău a dezactivat blocările de securitate ale tunelului – pentru că o ușă blindată similară exista și în capătul său opus –, pentru ca să poți trece nestânjenit. Din păcate, dezactivarea aceea i-a permis Glaive Fighterului pe care-l urmăreai să facă exact același lucru. Mulțumită dumitale, a putut să ne străpungă liniile defensive și să intre în hangarul dronelor, unde și-a detonat prompt miezul reactor.

A apăsat Play din nou și am privit tăcut cum Glaive Fighterul și-a încheiat secvența de autodistrugere și a detonat.

— Bravo, IronBeagle! a spus amiralul și a aplaudat sarcastic. Printr-o adevărată minune, în urma exploziei n-a murit niciun om. Am pierdut însă peste cinci sute de Interceptoare IDA-88 nou-nouțe.

Am strâns din ochi îngrozit. Era într-adevăr foarte mult.

— Am doborât totuși mai mulți vânători inamici decât oricare alt pilot, am spus.

— Este adevărat, însă acțiunea dumitale finală a cauzat bazei mai multe avarii decât a reușit atacul inamicului. Amiralul s-a încruntat. Dumneata de partea cui lupți?

N-am avut un răspuns la așa ceva. Dezamăgirea stăpânită din glasul lui era cumva mult mai neplăcută decât răcnetele în stil *Platoșa de metal* la care mă așteptasem.

— Construirea dronelor acelora, a continuat el, a însemnat ani întregi de muncă și milioane de dolari. Nu banii sunt însă cei importanți, ci dronele, care erau de neprețuit pentru omenire, fiindcă nu mai dispunem pur și simplu de timpul necesar pentru a construi altele.

— Dar, domnule amiral… de unde să fi știut eu de existența ușilor blindate automate? am întrebat. Ele n-au existat niciodată în joc. În *Armada,* sobrukaii n-au încercat niciodată să pătrundă cu un vânător într-o bază ADT prin tunelurile de lansare a dronelor.

— Asta pentru că noi nu ne-am gândit că ar fi existat vreo modalitate prin care vânătorii inamicului să poată trece de blocările de securitate ale tunelului de lansare. Vance a oftat. Se pare că nimeni n-a crezut că vreunul dintre propriii noștri piloți ar putea fi atât de idiot încât să urmărească o navă dușmană care efectua o cursă sinucigașă spre hangarul de drone.

— Nu-i cinstit să mă acuzați în felul ăsta, am replicat prompt. Eu n-am mai fost niciodată până acum într-o luptă… și nici n-am dorit să fiu! M-ați adus aici și mi-ați spus că suntem invadați de extratereștri cu zece minute înainte ca ei să atace locul ăsta! Eu sunt un elev de liceu! În clipa asta ar trebui să fiu în bancă la școală!

Amiralul a încuviințat și a ridicat ambele brațe într-un gest de calmare.

— Ai dreptate, a zis el. Îmi cer scuze. Nu este vina dumitale. După aceea a pufnit. Nu complet.

Răspunsul lui m-a luat prin surprindere. Am tăcut.

— ADT-ul, a urmat amiralul, a cunoscut dintotdeauna riscurile utilizării unei simulări de joc video ca unică metodă pentru antrenarea recruților civili. Dar, ținând seama de circumstanțe, n-a existat alternativă. A fost unicul mod prin care să localizăm și să antrenăm milioane de indivizi obișnuiți în operarea unor drone de luptă în timp scurt și fără ca nimeni să știe ce facem. Actul dumitale de nesubordonare de azi – și efectul lui dezastruos – sunt rezultatele inevitabile ale aducerii în prima linie a unui civil instabil și indisciplinat ca dumneata. În același timp însă ești unul dintre piloții noștri cei mai talentați, așa că în cazul dumitale mi s-a spus că beneficiile ar fi mai însemnate decât riscurile. A suspinat obosit. În mod evident, s-a dovedit că lucrurile nu stau chiar așa.

A tăcut, oferindu-mi altă ocazie de a vorbi în propria mea apărare. N-am făcut-o.

— Dacă într-o bătălie aeriană din *Armada* acționai fără să gândești, a continuat Vance, nu existau consecințe reale. Coborai câteva locuri în clasament și jocul îți afișa o scenă cu o

admonestare preînregistrată, pe care o ignorai fără să clipești. S-a aplecat înainte. Însă lucrurile s-au schimbat acum. Acesta nu mai este un joc. Nu ne mai putem permite greșeli de felul celei pe care tocmai ai comis-o. Ai înțeles?

— Asta-nseamnă că nu voi fi deferit Curții Marțiale?

— Nu. Avem nevoie de tine, locotenente. Odată ce începe să sosească armada europană, vom avea nevoie de toți oamenii apți pentru a pune mâna pe arme și a ne ajuta să luptăm împotriva ei. Și chiar așa s-ar putea să nu fie suficient.

Privirea i-a revenit la ceasul numărătorii inverse aflat pe perete deasupra biroului său: mai rămăseseră 7 ore, 2 minute și 11 secunde. M-am uitat la propriul meu ComQ și am văzut același afișaj temporal. Era greu de crezut că de la atacul și bătălia ce-i urmase nu trecuse nicio oră. Am privit secundele ce ticăiau.

— Însă acesta a fost primul și ultimul avertisment pe care-l vei primi, locotenente, a zis amiralul. Dacă vei mai comite vreodată ceva de felul ăsta... tot ce vei mai pilota va fi un transportor de rahați de câine falși de la fabricile de jucării din Hong Kong.

M-am holbat surprins la el. M-a fulgerat câteva secunde din ochi, după care a surâs aproape imperceptibil. Brusc mi-am dat seama cu cine vorbeam – amiralul Vance era de asemenea Viper, pilotul din *Armada* aflat actualmente pe locul patru în clasament, imediat deasupra lui Rostam. Viper era numele unui personaj din *Top Gun,* filmul din care tocmai citase.

Până acum nu știusem că Viper și amiralul Vance erau unul și același individ. Amănuntul acesta micuț nu fusese încă dezvăluit în povestea de fundal a *Armadei*... care părea acum să se fi revărsat peste realitate.

Amiralul a continuat să mă fixeze cu privirea, așteptând un răspuns. Zâmbetul îi dispăruse.

— Ne-nțelegem unul pe celălalt, fiule?

Am făcut o grimasă înaintea cuvântului pe care optase să-l folosească.

— Da, domnule, am rostit printre dinții încleștați, dar nu sunt fiul dumneavoastră.

S-a uitat fix la mine pentru încă o clipă, apoi a surâs și a încuviințat din cap.

— Știu, a zis el. Tu ești puștiul lui Xavier Lightman.

Ne-am privit ochi în ochi.

— Semeni foarte bine cu el, a continuat amiralul pe un ton degajat. Și pilotezi foarte asemănător cu el.

Biroul părea să se rotească, amețindu-mă cu o viteză tot mai mare.

— L-ați cunoscut pe tata? am izbutit să întreb până la urmă.

— Îl cunosc și în prezent, a răspuns el, apoi și-a arătat ComQ-ul. Am vorbit cu generalul Lightman chiar înainte de intrarea ta. Evident, am discutat despre tine.

Cuvintele s-au prăvălit peste mine ca o avalanșă.

Încă din copilărie, îmi imaginasem nenumărate scenarii absurde în care tata își înscenase cumva propria moarte sau își pierduse memoria sau fusese răpit de CIA, care-i „spălase creierul”, astfel că devenise un asasin ca Jason Bourne. Însă visurile fuseseră exact asta: visuri. De fapt, nu mă îndoisem niciodată că ar fi murit. Până în clipa asta…

— Tatăl meu este mort, am rostit cu glas spart. N-a trăit să mă vadă împlinind un an.

— Tatăl tău este viu, a spus amiralul. A ridicat mâna și și-a atins cicatricea neregulată de pe obrazul drept. Iar eu îi datorez viața. Toți îi datorăm lui viețile.

Mintea mea continua să respingă această posibilitate. Că orice din toate astea se întâmpla cu adevărat. Tatăl meu nu era doar viu, ci și general în ADT? Un erou de război care salvase lumea?

Am deschis gura, însă Vance a părut că-mi anticipează următoarea întrebare înainte s-o formulez.

— ADT-ul a înscenat moartea tatălui tău când l-a recrutat. Toți primii noștri recruți au fost siliți să reteze orice contacte cu vechile lor vieți. Drept compensație, ADT-ul a promis că va ajuta susținerea financiară a familiilor lor cât timp se ocupau de salvarea lumii.

Prin urmare, tata ne înșelase și ne abandonase cu bună știință? Cum putuse fi atât de…

Amiralul mi-a citit parcă iarăși gândurile.

— Încearcă să nu fii furios pe tatăl tău. El a făcut asta pentru a te proteja *pe tine.* Pentru a proteja *lumea.* Și să nu-ți plângi nici de milă. Familia ta n-a fost singura care a trebuit să facă sacrificii. Și-a privit verigheta de pe mâna stângă. Ai încredere în mine, Zack. Tatăl tău nu te-a uitat nicio clipă. Ba chiar, ca să fiu

sincer, a fost destul de sentimental despre cât de mult îi lipseai. Și chiar dacă n-ai știut-o, a reintrat în viața ta acum câțiva ani, e drept că în mod foarte limitat. Generalul Lightman ți-a supervizat antrenamentele din momentul în care simularea *Armada* a început să funcționeze online. A participat la aproape toate misiunile tale de antrenament. De altfel, el conduce clasamentul piloților din *Armada.* Indicativul lui de apel…

— RedJive! am izbucnit. Tatăl meu este Baronul Roșu?

Amiralul a încuviințat tăcut.

— Este aici? am spus, privind înapoia mea și întrebându-mă dacă va intra în birou. Când îl pot vedea? Am sărit în picioare. Vreau să vorbesc cu el imediat!

— Calmează-te, locotenente! Generalul nu se află în Palatul de Cleștar.

A deschis un dosar cu coperte din plastic transparent și mi-a întins unica foaie de hârtie dinăuntru. Părea o notă informativă internă tipărită pe o coală cu antetul Alianței Defensive Terestre. Numele și prenumele meu, rangul și alte statistici esențiale se aflau în partea de sus, urmate de câteva linii de text, care conțineau o sumedenie de abrevieri și acronime pe care nu le-am recunoscut. Numele și semnătura amiralului figurau în partea de jos.

— Ce-i asta? am întrebat, continuând să încerc să descifrez textul.

— Ordinul tău de plecare. Alături de repartizarea la unitatea ta. O copie digitală a fost expediată ComQ-ului tău.

L-am privit atent.

— Nu rămân aici?

Vance a clătinat din cap.

— Majoritatea personalului din Palatul de Cleștar este relocată chiar acum în alte avanposturi. În mod evident, locul acestei baze nu mai este un secret pentru inamic… dacă a fost vreodată. În plus, așa cum știi deja, aproape toate dronele noastre aeriene rămase au fost distruse în urma exploziei din hangar.

Am continuat să-mi scanez ordinul, încercând să înțeleg unde eram trimis – apoi am văzut, aproape de partea superioară. Repartizare la unitatea: BLA – CMNDMT LUNAR.

— Nu se poate! Mă trimiteți la *Baza Lunară Alfa*?

Amiralul a încuviințat din cap.

— Chiar există baza asta? ADT a construit într-adevăr o bază secretă într-un crater de pe fața nevăzută a Lunii? La fel ca-n joc?

— Da, a încuviințat el. La fel ca în joc. Încearcă să fii la înălțime, Lightman.

ComQ-ul i-a bâzâit pe biroul din față și amiralul i-a privit display-ul. După aceea și-a rotit scaunul și a început să studieze celelalte șase-șapte ecrane dispuse înapoia sa.

— Asta-i tot, locotenente, a zis el. A indicat ușa. Preia-ți uniforma și prezintă-te imediat la docul navetelor.

M-am holbat la el fără să mă clintesc.

— Domnule amiral, nu plec de-aici până nu-mi văd tatăl.

— Nu poți citi, locotenente? s-a încruntat Vance. El îți va fi noul comandant.

Am privit din nou printul pe care-l țineam în mână. Într-adevăr, imediat sub numele unității scria: CO: GEN LIGHTMAN, X.

— Transmite-i tatălui tău toate cele bune din partea mea când ajungi pe Lună, a spus amiralul cu un glas care, brusc, a părut că sosea de la ani-lumină depărtare. Și mai spune-i că suntem chit.

•

Harta de pe display-ul ComQ-ului m-a purtat înapoi prin secțiunile neavariate ale bazei, în jos, până la nivelul IV. Când am ieșit din unul dintre turbolifturile ce rămăseseră operaționale, m-am alăturat alaiului de recruți care umpleau Centrul de recepție al noilor recruți, o sală enormă, mochetată, plină cu un labirint de separeuri cu pereți înalți. Îmi reamintea de birourile departamentului pentru înscrierea mașinilor din Portland – deși, slavă lui Zod, coada de aici părea să avanseze mult mai rapid. Când am ajuns în față, un tehnician în uniformă mi-a scanat din nou retinele. După aceea a luat o uniformă de pilot ADT nou-nouță de pe rackul lung dinapoia sa și mi-a întins-o pe un umeraș și învelită în plastic transparent, împreună cu o pereche de pantofi de sport negri cu tălpi gri-închis și cu aricel, dar lipsiți de orice logo al producătorului. Uniforma din două piese era bleumarin, iar jacheta cu fermoar avea vipuști aurii în lungul umerilor și al mânecilor. Numele și rangul îmi erau brodate deasupra buzunarului stâng de la piept, deasupra stemei Alianței Defensive Terestre.

Am intrat în vestiarele adiacente, am găsit un separeu gol și m-am dezbrăcat. După ce am terminat să-mi îndes hainele civile în rucsac, mi-am îmbrăcat uniforma ADT. Totul era perfect pe măsura mea.

Am evitat să mă uit în oglindă până nu terminam, apoi m-am întors și m-am privit. Nu mai purtasem uniformă de când fusesem cercetaș și eram îngrijorat că puteam fi la fel de jalnic ca atunci. Dar când mi-am verificat profilul în oglindă, mi s-a părut că arătam chiar interesant, ca un tânăr și cutezător erou spațial care se pregătea să pornească într-o aventură epopeică. După care mi-am dat brusc seama că exact aceasta era, mai mult sau mai puțin, descrierea noului meu job.

M-am holbat la imaginea mea din oglindă, privind amestecul ciudat dintre frica și anticiparea care se luptau pentru supremație pe chipul meu.

După aceea mi-am netezit uniforma pentru ultima oară, mi-am ridicat rucsacul și am părăsit vestiarul, simțindu-mă cu câțiva centimetri mai înalt față de momentul când intrasem aici. Harta de pe ComQ m-a condus înapoi prin bază, evidențiind alt traseu întortocheat care m-a purtat prin zonele ce nu fuseseră avariate în urma atacului inamic.

Când am ajuns în docul navetelor, am fost surprins să văd că, cu excepția unor sfărâmături împrăștiate pe pistă, părea să fi scăpat neatins de explozie... și de gafa mea monumentală.

Câteva navete ADT staționau pe platforme de aterizare numerotate pe perimetrul pistei ovale și am mers pe lângă ele până am găsit-o pe cea specificată în ordinul meu. Trapa îi era deschisă și prin ea am putut vedea câteva persoane așezate deja pe scaune, care așteptau plecarea.

— Ia priviți-l, am auzit rostind un glas feminin înapoia mea. Ofițer și gentleman.

M-am întors și am văzut-o pe Lex stând în poziție perfectă de drepți în noua ei uniformă ADT, care părea croită pentru a-i accentua formele.

— Ei bine? a urmat fata. Ce părere ai?

Cred că s-ar putea să fii fata visurilor mele și că probabil nu te voi mai revedea niciodată. Asta am gândit, dar mi-a fost imposibil s-o rostesc cu glas tare, așa că am făcut un pas înainte, mi-am îndreptat spinarea și am salutat-o impecabil.

— Locotenent Zack Lightman, am spus. Prezent la datorie, doamnă!

— Locotenent Alexis Larkin, a replicat ea, întorcându-mi salutul. Gata să salvez lumea!

Am coborât brațul și m-am retras un pas.

— Arăți remarcabil, doamnă locotenent.

— Vai, dar mulțumesc, domnule locotenent. Nici tu nu arăți chiar rău. Mi-a studiat rangul de pe uniformă. Înțeleg așadar că amiralul a decis să nu-ți trimită fundul nesubordonat înaintea Curții Marțiale?

Am încuviințat.

— Mi-a dat numai un avertisment.

Lex a clătinat din cap.

— Vezi ce vreau să spun? În mod clar, ai parte de un tratament special. M-a lovit ușor cu pumnul în braț. Taică-tău e vreun senator, mafiot sau așa ceva?

N-am știut ce să-i răspund, așa că n-am făcut-o.

— Unde te-au trimis? am întrebat-o.

— La Stația Safir. E numele de cod pentru altă bază ca asta, dar care se află lângă Billings, statul Montana. Și tu?

I-am întins ordinul primit de la Vance. Când mi-a zărit destinația, a făcut ochii mari și a ridicat privirea la mine.

— Baza Lunară Alfa? a repetat după aceea. Așadar este reală?

— Așa se pare.

Lex mi-a restituit printul cu o strâmbătură de dezgust.

— Ce rahat! a zis ea. Eu sunt trimisă în Montana și tu ajungi pe Lună, futu-i! Mare corectitudine, ce să-ți zic!

M-a lovit din nou cu pumnul în joacă.

— Poate c-ar trebui să-ncep și eu să fiu nesubordonată ca tine.

Știam că glumea, așa că n-am răspuns. S-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

Lex și-a scos ComQ-ul de la mână.

— Ia întinde brațul, mi-a cerut.

M-am conformat. Și-a atins ComQ-ul de al meu și ambele dispozitive au piuit.

— Acum am numărul tău și tu-l ai pe al meu, a zis fata. Putem păstra legătura. A arătat ceasul cu numărătoarea inversă de pe ComQ-ul ei și a zâmbit. Probabil că vom putea păstra legătura

doar șase ore și patruzeci și trei de minute, așa că nu-i mare scofală.

— Mulțumesc, am spus.

Am privit numele ei de pe display-ul ComQ-ului meu, apoi numărătoarea inversă de alături.

— Oho, dar ești un tip popular! a zis Lex privind ecranul ComQ-ului ei.

L-a atins de câteva ori, apoi l-a înclinat spre mine și am văzut acolo cele trei nume de pe propria mea listă de contacte: Arjang Dagh, Alexis Larkin și Ray Habashaw. După aceea a apăsat pictograma muzicală și am văzut că, cumva, îmi copiase și toată muzica de pe dispozitiv.

— Hei, cum ai făcut asta? am exclamat și am schițat un gest lipsit de tragere de inimă de a-i lua ComQ-ul.

Fata l-a îndepărtat iute.

— Am fost atât de enervată când mi-au hackuit vechiul telefon, că am decis să-ncerc să-l hackuiesc și eu pe-al lor. A fost șocant de ușor. A zâmbit. Poate c-au utilizat în ele tehnologie extraterestră, dar software-ul pe care l-au instalat a fost creat în mod clar de oameni – de programatori suprasolicitați și prost plătiți ca mine, care recurg la tot felul de scurtături. Protocoalele de securitate ale sistemului de partajare a sistemelor sunt pur și simplu o glumă. Mi-au trebuit numai cinci minute să-l *jailbreak.*

Și-a aruncat ComQ-ul pe la spate cu o mână și l-a prins cu cealaltă cu ușurință, fără să-și desprindă ochii de la mine în tot acel timp. După aceea mi l-a arătat iarăși.

— Accesul la rețeaua de telefonie publică este tot dezactivat, așa că n-am putut-o suna pe bunica. M-am prins însă cum să activez privilegii de admin pe rețeaua ComQ. Acum pot copia date private stocate pe alt ComQ, pur și simplu prin apelare sau atingere. Contacte, SMS-uri, mesaje e-mail, totul.

— Dar de ce să fi fost incluse caracteristicile acelea în software?

— Tu de ce crezi? a replicat ea. Pentru ca Big Brother să poată continua să ne spioneze, până la finalul regretabil. Mi-a apucat ComQ-ul. Haide să-l *jailbreak* și pe al tău.

I l-am întins, apoi am privit cum degetele mari i-au dansat pentru câteva clipe pe tastatura de pe display.

— Ești extraordinară! am rostit eu, fiindcă asta gândeam și fiindcă recent fusesem anunțat că lumea va lua sfârșit. Știi asta?

S-a învăpăiat ușor la față, însă nu și-a desprins ochii de pe display-ul ComQ-ului meu.

— Da, cum să nu! a mormăit prefăcându-se că dă ochii peste cap. Asta-i *opinia* ta, bărbate.

Am râs și m-am apropiat cu un pas de ea. Nu s-a îndepărtat.

— Ascultă, am spus, de parcă ea ar fi făcut cu totul altceva. Știu că abia ne-am cunoscut, dar vreau să știi că regret că nu ne-am cunoscut mai demult, în condiții diferite…

Lex a surâs.

— Haide, prințeso, nu-ți revărsa acum sentimentalismul asupra mea! a spus și s-a retras un pas. La revedere!

S-a întors, de parcă ar fi vrut să plece… după care s-a răsucit brusc, rotindu-se pe un călcâi, m-a prins de revere, apoi m-a sărutat… direct pe buze, cu limba și cu toate. Când amândoi ne-am oprit să tragem aer în piept, Lex m-a cuprins într-o îmbrățișare sălbatică. După aceea s-a tras îndărăt și a arătat cu un deget mare peste umăr, către singura navetă rămasă în partea opusă a docului.

— Nava mea i-asta, am arătat-o eu. Cred că probabil m-așteaptă.

— Da, ar trebui să ne ducem amândoi.

— Da. Ar trebui.

Niciunul dintre noi nu s-a clintit.

— Baftă, Lex! am spus în cele din urmă.

— Rade-i, Zack! a replicat ea zâmbind larg. Sună-mă de pe fața nevăzută a Lunii. Anunță-mă dacă vezi vreun Decepticon sau vreo bază nazistă secretă ascunsă pe-acolo.

Ne-am salutat din nou militărește, după care ea și-a ridicat noul rucsac ADT și a pornit în fugă spre navetă. Am privit-o până a dispărut înăuntru și ușile au șuierat, închizându-se. După câteva secunde, naveta a decolat și s-a ridicat prin interstițiul îngust dintre ușile antiexplozie blindate de deasupra, care erau acum prea deformate și avariate pentru a se deschide complet.

Apoi naveta lui Lex s-a îndreptat spre cer și a dispărut ca o rachetă.

Am tras aer adânc în piept, mi-am pus rucsacul pe un umăr și m-am întors către propria mea navetă, întrebându-mă cât va dura zborul până la Lună.

14.

Pe când mă apropiam de navetă, am auzit prin trapa ei deschisă mai multe glasuri care se suprapuneau.

— De ce toți bănuiesc în mod automat că RedJive ar fi bărbat? a întrebat o femeie cu accent puternic ca al lui Fargo. După părerea mea e de-a dreptul sexist.

— Da, a chițăit un glas feminin mai tânăr. Baroneasa Roșie ar fi o poreclă mai bună – pentru *ea.*

Au urmat râsete de femei. M-am oprit la câțiva metri de navetă și m-am aplecat, prefăcându-mă că-mi aranjez benzile cu arici ale noilor mei adidași ADT, pentru a putea continua să trag cu urechea.

— Oamenii presupun că RedJive este bărbat, fiindcă Red Five a fost bărbat, a replicat o voce masculină. Avea un accent de pe Coasta de Est, perfect evident pentru urechile mele de locuitor al Coastei Nord-Vestice a Pacificului. Nu-mi face plăcere să v-o spun, însă și Baronul Roșu a fost bărbat – la fel ca Maverick, Goose, Iceman și toți ceilalți ași ai pilotajului din istorie.

— Sunteți conștienți de faptul că toți aceia sunt personaje fictive, da? a întrebat femeia mai tânără, acoperind chicotele bărbatului. Pentru informarea voastră, femei piloți de vânătoare au existat de mai bine de o sută de ani. Eu am scris o lucrare despre asta la școală. Marie Marvingt a zburat în misiuni de luptă deasupra Franței încă din Primul Război Mondial și rușii au folosit femei piloți de vânătoare în al Doilea Război Mondial. Iar armata americană are femei piloți de vânătoare din anii șaptezeci.

După o pauză lungă, glasul bărbătesc a răspuns nervos:

— Da… mă rog…

Cuvintele i-au fost urmate de altă repriză de râsete ascuțite și unele aplauze răzlețe. Am considerat că era momentul potrivit, m-am ridicat și am suit pe micuța scară retractabilă a navei.

Râsetele au încetat imediat cum cei patru ocupanți ai cabinei m-au văzut apărând în trapa deschisă și s-au întors către mine. Am rămas locului câteva clipe stânjenitoare, lăsându-i să mă evalueze, în timp ce și eu procedam la fel.

Toți erau îmbrăcați la fel ca mine, în noile uniforme de piloți ADT. Imediat în stânga mea stătea o femeie de vârstă mijlocie,

drăguță, cu piele arămie și păr negru, pe uniforma căreia era brodat LT. WINN. În dreapta ei era un scaun gol, iar în stânga stătea un ins masiv cu barbă încâlcită, care mă privea cu suspiciune. Vizavi de ea era o adolescentă afroamericană, care părea că încă n-ar fi împlinit șaisprezece ani. Lângă ea era așezat un asiatic tânăr, abia trecut de douăzeci de ani; sub emblema ADT de pe uniforma lui era un stegulet al Chinei, nu versiunea steagului american de pe uniformele celorlalți, iar în locul cuvintelor *Alianța Defensivă Terestră* se vedea un șir de caractere chinezești.

După ce toți ne-am privit în tăcere un timp care a părut suficient de lung, mi-am pus rucsacul în compartimentul de deasupra capului și m-am așezat pe locul gol de lângă femeia mai vârstnică, deoarece ea era singura care-mi zâmbise.

— Salut! i-am întins mâna. Eu sunt Zack Lightman. Din Portland, Oregon.

Deși eram încă amețit, mi-am amintit să spun că eram din Portland, nu din Beaverton, pentru a evita să par un provincial… sau să fiu nevoit să îndur orice aluzii zeflemitoare legate de numele localității mele.

— Bun venit la bord, Zack! a zis ea strângându-mi mâna între palme. Eu sunt Debbie Winn.

Ceva din purtarea și tonul ei m-au făcut să bănuiesc că era profesoară.

— Mă bucur de cunoștință, Debbie.

— Și eu mă bucur… în ciuda circumstanțelor acestora teribile.

A râs după aceea și mi-a surâs încordată. I-am răspuns în același fel.

— El este Milo, a urmat Debbie indicându-l pe bărbatul ca un urs din stânga ei care continua să mă fixeze cu ostilitate fățișă.

Ecusonul de pe uniformă îl identifica drept LT. DOBSON.

— Salut, Milo! am rostit și m-am întins să-i ofer mâna. Cum merge?

Mi-a privit mâna fără să răspundă, până ce, finalmente, am strâns din umeri și am coborât-o.

— Nu-l băga în seamă, este din Philly, a spus Debbie, de parcă asta i-ar fi explicat comportamentul grosolan.

A arătat după aceea din cap spre tânăra din fața ei:

— Ea este Lila.

— De fapt, a zis fata, nimeni nu-mi spune așa. Toți folosesc porecla mea, Whoadie. Ăsta-i și indicativul meu de apel din *Armada.*

Ne-am strâns mâinile și eram pe punctul de a-i spune că-i recunoscusem indicativul, când tânărul de lângă ea și-a dres glasul. Pe uniforma lui era brodat numele LT. CHEN.

— El este Jiang Chén – mai bine cunoscut drept CrazyJi, a spus Whoadie. Este chinez și nu prea știe engleza.

Chén a zâmbit și mi-a strâns mâna. Avea păr roșu, țepos, care-i ascundea jumătatea dreaptă a feței, însă nu-i stătea rău. Chén și-a privit ComQ-ul prins de încheietura mâinii drepte, pe al cărui display apăruse un șir de caractere mandarine. Probabil că traducea cuvintele lui Whoadie, deoarece, după ce le-a citit, a ridicat ochii și mi-a surâs obosit.

— Sal-lut! a pronunțat cu grijă și cu accent evident. *Bucur cunoaștere.*

— Și eu mă bucur de cunoștință, i-am răspuns, pronunțând cuvintele lent. Îți cunosc indicativul de apel, CrazyJi. Și pe al tău, Whoadie. Am zburat împreună multe misiuni interesante. Este o onoare să vă întâlnesc finalmente personal. M-am ridicat și i-am întins mâna. Eu sunt Zack – cunoscut și ca IronBeagle.

Imediat ce mi-au auzit indicativul de apel, încordarea din cabina micuță s-a evaporat și noii mei tovarăși s-au relaxat vizibil – mai ales Milo, care chiar a zâmbit în direcția mea pentru prima dată de când suisem la bord.

— Beagle! a repetat Whoadie surâzând. Mă bucur să te cunosc în cele din urmă. Ești o legendă, nenică, băga-mi-aș!

Am văzut-o pe Debbie crispându-se la auzul expresiei folosite de adolescentă.

— IronBeagle! a repetat Chén cu sprâncenele arcuite, într-o engleză care acum a părut perfectă.

Când am încuviințat din cap, el a sărit din scaun ca să-mi scuture mâna, bolborosind surescitat în chineză. O traducere în engleză a apărut pe ecranul ComQ-ului meu – un șir întretăiat de complimente, pentru care i-am mulțumit din inimă. După ce s-a calmat și mi-a eliberat mâna, am revenit amândoi pe locurile noastre.

— Care-i indicativul tău de apel, Debbie? am întrebat, deși aveam deja o bănuială destul de bună, pur și simplu prin eliminare.

Ea și-a pus o mână pe piept și a plecat capul.

— AtomicMom, la dispoziția voastră. A surâs ușor nervos. Știți, ca în „Atomic Bomb”…

— Da, doamnă, ne-am prins, a spus Milo dând peste cap ochii injectați.

— Lasă-mă să ghicesc, am rostit și am îndreptat un deget spre el. Tu ești Kushmaster5000, nu-i așa?

A rânjit, părând enorm de încântat.

— Singurul de pe lumea asta.

Kushmaster, numit și „KM5K” de mulții săi detractori, era un pilot cunoscut pentru stilul vulgar și lăudăroșeniile necontenite (și adesea ilare în mod neintenționat) de pe forumurile Chaos Terrain pentru jucători, unde avea ca avatar o frunză prismatică de canabis. Îi plăcea de asemenea să comenteze verbal bătăliile pe canalul de comunicații public, ca Jack Burton pe stația lui radio. De obicei îl dădeam pe mute, totuși i-am recunoscut accentul din Philadelphia și atitudinea arogantă care părea să-l însoțească. Nu eram sigur dacă-l plăceam, iar el părea încântat de asta.

Totuși, într-un mod ciudat, aflarea indicativelor lor de apel m-a făcut să mă simt de parcă m-aș fi aflat printre prieteni vechi… sau cel puțin aliați familiari. AtomicMom, Whoadie, CrazyJi și Kushmaster5000 erau nume pe care le văzusem zilnic în ultimul an, fiindcă erau patru dintre indicativele enumerate mereu printre primii zece piloți din *Armada* – mai întâi deasupra, iar în cele din urmă dedesubtul indicativului meu. Când privisem clasamentul aseară, indicativul lui Whoadie fusese imediat după al meu, pe locul șapte, urmat de CrazyJi pe opt, AtomicMom pe nouă și Kushmaster5000 pe zece.

— Îmi pare rău dacă m-am comportat ca un jeg înainte, a spus Milo și mi-a oferit solemn pumnul în care să lovesc cu pumnul meu. Crezusem c-ai putea fi RedJive sau unul din puțoii ăia elitiști din top cinci.

Chén a citit traducerea, apoi a șoptit un răspuns în chineză în ComQ-ul lui. Dispozitivul i-a tradus instantaneu cuvintele și le-a repetat în engleză.

— Și eu am gândit la fel, a spus computerul într-un glas masculin sintetizat care suna exact precum cel utilizat de Stephen Hawking.

Pe neașteptate m-am trezit întrebându-mă dacă Hawking făcuse și el parte din uriașa operațiune-paravan a ADT-ului? Dar Neil deGrasse Tyson? Dacă lui Carl Sagan i se spusese secretul, părea posibil ca același lucru să fi fost valabil și pentru alți savanți importanți. Am adăugat ideea aceea pe lista de întrebări fără răspuns care mi se învârtea prin minte și care părea că sporea pur și simplu odată cu înaintarea prin ziua asta nebună.

— Nici mie nu-mi place RedJive, a declarat sonor traducătorul lui Chén în stilul său monoton și lipsit de inflexiuni. Este un găozar total!

Whoadie a râs și a imitat glasul translatorului, mișcându-și în același timp brațele cu gesturi robotice.

— Da! a exclamat ea. Baronul este un lăbar absolut!

Ceilalți au izbucnit în râs, dar eu m-am foit inconfortabil în scaun. Din fericire crucificarea tatii a fost întreruptă după o secundă, când trapa prin care se ajungea în cockpit a glisat, deschizându-se, și un DTIUB a trecut prin ea, zăngănind picioarele metalice. Capul dronei s-a scindat și a extins un mini-monitor de teleprezență cu ecran plat care afișa o transmisie video în timp real a operatorului dronei: un pilot ADT de vârstă mijlocie cu o mustață impresionantă în stil Sam Elliott.

— Bun-venit la bord! a zis el. Sunt pilotul vostru azi – căpitan Meadows.

Imediat după ce s-a prezentat, a fost bombardat cu întrebări sosite din toate părțile, într-o mulțime de accente și în minimum două limbi. Aș fi dorit să-l întreb și eu câteva mii de chestii, dar el a ridicat unul dintre brațele terminate prin clești ale dronei și ne-a cerut tăcere. Ne-am potolit abia după un minut.

— Nu sunt autorizat să vă răspund la întrebări, a spus. Noul vostru comandant vă va informa imediat ce ajungem la baza lunară. Dacă aveți orice alte întrebări și dacă răspunsurile nu sunt clasificate ca secrete, le puteți găsi utilizând aplicația „Manualul de orientare a recrutului ADT” de pe ComQ-urile voastre. Ați înțeles?

Toți am încuviințat din capete și ne-am privit ComQ-urile.

— Remarcabil, a comentat căpitanul supunerea noastră tăcută. Vom decola în câteva minute, dar am fost anunțat că cineva vrea să vă vadă înainte de plecare.

A făcut semn către trapa deschisă spre exterior și în aceeași clipă prin ea a intrat un bărbat de vârstă mijlocie, cu chip

familiar și păr roșu, care s-a oprit imediat după prag. Ne-a salutat pe toți cu un zâmbet strălucitor, din genul celor prietenoase pentru mass-media.

— Finn Arbogast?! s-au auzit câteva exclamații la unison.

— Îmi recunosc vina, a surâs el, trăgându-și răsuflarea. Am venit în fugă aici tocmai de la Centrul Operațional, ca să nu ratez ocazia de a vă întâlni finalmente pe toți. A intrat apoi în cabină, pentru a ne strânge pe rând mâinile, cu căldură și fermitate. Voi cinci sunteți de mult timp mândria și încântarea proiectului Chaos Terrain. De fapt, talentul și dedicația voastră ne-au ajutat să-i convingem pe superiori că inițiativa noastră de simulare a antrenamentelor pentru civili ar putea funcționa realmente pe scară globală, așa că vă mulțumesc!

Văzusem o mulțime de fotografii și interviuri video cu fondatorul lui Chaos Terrain, dar în carne și oase era mai scund decât mă așteptasem. Am fost ultimul cu care a dat mâna și, când ochii noștri s-au întâlnit, a aplecat ușor capul spre un umăr și m-a privit pieziș.

— Tu ești așadar Zack Lightman? a rostit și a clătinat din cap. Faimosul IronBeagle?

Am aprobat în tăcere. El i-a privit pe ceilalți, apoi mi-a zâmbit.

— Locotenente, a spus el după aceea, sper că amiralul Vance n-a fost prea dur cu tine mai devreme. Era imposibil să fi putut ști despre ușile de securitate pentru blocarea tunelurilor de lansare a dronelor. Nicio navă inamică n-a încercat vreodată manevra aceea în atacurile asupra bazei noastre lunare, așa că n-am inclus-o ca posibilitate în misiunile voastre de antrenament din *Armada.* A strâns din umeri. Asta înseamnă să înveți din greșeli.

M-am uitat în jurul cabinei. Toți se holbau la mine surprinși.

— Tu ai fost ăla? a izbucnit Milo în râs. Tu ești cretinul kamikaze care a urmărit Glaive Fighterul în hangar înainte să autodetoneze?

Am încuviințat din cap.

Toți m-au privit pentru o secundă neplăcută, după care Arbogast a bătut din palme.

— Bun, știu că sunteți pe punctul de a pleca spre BLA, așa că nu vreau să vă mai rețin. Doream numai să vă mulțumesc tuturor și să vă felicit pentru curaj...

— Iertați-mă, domnule, a intervenit Milo cu accentul lui apăsat de Philadelphia, dar unde dracu-i RedJive? Știți la cine mă refer – Baronul Roșu... El e cel mai tare pilot *Armada* din lume, da? Atunci de ce nu-i aici? N-o să-l recrutați și pe el?

Arbogast mi-a aruncat o privire scurtă, după care s-a întors către Milo.

— RedJive a fost recrutat cu decenii în urmă, a spus el. Este pilotul nostru cel mai decorat.

Mi-a cercetat apoi reacția, pe când ceilalți schimbau uitături de surprindere.

— Dar cine dracu-i el? a zis Milo. Sau ea? a rânjit împăciuitor spre Whoadie și Debbie.

Arbogast a dat din cap.

— RedJive este indicativul de apel folosit de generalul Xavier Lightman.

Pe rând, ceilalți din cabină s-au întors să privească ecusonul de pe uniforma mea. După aceea, m-au fixat cu ochii câteva secunde. Deoarece am rămas tăcut, Debbie a vorbit în cele din urmă.

— Ai vreo legătură cu el, Zack? a zis ea încetișor.

M-am uitat la Arbogast. Și el părea interesat de răspunsul meu.

— Este tatăl meu, am spus, dar nu l-am cunoscut niciodată. Am crezut că murise pe când eram încă prunc. Abia azi am aflat că ADT-ul i-a înscenat moartea când l-a recrutat.

Toți au căscat ochii la mine în tăcere, asimilând informația aceea... cu excepția lui Chén, care trebuia să citească traducerea de pe ComQ-ul lui înainte de a-mi înțelege cuvintele. După câteva clipe, când a ridicat privirea de la display, a scos un fluierat prelung.

— Iar acum mergi spre Lună ca să te întâlnești prima dată cu el? a zis Debbie.

Am aprobat din cap.

— Iisuse, puștiule! a clătinat Milo din cap. Și eu crezusem că ziua *mea* este ciudată.

Am revenit spre Arbogast.

— Îl cunoaște-ți?

— Puțin, a răspuns. Am avut cinstea de a lucra cu generalul Lightman acum câțiva ani, pentru o perioadă destul de scurtă. El a fost unul dintre principalii noștri consultanți militari pentru

Armada. Mi-a cercetat chipul pentru un moment, după care a clătinat din cap. Semeni perfect cu el.

Am încuviințat.

— Mi s-a tot spus asta.

Am auzit un țiuit slab, când motoarele navetei și-au început ciclul de pornire. Arbogast s-a îndreptat și ne-a schițat un salut milităresc destul de stângaci.

— Vă mulțumesc încă o dată pentru serviciile aduse, a zis el, și vă doresc multă baftă în continuare!

A ieșit apoi din navetă înainte ca vreunul dintre noi să-i fi putut răspunde la salut. După plecarea lui, DTIUB-ul controlat de Meadows s-a întors și a apăsat un buton mare și roșu de pe perete. Ușile navetei s-au închis cu un șuierat presurizat, abia perceptibil peste vuietul crescător al motoarelor.

— Fixați-vă centurile de siguranță, ne-a anunțat Meadows prin intercom. Avem autorizație de decolare.

Mi-am tras harnașamentul care slujea drept centură de siguranță și am bâjbâit cu cataramele până le-am închis, apoi am reglat presiunea curelelor peste piept. După ce am terminat toți, DTIUB-ul lui Meadows a încuviințat aprobator.

— Călătoria până la Baza Lunară Alfa, a spus el, ar trebui să dureze numai patruzeci de minute. După ce vom ieși din atmosfera terestră, ne vom deplasa foarte rapid. Dacă pe drum ne vom întâlni cu forțe ostile, vă puteți folosi ComQ-urile pentru a comanda una dintre turelele laser omnidirecționale de sub fuzelaj. Traseul pare însă degajat în clipa asta, așa că n-ar trebui să avem probleme. Relaxați-vă și încercați să vă bucurați de călătorie.

Drona a revenit în cockpit și am văzut-o conectându-se la stația ei de încărcare, apoi trapa s-a închis. Când am privit în jurul cabinei, am descoperit că tovarășii mei mă examinau din nou. Debbie și Whoadie și-au ferit iute ochii, însă Milo și Chén au continuat să mă privească de parcă din mijlocul frunții îmi răsărise pe neașteptate un corn sclipitor. I-am ignorat pe cât am putut, după care am mimat foarte lent ridicarea degetului mijlociu de la mâna dreaptă. Când a ajuns în poziția finală, s-a părut că amândoi au priceput aluzia și s-au uitat în altă parte.

Mi-am scos ComQ-ul și am încercat să tastez numărul de mobil al mamei, însă pe ecran a apărut același anunț că accesul la sistemul de telefonie civilă continua să fie restricționat.

Am oftat și am pus ComQ-ul înapoi pe încheietura mâinii.

•

Am decolat după câteva minute. Ca și anterior, zborul a fost perfect lin, chiar și când naveta a suit prin atmosferă și a accelerat la viteza de evadare gravitațională, iar cerul dinapoia ferestrelor a început să se transforme treptat din albastru-deschis în negru ca tăciunele.

De data asta însă, când a ajuns la hotarul negrului aceluia, naveta nu s-a întors pentru a începe să coboare spre Pământ, ci a continuat în spațiul cosmic. La fel ca în prima mea călătorie, gravitația din interiorul cabinei nu s-a modificat deloc, iar dacă închideam ochii aveam impresia că staționam, cu toate că goneam atât de rapid, încât în numai câteva minute ne îndepărtaserăm așa mult de Pământ încât puteam vedea toată planeta – ceva ce visasem toată viața.

Am privit sfera alb-albastru luminoasă, care era căminul tuturor oamenilor și lucrurilor pe care le iubeam, și m-am uitat cu atenție prin breșele din stratul de nori, până am localizat coasta vestică a Americii de Nord, pe care am urmărit-o până la golfulețul familiar al Portlandului, abia vizibil. Atunci mi-am dat seama ce departe de casă ajunsesem. Și mă îndepărtam de ea cu fiecare secundă.

Pentru asta luptăm noi, am gândit. *Asta încearcă ei să ne ia.*

Mi-am lipit obrazul de fereastra de lângă mine și mi-am lungit gâtul pentru a vedea cât mai departe înaintea noastră. Acolo era: un glob luminos alb-cenușiu, strălucind în beznă mult în față. Crezusem toată viața că niciun om nu mai călcase pe suprafața sa după ultima misiune Apollo din 1972. Acum mergeam eu însumi într-acolo, la bordul unei nave spațiale care încorpora tehnologie extraterestră obținută prin inginerie inversată, pentru a-l întâlni pe tatăl pe care nu-l cunoscusem niciodată. Cum arăta el acum? Ce va spune când mă va vedea? Cum voi reacționa eu?

Am văzut că, vizavi de mine, Debbie plecase capul și-și încleștase mâinile în poală. Ținea ochii închiși și buzele i se mișcau în tăcere.

— Ce faci? a întrebat-o Milo, realmente curios.

Debbie a murmurat în șoaptă „Amin”, după care a deschis ochii și l-a privit.

— În mod evident, a replicat, încercam să mă rog.

— Te *rugai*? a repetat el cu glas plin de sarcasm. Cui te rugai?

Debbie l-a privit neîncrezătoare.

— Lui Iisus, bineînțeles, Domnul și Mântuitorul nostru.

— Ah, da, bineînțeles, a chicotit Milo. O singură întrebare, doamna bisericoasă – în ce loc din Biblie ne-a avertizat Iisus despre invazia asta extraterestră? S-a uitat în jurul cabinei, așteptând să-l susținem. Probabil că eu am scăpat versetul ăla!

Debbie l-a privit fix, brusc lividă. A deschis gura, însă întrebarea lui păruse s-o debusoleze în asemenea măsură, încât nu știa ce să răspundă.

Whoadie a fost însă mult mai promptă.

— „Și a trâmbițat al cincilea înger" a recitat ea pironindu-l cu privirea pe Milo, „și am văzut o stea căzută din cer pe pământ și i s-a dat cheia fântânii adâncului. Și a deschis fântâna adâncului și fum s-a ridicat din fântână, ca fumul unui cuptor mare, și soarele, și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii".

— Ce fântână? a întrebat Milo. Ce tot spui tu acolo, puștoaico?

Fusesem educat să cred că între religie și mitologie nu exista o deosebire reală, totuși cuvintele lui Whoadie m-au înfiorat. Versetul pe care-l citase mi-a amintit de focul de cataclism și fumul care se ridicase prin ușile antiexplozie din Palatul de Cleștar, pe când se deformau și se curbau sub grindina razelor laser extraterestre.

— „Și au început să se închine balaurului", a continuat Whoadie, „pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: «Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?»"

Când a terminat, toți am amuțit privind-o. După câteva clipe, Debbie a început să aplaude, iar Chén și cu mine am urmat-o aproape imediat. Whoadie s-a înroșit la față și a plecat ochii.

— Unchiului Franklin îi place să citeze din Biblie, a strâns ea din umeri. L-am auzit recitând din Apocalipsă încă dinainte de a învăța să merg.

— Ei bine, eu votez să nu mai cităm din Biblie, a rostit Milo și a înălțat mâna dreaptă. Chestia asta mi-a făcut pielea de găină.

Debbie a încuviințat.

— Probabil că citarea Apocalipsei nu-i cea mai nimerită în clipa asta, a zis ea. Cred că toți suntem deja destul de speriați.

Whoadie i-a privit dezamăgită pe Milo și Debbie, după care a spus:

— „Că-acel ce n-are râvna nemuririi să părăsească oastea chiar acum!”, a recitat ea. „Să i se dea în scris și bani de drum, ce, dacă moare-alături de el și regele, nu simte nicio slavă”.

Amândoi s-au holbat la ea, neînțelegători.

— Ce-i cu tine, puștoaico? a întrebat Milo în cele din urmă.

Whoadie a strâns iarăși din umeri.

— Mai mult decât să citeze din Biblie, unchiului Franklin îi place să citeze din Shakespeare. A surâs ușor. Cred c-am văzut toate filmele alea de Branagh și Zeffirelli de enșpe mii de ori, așa că știu replicile pe dinafară.

Chén a tastat ceva în translatorul ComQ-ului său, apoi l-a răsucit spre ea.

— Ești foarte deșteaptă și ai o memorie uimitoare, a rostit glasul sintetizat.

Deși complimentul lui sosise prin intermediul unui computer, a făcut-o să se îmbujoreze din nou când a șoptit:

— Mulțumesc.

Ea și Chén au schimbat altă privire. Păreau vrăjiți unul de celălalt, în ciuda barierei de limbaj.

— Câți ani ai tu, Whoadie? a întrebat Debbie, încercând în mod evident să schimbe subiectul.

— Săptămâna trecută am împlinit șaisprezece.

— După cum vorbești, pari a fi din New Orleans, a spus Debbie, străduindu-se să pronunțe tărăgănat numele orașului, așa cum fac localnicii.

Whoadie a aprobat din cap.

— Locuiesc în Ninth Ward, a zis ea, și de fapt de-acolo provine și porecla mea. *Whoadie* este felul cum pronunță localnicii *wardie.* Wardie sunt cei care locuiesc în același ward/cartier cu tine. Părinții mi-au spus Whoadie de când eram micuță. Nu mi-a plăcut numele ăsta, fiindcă unii băieți de la școală îmi ziceau Whoadie Aschimodie. Apoi însă le-am futut câteva de le-au mers fulgii și-au încetat.

A spus toate astea cu un glas de fetiță atât de dulce, încât am izbucnit în râs. Milo a râs și el, însă Debbie a părut pur și simplu îngrozită.

— Lila! a zis ea, făcând o grimasă. Ce-i limbajul ăsta, scumpo? Părinții tăi îți îngăduie să folosești asemenea cuvinte în prezența lor?

Whoadie și-a încrucișat brațele peste piept.

— Păi, nu prea îngăduiau, a zis ea, însă au murit amândoi într-un uragan când eram mică, așa că acum folosesc orice căcat vreau.

— Superb! a murmurat Milo în barbă.

— Sărmana de tine! a rostit Debbie părând stânjenită. Iartă-mă, n-am știut…

Whoadie a încuviințat și și-a mutat privirea, lăsând-o pe Debbie să se foiască în tăcerea care a urmat. Milo a decis să încerce să dea o mână de ajutor la salvarea conversației.

— Păi, și Zack, a arătat el din cap spre mine, crezuse că taică-său murise… dar n-a fost așa. Poate că și-ai tăi mai trăiesc.

Whoadie l-a fulgerat din ochi, apoi a clătinat încet din cap.

— S-au înecat, a zis ea. Le-am văzut trupurile.

N-a mai adăugat nimic, iar Milo a fost prea șocat ca să mai adauge ceva. Whoadie s-a întors să privească pe fereastră și eu m-am uitat la ea, amintindu-mi că amiralul Vance îmi spusese să nu-mi plâng de milă.

— Și tu, Debbie? am întrebat, străduindu-mă cu disperare să schimb subiectul. Tu de unde vii?

— Duluth, statul Minnesota, a răspuns ea surâzându-mi recunoscător. Sunt bibliotecara școlii de acolo. Am de asemenea trei băieți, toți adolescenți. Cel mai mare are cincisprezece ani. Surâsul i s-a destrămat. Nici măcar n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la vreunul. Mi-au dat voie să-i trimit surorii mele un SMS, rugând-o să-i ia de la școală, dar nu mi s-a permis să explic motivul.

— Nu se poate ocupa de ei soțul tău? a întrebat Whoadie.

Debbie și-a coborât ochii spre verigheta de pe mâna stângă, apoi i-a zâmbit fetei.

— Mă tem că nu, scumpo, a răspuns ea. Howard a murit anul trecut de infarct.

A fost rândul lui Whoadie să fie stânjenită.

— Îmi pare rău…

— E-n regulă, a urmat bibliotecara. Băieții mei sunt tari ca fierul și sunt sigură că vor trece cu bine prin toate astea. Sper doar… Glasul i s-a frânt, dar apoi a reluat: Sper doar că, atunci când mi se va permite să le telefonez, mai târziu, vor înțelege de ce n-am putut sta cu ei în momentele astea.

— Vor înțelege, am zis eu cu toată convingerea pe care am putut-o mobiliza. Și fiii tăi sunt gameri, da?

A aprobat din cap.

— Ei joacă *Terra Firma* împreună în fiecare seară, în timp ce mama lor joacă *Armada.* Avem toate computerele aranjate unul lângă altul în living.

— Înseamnă că băieții tăi vor lupta alături de noi, i-am zâmbit eu. Nu-i așa?

Debbie a încuviințat și și-a șters ochii cu mâneca.

— Ba da, a zis ea. Așa-i, am uitat.

— Să-mi bag picioarele! a răcnit Milo. Și băieții lui AtomicMom o să tragă pentru echipa noastră? A rânjit larg spre Debbie. Rahații ăia de extratereștri n-o s-aibă nicio șansă!

Spre surprinderea mea, Debbie i-a surâs și m-am trezit reconsiderându-mi prima impresie despre Milo. Metoda lui de a vorbi cu cineva în stilul lui Rocky Balboa făcea ca entuziasmul său îngâmfat să pară molipsitor.

Chén – care abia acum ne prinsese din urmă conversația prin intermediul translatorului său – a încuviințat energic din cap, pe de-a-ntregul de acord cu Milo, apoi a vorbit în translator.

— Știu că familia mea și prietenii de acasă ne vor ajuta de asemenea în luptă, a spus software-ul pentru el – oferind în sfârșit o traducere coerentă. Iar asta este foarte îmbărbătător pentru mine.

— Mulțumesc, Chén, i-a zis Debbie. Și ție, Milo. Ai dreptate, este îmbărbătător. Și-a frământat mâinile în poală. Îmi este totuși teamă pentru familia mea... și pentru noi toți. A clătinat din cap. N-am crezut niciodată că așa ceva s-ar putea întâmpla cu-adevărat. Este un coșmar.

— Nu știu, a replicat Milo, lăsându-se pe spate în scaun. Mie mi se pare mai degrabă un vis transformat în realitate.

Debbie l-a pironit cu privirea.

— Ești nebun? a zis ea. Cum ai putea gândi așa ceva?

Milo a strâns din umeri.

— Ieri locuiam într-un apartament de tot rahatul într-un demisol și-aveam o slujbă plictisitoare într-o corporație care-ți răpește și sufletul.

A ridicat mâna spre panorama suprarealǎ de dincolo de fereastră.

— Și acum – ia uitați-vă la mine! Sunt pilot în Alianța Defensivă Terestră și mă-ndrept spre Luna aia de rahat ca s-ajut la salvarea Pământului de la o invazie extraterestră! A revenit

spre Debbie: Poți să-mi spui acum, te rog, de ce n-ar fi asta cea mai grozavă zi din *toate timpurile*? Din toată istoria?

— Pentru c-o să fim omorâți, idiotule! a strigat ea pe neașteptate și în glas i s-a strecurat o notă de isterie. Ai fost măcar atent în timpul informării amiralului? Ai văzut cât de mare este armada europanilor? O să fim copleșiți numeric în mod de-a dreptul ridicol!

Milo a părut cu adevărat surprins.

— Poate c-am ratat partea aia din informare, a spus el. Sub privirea pârjolitoare a femeii, a adăugat: Am tulburare de deficit de atenție! Mintea mi-o ia razna în timpul ședințelor lungi!

Pentru prima dată am detectat teamă reală în vocea lui.

— Șansele noastre sunt chiar așa mici? Amiralul n-a spus niciodată...

— Ce n-a spus? l-a întrerupt Debbie. Că suntem sortiți pieirii? De ce ar mai fi spus-o cu glas tare?

S-a întors către fereastră.

— N-ar mai fi fost nevoie. Este evident. Vreau să zic, cât de jalnice pot fi șansele, dacă *noi* suntem principala speranță a Alianței? Noi suntem niște gameri, nu soldați.

— Ba suntem soldați! a contrazis-o Milo. Ai uitat că tocmai ne-am înrolat? A scuturat din cap. Haide, doamnă, nu poți să-ncerci să fii nițel mai pozitivă? Treaba încă nu s-a terminat. Încă mai putem învinge!

Debbie l-a privit în tăcere câteva secunde, după care a spus:

— Milo, tu nu pricepi? Indiferent cine va învinge, milioane de oameni vor muri peste numai câteva ore, când luptele vor începe.

El a fluturat din mână cu un aer concediator.

— Haide, ceva mai mult curaj! Dacă distrugerea rahaților ăstora de extratereștri este măcar pe jumătate la fel de ușoară pe cât e-n joc, atunci o să le-nvinețim cururile europene!

— *Europane,* Milo, am zis. E-u-ro-pa-ne! Nu „europene”.

— Cum vrei să le zici, dă-i în mă-sa! a oftat el. Știți la ce mă refer.

— Detest s-o spun, a intervenit Whoadie, dar sunt de-acord cu Milo. Dacă-i batem în joc, atunci îi putem bate și-n viața reală. Ne-a privit pe rând, cu speranță. La urma urmelor, suntem cei mai buni dintre cei mai buni, nu-așa?

Înainte ca propriul lui ComQ să fi putut termina traducerea, Chén a sărit în picioare, a ridicat pumnul și a răcnit:

— Așa-i!

După aceea și-a dezgolit dinții și a urlat ceva ce a sunat ca „Șeng-li!”

ComQ-ul lui a tradus cuvântul în engleză sintetizată:

— Victorie!

Whoadie a zâmbit și a înălțat la rândul ei pumnul, după care a repetat după Chén, strigând aproape la fel de tare:

— Șeng-li!

— Da, la dracu’! a urlat Milo, ridicând două degete ca metaliștii. Șeng-li!

Debbie m-a privit, așteptând să vadă dacă mă voi alătura strigătului lor de luptă. În sinea mea, îi împărtășeam aprecierea pesimistă privind șansele noastre, totuși simularea optimismului părea că ar fi fost bună pentru moralul tuturor… inclusiv pentru al meu.

Am ridicat de aceea pumnul precum ceilalți și, cu tot entuziasmul pe care mi l-am putut impune, le-am repetat strigătul:

— Șeng-li!

Am înghiontit-o pe Debbie cu cotul și ea a oftat, resemnată.

— Șeng-li! a ridicat fără chef pumnul în aer. Pe ei!

Chén a zâmbit larg spre noi toți, s-a aplecat înainte și a întins brațul drept, cu palma în jos. Whoadie i-a surâs și și-a pus palma peste a lui; după aceea Milo, Debbie și cu mine am făcut la fel. Apoi, la unison am strigat toți:

— Șeng-li!

După o secundă, căpitanul Meadows ne-a anunțat prin intercom că ne apropiam de Baza Lunară Alfa. Asta a părut să ne readucă la normal și ne-am retras toți iute brațele.

Naveta a virat strâns și suprafața presărată cu cratere a Lunii a apărut în ferestrele de la tribord, după ce am intrat pe orbită. Pentru o clipă am întrezărit craterul de impact Tycho, când am fulgerat peste el, îndreptându-ne către fața opusă și umbrită a satelitului. Emisfera aceea a Lunii era întotdeauna nevăzută de pe Pământ, așa că avea să fie prima dată când o vedeam cu propriii noștri ochi. Era mânjită de câteva zone mici înnegrite, care aduceau cu niște arsuri, dar nu existau pete întunecate de dimensiunea unor oceane sau „mări” precum cele de pe

emisfera mai familiară a Lunii. Peisajul de aici, de pe fața nevăzută, era mult mai uniform în privința culorii și aspectului, dar asta nu-l făcea mai ospitalier.

Pe când goneam peste suprafața selenară stearpă și ciuruită de cratere, prin minte mi-a trecut fulgerător o imagine a Pământului după viitorul conflict apropiat. Bătălia avea să ne lase planeta devastată și moartă, la fel de lipsită de viață și culoare ca propriul ei satelit, cu oceanele evaporate și atmosfera destrămată, cu orașele transformate în cratere de impact și cu toată suprafața, cândva minunată, carbonizată de focurile războiului.

Am scuturat din cap și mi-am frecat ochii cu palmele, înainte de a privi din nou Luna.

Soarele se afla jos pe cer, astfel încât craterele mai mari proiectau umbre lungi, ce se întindeau aidoma unor degete negre și noduroase peste solul parcă ciupit de vărsat. Pe sub noi a trecut un crater enorm în formă de lighean și imaginea lui mi-a trimis un fior pe șira spinării. Am recunoscut locul. Mă uitam la complexul de cratere Daedalus, coordonatele secrete ale Bazei Lunare Alfa. Știusem că asta ne era destinația, dar tot nu mă putusem convinge că ea exista într-adevăr până când am văzut-o cu propriii ochi.

Lipit de craterul cel mare, Daedalus, exista un crater mai mic și mai abrupt, Daedalus B, alături de care se afla un al treilea, încă și mai mic, Daedalus C. Buzele celor trei cratere se atingeau, iar, văzut de sus, conturul complexului aducea cumva cu al unui ceasornic de buzunar – Daedalus B era rotița din partea lui superioară, iar Daedalus C inelul pentru lanț care-i era atașat. Cele trei cratere săreau imediat în ochi printre celelalte mii de pe suprafața lunară, deoarece, chiar și de la distanța asta, se vedeau dovezi evidente de construcții ale oamenilor.

Pereții craterului cel mai mare fuseseră netezițí și li se dăduse o formă concavă perfectă, pentru a crea antena circulară a unui radiotelescop enorm. Designul îi era similar cu cel a observatorului astronomic de la Arecibo, în munții din Puerto Rico, însă acesta era de câteva sute de ori mai mare. Ambele cratere mai mici aveau în interior o sferă blindată, care semăna cu o minge de golf așezată peste un pahar micuț. Erau construite din plăci de metal blindat, vopsite cenușiu pentru a se potrivi cu suprafața selenară.

— Baza Lunară Alfa! a strigat Chén când a zărit-o.

După aceea a început să vorbească ațâțat în chineză, indicând diverse detalii de pe suprafață. Toți ne-am lungit gâturile ca să ne uităm pe ferestrele cele mai apropiate și toți am icnit la prima vedere a destinației noastre.

— Este! a țopăit Whoadie în scaun. Este cu-adevărat! Este cu-adevărat adevărată!

Baza Lunară Alfa era o imagine familiară pentru toți, întrucât pilotaserăm de sute de ori Interceptoarele, ieșind și intrând în versiunea ei simulată când jucaserăm *Armada.* De altfel, naveta se apropia acum pe aceeași traiectorie, oferindu-mi o senzație bizară de déjà-vu.

Când am început să coborâm, domul din vârful sferei celei mai mici s-a despicat în segmente egale, ca o portocală, care s-au îndepărtat suficient pentru a ne permite să intrăm. Segmentele blindate s-au alăturat în urma noastră, etanșând din nou compartimentul hangarului, care funcționa în esență ca o gigantică ecluză pneumatică. Designul acesta îmi amintise mereu de compartimentul de andocare al fictivei Baze Clavius din *Odiseea spațială 2001.* Acum m-am trezit întrebându-mă dacă ADT împrumutase elemente din designul lui Stanley Kubrick. La urma urmelor, era evident că se întâmplaseră lucruri mult mai stranii... și că se întâmplau, de altfel, chiar și acum.

Naveta a atins podeaua hangarului și o tăcere adâncă s-a lăsat în cabină când motoarele s-au oprit. Toți erau lipiți de ferestre, însă eu nu mă puteam uita. Am rămas încremenit în scaunul meu, paralizat de valuri alternative de anticipare și spaimă.

DTIUB-ul lui Meadows a ieșit din cockpit și a folosit cleștele unui braț pentru a apăsa un buton mare și verde de pe perete. Barele de protecție din jurul scaunelor noastre s-au retras în plafon, iar trapele s-au deschis cu un șuierat.

— Lăsați-vă lucrurile și urmați-mă, ne-a anunțat Meadows prin difuzorul dronei.

După aceea DTIUB-ul s-a întors și a ieșit din navetă, făcându-ne semn.

Whoadie și-a înlăturat imediat harnașamentul și a sărit literalmente din scaun. Deja era în alergare, când tălpile i-au atins podeaua.

— Nu-mi vine să cred că suntem pe Lună! a rostit ea ca un copil uimit.

Și-a întins larg brațele și a sărit prin trapa deschisă a navetei. Am zărit-o sprintând și am observat că nu sălta la fiecare pas, ca astronauții din Apollo în filmele aselenizărilor, ceea ce însemna că gravitația fusese cumva modificată aici, ca să corespundă cu cea terestră.

Chén s-a străduit să se elibereze din propriul lui harnașament și a pornit după ea. Milo a avut nevoie de ceva mai mult timp să se desprindă, însă apoi a părăsit naveta, surâzând larg ca un copilaș în dimineața de Crăciun, lăsându-ne pe Debbie și pe mine în cabina pasagerilor. Ea și-a desfăcut centurile de siguranță și s-a întors către mine.

— Ești pregătit să ieși, Zack?

Am dat să încuviințez, dar am sfârșit clătinând din cap.

— Mi-am petrecut toată viața imaginându-mi momentul ăsta, i-am spus. Iar acum… cred că sunt prea îngrozit ca să ies de-aici.

— O să fie bine, a zis ea. Probabil că și el este la fel de tulburat de întâlnirea cu tine. Poate chiar mai mult.

DTIUB-ul lui Meadows și-a băgat capul în cabină, extinzându-și monitorul de teleprezență. Pilotul i-a surâs lui Debbie de pe ecran, după care a rotit capul dronei și mi s-a adresat:

— Generalul este chiar aici, în compartimentul hangarului, așteptând să vă cunoască, locotenente. S-a întors către Debbie. M-a rugat să-i însoțesc pe toți nou-veniții la Operațional, astfel ca el și locotenentul să poată beneficia de câteva minute de intimitate. Ni se vor alătura acolo în scurt timp.

— Bineînțeles, a spus Debbie și s-a sculat. Mi-a îndepărtat o șuviță de păr de pe frunte, apoi m-a strâns de umăr și mi-a zâmbit din nou. Ne vedem în câteva minute, da?

Am aprobat din cap.

— Mulțumesc, Debbie.

Mi-a mai surâs o dată, apoi a plecat cu DTIUB-ul lui Meadows.

Am rămas singur în cabină câteva secunde, adunându-mi curajul. Apoi am apăsat pe clapeta de eliberare a harnașamentului de siguranță, l-am îndepărtat de pe mine și m-am ridicat încet în picioare.

Când am ieșit în cele din urmă, el era acolo și mă aștepta.

15.

Se afla la numai câțiva metri de mine, în poziție perfectă de drepți, purtând o uniformă exact ca a mea. Tatăl meu, Xavier Ulysses Lightman. Viu și nevătămat.

Și zâmbitor.

Zâmbea la mine – cu propriul meu zâmbet, pe o versiune mai vârstnică a chipului meu. Bărbatul care stătea în fața mea putea să fi fost confundat cu mine însumi din viitor, revenit pentru a mă avertiza asupra destinului nostru împărtășit.

Cu coada ochiului am văzut DTIUB-ul lui Meadows escortând-o pe Debbie printr-o pereche de uși blindate în capătul opus al hangarului. Chén, Milo și Whoadie îi așteptau imediat dincolo de intrarea în tunel, alături de un ofițer ADT pe care nu l-am recunoscut și care avea un drapel japonez pe uniformă. Grupul se holba la noi prin ușile deschise ale ecluzei pneumatice, până când acestea s-au închis după o secundă cu un bufnet surd, care a reverberat prin hangarul vast.

Le-am conștientizat doar în mod vag plecarea, sau noile mele împrejurimi, întrucât toate simțurile îmi erau focalizate asupra tatii. Fantoma paternă a cărei absență îmi obsedase adolescența stătea acum înaintea mea, înviată ca prin minune. M-am pomenit fixând cu privirea o picătură de transpirație care i se formase pe tâmplă și care i s-a prelins pe obraz, de parcă detaliul acela ar fi dovedit că totul se întâmpla cu adevărat. M-a dus cu gândul la o scenă din *Total Recall* versiunea originală – alt film pe care-l știam pe dinafară, pentru că tata îl avusese cândva pe VHS.

M-am uitat îndelung la el și el s-a uitat îndelung la mine. Pe când absorbeam detaliile feței tatălui de mult pierdut, familiaritatea mea cu trăsăturile lui mi-a ușurat sarcina detectării temerii pe care se străduia s-o camufleze.

Părea mai vârstnic decât mă așteptasem… dar asta se datora probabil faptului că în toate fotografiile lui pe care le văzusem nu avusese mai mult de nouăsprezece ani. Cred că o parte din mine sperase în mod subconștient că atunci când îl voi vedea va părea că nu îmbătrânise deloc, fiindcă ADT-ul îl congelase în carbonită sau îl supusese la dilatarea temporală a vitezei luminii pentru a-l păstra tânăr în vederea apropiatului război. N-am

avut parte de norocul acela. Acum avea treizeci și șapte de ani, la fel ca mama – dar, spre deosebire de ea, părea cu un deceniu mai bătrân, nu mai tânăr decât vârsta reală. Deținea o condiție fizică excelentă, însă părul, cândva negru, era presărat de fire sure, iar ridurile erau proeminente în jurul ochilor, care aveau exact aceeași nuanță de albastru că ai mei. O oboseală părea să-i fi pătruns în toate trăsăturile și m-am întrebat dacă întrezăream imaginea chipului meu, dacă aș fi izbutit să trăiesc până la vârsta actuală a tatii.

Continuam să mă gândesc la asta când mi-am dat seama că el pornise deja spre mine, reducând distanța dintre noi, pentru ca apoi să mă cuprindă brusc în brațe.

Un zăgaz mi s-a rupt undeva în suflet și un torent de sentimente a irupt din mine. Mi-am lipit fața de pieptul lui și gestul a declanșat o amintire senzorială care hiberna de mult: tata ținându-mă exact așa, pe când eram doar un prunc. Poate că era chiar ultima mea amintire despre el înainte de a-mi dispărea pentru totdeauna din viață.

Nu, nu pentru totdeauna, mi-am spus, ci până în clipa asta.

— Mă bucur să te văd, Zack, a șoptit el cu un tremur ușor în voce. Și-mi pare rău... îmi pare tare rău c-a trebuit să vă părăsesc pe tine și pe mama ta. Nu mi-am închipuit niciodată că voi lipsi atât de mult.

Fiecare cuvânt pe care l-a rostit mi-a dilatat parcă inima, până am simțit că mi-ar putea exploda. Dintr-o singură răsuflare, tata spusese toate lucrurile pe care visasem să-l aud spunându-mi-le, pe vremea când încă-mi îngăduiam să visez că s-ar putea ca el să mai trăiască. Și am fost prea copleșit ca să răspund. O parte din mine continua să fie convinsă că toate astea formau un soi de vis îndoielnic și că, dacă spuneam sau făceam lucrul nepotrivit, aveam să mă trezesc imediat, în clipa cea mai nepotrivită.

Am încercat din nou să vorbesc, să-i spun că visasem toată viața la momentul ăsta, dar tot nu-mi puteam regăsi glasul. Tata a părut să considere tăcerea mea prelungită ca pe un semn rău. Mi-a dat drumul din brațe și s-a retras, după care a început să-mi studieze chipul, încercând să descifreze expresia probabil buimăcită pe care o vedea acolo.

— Am așteptat optsprezece ani ca să-ți spun toate astea, Zack, a vorbit el cu glas încet. Am repetat cuvintele astea de un

milion de ori în minte. Sper să le fi spus bine. Sper să nu fi stricat totul.

În mod absurd, mi-am dorit ca și mama să fie aici, pentru ca să mi-l poată prezenta pe străinul acesta care-mi purta chipul.

— N-ai…, am reușit să mormăi aproape neauzit.

Mi-am dres apoi glasul și am încercat din nou:

— N-ai stricat nimic, am rostit cu grijă. Și eu mă bucur să te văd.

Tata a expirat încetișor.

— Mă simt ușurat să aud asta. Nu eram sigur, a zis el și a zâmbit nervos. Ai tot dreptul să fii furios și știu că ești temperamental, așa că…

S-a oprit din vorbit când mi-a văzut zâmbetul dispărând. A făcut o grimasă și s-a încruntat – exact așa cum făceam eu de câte ori spuneam ceva și regretam instantaneu.

— Cum este posibil să știi că sunt „temperamental”? am întrebat și mânia mi-a urcat în glas ca mercurul.

Tata a râs involuntar de ironia răspunsului meu, dar eu n-am sesizat-o și reacția lui m-a făcut să mă simt și mai rănit și iritat. Cumva, incitarea și euforia pe care le simțisem la întâlnirea cu el pieriseră în câteva secunde.

— Ce te face să crezi că știi orice despre mine?

— Îmi pare rău, a zis, dar eu sunt noul tău comandant. Ți-am parcurs profilul de recrut ADT și conține toate datele consemnate în dosarul tău de la școală și de la poliție.

— Fac pariu că și toate rezultatele evaluărilor mele psihologice.

A aprobat din cap.

— ADT-ul află tot ce poate despre recruții potențiali.

— Și „profilul de recrut” menționează că problemele mele de gestionare a furiei pot fi asociate cu moartea tragică a tatălui meu în explozia unei uzine de căcați pe când aveam vârsta de zece luni?

Întrebarea aceea l-a rănit în mod evident, însă nu m-am putut abține să nu mai răsucesc puțin cuțitul.

— Cum crezi c-a fost pentru mine să cresc, știind că așa murise tatăl meu? am întrebat. Și ca toți cei din oraș să știe la fel? Ai încercat să-mi ruinezi viața? N-ai fi putut pretinde c-ai murit într-un accident rutier sau altceva de felul ăsta?

A deschis gura, apoi a închis-o de câteva ori, înainte de a putea articula vreun cuvânt.

— N-am avut de ales, fiule, a spus în cele din urmă. Trebuia să fie o explozie, pentru ca să nu pot fi identificat. Au îngropat în locul meu un necunoscut de la morgă. M-a privit în ochi: Iartă-mă. Pe atunci eram eu însumi doar un puști. N-am înțeles cu adevărat ce acceptam să fac… și ce acceptam să abandonez.

Am rămas locului, privindu-ne în ochi o clipă, după care ComQ-ul tatii a piuit. I-a privit display-ul, s-a încruntat și a revenit cu ochii la mine.

— Trebuie să mergem la Operațional, pentru informarea nou-veniților, a zis el. Vom putea însă discuta mai târziu în privat, da?

Am încuviințat în tăcere. Așteptasem atâta vreme… și ce opțiune aveam, de fapt?

Tata a scos din buzunar un obiect argintiu mic.

— Poftim, a zis el și mi l-a pus în palmă. Asta-i pentru tine.

Am privit obiectul. Era un stick USB, ștanțat cu emblema ADT.

— Ce conține? am întrebat.

— În principal, scrisori. Ți-am scris ție și mamei tale în fiecare zi cât am fost aici. Am observat că se foia de pe un picior pe celălalt în timp ce vorbea – alt tic nervos comun. Sper că ele te vor ajuta să înțelegi de ce am luat decizia pe care am luat-o și cât de greu mi-a fost să trăiesc de atunci cu ea. A înălțat din umeri, continuând să-mi evite ochii. Îmi pare rău că sunt atât de multe… probabil că nu vei avea timp să le citești pe toate.

Glasul i s-a poticnit și s-a întors pe jumătate, pentru a-și feri chipul de mine. M-am uitat la stick și l-am strâns protector în palmă, descurajat că un obiect așa mic putea conține asemenea lucruri neprețuite.

Tata și-a ridicat ComQ-ul și a apăsat o serie de pictograme de pe display. S-a auzit un zăngănit metalic și un șir de uși de compartimente de stocare din partea ventrală a fuzelajului navetei s-au deschis, dezvăluind containere de expediție cubice. Tata a murmurat o serie de comenzi în ComQ și o echipă de patru DTIUB-i s-a desprins dintr-un rack de încărcare din apropiere și a pornit spre navetă. Trei drone au început s-o descarce, iar a patra a suit în cabina pentru pasageri pentru a ne lua rucsacurile.

— Ești gata, locotenente? a întrebat tata, arătând din bărbie spre ieșire.

— Da, domnule general, am replicat și am strecurat stickul într-un buzunar de la piept al uniformei, astfel încât se afla exact în dreptul inimii.

După aceea am traversat laolaltă hangarul și câmpul vizual mi s-a deschis în sfârșit suficient pentru a observa detaliile suprareale ce mă înconjurau.

Hangarul Bazei Lunare Alfa îți tăia răsuflarea. Pereții curbi ai domului blindat din jurul nostru erau acoperiți practic cu sute de drone Interceptor strălucitoare, amplasate în rackuri de lansare alimentate de conveiere care aveau să le lanseze în spațiu ca pe niște gloanțe dintr-o mitralieră de mare putere. Mi-am dat seama că erau cele pentru pilotarea cărora fuseserăm aduși aici. Aveam să le folosim pentru a purta război cu inamicul când urma să sosească, după numai cinci ore și jumătate.

În clipa aceea m-am simțit ca Luke Skywalker privind un hangar plin cu A-, Y- și X-Wing Fightere înainte de Bătălia de la Yavin. Sau precum căpitanul Apollo, suind în cockpitul Viperului său pe puntea de decolare a *Galacticii.* Ender Wiggin sosind în Școala de Luptă. Sau Alex Rogan ținându-și strâns uniforma Ligii Stelare și privind cu ochi largi un hangar plin de Gunstars.

Însă aceasta nu era o fantezie. Eu nu eram Buck Rogers, Flash Gordon, Ender Wiggin sau altcineva. Aceasta era viață adevărată. Viața mea. Eu, Zackary Ulysses Lightman, un puști de optsprezece ani din Beaverton, Oregon, recent recrutat de Alianța Defensivă Terestră, tocmai mă reunisem cu tatăl meu de mult pierdut pe fața nevăzută a Lunii, iar acum, împreună, eram pe punctul de a purta o bătălie disperată ca să împiedicăm distrugerea Pământului și să salvăm rasa umană de la extincție.

Dacă acesta nu era decât un vis, nu eram sigur dacă aș fi dorit să se sfârșească.

Dar *avea* să se sfârșească, ba chiar în curând – fiindcă de încheietura mea era fixat un ditamai dispozitivul care număra cu precizie orele, minutele și secundele care mai rămăseseră până la trezirea mea brutală.

Tata a trecut prin ușile deschise ale ecluzei și a pătruns în tunelul de acces cilindric dinapoia lor, care – dacă locul acesta era pe atât de identic pe cât părea să fie cu omologul său virtual

din *Armada* – ducea pe sub solul lunar, până la craterul vecin Daedalus B, unde se afla restul bazei.

Eu însă m-am oprit în prag și m-am întors ca să mai privesc o dată miile de Interceptoare din peretele curb al domului din jurul meu și la fabricile automate de asamblare a dronelor din capătul său îndepărtat, ale căror compilatoare de materiale și nanoboți lucrau chiar acum pentru a construi și mai multe IDA-88 – pe care nu mai aveau probabil să le termine, dacă spusele lui Vance despre viteza extratereștrilor fuseseră adevărate. Am făcut o grimasă când alt val de rușine m-a străbătut la amintirea colosalei mele erori comise în Palatul de Cleștar și la hangarul plin de drone care fusese distrus atunci.

După aceea mi-am amintit însă una dintre imaginile finale din filmul de informare ADT: cea cu armada europană – un inel masiv și letal de nave de război care încercuia satelitul înghețat, toate îndreptate spre Pământ.

Dronele pe care le pierduserăm în Palatul de Cleștar n-ar fi avut nicio importanță. Același lucru se putea spune despre toate dronele de aici sau despre cele stocate pe Pământ.

Tata m-a văzut zăbovind în hangar și s-a întors să mă cheme.

— Ți s-a-ntâmplat ceva, Zack?

Am râs față de absurditatea întrebării sale.

— Dacă mi s-a-ntâmplat ceva? am repetat. Nu știu, stai să mă gândesc...

— Trebuie să mergem, locotenente, a rostit el. Nu avem mult timp.

Nu m-am clintit. Tata a așteptat.

M-am întors și i-am examinat fața, apoi l-am întrebat lucrul pe care trebuia să-l întreb:

— Cât de rău vom fi depășiți numeric? Vreau să spun... după ce va sosi întreaga armada.

— Atât de rău, încât nici măcar nu merită să ne gândim la asta, a replicat el imediat, fără să facă măcar o pauză pentru a se gândi la răspuns.

Iar lipsa de îngrijorare din tonul lui m-a iritat din nou teribil.

— Atunci de ce dracu' m-ai adus aici? am întrebat. Ca să putem avea o scurtă întâlnire tată-fiu înainte ca amândoi să murim în mod oribil? Am arătat cu degetul mare spre navetă. Dacă suntem sortiți pieirii, spune-mi-o direct, acum. Dacă așa va

fi, prefer să mă-ntorc cu chestia aia acasă și să mor alături de mama. Ea este complet singură acum, îți dai seama?

M-a privit de parcă tocmai îl înjunghiasem și am simțit un fior de regret… totuși combinat cu un sentiment pervers de satisfacție. Mă simțeam bine să-i rănesc sentimentele – era răsplata pentru felul cum opțiunile lui le afectaseră irevocabil pe ale mele.

Tata a avut nevoie de câteva clipe pentru a-mi răspunde. Când a făcut-o, tonul vocii i se înăsprise.

— Nu eu te-am „adus” aici, locotenente. Te-ai înrolat voluntar în Alianța Defensivă Terestră. Acum nu mai poți să fugi acasă doar pentru că te-ai speriat. Crede-mă!

— Nu m-am speriat, am mințit eu fără să clipesc.

— Dacă-i adevărat, atunci ești un idiot, a spus el sec. Știu însă că nu-i cazul. M-a privit drept în ochi. Zack, eu mi-am petrecut jumătate din viață luptând războiul ăsta și sunt îngrozit. Nu știi cât timp am trăit temându-mă de ziua asta, iar acum a sosit.

— Să știi că asta nu mă face deloc să mă simt mai bine.

— Știu, locotenente. Știu de asemenea cât de jalnice pot părea șansele noastre, ținând seama de ce ți s-a spus și de imaginile ce ți-au fost arătate. Crede-mă însă, fiule, există multe lucruri legate de situația noastră – și de inamicul nostru – pe care încă nu le cunoști.

A privit peste umăr, spre o videocameră de securitate montată deasupra ieșirii celei mai apropiate, care-și baleia lent obiectivul dintr-o parte în alta. După aceea a revenit către mine și cred că atunci am surprins pentru prima dată ceva cu adevărat neliniștitor în ochii lui. Un indiciu al nebuniei de care mă temusem mereu că aș fi putut-o moșteni de la el.

— Nu putem vorbi acum sau aici, a murmurat el, totuși lucrurile nu sunt chiar atât de disperate pe cât par. Ți-o promit. Mi-a oferit un zâmbet plin de speranță. De aceea sunt atât de recunoscător că te afli aici acum. Voi avea nevoie de ajutorul tău.

Fără să vreau, am mușcat momeala și am întrebat:

— Pentru ce?

— Pentru salvarea lumii, fiule, a spus tata. Crezi că ești pregătit pentru asta?

Mi-am îndreptat spatele și, pentru întâia oară, am observat că amândoi aveam aceeași înălțime.

— Da, domnule general, am răspuns. În mod clar!

Expresia de mândrie de pe chipul lui n-a putut fi camuflată.

Era molipsitoare.

— Speram că vei spune asta, a rostit el și m-a bătut pe spinare. Urmează-mă.

S-a întors și a pornit să alerge prin ieșirea din hangar.

Am mai privit o dată pe furiș în urmă, la navele de vânătoare strălucitoare din jurul meu. După aceea m-am răsucit și am pornit în fugă după tata… deși nu mi-era tocmai clar unde mă conducea.

•

Generalul Lightman m-a condus prin coridoarele mochetate și slab iluminate ale Bazei Lunare Alfa și mi-am mușcat interiorul obrazului la fiecare câteva minute, deoarece durerea care urma mușcăturii era dovada că eram perfect treaz și că totul se întâmpla în realitate.

Pe când parcurgeam o rută ocolită, coborând spre nivelul Operațional, m-am minunat cât de ciudat de familiar era totul din jur și cât de perfect corespundea realitatea cu versiunea simulată a bazei lunare din *Armada.*

Când i-am amintit tatii că unele elemente din designul exterior al bazei păreau „împrumutate” din fictiva Bază Clavius văzută în *Odiseea spațială 2001,* a fost încântat să-mi confirme că așa era.

— Echipa de ingineri care a proiectat și construit locul ăsta era foarte grăbită, așa că a împrumutat din multe designuri existente, a explicat el arătând coridoarele mochetate din jur. A furat multe idei de la Syd Mead și Ralph McQuarrie, ca toată lumea. Și de la alții, de asemenea. A surâs. Coridoarele de acces de jos, de la nivelul de întreținere, par ridicate direct din decorurile lui *Alien* –, așteaptă numai până le vei vedea!

După ce mi-a spus toate astea, am început brusc să văd dovezi de inspirații de design science-fiction oriunde m-aș fi uitat prin bază. Totul era elegant, ergonomie și vag retro-futurist, ceea ce părea în mod frecvent să favorizeze forma în detrimentul funcției.

De asemenea, peste tot erau lipite o mulțime de postere vintage cu formații rock și filme, totuși eram sigur că fuseseră adăugate de actualii locuitori ai bazei – la fel ca graffiti pictat cu spray roșu pe peretele unui coridor: THE CAKE IS A LIE.

Am trecut apoi pe lângă un coridor ai cărui pereți erau acoperiți cu zeci de fotografii înrămate de bărbați și femei în uniforme de piloți ADT, cu tunsori și coafuri provenite din minimum patru decenii diferite. Fiecare fotografie era însoțită de o plăcuță cu numele pilotului și două date care indicau „Durata serviciului în Alianța Defensivă Terestră”. Mai jos scria: „A făcut sacrificiul suprem pentru a ne apăra pe toți”.

— Toți oamenii ăștia au lucrat aici, pe Lună? l-am întrebat pe tata.

A încuviințat din cap.

— Și au murit tot aici. Ei sunt ofițerii care au căzut la datorie.

— Dar erau doar piloți de drone, nu? Cum au murit, atunci?

— În decursul atacurilor anterioare ale inamicului asupra bazei acesteia, a zis el, după care, înainte de a-l putea ruga să detalieze, a adăugat: O să explic în informare.

Când am ajuns în capătul coridorului, tata m-a dus la un turbo-lift care ne-a coborât în câteva secunde la nivelul Operațional, aflat la peste un kilometru și jumătate adâncime în subsolul lunar. După aceea am trecut printr-o succesiune de săli cavernoase săpate în roca-mamă selenară, care găzduiau generatoarele de fuziune la rece, sistemele de susținere biotică, compilatoarele de materii prime și enorma rețea de distorsionare gravitațională.

— Nu știu cum funcționează majoritatea chestiilor ăstora, a mărturisit tata, și nici măcar cum să le operez. Dar n-am fost nevoit s-o fac vreodată, pentru că toate sistemele bazei sunt complet automatizate. Iar întreținerea este realizată de drone operate de oameni adevărați de pe Pământ.

Când am trecut pe lângă compartimentul medical cu pereți din sticlă, am văzut că și acesta era deservit exclusiv de drone. Medicul bazei părea să fie un DTIUB special echipat cu o pereche de mâini umane articulate, care permiteau unui chirurg de pe Pământ să le opereze prin telecomandă.

— Un doctor din Londra, a zis tata, a folosit una dintre dronele astea medicale ca să-mi scoată apendicele acum câțiva ani. Operația s-a desfășurat perfect.

Camerele piloților se aflau la același nivel: cincizeci de dormitoare modulare, concepute pentru câte două persoane fiecare.

— Deoarece numai trei camere sunt ocupate în prezent, fiecare capătă propriul lui dormitor privat, a spus tata. A indicat o ușă etichetată A7. Aici vei sta tu. Ușa a fost deja codificată după datele tale biometrice și rucsacul te așteaptă înăuntru.

Am ridicat ComQ-ul și am privit afișajul numărătorii inverse.

— De ce vă mai sinchisiți să-mi repartizați o cameră? am întrebat. Avangarda sosește peste numai câteva ore și nu cred c-o să-ncerc să trag un pui de somn până atunci.

— Nu, a zâmbit el, dar este posibil să-ți dorești ceva intimitate ulterior, după ce-i vei putea telefona mamei.

Am rămas privindu-l, până s-a uitat la mine.

— Vrei s-o suni?

A clătinat din cap.

— Mă-ndoiesc c-ar fi o idee bună. De ce ar fi interesată să vorbească cu mine, după ce va afla că sunt în viață și că… v-am abandonat pe amândoi?

— Eu sunt sigur că va dori să vorbească! Va fi extrem de încântată să afle că ești viu. După care, fără să gândesc, am adăugat: La fel ca mine.

Tata mi-a cercetat cu atenție fața.

— Chiar crezi asta?

— O *știu,* am replicat, deși încercam să mă conving pe mine în aceeași măsură în care voiam să-l conving pe el. Ea nu s-a resemnat niciodată cu pierderea ta. Nu s-a mai îndrăgostit de altcineva. Așa mi-a spus.

Tata s-a întors brusc și am auzit dinspre el un sunet slab – precum cel scos de un animal rănit, prins într-o capcană. Când n-a făcut nicio încercare de a răspunde, am arătat celelalte uși de pe coridor.

— Care-i a ta? am întrebat.

A arătat-o pe prima de pe coridor, etichetată A1.

— Dar ea nu face parte din turul de prezentare, a zis și a încercat să mă împingă în direcția opusă.

— Lasă-mă să privesc înăuntru doar o secundă, am rostit. Te rog? Domnule general?

— Realmente nu-i mare lucru de văzut, a zis și s-a interpus între mine și ușă.

Judecând totuși după reacția lui, existau în mod clar multe de văzut… și eram hotărât să le văd. Nu m-am mișcat din loc. Înfruntarea noastră a mai durat vreo zece secunde, până ce tata

a cedat finalmente, s-a tras într-o parte și a pus palma în dreptul ușii, deschizând-o, cu chipul deja roșu de stingherealǎ când m-am strecurat pe lângǎ el ca sǎ privesc în odǎița modularǎ.

Un perete al camerei era acoperit cu fotografii ale mele și ale mamei, printre care toate pozele din anuarele școlare, începând de la clasa întâi. Deasupra patului atârna o fotografie a mamei în uniforma de asistentǎ medicalǎ, pe care trebuie s-o fi gǎsit pe site-ul spitalului ei. Ceilalți pereți erau complet goi.

Înainte de a-i putea examina mai mult încǎperea, el m-a împins afarǎ pe coridor și a încuiat ușa.

— Sǎ ne grǎbim, a rostit strǎduindu-se sǎ-și ascundǎ tulburarea din glas. De acum fiecare secundǎ conteazǎ.

16.

Alt turbo-lift ne-a propulsat în jos cu o vitezǎ neliniștitoare, pentru ca sǎ încetineascǎ și sǎ se opreascǎ dupǎ numai câteva secunde. Un ecran înglobat în perete afișa o hartǎ tridimensionalǎ a bazei pe care se vedea cǎ tocmai ajunseserǎm la nivelul cel mai de jos, la baza structurii ovoidale cuibǎritǎ în craterul Daedalus. Dupǎ ce ușile s-au deschis șuierând, am ieșit pe un coridor scurt cu mochetǎ albastrǎ, care se termina în fața unor uși blindate glisante pe care scria CENTRUL OPERAȚIONAL. Deasupra lor, un graffiti stilizat vopsit cu spray-ul anunța CUPOLA TUNETULUI.

Ușile s-au deschis la apropierea noastrǎ și mi-am urmat tatǎl într-o salǎ mare, circularǎ, cu plafon din beton în formǎ de cupolǎ, care fusese vopsit în albastru strǎlucitor iridescent, precum cel utilizat în filme ca fundal pentru efectele digitale care aveau sǎ fie adǎugate ulterior.

— Bun venit în Centrul Operațional al Dronelor din Baza Lunarǎ Alfa! a zis tata și a desfǎcut brațele. Noi îi spunem „Cupola Tunetului”.

— De ce?

— Pentru cǎ are o cupolǎ, a rǎspuns el arǎtând în sus. Și pentru cǎ noi luptǎm în interiorul ei, la fel ca Mad Max. A ridicat din umeri. Și pentru cǎ sunǎ mai cool decât „Centrul Operațional al Dronelor”.

În centrul sălii, pe o platformă puțin ridicată se afla un scaun de comandă rotativ, cu ecrane tactile ergonomice curbe, încorporate în brațe. Era înconjurat de zece adâncituri ovale în pardoseala din piatră, fiecare conținând o stație de comandă de drone. Spre deosebire de stațiile multifuncționale din Palatul de Cleștar, acestea păreau să fi fost proiectate pentru a comanda exclusiv Interceptoare. Fiecare adâncitură conținea simularea unui cockpit de Interceptor IDA-88 – scaunul de pilot, manșa de zbor și toate consolele de comandă și indicatoarele de sisteme familiare dispuse sub o cupolă cu display emisferic, care cobora peste tine după ce te așezai pe scaun.

Tata a atins un buton de pe ComQ-ul lui și cupola albastru-strălucitor de deasupra noastră s-a activat ca ecranul unui televizor de înaltă definiție, oferind o panoramă de 360 de grade a peisajului cu cratere din jurul bazei lunare, astfel încât părea că stăteam pe puntea de observație de la nivelul cel mai de sus al bazei, nu într-un buncăr ranforsat, aflat mult dedesubtul suprafeței selenare.

Când m-a condus prin buncărul enorm, am privit în toate stațiile de comandă de drone. Puteam vedea prin carlingile lor semitransparente, iar patru stații erau deja ocupate: Debbie, Milo, Whoadie și Chén se aflau înăuntru și-și testau noile echipamente într-un soi de simulare.

Ofițerul ADT japonez pe care-l observasem mai devreme stătea la consola de comandă alături de alt ofițer ADT – un bărbat înalt, cu pielea de culoare închisă, pe care nu-l mai văzusem niciodată. Ambii păreau de aceeași vârstă cu tata și ambii aveau același aspect obosit și călit în lupte ca al lui. Când s-au apropiat ca să ne salute, le-am privit însemnele de pe revere și am văzut că amândoi aveau gradul de maior.

— Zack, a spus tata, vreau să-ți fac cunoștință cu doi dintre prietenii mei cei mai vechi: maiorul Shin Hashimoto și maiorul Graham Fogg.

— *Konichiwa,* Lightman-san! a spus maiorul Shin. L-am salutat militărește, dar el m-a surprins printr-o plecăciune adâncă. Mă bucur să te cunosc în cele din urmă. De-a lungul anilor, tatăl tău mi-a povestit multe despre tine. A zâmbit larg. Să fiu sincer, a ajuns să mă plictisească cu subiectul ăsta.

— Îmi pare rău, am murmurat, negăsind nimic mai inspirat să spun.

Shin mi-a studiat chipul până am început să mă simt inconfortabil; după aceea s-a uitat la tata, și iar la mine, comparându-ne fețele.

— Sfinte Sisoe! a fluierat el. Dar chiar că semeni leit cu taică-tău. Mi-a tras un cot în coaste și a rânjit larg: Vai de capul tău, puștiule!

A râs încântat de propria lui glumă, iar tata m-a privit cu o expresie de scuze – aceeași pe care obișnuiam s-o arunc mamei, când vreunul dintre prietenii mei aflați în vizită spărgea ceva. Am râs totuși politicos, după care m-am întors să-i strâng mâna maiorului Fogg, care părea persoana cea mai înaltă de pe Lună.

— Îmi face deosebită plăcere să te cunosc, locotenent Lightman, a rostit el energic, surprinzându-mă cu accentul evident britanic. Bun-sosit în Baza Lunară Alfa!

I-am privit umărul jachetei și am văzut acolo steagul britanic în locul celui american.

— Doar voi trei sunteți aici? am întrebat. Nimeni altcineva?

— Doar noi, a răspuns Shin. O navetă de aprovizionare vine de două ori pe lună, dar în restul timpului suntem singuri. Bineînțeles, nepunând dronele la socoteală.

Graham a încuviințat din cap.

— Alianța avea aici zeci de oameni care să ajute la funcționarea perfectă a tuturor sistemelor, a zis el, însă, după punerea în funcțiune a rețelei ComQ, aproape totul poate fi făcut de la distanță prin intermediul dronelor, așa că echipa a fost redusă la strictul necesar, format din personal militar esențial.

— Cândva aici erau și alți piloți, a adăugat tata, printre care amiralul Vance, însă acum suntem doar noi.

— Cei Trei Mușchetari, a zâmbit Graham. Ce norocoși suntem!

Lângă peretele opus se afla o masă lungă din lemn și trei scaune pliante. Tăblia mesei era acoperită cu o sumedenie de manuale de reguli pentru *Dungeons & Dragons,* capturi de ecran imprimate și zeci de zaruri cu forme ciudate.

— Jucăm *D & D* cam de patru-cinci ori pe săptămână, a explicat Graham când m-a văzut privindu-le. Ne trecem timpul. De obicei Shin este „stăpânul jocului”. Mi-a zâmbit. Personajul meu este arcașul elf de nivelul douăzeci și șapte.

— De ce nu-i arăți fișa personajului? l-a întrebat Shin. Atunci o să-l impresionezi realmente pe puști.

Graham l-a ignorat și a continuat să mă urmeze cu un zâmbet entuziast pe chip, în timp ce am rătăcit prin centrul de comandă, ca un puști care-i arată camera sa unui prieten. Nu departe am văzut un set mare de tobe, două chitare electrice și trei microfoane cu stativ, flancate de două stive de amplificatoare. M-am apropiat să le examinez.

— Ați făcut o trupă de muzică? am întrebat.

— Da, a răspuns mândru Graham. Ne-am intitulat „The Bishop of Battle”. Este numele…

— Filmul cel scurt cu Emilio Estevez în rolul principal? i-am terminat cuvintele. Din antologia horror *Nightmares*?

Tata și ambii lui prieteni au clipit surprinși spre mine, după care surâsuri largi s-au lățit pe fețele lor.

Am surâs și eu, apoi am încuviințat din cap spre tata.

— L-am găsit când am răscolit prin videocasetele tale VHS vechi. Era…

M-am oprit când mi-am dat seama cât de revelatorii fuseseră ultimele mele cuvinte. Însă niciunul dintre ei n-a remarcat nimic. Continuau să radieze de încântare fiindcă știam ce însemna numele formației lor.

— Îmi place puștiul ăsta, Xavier, a spus Shin.

Tata a aprobat.

— Și mie.

— Putem cânta niște coveruri destul de decente după Van Halen, a continuat Graham. Poate că vă dăm un recital mai târziu?

— Sigur că da, am încuviințat nesigur. Ar fi cool.

Am întors ochii spre tata, dar își privea preocupat vârfurile pantofilor și clătina stânjenit din cap.

— Graham, a mormăit el, ți-am spus că n-o să cântăm pentru ei. Extratereștrii ne vor invada în câteva ore, ai uitat?

— Ce motiv mai bun pentru un ultim rock? a replicat Graham și a ridicat degetele arătătoare și degetele mici de la ambele mâini.

M-am dus până la marginea celei mai apropiate stații de comandă pentru drone și am privit în ea. Pe display-ul tactic era lipită cu bandă adezivă o hârtie pe care scria DEFECT.

— Ce-a pățit? am întrebat.

— Graham a vărsat Coke Zero peste el, aia a pățit, a spus Shin. Milioane de dolari irosiți din efortul de război.

— Nu mai arunca vina pe mine, s-a încruntat Graham. Ți-ai lăsat sandalele aruncate alandala și m-am împiedicat de ele. Milioanele alea sunt irosite din cauza ta, Șină-de-tren!

Graham a râs, însă când am râs și eu s-a încruntat la mine.

— Ce-i așa amuzant, puștiule? a zis el. Am prăjit o stație de drone, dar asta nu-nseamnă nimic față de dronele de miliarde de dolari pe care le-am pierdut azi-dimineață, mulțumită cascadoriei tale!

Shin a aprobat din cap și ambii au continuat să se încrunte la mine alte câteva secunde, după care au izbucnit în râs.

— Am glumit, puștiule, a chicotit Graham. Până acum cred că am vizionat de vreo cincizeci de ori goana ta după Glaive până în bază! Nu pot spune decât un cuvânt: Superb!

— Cum de l-ai oprit pe Viper să nu te omoare pentru asta? a întrebat Shin.

— Poate că și-a dat seama că sunt deja un om mort și că n-ar mai fi avut niciun sens?

Tata s-a încruntat la mine și a părut gata să rostească ceva, însă Shin a schimbat brusc subiectul.

— Vrei să ciugulești ceva, locotenente? a întrebat el. Snackurile voastre favorite au fost enumerate în profilurile voastre ADT, așa că avem provizii din toate. Ție-ți plac Lucky Charms, nu-i așa? Simple, fără lapte? Am primit deja câteva zeci de cutii pentru tine, vezi?

A arătat una dintre stațiile neocupate din partea îndepărtată a sălii, unde șase lăzi cu cerealele mele favorite pentru micul dejun erau stivuite precum lăzi de muniție. În jurul stațiilor celorlalți recruți erau deja împrăștiate pe podea snackuri și băuturi. La stația lui Milo se vedeau nacho cu brânză Combo și Slim Jim, alături de un morman de Diet Mountain Dew. Pungi de cheddar cu *jalapeño* Cheetos și un șir de sticle de doi litri Hawaiian Punch fuseseră pregătite pentru Whoadie, pungile cu Skittles multicolore erau ale lui Debbie, iar lângă stația lui Chén erau zeci de cutii argintii de băuturi energizante care afișau literele QI LI, înconjurate de scriere chinezească.

— Cum au ajuns snackurile noastre favorite în profilurile ADT? l-am întrebat pe Shin.

Cel care mi-a răspuns a fost însă Graham.

— ADT știe totul despre toți, puștiule. Crede-mă, preferințele voastre în materie de mâncăruri și băuturi n-au fost singurele

înregistrate în timp ce ați jucat *Terra Firma* și *Armada.* Rata pulsului, tensiunea sanguină, conținutul transpirației – CIA și NSA par joacă de copii pe lângă ADT.

— Grozav! am zis. Statul ne-a spionat pe toți, toată viața, dar cel puțin ne alegem cu snackurile favorite. Bonificație!

Spre surprinderea mea, tata a zâmbit larg înaintea remarcii. În aceeași clipă, ceilalți nou-sosiți au ieșit din stațiile lor și el s-a dus să-i salute. Chén a luat poziție de drepți, când l-a văzut și toți s-au grăbit să-i urmeze exemplul.

— Pe loc repaus, a spus tata. Bun sosit în Baza Lunară Alfa! Sunt generalul Xavier Lightman, noul vostru comandant. Îmi cer scuze că v-am lăsat să așteptați.

Le-a scanat fețele, așteptându-se la un răspuns, însă toți noii mei prieteni păreau prea impresionați ca să vorbească. Tata s-a oprit în fața lui Milo, care rânjea cu gura până la urechi, de parcă ar fi întâlnit una dintre vedetele sale favorite de film, dând aparent uitării disprețul lui anterior.

— Ești Milo Dobson, nu-i așa? Mai bine știut drept Kushmaster5000?

Milo a încuviințat imperceptibil, prins în convulsiile unui anevrism de fan gamer.

— Este o onoare să te cunosc în persoană, locotenent Dobson, a continuat tata. S-a întors după aceea către ceilalți. Este o onoare să vă cunosc pe toți: Whoadie, CrazyJi, AtomicMom. Le-a strâns mâna pe rând, după care a încuviințat din cap spre mine. Și, desigur, IronBeagle. Sunteți cinci dintre cei mai talentați piloți pe care i-am văzut vreodată în acțiune. Suntem privilegiați să vă avem aici.

Ceilalți au surâs și fețele li s-au îmbujorat de mândrie… și poate că și eu m-am îmbujorat puțin.

— Mulțumesc, domnule! a spus Chén, repetând cu grijă traducerea ComQ-ului său.

— Da, mulțumim, domnule general! a rostit Milo, care-și revenise finalmente din paralizie. Vreau să zic, să-mi bag picioarele – ăsta-i ditamai complimentul venit chiar din partea lui RedJive! Ești cel mai tare dintre cei mai tari dintre cei mai tari, domnule! Ți-am studiat mișcările mulți ani – toți am făcut-o.

Tata a părut realmente stânjenit de laude.

— Îmi acordați prea mult credit, a zis el după care și-a arătat cei doi camarazi. Shin și Graham au fost implicați de asemenea

în antrenarea voastră pe simulatoare. Sunt sigur că le veți recunoaște indicativele de apel. Shin este MaxJenius, iar Graham…

— Indicativul meu este Withnailed, a continuat Graham. Deși ei doi îl folosesc rareori.

— Noi preferăm să-i zicem „Zoi”, a precizat Shin. Este prescurtarea de la „englezoi”. El urăște numele ăsta.

— Este perfect adevărat, a încuviințat Graham.

Toți am zâmbit recunoscând indicativele familiare. MaxJenius și Withnailed figurau de asemenea permanent între primii cinci piloți. După un an de la lansarea jocului, ei alternaseră întruna între locurile doi și trei, imediat după RedJive.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, generale Lightman, a zis Debbie, dar când ni se va spune de ce ne-a trimis ADT aici? I-a privit pe Shin și Graham. De ce n-am putut rămâne pe Pământ, alături de ceilalți recruți?

Tata le-a surâs cunoscător celor doi prieteni ai săi, apoi a dat din cap spre Debbie.

— Tocmai mă pregăteam să vă informez pe toți în privința aceasta, a spus el.

Graham a zâmbit și a indicat un rând de scaune joase, capitonate în piele, dinapoia noastră.

— Ar fi bine să stați jos când veți auzi ce urmează, a zis și s-a așezat el însuși.

Milo și Debbie i s-au alăturat, însă Chén, Whoadie și cu mine am rămas în picioare.

Tata a fluturat din mână spre ecranul care acoperea plafonul boltit și imaginea proiectată pe el s-a schimbat. Nu mai vedeam transmisia video în direct a peisajului lunar din exteriorul bazei, ci o reprezentare tridimensională animată a sistemului solar, cu Pământul rotindu-se în prim-plan și Luna orbitându-l leneș, ambele înconjurate de cercuri concentrice care indicau orbitele celorlalte planete. Tata a făcut alt gest spre ecran și animația s-a accelerat, astfel încât planetele goneau în jurul soarelui ca niște automobile de curse aflate pe benzi separate.

— Informarea pentru înrolare, a rostit generalul, nu v-a spus că aceasta nu-i prima dată când europanii au trimis nave să atace Pământul. În ultimele patru decenii, ei au făcut-o exact de treizeci și șapte de ori.

Pe ecranul concav, mecanismul celest al sistemului solar a continuat să se rotească până când orbita Pământului și a lui Jupiter s-au aliniat, aducând cele două planete la proximitatea anuală cea mai favorabilă. Apoi, când orbita Europei, satelitul lui Jupiter, a ajuns la distanță minimă față de Pământ, animația a încremenit.

— La fiecare 398,9 zile, are loc evenimentul cosmic numit „opoziția lui Jupiter”, a explicat generalul, când soarele și Jupiter se află de o parte și de alta a Pământului și Europa este cel mai aproape de noi. Încă de la primul nostru contact cu ei, europanii au folosit proximitatea aceea pentru a trimite un detașament mic de nave spre Pământ, pentru activități de recunoaștere, testare a liniilor noastre defensive și răpire de specimene umane vii pentru studiere.

A atins display-ul ComQ-ului său și pe ecran a apărut o imagine a Bazei Lunare Alfa văzută de sus, cuibărită în craterul Daedalus.

— După ce europanii au început să trimită misiunile acelea spre Pământ, ADT-ul a decis să construiască o bază defensivă secretă aici, pe fața nevăzută a Lunii. Inițial urma să funcționeze ca avanpost de supraveghere pe rază lungă și comunicații, dar tacticile inamicului s-au schimbat când ea a devenit operațională, în septembrie 1988, și a căpătat personal permanent. La următoarea opoziție a lui Jupiter, europanii nu și-au mai trimis detașamentul de nave-cercetaș direct spre Pământ, ci au venit aici, la Baza Lunară Alfa… pe care au atacat-o.

Pe ecranul-cupolă au început să fie proiectate imagini video ce prezentau o formațiune mare de Glaive Fightere care cobora din întunericul înstelat al cerului selenar către micuța bază lunară din crater, iar Interceptoare au început să fie lansate din hangarul bazei și să se ridice, pornind o bătălie cosmică.

— Am izbutit să-i respingem, a urmat generalul, însă cu mari dificultăți. Repararea avariilor suferite a durat aproape un an. Iar la următoarea opoziție a lui Jupiter, europanii au atacat din nou, de data aceea cu o forță mai mare, pe potriva defensivelor sporite ale Bazei Lunare Alfa. Odată în plus, abia am reușit să le facem față.

— Același lucru s-a întâmplat în anul următor, a intervenit Graham. Și în anul de după acela.

— În fiecare an, a zis Shin, ei au trimis mai multe drone să atace baza. Și în fiecare an noi am extins defensiva de aici, anticipându-le atacul următor.

Tata a încuviințat din cap.

— Escaladarea aceasta a continuat mai bine de un deceniu, până anul trecut, când europanii au venit cu o armă nouă – pe care ați cunoscut-o toți în decursul antrenamentelor din *Armada.* Perturbatorul.

Un geamăt colectiv s-a ridicat dinspre noii recruți. Pe interiorul cupolei a apărut un grup de nave inamice care cobora spre Baza Lunară Alfa în formație perfectă, creând o imagine care pentru o clipă a semănat cu o captură de ecran a jocului *Space Invaders.*

Alături de ea a apărut desenul simplist al unui dodecaedru și am simțit cum mi se zbârlesc firișoarele de păr de pe ceafă.

— Perturbatorul pare să funcționeze prin cuplarea la un corp cosmic mare, de felul unei planete sau al unui satelit planetar. Pe ecran, o animație a arătat un dodecaedru cromat și rotitor care ateriza pe Pământ și apoi lansa o rază roșie de energie spre centrul planetei. După aceea, dispozitivul exploatează câmpul magnetic al planetei, utilizându-l pentru a genera un câmp sferic care perturbă toate comunicațiile cuantice din interiorul său.

— Toate dronele ADT au unități de rezervă de control prin radio, a adăugat Shin, dar din păcate Perturbatorul interferează și cu comunicațiile normale prin radio, așa că acestea sunt inutile.

Pe ecran, Perturbatorul verde-smarald a început să genereze o sferă transparentă de energie roșie care a învăluit tot Pământul, cauzând prăbușirea dronelor ADT din cer. Însă Luna se afla în afara razei Perturbatorului, la fel ca baza defensivă secretă ADT de pe fața ei nevăzută.

— Efectul de perturbare cuantică funcționează doar atunci când capetele transmițător și receptor ale unei linii de comunicații sunt conținute *ambele* în câmpul său sferic, a zis generalul. Dacă fie drona, fie operatorul ei se află în exteriorul câmpului perturbator, legătura cuantică nu este deloc afectată și rămâne intactă. Dacă inamicul izbutește să-și conecteze Perturbatorul la Pământ, atunci doar personalul ADT de pe Lună – adică noi – va mai putea controla dronele pe care le-am stocat pe Pământ și invers.

Tata a comutat imaginea animației la imaginile video ale vânătorilor inamici și a dezvăluit un dodecaedru mare, de culoarea onixului: o nestemată neagră și multifațetată care se rotea în mijlocul lor. Culoarea obiectului pulsa rapid, de la negru ca tăciunele, la roșu de lavă topită, în lungul liniilor sale de asamblare iluminate.

— Imediat înainte să atace baza aceasta în timpul ultimei opoziții, europanii au activat Perturbatorul, cuplându-l la câmpul magnetic al Lunii, care este slab comparativ cu al Pământului.

În timp ce vorbea, dodecaedrul pulsatoriu a lansat o rază roșie de energie spre centrul Lunii. Aceasta a generat un câmp sferic de energie în jurul său, al cărui diametru a crescut rapid până a acoperit complet Baza Lunară Alfa, alături de regiuni întinse din suprafața selenară, despre care știam din informare că formau un pattern identic cu al câmpului magnetic lunar.

— Când a fost activat, Perturbatorul ne-a stopat capacitatea de a mai comanda drone din interiorul acestei baze, a explicat tata, însă piloții de drone ADT de pe Pământ n-au fost afectați, întrucât se găseau în exteriorul câmpului perturbator.

Shin a proiectat pe ecran altă animație, ce prezenta Pământul și satelitul său, a cărui față nevăzută era acoperită de câmpul transparent al Perturbatorului, care era enorm, totuși nu îndeajuns de mare pentru a acoperi simultan Luna și Pământul.

— Dronele inamicului, a spus tata, au continuat să funcționeze din același motiv. Operatorii lor se găseau pe Europa, la sute de mii de kilometri în exteriorul câmpului perturbator.

Shin a încuviințat din cap și a zis:

— Baza asta are un intranet de rezervă prin linii fizice, așa că am putut s-o apărăm, utilizând tunurile de la suprafață și drone comandate prin cablu, care erau toate hardcablate și astfel neafectate de Perturbator.

Imaginile video de pe ecran arătau tunuri-santinele din exteriorul bazei trăgând în Glaive Fightere și Viverne inamice, care atacau întruna, lansând o cascadă de raze laser și salve de plasmă asupra liniilor ei defensive. Pe suprafață, câteva zeci de DTIUB-uri și Warmech-uri ancorate continuau de asemenea să apere baza, derulând în urma lor cablurile din fibră optică, ce le limitau drastic mobilitatea, eficiența și raza de acțiune.

— ADT-ul a trimis de pe Pământ câteva escadrile de Interceptoare de susținere, a explicat Shin, cu ajutorul cărora am reușit până la urmă să distrugem Perturbatorul. Însă baza a fost grav avariată și abia am supraviețuit atacului.

— Perturbatorul real este la fel de greu de distrus precum cel din joc? a întrebat Chén prin intermediul ComQ-ului său.

Shin, Graham și tata au încuviințat la unison.

— Atunci voi cum ați reușit s-o faceți? am întrebat eu.

Shin și Graham au rânjit, de parcă abia așteptaseră întrebarea asta.

— „E nevoie de doi ca să meargă bine ceva”, a recitat Shin zâmbind enigmatic.

Graham a aprobat și a continuat:

— „E nevoie de doi ca să dispară din fața ta”.

Păreau gata să continue cu recitarea versurilor lui Rob Base și DJ E-Z Rock, însă tata a clătinat imperceptibil din cap și amândoi au amuțit, așteptându-l pe el să continue.

— Unii cred c-am avut noroc, a zis tata uitându-se la Shin, eu însă cred că europanii ne-au permis să-l distrugem.

— De ce ar fi făcut asta? a întrebat Debbie.

— Întrebarea este bună, a spus tata. Vizionați imaginile și trageți singuri concluzia.

Și-a atins din nou ComQ-ul și alt videoclip granulat a început să ruleze pe ecran.

— Imaginile următoare au fost înregistrate de o videocameră de supraveghere de la suprafața Bazei Lunare Alfa, a zis Shin, la aproximativ douăzeci și trei de minute după începerea atacului europanilor. Toate comunicațiile cuantice și radio erau deja afectate de Perturbator, iar la momentul respectiv fusese distrusă majoritatea bazei și aproape toate liniile defensive de la suprafață.

Pe ecran, ruinele fumegânde ale bazei lunare erau vizibile pe fundal; pe exteriorul ei emisferic roiau drone extraterestre ce se deplasau rapid pe învelișul metalic, pe care-l sfredeleau cu lasere. În prim-plan, imediat dincolo de buza craterului Daedalus, se afla uriașul Perturbator dodecaedric, care se rotea rapid imediat deasupra suprafeței selenare, în timp ce-și expedia raza pulsatorie roșie de cuplare în adâncul nucleului magnetic al satelitului Pământului. Pe cerul de catifea neagră de

deasupra, sute de Interceptoare atacau scutul Perturbatorului, trăgând asupra lui dintr-o mulțime de unghiuri diferite.

— Așa cum vă amintiți din antrenamente, a zis Shin, Perturbatorul are o singură slăbiciune. Un baraj continuu de raze laser și salve de plasmă îi va descărca scuturile protectoare, însă nucleul lui energetic este atât de mare, încât se reîncarcă mai rapid decât orice dronă inamică. Scuturile lui cad pentru numai vreo trei secunde, după care revin la putere deplină.

— Iar trei secunde nu-i suficient pentru a fi distrus, a spus Milo. Cel puțin în joc. De aceea nimeni n-a nimicit vreodată un Perturbator. Nici chiar Circul Zburător.

— Uitați-vă acum! ne-a atras atenția Shin asupra ecranului. Acum apare el, salvatorul!

Pe ecran a apărut un mec ADT care supersărea pe suprafața Lunii, repezindu-se netemător către coloana de lumină roșie orbitoare creată de raza de cuplare transparentă a Perturbatorului.

— Bătrânul Viper Vance! Graham a clătinat din cap admirativ. Priviți-l în acțiune!

— Amiralul Vance comandă mecul ăla? a întrebat Whoadie.

— Da, a încuviințat tata, însă pe atunci era doar general. El comanda Baza Lunară Alfa. Eu l-am înlocuit când a fost promovat amiral – parțial pentru actul de bravură pe care-l urmăriți acum.

— Deși Viper făcea nebunii de-astea tot timpul, a adăugat Shin. Nu știa pur și simplu ce-nseamnă frica.

— Sunt sigur că și acum este la fel, a rostit tata încetișor cu ochii la ecran.

Am continuat să privim imaginile lipsite de sonor ale șarjei generalului Vance spre Perturbator, întrebându-ne ce se va întâmpla când va ajunge acolo.

— Cum controlează mecul, dacă Perturbatorul operează? m-am întrebat cu glas tare, continuând să studiez atent videoclipul. Se mișcă prea rapid ca să aibă un cablu de comandă, nu?

— Așa-i, a aprobat tata. Dronele comandate prin cablu au fost mereu prea lente și prea vulnerabile ca să fie pe placul lui Vance. A ridicat un braț spre ecran. El pilotează din interiorul mecanoidului, care are înglobat un cockpit în trunchi, imediat

deasupra nucleului energetic, pe care Viper îl va seta la suprasarcină... cam... acum!

Pe ecran, mecul lui Vance s-a apropiat la o lungime de braț de raza de cuplare, după care a căzut brusc, moale și inert pe sol ca o gigantică păpușă de cârpe, ridicând un nor de praf.

— Și-a setat mecul pentru autodistrugere *din interiorul lui*? a exclamat Milo, nevenindu-i să creadă. Avea tendințe suicidale sau ce?

Shin și Graham au clătinat din capete, după care Shin a arătat spre tata.

— Eu obișnuiam să cred că atât el, cât și generalul Lightman aici de față aveau într-adevăr astfel de tendințe.

Am indicat ecranul.

— Dar nu va avea timp să se ejecteze.

Tata a încuviințat.

— Sistemul de lansare al capsulei de salvare a lui Vance a fost avariat în timpul șarjei, așa că acum este prins acolo ca în capcană lângă propria lui bombă cu ceas.

Începusem deja să număr cele șapte secunde necesare pentru încheierea secvenței de supraîncărcare a nucleului energetic, dar abia ajunsesem la cinci când alți doi mecanoizi au apărut în goană din partea de jos a cadrului video. Raze laser și de plasmă au căzut peste ei dinspre bătăliile aeriene care continuau în cerul negru de deasupra bazei lunare care ardea, pe jumătate distrusă. Apoi am auzit un rock clasic urlând din comunicatorul lui Vance – un cântec din playlistul *Raid the Arcade* al tatii: „Black Betty” de Ram Jam.

— Asta-i una dintre poreclele noastre acum pentru Perturbatoare, a rostit Shin arătând dodecaedrul negru și rotitor de pe ecran. Black Betty. Sau „Zece-fețe”.

Am continuat să studiez ecranul. Cei doi Titan Warmech care alergau spre cel nemișcat care-l conținea pe Vance se deplasau cumva ciudat, la unison aproape ca o pereche de înotători sincronizați. Amândoi păreau să eschiveze și să descrie zigzaguri perfecte, iar și iar, la timp pentru a evita să fie nimiciți, părând indiferenți la gheizerele de rocă și praf selenar care erupeau de jur-împrejur... și uneori drept în fața lor.

Shin a oprit redarea video.

— Tatăl tău, Zack, operează ambii mecanoizi. Simultan. El se află în cel din stânga și este conectat la cel din dreapta printr-un

cordon din fibră optică scurt, aflat în interiorul unui cablu ranforsat cu titan.

— Shin este cel mai în măsură să știe, a continuat tata fără să-și desprindă ochii de la imagini. El m-a ajutat să improvizez conexiunea cu zece minute înainte de începutul înregistrării ăsteia.

Shin a apăsat iarăși „Play” și ochii mi-au revenit la ecran. I-am privit pe cei doi mecanoizi înaintând și descărcându-și tunurile simunuri și laser în masivul câmp sferic al Perturbatorului, când au trecut pe sub gigantica lui formă rotitoare și zona de cuplare de la polul său sudic.

După aceea mecul în care se afla tata a ajuns la mecul lui Vance, i-a smuls capsula de salvare – cu Vance înăuntru – și a luat-o sub braț ca pe o minge de rugbi.

Un inel de bolțuri explozive s-a declanșat în jurul cablului blindat care lega mecul tatii de cel de alături, retezându-le conexiunea. Drona tatii a azvârlit cealaltă dronă, acum inertă, ca la aruncarea greutății, spre zona de cuplare încă protejată de scut a Perturbatorului.

Din aceeași mișcare, el a supersărit apoi în direcția opusă, propulsând simultan capsula de salvare a lui Vance în fața sa, cu numai o secundă înainte de a se ejecta el însuși. Ambele lor capsule s-au desprins exact înainte ca mecul lui Vance să-și încheie numărătoarea inversă de șapte secunde și să detoneze, autodistrugându-se. După alte două secunde, drona aruncată de tata a făcut același lucru – o combinație un-doi ca la box, perfect sincronizată. O reușită aproape imposibilă, ca un coș de baschet marcat din propria jumătate de teren cu numai o secundă înainte de fluierul final al partidei.

Însă nici chiar sincronizarea aceea uimitoare n-ar fi fost îndeajuns. Dar, exact înainte ca ambii mecanoizi să se fi lovit de scutul transparent al Perturbatorului, acesta a cedat, lăsând dodecaedrul neprotejat pentru o fereastră scurtă de trei secunde în care masivul său nucleu energetic se reîncărca suficient pentru a-și reactiva scuturile protectoare. În acel răstimp incredibil de scurt, ambii mecanoizi au explodat, unul după celălalt.

Prima detonare a lovit carcasa dură ca diamantul a Perturbatorului, însă blindajul a părut s-o absoarbă cumva, iar fațetele triunghiulare ale învelișului dodecaedrului au strălucit

portocaliu-arzător, când energia s-a disipat peste ele. Abia când al doilea mec a explodat, după două secunde, blindajul slăbit a cedat finalmente, într-o detonație care a distrus și Perturbatorul însuși.

Graham și Shin au început să aplaude. Am avut impresia că ei urmăreau acest videoclip în mod regulat și că aplaudau de fiecare dată. Whoadie, Milo, Debbie și Chén au aplaudat de asemenea, însă eu m-am abținut. Eram prea preocupat să mă uit la ecran.

— Mai putem viziona o dată? am întrebat. La jumătate de viteză de redare?

Shin a încuviințat și l-a mai rulat o dată. A sfârșit prin a-l mai rula de câteva ori, la solicitarea tuturor. Cu fiecare vizionare, filmul devenea mai impresionant și mai tulburător. Tata reușise într-adevăr o lovitură dintr-un milion. Dacă scuturile Perturbatorului ar fi cedat cu o fracțiune de secundă mai devreme sau mai târziu, atacul lui ar fi eșuat. Și studiind cronometrul de pe videoclip, se părea că scutul Perturbatorului rămăsese dezactivat cu o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi trebuit – suficient pentru ca tata să izbutească un miracol.

— Câte Perturbatoare au pornit acum încoace? a întrebat Milo temător. În informare n-a fost amintit acest mic detaliu.

— Trei, a răspuns tata. Fiecare val al forței invadatoare are câte unul.

— Trei! a repetat Milo. Este imposibil să putem distruge trei Perturbatoare, unul după altul – în timp ce ne atacă o armată masivă de extratereștri!

Tata a aprobat din cap.

— Da, aș zice că șansa respectivă este foarte mică. Deținem însă un ultim atu. Spărgătorul-de-gheață.

— Crezusem că misiunea Spărgătorului eșuase deja, a rostit Debbie. A fost distrus înainte ca laserul de topire să fi străpuns măcar suprafața planetei sobrukai… a Europei, vreau să zic.

— Da, Spărgătorul-de-gheață pe care l-ați escortat aseară a fost distrus, a zis tata, însă aveam un plan de rezervă. Speram că-i vom putea opri pe europani înainte să-și lanseze armada, dar știam că probabilitatea noastră de succes era foarte redusă. Așa că am construit un al doilea Spărgător, care a fost ascuns în interiorul unui asteroid cav și plasat pe orbita lui Jupiter, pentru a evita detectarea de către europani. Imediat după ce armada a

plecat spre Pământ – lăsând Europa neprotejată –, am lansat Spărgătorul, care este deja pe drum.

— Când va ajunge acolo?

— Ar trebui să ajungă la Europa cam în același timp când al doilea val al armadei va ajunge la Pământ.

— Și dacă nu supraviețuim primului val? a întrebat Debbie.

— Atunci Spărgătorul-de-gheață nu va conta deloc, a răspuns Shin. De aceea trebuie să ne asigurăm că vom supraviețui! Pentru că așa am putea avea finalmente șansa de a pune capăt războiului acestuia odată și pentru totdeauna.

Am așteptat ca tata sau Graham să-i dea dreptate, însă amândoi au rămas tăcuți.

— Îi e foame cuiva? a întrebat tata și a ridicat ComQ-ul. Tocmai am fost informat că dronele ne-au pregătit cina în sala de mese.

— Slavă Domnului! a răcnit Milo, punându-se în mișcare spre ieșire. M-am temut că Cheetos și berea de ghimber vor fi ultima mea masă. Să halim!

Whoadie și Debbie au încuviințat, ca și Chén când a auzit traducerea.

— Mie nu prea-mi este foame, am spus eu.

Dacă tot era să mor, voiam ca ultima mea masă să fie micul dejun pregătit de mama de dimineață... nu o friptură Salisbury reîncălzită într-un cuptor cu microunde de pe Lună.

Tata a încuviințat din cap și, împreună cu Shin, i-a condus pe ceilalți spre ieșire. Graham m-a văzut șovăind și m-a cuprins cu brațul după umeri.

— Crede-mă, a zis el, o să-ți schimbi părerea când vei vedea ce ne așteaptă. Cu naveta voastră a fost trimis un meniu pentru gurmanzi special, din cinci feluri de mâncare.

— De ce? a întrebat Debbie. Pentru că va fi probabil *ultima* noastră masă?

— Probabil, a replicat Graham și, surâzându-mi sardonic, a iuțit pasul spre ușă. Și tocmai de-aia eu cel puțin intenționez să mă-ndop ca un porc.

17.

Sala de mese din Baza Lunară Alfa era o încăpere lungă și dreptunghiulară, în care se aflau patru mese rotunde din oțel satinat, cu banchete asortate, fixate de podea. Într-un perete lung erau înglobate dozatoare modulare de mâncăruri și băuturi, alături de cuptoare cu microunde… dar niciun replicator, din câte îmi puteam da seama. Peretele opus era dominat de o fereastră curbă mare, care oferea o panoramă impresionantă a masivului crater de impact Daedalus, care se întindea sub noi ca un Mare Canion monocrom.

Așa cum ni se promisese, pe mese ne aștepta deja un meniu extravagant – care părea să conțină mâncare suficientă pentru câteva sărbători de Thanksgiving. Una dintre ele era acoperită cu o față de masă din mătase, pe care se aflau opt farfurii din porțelan, cu tacâmuri din argint; în lateral, patru DTIUB-i așteptau în tăcere, gata să ne servească. Pe placa pectorală a fiecăruia fusese lipit un papion din hârtie.

Am ocupat ultimul loc rămas gol, între tata și Milo. Graham stătea lângă Debbie, și abia atunci mi-am dat seama, din limbajul lor corporal, că se plăceau destul de mult unul pe celălalt. Și Milo a observat asta, a dat ochii peste cap, apoi m-a înghiontit și mi i-a arătat pe cei doi cu bărbia, după care i-a indicat pe Chén și Whoadie, care schimbau și ei priviri piezișe.

— Grozav! a mormăit el încetișor. Crezusem că am fost recrutat pentru o aventură spațială epopeică, dar se dovedește că-s invitat de onoare la *Love Boat*: *generația următoare.*

— În drum… *spre iubire*! a citat Shin, imitându-l atât de perfect pe Patrick Stewart, încât eu și Milo am izbucnit în hohote de râs.

Toți au început să treacă platouri de la unul la altul și să-și umple farfuriile… cu excepția lui Debbie, care a plecat capul și a început să murmure o rugăciune. Pentru o clipă stingheritoare am încremenit toți, după care ne-am aplecat frunțile în semn de solidaritate până a terminat.

În ciuda mâncărurilor cu aspect delicios din fața mea, nu păream să am deloc apetit. Pe de altă parte se părea că evenimentele bizare de peste zi îi înfometaseră pe toți ceilalți, deoarece pentru o vreme au fost prea ocupați cu îndopatul ca

să mai poată vorbi. Am tras cu coada ochiului spre tata, însă el băga mâncarea în gură ca un robot, evitând contactul vizual cu mine.

Chén a fost cel care a rupt până la urmă tăcerea.

— Telefonul meu tot nu funcționează, a zis el prin intermediul translatorului ComQ-ului. Când voi putea să sun acasă și să vorbesc cu familia mea?

Tata a privit ceasul de pe propriul lui ComQ.

— Cu o oră înainte ca avangarda să ajungă la noi, a spus după aceea. În momentul acela, conducătorii tuturor statelor din lume vor face publică știrea. După ce secretul va fi dezvăluit, veți putea telefona acasă. Mă tem însă că nu vom dispune de mult timp pentru vorbit.

— De ce așteaptă ADT-ul până în ultimul minut ca să le spună tuturor despre invazie? a întrebat Whoadie. În felul ăsta, lumea nu va avea timp să se pregătească pentru atacul avangardei.

— Lumea n-are cum să se pregătească mai mult de atât, a spus tata.

Shin a aprobat din cap.

— Judecând după fluxurile globale de știri, populația a început deja să intre în panică. Oameni din toată lumea au văzut azi-dimineață navetele Alianței Defensive Terestre cu propriii lor ochi, când au cules recruți esențiali. Mass-media a difuzat și analizat toată ziua imagini, alături de informații despre conexiunea lor cu Chaos Terrain. Întreaga planetă vrea să știe ce se întâmplă de fapt.

— Odată ce oamenii vor afla despre invazie, a intervenit tata, haosul se va răspândi ca un incendiu scăpat de sub control. Civilizația va începe să se dezintegreze.

Graham a pufnit ironic.

— ADT-ul știe că oamenii vor fi probabil mai dispuși să lupte, dacă nu vor avea timp să dea bir cu fugiții și să se refugieze în locuri cât mai îndepărtate.

L-am privit pe tata. El s-a uitat scurt la mine, apoi la Debbie, care-și privea ceasul cu numărătoare inversă de pe ComQ. Era suprapus peste fotografia pe care și-o setase ca fundal pentru display: trei băieți cu părul negru, surâzători, cu bărbiile rezemate pe marginea unei piscine sub soarele strălucitor.

— Frumoși băieți! a comentat Graham.

— Mulțumesc, a răspuns bibliotecara. Mă îngrijorează soarta lor.

După aceea a acoperit ceasul cu un deget, astfel încât să poată vedea doar chipurile fiilor ei.

— Și voi doi? s-a adresat Debbie lui Shin și Graham. ADT-ul vă va permite să vă contactați și voi familiile?

— Să fiu sincer, a spus Graham, sunt puțin neliniștit în privința asta. Mama continuă să trăiască, dar crede că am murit în anii nouăzeci. Tata murise deja la momentul recrutării mele, așa că am lăsat-o singură – și de atunci a trăit tot singură. ADT-ul a avut bineînțeles grijă de ea din punct de vedere financiar, dar emoțional… ce ar fi putut face?

A clipit repede de câteva ori, după care a înghițit în sec.

— Sper totuși că mă va recunoaște, a urmat el. Iar atunci sper ca vederea mea să nu-i cauzeze un stop cardiac… asta dacă n-o va face mai întâi anunțul prim-ministrului. A clătinat din cap. De acum a trecut de șaizeci de ani.

Nu eram chiar atât de îngrijorat de felul cum avea să reacționeze propria mea mamă înaintea veștii că planeta noastră va fi invadată. Ea fusese mereu imaginea calmului în momentele de criză. Părea chiar să prospere în asemenea clipe. Dar când avea să afle că tata trăia… ei bine, aceea era altă discuție.

— Și tu, Shin? a întrebat Debbie încet. Tu ai familie, scumpule?

Surâsul lui Shin s-a șters treptat.

— Din păcate, a răspuns, ambii mei părinți au decedat cu ani în urmă. Cam pe la jumătatea serviciului meu de pe Lună. Așa că n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la ei, ceea ce a fost foarte dureros în momentele respective. După aceea însă chipul i s-a înseninat, s-a întins, l-a strâns pe tata de umăr și l-a pocnit cu palma pe spinare. Însă prietenul meu Xavier trecuse deja prin aceeași situație și m-a ajutat. Și el și-a pierdut părinții, acum…

Shin s-a oprit, după care a aruncat o căutătură nervoasă către mine și apoi către tata, care revenise la studierea cu mare atenție a feței de masă.

— Oricum, a reluat Shin, în clipa de față sunt pur și simplu mulțumit că ei au apucat să-și ducă viețile în tihnă și că n-o să mai vadă… ce va urma.

Toți din jurul mesei au aprobat din capete, cu excepția tatii, care părea să se transforme încetișor în stană de piatră. Cred că Shin a simțit asta, fiindcă s-a întors spre mine.

— Cum merge, Zack? a întrebat el. Te ții bine?

Am încuviințat din cap. După aceea am clătinat din cap. În cele din urmă am ridicat din umeri și am mai clătinat o dată din cap.

— Nu mai fi așa îngrijorat, m-a sfătuit Shin. În micul lui discurs încurajator de mai devreme, generalul a uitat să menționeze ceva.

Mi-a surâs conspirativ.

— Noi avem o armă secretă – pe cel mai grozav pilot de drone care a trăit vreodată. A arătat cu degetul mare spre tata. Știai că taică-tău a doborât peste trei sute de nave inamice? El deține actualul record ADT. Tatălui tău i-a fost acordată Medalia de Onoare de trei ori, de către trei președinți diferiți. Pun prinsoare că nu știai asta, este? A clătinat din cap. Este prea modest ca s-o spună propriului său fiu.

— Serios? am întrebat. *Trei* Medalii de Onoare?

Tata a aprobat, închizând ochii stânjenit… la fel cum făceam eu când eram complimentat.

— Au fost Medalii de Onoare *secrete,* a zis el. Probabil că nimeni nu va afla niciodată despre ele.

— Eu tocmai am aflat, am replicat. Și mama va afla, dacă voi avea ocazia să i-o spun.

Mi-a oferit o jumătate de surâs, apoi a coborât iarăși privirea.

Mama ar fi fost mândră de el, însă asta s-ar fi putut să nu fie îndeajuns, iar tata o știa prea bine. O puteam vedea în expresia înfrântă care-i trecea peste chip de fiecare dată când o menționam. Tata știa la fel de bine ca mine că toate motivațiile lui nobile și sacrificiile eroice puteau să nu fie suficiente pentru a-i câștiga iertarea – sau măcar înțelegerea – pentru ceea ce ne făcuse el. În niciun caz în timpul limitat de care ar fi dispus. Eu însumi nu eram sigur dacă-l iertasem.

L-am privit. Știam că nu plănuia să-i telefoneze mamei, dar aveam s-o fac eu pentru el, dacă ar fi fost nevoie. Nu știam ce i-ar fi putut spune după ce dispăruse timp de șaptesprezece ani… nu știam ce-i voi spune eu însumi când urma să vorbim – și mă despărțisem de ea abia în cursul dimineții – sau dacă ea ar fi fost dispusă să-l asculte. Dar trebuia să-ncerc.

Când Whoadie a terminat de mâncat, s-a ridicat de la masă, s-a apropiat de fereastra de observare și a privit cu atenție antena radio din craterul enorm de sub noi.

— Cum ați spus că se numește ăsta? a întrebat ea.

— Acesta este Observatorul Daedalus, a răspuns Shin pe un ton de mândrie evidentă. Este cel mai mare radiotelescop construit vreodată, cel puțin de către oameni.

— Noi l-am construit ca să vorbim cu extratereștrii? a continuat Whoadie.

Shin a încuviințat din cap.

— Craterul acesta se află aproape de centrul feței nevăzute a Lunii, așa că este complet ecranat de toate interferențele radio create de oameni, fiind astfel ideal pentru trimiterea și receptarea de transmisiuni radio fără a fi monitorizate de pe Pământ. A suspinat. Din păcate, europanii n-au fost niciodată interesați de discuții.

— Una dintre primele acțiuni ale ADT-ului, a zis Graham, a fost înființarea unui grup operativ intern, numit Consiliul Armistițiului, alcătuit din mai mulți savanți renumiți, printre care Carl Sagan...

— Chiar mă-ntrebasem în privința asta, l-am întrerupt. Cum l-au convins pe Sagan să păstreze atâta timp secretul despre europani?

— El știa perfect că știrea putea să cauzeze panică la nivel planetar și să ne afecteze civilizația, a spus tata. A fost de acord să păstreze secretul, doar cu condiția ca ADT-ul să-i pună la dispoziție fondurile necesare pentru a educa populația mondială și a încerca s-o pregătească pentru anunțul că omenirea nu era singură. Așa a căpătat finanțarea pentru serialul de televiziune *Cosmos.*

— Din păcate, a zis Shin, a murit înainte ca situația să cunoască o escaladă reală.

— După moartea lui, a spus Graham, Consiliul Armistițiului a continuat să-ncerce organizarea de discuții de pace, însă calmarii nu ne-au răspuns niciodată.

— Calmari? am repetat eu. Mi se păruse că nu știm nimic despre biologia europanilor.

— Da, așa sună versiunea oficială, a zis Graham pe un ton conspirativ, dar, credeți-mă, ei sunt calmari. La vârf se știu mai multe despre inamicul nostru... așa se întâmplă întotdeauna.

L-a privit pe Shin, apoi pe tata, după care a revenit spre mine.

— Ce vrei să spui? s-a încruntat Milo. Europenii ne-au declarat război fără niciun motiv!

Toți renunțaseră să-l mai corecteze pe Milo când le spunea „europeni” europanilor – până și bietul Graham, care *era* european.

— Da, aceasta este versiunea oficială, a răspuns el acum, dar vi se pare logică? Ia gândiți-vă! Dacă europanii ne-ar fi atacat acum zece, douăzeci sau chiar treizeci de ani, noi nu i-am fi putut opri.

M-am îndreptat brusc în scaun, după care m-am uitat la tata. Însă ochii lui îl fixau pe Graham.

— Pe atunci, a continuat britanicul, noi n-am fi putut opri nici măcar un asteroid sau un meteorit să ne nimicească de pe fața Pământului, cu atât mai puțin o specie extraterestră furioasă, dotată cu tehnologii și armament enorm superioare. Ei au deținut atuurile din capul locului și atunci de ce nu le-au utilizat? În loc s-o facă, ne-au pus practic la dispoziție tehnologia lor, după care ne-au acordat tot timpul necesar pentru ingineria inversată. Apoi ne-au acordat încă și mai mult timp pentru a construi un stoc uriaș de milioane de drone, care să ne apere împotriva dronelor pe care le construiau *ei.*

Era destul de tulburător să-l aud pe Graham rostind multe dintre aceleași întrebări care mă frământaseră și pe mine după informarea ADT.

— Iar ei și-au construit toate navele și dronele pe orbita Europei, fără să se ascundă de camerele foto ale sondei *Galileo*! Este imposibil să nu fi fost conștienți că-i urmăream. Ei doreau să-i vedem! A fost ca și cum ar fi rulat non-stop, ani de-a rândul, un episod din *Iată cum construiesc extratereștrii.*

Graham a observat că Shin își rotea ironic degetul arătător în dreptul tâmplei și i-a arătat propriul său deget mijlociu în timp ce continua să vorbească.

— Europanii dețineau un avantaj imens față de noi, însă apoi, treptat, l-au redus deliberat, în loc să ne măcelărească pur și simplu într-un weekend. De ce? De ce să trimiți un grup mic de nave-cercetaș în fiecare an, an după an, ca să ne studieze, să ne mutileze vitele și să ne atace baza secretă de pe Lună? Și-a redus vocea la nivelul unei șoapte. Dar ele n-au fost nici măcar atacuri serioase. N-au încercat niciodată să distrugă complet

baza ori să-i omoare pe toți dinăuntru în asalturile lor anuale din timpul opoziției lui Jupiter. S-au mulțumit doar să cauzeze destule stricăciuni ca să arate că *ar putea* distruge complet baza, dacă ar fi vrut. Apoi au plecat de fiecare dată fără s-o facă. De ce?

Shin l-a întrerupt iarăși.

— Chiar ai de gând să-l lași să-și bolborosească aiurelile în fața noilor recruți? l-a întrebat pe tata. Tocmai înaintea atacului? O să-i demoralizeze!

Camarazii mei păreau într-adevăr zguduiți de cuvintele lui Graham. Ca și mine… deși din cu totul alt motiv. Toate spusele britanicului se potriveau perfect cu propriile mele suspiciuni, însă nu doream să le aud. Shin avea dreptate: grijile legate de ipoteze și întrebări fără răspuns cu numai câteva ore înainte de bătălia pentru propriile noastre vieți erau o distragere inutilă… ba chiar dăunătoare.

— Nu poți opri semnalul, amice! a zis Graham. Am auzit de asemenea, din câteva surse de încredere, că una dintre navele lor cercetaș s-a prăbușit în Florida la sfârșitul anilor optzeci… atât doar că n-a fost o dronă. Când au recuperat-o, au găsit înăuntru doi piloți europani morți, plutind într-un cockpit presurizat ca un acvariu. Se spune că încă avem corpurile acelea, congelate, într-un buncăr la opt kilometri sub baza forțelor aeriene Wright-Patterson.

— Repeți pur și simplu zvonuri vechi, a spus Shin. Bârfe din Alianță, povești de rahat care au circulat de decenii printre piloți. Nu există nicio dovadă în sprijinul lor!

— Nu-i adevărat, iar tu o știi prea bine, Șină-de-tren! a zis Graham. De ce crezi că sobrukaii au fost concepuți sub forma unor extremofile subacvatice în jocurile Chaos Terrain? Fiindcă așa arată europanii de fapt, nenică! S-a întors și s-a adresat mie și celorlalți nou-sosiți: Conceptul suzeranului sobrukai s-a bazat pe biologia unor europani reali. L-au făcut așa pur și simplu ca să sperie publicul.

— Ei bine, au avut succes, a spus Debbie. Am coșmaruri despre suzeranul acela de câte ori uit să sar peste introducere și-l zăresc din greșeală.

— O dată în plus, mă tem că domnul Chiflă Graham scoate panglici pe fund, ne-a zis Shin. Noi nu avem habar dacă europanii sunt sau nu cefalopode. Este pur și simplu o ipoteză

foarte probabilă, bazată pe habitatul lor actual. În realitate, nu știm dacă biologia lor se bazează pe carbon sau măcar dacă sunt nativi ai Europei. A zâmbit spre Debbie. Nu-ți face griji. Suzeranul este o simplă născocire. A fost inventat de Chaos Terrain pentru a-i conferi inamicului un chip – un extraterestru ușor umanoid, plin de răutate, împotriva căruia omenirea se putea ralia! Ca Ming cel Nemilos sau Darth Vader sau Zod sau...

— Am priceput ideea, a zis Debbie și a clătinat din cap. Nu știu de ce, dar m-ar înspăimânta și mai mult în cazul în care n-aș ști deloc cum arată.

Whoadie și Milo au încuviințat la unison. M-am uitat iarăși la tata, însă el îmi studia chipul, de parcă ar fi încercat să-mi estimeze reacția față de cele auzite.

— Domnule general, a spus Debbie, tu crezi în toate ipotezele astea?

Tata a șovăit un moment și a schimbat priviri cu Graham înainte de a răspunde.

— Sunt mai sceptic decât Graham în privința zvonurilor, totuși nu sunt nici perfect de acord cu părerea lui Shin. S-a uitat la mine: În privința asta, toți am avut argumentele noastre – inclusiv amiralul Vance. Fiecare am interpretat în alt fel datele limitate de care dispunem. A surâs ușor. Bănuiesc că asta face parte din caracterul uman.

— N-ai răspuns la întrebare, domnule general, a zis Whoadie. Ce crezi tu?

— Da, generale, a rostit Shin pe un ton brusc ironic. De ce nu ești cinstit și le spui adevărul? Spune-i fiului tău adevărul, spune-i „teoria” ta. Ar trebui în mod clar să le crească moralul și să le ofere un impuls suplimentar înaintea Orei Zero!

Și-a aruncat după aceea tacâmurile pe farfurie, s-a sculat și a ieșit din sala de mese. Tata s-a uitat după el.

Graham a ridicat din umeri și a continuat să mănânce.

— Noi trei ne-am contrazis de ani buni în privința subiectului ăstuia, a zis el. Era inevitabil ca diferențele noastre de opinie să nu se ciocnească azi.

— Shin se găsește sub un stres enorm, a spus tata. De fapt, toți suntem în aceeași situație.

— La ce s-a referit? am întrebat. Care-i teoria ta?

Tata a oftat și i-a privit pe ceilalți, care-l fixau toți atenți, inclusiv Graham.

— Aproape toți cei din nivelul de comandă al ADT-ului sunt de acord cu Graham că tacticile și comportamentul europanilor din ultimii patruzeci și doi de ani ridică multe întrebări – cel puțin din perspectiva oamenilor. A clătinat din cap. Problema este că nu s-a putut cădea vreodată de acord asupra felului în care să le interpreteze. Majoritatea celor de la comandă – persoane ca amiralul Vance – au pierdut interesul pentru comunicare, după ce europanii au început să trimită drone care să ne atace.

— Firesc! am comentat eu. Ne-au declarat război.

— Da, a zis tata, totuși ce ar fi dacă europanii n-au atacat până acum fiindcă au un motiv ascuns, pe care încă nu-l putem ghici? Poate că noi le-am interpretat greșit acțiunile? Sau poate că ei le-au interpretat greșit pe ale noastre?

— Ce naiba poate fi interpretat greșit? m-am enervat eu. Europanii vin să ne-omoare pe toți, așa cum au promis încă dinainte ca vreunul dintre noi să se fi născut. Nu crezi c-a trecut timpul negocierilor?

Tata a ridicat din umeri. Părea încolțit.

— Nu știu, fiule, a spus el. Poate că ai dreptate.

M-am sculat în picioare.

— Poate? Ai spus *poate*?

— Calmează-te, Zack! a spus tata. Haide să stăm de vorbă…

— Am auzit destule vorbe, domnule general! am zis. Shin are dreptate. Ar trebui să ne conduci în bătălie și să fii pentru noi un model de inspirație! Nu… nu să ne trântești în cap toate angoasele tale!

Acuzația mea a părut să-i detoneze pe față ca o bombă. A început să se crispeze, dar i-am întors spatele ca să nu fiu nevoit să-i văd restul reacției.

Am ieșit de acolo cât am putut de repede, fără să privesc în urmă.

•

Când m-am oprit în cele din urmă, după câteva minute, mi-am dat seama că mă rătăcisem, așa că am apelat harta interactivă a bazei de pe ComQ și am folosit-o pentru a localiza cel mai apropiat turbo-lift. Am coborât la nivelul rezidențial și am mers la camerele piloților. După ce am ajuns la camera mea, mi-am lipit palma pe panoul de onix de lângă ușă, care a glisat, deschizându-se. Luminile s-au aprins în clipa intrării mele.

Interiorul aducea cu un dormitor obișnuit din Academia Flotei Stelare. Avea o alcătuire simetrică, fiind destinat în mod evident pentru două persoane, cu câte un pat la înălțime de fiecare parte, ambele închise în cutii transparente izolate fonic, care puteau fi complet opacizate prin apăsarea unui buton, pentru a asigura intimitate. Fiecare pat avea o scară încorporată, măsuță și dulap pentru uniformă, iar deasupra fiecăruia se afla un ecran TV mare înglobat în plafon. Sub pat exista de asemenea un birou mic pentru computer, cu un scaun ergonomic fixat în podea. Rucsacul meu fusese adus acolo.

M-am așezat înaintea computerului și monitorul lui încorporat s-a aprins, afișând un desktop cu logoul ADT și câteva pictograme de programe.

Am luat stickul USB primit de la tata și l-am conectat. Mi-am ținut răsuflarea când am văzut lista fișierelor. Stickul conținea sute de fișiere text, alături de zeci de fișiere video, toate cu nume similare: „DragăZack”, urmat de șase cifre care formau o dată numerică. Primul fișier era DragăZack100900.txt. 9 octombrie 2000. Câteva zile după presupusa moarte a tatii.

Dragă Zack,

Nu sunt nici măcar sigur cum să încep scrisoarea asta. În ultimele zile s-au întâmplat foarte multe lucruri, iar majoritatea lor continuă să nu pară reale.

Îți scriu rândurile astea de pe Lună. Pe cuvânt, puștiule! *Tati al tău este pe Lună*!

Vezi tu, de fapt, eu n-am murit într-o explozie de la stația de epurare, așa cum ți-au zis ție și lui mami. Statul a aranjat lucrurile astfel încât să pară că eu am murit, fiindcă avea nevoie de ajutorul meu ca să respingă o invazie extraterestră. Știu că pare ridicol, ceva desprins dintr-un roman science-fiction ieftin sau un film de după miezul nopții. Să știi însă că există un motiv pentru asta! *Star Wars, Star Trek – toate filmele alea sci-fi, romanele, serialele TV și jocurile video pe care le-am jucat toată viața – au fost concepute pentru a-i pregăti pe oamenii din toată lumea pentru o invazie extraterestră adevărată. Eu încă încerc să asimilez tot*

ce am aflat, dar știu că-i adevărat. Am văzut deja dovezile cu proprii mei ochi.

Deocamdată tot nu știm când va începe invazia, așa că nu sunt sigur cât timp va trebui să fiu departe de tine și de mami a ta. Poate că vor fi doar câteva luni. Pe de altă parte, s-ar putea să treacă ani înainte ca să pot reveni acasă. Mai există de asemenea posibilitatea să fiu ucis aici. Dacă se va întâmpla așa, nu vreau să-ți petreci restul vieții crezând că tatăl tău a fost un ratat, un lucrător la canalizare, care a murit într-un accident stupid înainte să fi reușit să facă ceva important cu viața lui.

Vreau să știi cine am fost de fapt și ce s-a întâmplat cu mine. Dar mai mult ca orice, vreau să știi cât de greu mi-a fost să vă părăsesc pe tine și pe mami și cât de greu îmi este acum să știu că amândoi credeți că sunt mort. Vreau să știi că nu v-aș fi pus niciodată pe niciunul dintre voi într-o asemenea situație, dacă aș fi simțit că poate exista o alternativă.

Statul a promis că va avea grijă de familia mea pe durata cât voi lipsi. A aranjat plata unei asigurări false în caz de accident, astfel că tu și mami n-ar trebui să vă faceți niciodată griji în privința banilor. În tot cazul, veți putea trăi mult mai confortabil decât am fi putut vreodată noi trei cu un salariu de lucrător la canalizare. Știu că asta nu va compensa lipsa mea, totuși mă face să mă simt ceva mai bine.

Vă duc realmente dorul, dar trebuie să recunosc că aici, pe Lună, este uluitor. Am simțit toată viața că eram sortit să fac ceva important, însă nu m-am priceput cu adevărat decât la jocuri video, ceea ce am considerat mereu că-i ceva complet inutil. Iată însă că nu-i inutil și nici eu nu sunt inutil. Cred că asta am fost dintotdeauna menit să fac cu viața mea, dar pur și simplu n-am știut-o.

Existența mea este acum păstrată strict secret, așa că nu-ți pot trimite nici măcar simple felicitări aniversare. Îți voi scrie totuși, cât voi putea de des, și voi păstra scrisorile până ți la voi putea da. Îi voi scrie

de asemenea și lui mami. N-au trecut decât câteva zile, dar deja vă duc dorul foarte mult.

Sper că amândoi sunteți bine și sper că înmormântarea mea nu v-a afectat prea mult pe mami sau pe tine, chiar dacă n-ai nici măcar un an, așa că nu-ți vei aminti că ai fost acolo, însă ea își va aminti, și când mă gândesc cât de greu trebuie să fi fost pentru ea, îmi vine să mă arunc în gol de pe cea mai înaltă stâncă. Bineînțeles, îmi dau seama – deja m-am aruncat în gol. De aceea sunt acum aici.

Oricum, îți promit să-ți scriu din nou în curând, când voi avea mai mult timp disponibil. O să-ți povestesc tot ce mi s-a întâmplat, ca și despre baza lunară în care locuim. Însă acum trebuie să plec și să apăr Pământul de invadatori extratereștri.

Cu dragoste,
Xavier (*tatăl tău*)

Am continuat să citesc, devorând scrisoare după scrisoare.

Primele lui scrisori au completat detaliile lipsă ale istoriei pe care o pusesem deja cap la cap din citirea carnetului său vechi. Tata descria în amănunt cum începuse să descopere fațete ale uriașei conspirații ADT în anii dinainte să fi fost recrutat, după ce văzuse ciudatul aparat *Phaëton* în sala locală de jocuri video. Ulterior avea să afle că același prototip fusese folosit pentru a-i recruta pe Shin, Graham și amiralul Vance.

După recrutare, bănuielile tatii fuseseră confirmate – ADT-ul îl urmărise încă din școala primară. El fusese avansat în vârful listei de persoane supravegheate cu atenție după ce trimisese la Activision zeci de fotografii Polaroid ale punctajelor lui record. ADT-ul îl considerase însă ineligibil pentru recrutare timpurie, din cauza unor „rezultate neliniștitoare” în evaluarea psihologică preliminară la care fusese supus. De aceea fusese recrutat mult mai târziu, când avea nouăsprezece ani – la scurt timp după ce devenise tată. Într-o dimineață, doi bărbați în costume negre au apărut în timpul pauzei lui de masă și-l răpiseră de la serviciu. Îl duseseră într-unul dintre sediile lor secrete, îi arătaseră o primă versiune a filmului de informare ADT și-i dăduseră de ales: putea fie să se alăture ADT-ului și să-și folosească abilitățile în

jocuri video pentru a încerca să ajute la salvarea omenirii, fie, așa cum a spus el, „s-o șteargă și să continue să plescăie prin canalizări ca să-și câștige existența, până când extratereștrii vor sosi și ne vor distruge planeta, alături de soția mea, de băiețelul meu și de toți cei pe care-i cunoșteam și-i iubeam”.

Ce puteam alege, Zack? Nu voiam să vă părăsesc, dar nici nu puteam sta cu brațele încrucișate când avea să se întâmple asta. Așa că am spus „da”, deși știam că asta însemna că era posibil să nu vă mai văd niciodată pe tine și pe mama ta. M-am gândit că merita să mă sacrific, apărându-vă pe voi și casa noastră.

„Întemnițare”. Așa a început el s-o numească.

În fiecare scrisoare pe care am deschis-o, tata repeta aceleași scuze, marcând și lamentând fiecare aniversare sau Crăciun ratat. Pentru el, fiecare piatră de hotar din copilăria și adolescența mea însemnase o sabie cu două tăișuri. Apropierea mea de maturitate i-a adus fericire, chiar de la distanța aceea. Fericirea era însă întotdeauna adumbrită de agonia amară pe care o simțea fiindcă îi ratase toate clipele, ca și de știința durerii cauzate de absența lui.

O dată pe lună, a scris el, ADT-ul îi trimitea actualizări despre mama și despre mine. Abia le aștepta, ca pe niște sărbători. Între timp, răscolea internetul pentru orice crâmpei de știri despre noi pe care le-ar fi putut găsi în ziare locale sau pe site-ul școlii mele. De fiecare dată când primea o fotografie nouă a mea, o comenta în detalii nesfârșite în scrisorile lui, repetând cât de mare mă făceam. Cât de mult îmi ducea dorul mie și mamei, tot mai mult cu fiecare an.

Mi-a scris despre viața lui de zi cu zi ca pilot de elită de drone în Baza Lunară Alfa. A povestit amănuntele bătăliilor pe care le lupta în fiecare an în timpul opoziției lui Jupiter. A scris despre speranțele lui pentru victorie și despre teama de „apropiatul război”. Tata utiliza frecvent expresia aceea: „apropiatul război”. M-a făcut să înțeleg cât de teribil trebuie să fi fost pentru el să aibă conflictul acela atârnat atâția ani deasupra capului. Își trăise toată viața de adult cu povara aceea apăsătoare, știind că Sfârșitul se apropia cu fiecare secundă.

Într-o scrisoare a mărturisit că încetase să se mai teamă de invazie. „Acum îmi doresc să înceapă”, a scris el. „Pentru că, într-un fel sau altul, va pune capăt nefericirii mele... și întemnițării de aici”.

A mai scris: „Vă duc dorul atât de mult, ție și mamei tale, încât uneori abia mai rezist”.

Pentru ca apoi, după vreo șase scrisori, să scrie: „Pur și simplu, nu mai rezist”.

Altă scrisoare afirma că „pentru o vreme, am luat-o nițel razna”. A scris că fusese trecut pe medicație antidepresivă. Când lucrurile mergeau realmente rău, lua uneori și tranchilizante. Și de două ori pe săptămână era obligat să susțină o videoconferință cu un psiholog de pe Pământ.

A scris că i se decernau întruna medalii, dar nu mai însemnau de acum nimic pentru el. Nu dorea decât să revină la căminul lui. Nu putea însă, fiindcă sarcina lui era de a se asigura că omenirea va continua să aibă un cămin, când totul avea să se încheie. În plus, știa că ADT-ul nu l-ar fi lăsat oricum să mai plece, deoarece o ceruse, și încă în mod repetat. I se spusese că era un activ mult prea valoros și că lumea avea nevoie de el în locul unde se afla acum. De aceea a început să implore ADT-ul să-i acorde măcar câteva ore de învoire, ca să-și poată vizita familia și aminti pentru ce lupta. I s-a răspuns că riscul de securitate era prea mare și că, dacă cineva ar fi aflat că el era în viață, mai ales propria lui familie, ar fi fost periclitate toate realizările și sacrificiile lui din anii aceștia.

Îmi fusese greu să trec prin copilărie și adolescență fără un tată, dar acum mi-am dat seama că anii pe care-i petrecuserăm despărțiți fuseseră încă și mai grei pentru el. În ultimii șaptesprezece ani, eu dusesem o existență idilică alături de mama, înconjurat de prieteni și de confortul de acasă. Tata petrecuse aceiași ani în locul acesta dezolant de pe fața nevăzută a Lunii, complet singur și, din câte știa, complet uitat de cei dragi lui.

•

În cele din urmă am devenit curios și am sărit la colecția de mesaje video pe care le înregistrase. L-am deschis pe cel mai recent, datat cu mai puțin de o săptămână în urmă. Marcajul temporal anunța că era puțin după 2 noaptea, ora BLA.

Tata stătea într-o încăpere mare și întunecată, mai mare decât dormitorul lui. Era o parte din bază pe care n-o cunoșteam. Fața lui nerasă se găsea la numai câțiva centimetri de ComQ și ochii lui injectați, paranoici, acopereau jumătate din ecran. Așa cum stătea acolo, în beznă, și bolborosea spre obiectivul video al ComQ-ului, arăta și suna ca un pacient în cămașă de forță dintr-un azil de nebuni, mai exact, semăna foarte mult cu Brad Pitt în *Armata celor 12 maimuțe.*

— Trebuie să fac ceva, spunea el. Ceva despre care nu-ți pot spune decât în persoană. Nu știu însă dacă Vance îmi va onora rugămintea și te va trimite aici, pe Lună, cu mine... dacă n-o va face, trebuie să știi ceva.

A privit fix în obiectivul videocamerei, ca și cum ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Ce-ar fi dacă înțelegerea adevăratelor motive ale extratereștrilor ar fi unicul mod prin care-i putem învinge?

A ridicat din umeri și a privit altundeva, în gol.

— Sau cel puțin prin care să le supraviețuim? În clipa asta mă gândesc că supraviețuirea poate fi scenariul cel mai favorabil pentru omenire.

A revenit cu ochii la obiectiv.

— Sper că toate astea vor fi logice pentru tine, dacă și când vei ajunge să le vezi și să le auzi. Dacă așa va fi, te rog să mă ierți, fiule. Să mă ierți pentru toate. Și, indiferent ce-ar spune alții despre mine și despre acțiunile mele, vreau să știi c-am făcut ceea ce am simțit că trebuie să fac – să te protejez pe tine, pe mama ta și pe toți cei de pe Pământ. Vreau să știi că am făcut tot ce-am făcut pentru c-am considerat că n-am avut de ales. Dacă mai ești în viață când vei vedea mesajul ăsta, vei ști c-am făcut alegerea corectă.

A mai privit obiectivul videocamerei câteva clipe, de parcă s-ar fi așteptat realmente să-i răspundă cineva. După aceea a atins cu degetul ecranul și imaginea i-a dispărut.

Am scos stickul și l-am pus în buzunar. După aceea m-am aplecat să-mi iau rucsacul ADT. În el se afla vechiul meu rucsac, care conținea jacheta din piele acoperită de însemne a tatii. Am pus rucsacul pe umăr și am ieșit din dormitor.

Am mers pe coridorul pustiu spre camera tatii. Ușa a șuierat și s-a deschis automat imediat ce am intrat în raza scanerului ei retinal și l-am văzut pe tata stând într-un scaun în colțul

camerei, într-un Sistem de Comandă de Zbor Interceptor *Armada,* similar celui pe care-l aveam eu acasă. Purta ochelari RV și căști antifonice și n-a părut să observe intrarea mea. Mi-am dat seama că juca o misiune de antrenament *Armada* cu Shin și Milo, fiindcă le repeta întruna indicativele de apel, urmate de fraza RedJive standard, pe care o rostea de fiecare dată când transforma în bucățele virtuale o navă inamică.

— Cu plăcere! Cu plăcere! Ah, cu plăcere și pentru tine!

Mi-am dres glasul sonor, iar el și-a scos ochelarii și căștile.

Am ridicat stickul USB. El a încuviințat din cap și s-a sculat.

Apoi a privit peste umăr spre cea mai apropiată videocameră de securitate înainte de a reveni la mine.

— Haide! a spus după aceea. Știu un loc unde putem vorbi în privat.

18.

Tata m-a condus printr-un labirint de coridoare slab iluminate, apoi într-un turbo-lift, care ne-a purtat fulgerător către nivelul superior al bazei, unde ușile i s-au deschis pe puntea de observație. Am observat că domul transparent de deasupra avea exact aceeași mărime ca plafonul boltit din Cupola Tunetului aflată în subteran și oferea exact aceeași panoramă. Am privit în jur până am descoperit rețeaua de videocamere suspendate de cadrul blindat al cupolei, care compuneau imaginea de 360 de grade a peisajului înconjurător și o proiectau pe tavanul din beton al Cupolei Tunetului din adâncul satelitului.

Fără să se oprească pentru a admira priveliștea, tata a traversat puntea de observație către altă ușă de lift. Spre deosebire de celelalte uși din bază, aceasta nu s-a deschis automat la apropierea lui. Tata a glisat capacul unui panou de alături și a dezvăluit o tastatură numerică în care a introdus din memorie un cod lung. Ușile s-au deschis șuierând și am pășit înăuntru. Exista un singur buton, pe care era desenată o săgeată descendentă, care s-a aprins la apăsarea tatii. Liftul ne-a dus în jos atât de rapid, încât pentru o clipă am avut senzația că tălpile mi s-au ridicat de pe podea. Când ușa s-a redeschis,

am ieșit într-un tunel îngust de service, în lungul căruia erau înșiruite cabluri și conducte metalice. L-am urmat pe tata, aproape sprintând ca să pot ține pasul. Era un tunel foarte lung, cu pantă descendentă accentuată.

Când am ajuns finalmente în capătul opus, tata a deschis o trapă circulară din plafon, utilizând alt cod de securitate. După ce am suit o scară metalică scurtă, am ajuns într-o incintă mare, rotundă, acoperită de o cupolă transparentă. Oferea panorama superbă a craterului înconjurător și a sferei blindate a Bazei Lunare Alfa, vizibilă în dreapta noastră: un glob uriaș, cuibărit în craterul adiacent în formă de pocal, mult deasupra noastră, imediat dincolo de buza craterului Daedalus mai mare și în formă de lighean, în care ne aflam acum.

— Bun sosit în Observatorul Daedalus! a spus tata. Scuze pentru praf și gunoaie – evident, dronele pentru curățenie nu coboară niciodată aici. Observatorul a fost închis acum mai bine de două decenii și accesul a fost restricționat.

Am petrecut câteva secunde privind suprafața lunară stearpă, care se întindea în toate direcțiile spre orizontul negru. Imaginea mi-a subliniat brusc izolarea fantastică a locului acestuia. Nu era de mirare că tata și prietenii lui se comportau cam ciudat. Anii de solitudine pe care fuseseră nevoiți să-i îndure aici probabil că i-ar fi făcut pe mulți să-și piardă mințile.

— Ai spus că accesul a fost restricționat?

— Da, a încuviințat tata. Este *și acum,* însă eu am izbutit să-i readuc online energia și sistemele de susținere biotică fără să alertez pe nimeni de pe Pământ. Și am dezactivat toate microfoanele și videocamerele ascunse, așa că este unul dintre foarte puținele locuri din toată baza unde ADT-ul nu mă poate monitoriza sau înregistra.

S-a aplecat spre tija mică a unui microfon care se ridica dintr-o consolă de securitate din apropiere și a rostit:

— „Te rog să deschizi trapa de intrare, HAL”, a recitat el. Am spus: „Te rog să deschizi trapa de intrare, HAL”. A surâs după aceea larg. Vezi? Dulcea intimitate.

— Așa-i, n-am vrea ca Fumătorul să tragă cu urechea la conversația noastră, am mormăit, dar tata mi-a ignorat remarca.

— Uite, a spus el și a acționat mai multe comutatoare, astfel că locul întunecat a fost inundat de lumină fluorescentă. Asta voiam să-ți arăt.

Partea opusă a incintei de comandă era pur și simplu un haos. Bilete scrise de mână, diagrame, desene și printuri de computer erau prinse, lipite și stivuite peste tot, pe toate suprafețele disponibile. Semăna cu bârlogul unui detectiv de la omucideri dintr-un serial TV, care a petrecut decenii pentru a urmări un criminal în serie despre care nimeni nu credea că ar fi existat într-adevăr.

Am traversat încăperea și am mers prin jungla de hârtie pe care o crease tata, studiindu-i însemnările și printurile.

— Știu cum trebuie să pară totul, a rostit el parcă citindu-mi gândurile. Ca garajul lui Russell Crowe din *O minte sclipitoare,* nu?

— Mai degrabă seamănă cu vizuina unui supergeniu al răului, am spus și am început să apăs aleatoriu butoane pe consola din fața mea. Care dintre ele este pentru autodistrugere?

— Chiar primul pe care ai apăsat, a replicat tata arătând un buton roșu fără nicio inscripție.

L-am crezut pentru o fracțiune de secundă, îndeajuns ca ochii să mi se holbeze panicați.

— Essste! a rânjit el. Ți-am tras-o, puștiule!

— Da, am încuviințat, m-ai păcălit. Tu ai făcut singur toate astea?

A aprobat din cap.

— Nu le-am arătat niciodată lui Shin sau Graham. Shin nu le-ar fi privit cu seriozitate, iar Graham… ei bine, el n-are o gândire foarte sceptică și doream o abordare cât mai științifică. M-a fixat cu privirea. Însă, după cum te-ai exprimat mai devreme în sala de mese, am fost sigur că nu vrei să auzi nimic din toate astea…

Am clătinat din cap.

— Mi-am pus mie însumi aceleași întrebări pe care le-ați menționat tu și Graham, atât doar că… n-am crezut că aflarea răspunsurilor ar mai putea conta prea mult acum. L-am scrutat atent și am adăugat: Spune-mi totul!

Tata a inspirat adânc și a încuviințat.

— Știi cine este Finn Arbogast, a început el.

Nu fusese o întrebare, dar eu am aprobat.

— Așa-zisul fondator al lui Chaos Terrain, am răspuns amintindu-mi scurta întâlnire cu el din Palatul de Cleștar de dimineață… cu o eternitate în urmă. Ce-i cu el?

— Am fost principalul lui consultant militar când el și echipa Chaos Terrain a realizat *Terra Firma* și *Armada* și toate misiunile inițiale, a zis tata și mi s-a părut că simt în glasul lui o undă de mândrie. În tinerețe visasem să fiu creator de jocuri video, așa că-ți poți imagina ce am simțit când am avut șansa să ajut la proiectarea jocurilor care puteau salva lumea. Arbogast și cu mine am colaborat câteva luni. Nu personal, ci prin videoconferințe de câteva ori pe săptămână. Sarcina lui era de a crea jocurile video care să antreneze populația lumii pentru luptele împotriva europanilor. De aceea simulările lui de antrenamente trebuiau să le reproducă navele, armele, manevrele și tacticile – totul cu un grad foarte înalt de acuratețe. Pentru asta, lui Arbogast i s-a oferit acces nerestricționat la toate datele ADT despre europani – tot ce aflaserăm despre ei din momentul primului contact.

A oftat greoi.

— Așa am căpătat și eu acces la date strict secrete.

— Cum? am întrebat. Tu erai aici, iar Arbogast era pe Pământ.

— El și-a conectat rețeaua de computere la a noastră, ca să poată partaja cu noi versiuni recente de *Terra Firma* și *Armada* imediat ce erau gata pentru testări. În felul acela am izbutit să am acces la fișierele lui de documentare despre europani, care conțineau *foarte multe* date top secret despre interacțiunile noastre de-a lungul anilor… iar tot ce am aflat din ele a confirmat teoria la care ajunsesem deja de aproape un deceniu.

Am încuviințat din cap, străduindu-mă să maschez tulburarea care mă cuprinsese.

— Spune-mi-o! am rostit.

— Bine… Ascultă.

Tata a inspirat adânc și a început:

— După primul nostru contact, extratereștrii ne-au interceptat filmele și transmisiunile TV, apoi au editat clipuri din ele, pe care ni le transmit anual, imediat înainte de opoziția lui Jupiter. Însă numai câțiva oameni le-au putut viziona. A indicat ecranul. Acum trebuie să le vezi și tu.

Pe ecran a început să apară o cascadă de videoclipuri editate de extratereștri… și absolut toate prezentau forme de conflicte

interumane. Am văzut o mulțime de metraje din documentare cinematografice din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, intercalate cu fotografii și filme dintr-o duzină de alte conflicte militare pe scară largă ce se derulaseră în deceniile următoare. Însă imaginile acestea din războaie adevărate alternau cu scene din filme vechi și seriale TV de război. Părea aproape ca și cum europanii nu puteau deosebi realitatea de ficțiune. Fie asta, fie alternarea era deliberată, în efortul de a sublinia ceva.

Am început de asemenea să observ scene scurte preluate din zeci de filme science-fiction, care conțineau toate invadatori extratereștri ostili de un fel sau altul. În numai câteva secunde, am văzut cadre din filme aparținând francizelor *Star Trek* și *Star Wars*, combinate cu cadre din diverse ecranizări ale *Războiului lumilor, Ziua în care s-a oprit Pământul, V,* ba chiar – așa să ne ajute Dumnezeu! – *Câmp de luptă*: *Pământul.* Nimic însă cu extratereștri prietenoși. Nici măcar o imagine din *E.T., Omul din stele, Earth to Echo* sau *ALF.*

— Uită-te la transmisiunile astea, a spus tata pe când avalanșa de videoclipuri a continuat să pâlpâie pe ecran, prezentând o menajerie grotescă de invadatori extratereștri desprinși din toată istoria filmului science-fiction – Alieni, Predatori, Trifide, Transformeri... Eu cred că imaginile și felul cum sunt aranjate formează un soi de mesaj, fiule. Un mesaj care este criptic în mod premeditat. Este ca și cum ei ne-ar pune o oglindă în față, ca să ne putem vedea din perspectiva lor.

Montajul rapid de imagini tulburătoare care fulgerau pe ecran s-a transformat lin într-o serie de clipuri de două-trei secunde din succese de box-office ca *Ziua independenței, Armageddon* și *Impact nimicitor,* majoritatea preluate din scene ce prezentau omenirea unindu-se ca o singură specie pentru a se salva pe sine și căminul ei de o cometă letală, un asteroid nimicitor sau de o mare varietate de invadatori extratereștri ostili.

— Eu cred că europanii ne studiaseră pe noi și cultura noastră populară încă dinaintea primului nostru contact, a urmat tata trecându-și degetele prin păr. Cred că ei vizionaseră toate filmele și serialele SF făcute de noi și care descriu invazii extraterestre ale Pământului și și-au dat seama că era unul dintre coșmarurile cele mai rele ale speciei noastre. Așa că au decis să-l transforme în realitate. Au început să regizeze o invazie extraterestră precum cele pe care ni le imaginaserăm

mereu. Din genul celor descrise în ficțiunea noastră, cu nave-mamă gigantice, bătălii aeriene, roboți ucigași – tot tacâmul!

Tata m-a privit, așteptându-mă să spun ceva, dar rămăsesem amuțit pentru moment. Puteam doar continua să mă holbez la ecranul pe care se revărsau imagini. Am văzut stop-cadre din remake-uri după *Creatura*, *Ziua în care s-a oprit Pământul* și *Războiul lumilor,* apoi un clip dintr-un film mai vechi *Earth vs the Flying Saucers.*

— Când am auzit asta, am știut în mod cert că transmisiunile erau un soi de mesaj, a spus tata apăsând pe ComQ. Absolut toate transmisiile se termină cu o suită de cinci note muzicale.

Era începutul din „Wild Signals”, care făcea parte din coloana sonoră compusă de John Williams pentru *Întâlnire de gradul trei.* Cele cinci note muzicale cântate de oamenii de știință în deschiderea epopeicului joc de memorie de tip Simon susținut cu extratereștrii la finalul filmului.

La-lu-la-BA-BA!

Notele sunau de parcă s-ar fi apăsat tastele unui aparat telefonic vechi. Au început apoi să fie cântate tot mai repede în buclă. Tata a oprit sonorul și s-a întors să-mi vadă reacția. Pentru moment, auzirea fragmentului aceluia muzical din *Întâlnire de gradul trei* mă debusolase. Filmul nu-mi plăcuse niciodată… probabil din cauza ușurinței cu care personajul principal, Roy Neary (atenție, spoiler!), își părăsea familia chiar la sfârșit. Mă afectase în mod prea direct.

M-am holbat la imagini. Am ascultat notele muzicale. L-am așteptat pe tata să continue.

— Bun! a zis el și s-a apropiat puțin de mine. Mai întâi, gândește-te la cronologia evenimentelor. Gândește-te cum a eșuat primul nostru contact cu ei. Europanii au regizat acest conflict – ne-au atras în el și ne-au manipulat. A mijit ochii: De ce altfel ar fi pus o svastică gigantică pe suprafața Europei? A fost o cursă, iar noi am căzut în ea! Fără habar, ca amiralul Ackbar!

În alte circumstanțe probabil că rima aceea m-ar fi făcut să râd, dar nu și acum.

— Omenirea a descoperit acest mesaj amenințător din partea unei inteligențe evident non-umane, a urmat el, plasat într-un loc unde europanii știau că-l vom găsi când tehnologia noastră va ajunge în etapa de a fi capabili să trimitem sonde către

sistemul solar exterior – cumva ca monolitul îngropat pe Lună în *Odiseea spațială 2001.*

Am dat din cap, nu aprobator, ci doar pentru a arăta că înțelegeam referirea. Sunt sigur că aș fi menționat că citisem exemplarul lui din „Santinela”, povestirea lui Arthur C. Clarke care slujise ca inspirație inițială pentru povestea artefactului lăsat în urmă de extratereștri antici din *Odiseea spațială 2001,* dar mă întrebam dacă nu cumva tata suferea de bias de confirmare, de bias de selecție sau de altă eroare sistematică despre care învățasem la cursul de Psihologie avansată. Poate că el vedea tipare acolo unde nu exista de fapt nimic.

Sau poate că avea dreptate.

— Europanii trebuie să fi știut că noi nu vom putea rezista să trimitem o sondă care să investigheze originea svasticii… iar în clipa în care am făcut-o, au declarat brusc război și intenția de a ne distruge specia. Potrivit variantei oficiale, ei nu ne-au oferit absolut nicio șansă de a ne explica acțiunile sau de a negocia, totuși nu ne-au ucis imediat – deși dispuneau în mod clar de mijloacele tehnologice necesare. În loc să ne atace, ei ne-au ademenit într-o cursă bizară a înarmărilor, după care ne-au îngăduit să reducem treptat decalajul tehnologic. Pe o perioadă de patruzeci și doi de ani. Iar apoi, în anul acesta, au decis finalmente să ne invadeze. De ce? Comportamentul lor pare lipsit de sens… decât dacă nu cumva ne testează. Este unica explicație logică.

— Nu vorbim despre vulcanieni, i-am reamintit. Nu poți să impui logica umană unui comportament extraterestru, de acord? De ce ar trebui să fie raționale pentru noi oricare dintre acțiunile lor? Cultura și motivațiile lor pot fi… știi și tu, „mai presus de înțelegerea noastră omenească”.

Tata a clătinat din cap.

— Omul cu care vorbești înțelege destul ca să știe când cineva îl manipulează. Extratereștrii au avut un motiv pentru a ne atrage și manipula ca să ajungem în poziția asta – poate că au dorit să determine o reacție. Sau să ne aducă în circumstanțe specifice, pentru a vedea cum vom reacționa colectiv, ca specie.

— Ca un fel de test?

El a încuviințat, apoi s-a așezat brusc fără să mai spună niciun cuvânt, aidoma unui avocat care-și terminase pledoaria finală în

fața juriului, și m-a privit, aparent așteptând să răspund, cercetându-mă agitat.

— În ce scop crezi că ne-ar testa? Ca să vadă cât de mult ne pot îngrozi? Ca să vadă cât de greu suntem de ucis sau înrobit?

— Nu știu, fiule, a răspuns tata cu glas încă egal și calm în ciuda expresiei neliniștite a chipului. Poate că au vrut să vadă cum se va comporta specia noastră în decursul unei întâlniri cu altă specie inteligentă? Cu o specie potențial ostilă? Este unul dintre tropii clasici ai science-fiction-ului. Întotdeauna extratereștrii apar pentru a pune omenirea la încercare. *Ziua în care s-a oprit Pământul, Străin în țară străină, Have Spacesuit – Will Travel* și o mulțime de episoade din *Star Trek.* Europanii puteau avea un milion de motive. În serialul *Zona crepusculară* relansat în anii optzeci a existat un episod numit „Un talent neînsemnat pentru război”…

Am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Însă asta nu-i science-fiction, domnule general, am spus simțindu-mă de parcă eu aș fi fost adultul în conversația asta, pe când el își asumase rolul adolescentului cu ochi scânteietori care nu va asculta de rațiune. Asta nu-i un episod din *Zona crepusculară.* Este viață reală, da?

— Viața imită arta, a replicat el. Și poate că la fel procedează și extratereștrii aceștia anume. Mi-a zâmbit. Ai senzația că ceva din toate astea ți s-ar putea întâmpla în viața reală? Nu ți se pare că evenimentele se desfășoară așa cum s-ar întâmpla într-o poveste sau un film? Perfect regizate pentru un efect cât mai dramatic?

A înclinat spre mine un whiteboard mare, care stătuse rezemat de o consolă din apropiere, pe care am văzut două schițe mâzgălite. Tata desenase în stânga Steaua Morții din *Star Wars,* iar în dreapta dodecaedrul Perturbatorului. Cele două erau înconjurate de săgeți și însemnări ce păreau să le compare. Era totuși greu să fiu sigur, deoarece îmi era imposibil să descifrez scrisul de mână al tatii.

— Să luăm de pildă Perturbatorul, a zis el. De ce ar fi atât de greu de distrus, deși n-avem nicio problemă să facem harcea-parcea celelalte drone ale lor? De ce nu sunt la fel de greu de distrus și celelalte drone europane? Pentru că Perturbatorul este un boss de nivel, de aceea! A arătat whiteboardul. Perturbatorul este versiunea lor a Stelei Morții – o armă a Judecății de Apoi

gigantică și aproape indestructibilă, care are totuși un mic călcâi al lui Ahile care ne va permite s-o distrugem. M-a fixat cu privirea. Este ca și cum ei l-ar fi conceput deliberat în felul ăsta, pentru ca minimum un pilot să fie nevoit să se sacrifice pentru a-l distruge. Scuturile protectoare vor fi dezactivate numai câteva secunde – suficient doar pentru detonările perfect sincronizate a doua nuclee energetice! De ce le-ar fi conceput așa, dacă n-ar fi făcut-o premeditat?

Am aprobat din cap și am mărturisit:

— Și eu m-am întrebat același lucru.

— Niciun designer de arme sau inginer n-ar fi construit ceva cu o asemenea slăbiciune arbitrară, a zis el. Perturbatorul pare gândit mai degrabă de un realizator de jocuri video, pentru a crea o problemă foarte mare la sfârșitul unui nivel – un boss a cărui distrugere necesită un sacrificiu uriaș. După care europanii au trimis unul – numai unul – să atace baza lunară, în loc să-l trimită direct pe Pământ. De ce? Fiindcă doreau ca noi să vedem cum funcționează! Iar apoi ne-au lăsat să-l distrugem! Poate că a fost o parte din testul lor – de a afla dacă oamenii sunt dispuși să întreprindă sacrificii eroice pentru a-și salva camarazii? Pentru a afla dacă specia noastră se comportă realmente așa cum ne autozugrăvim în cărțile, filmele și jocurile noastre? S-a ridicat în picioare și a început să se plimbe agitat înainte și înapoi, în timp ce vorbea. S-ar putea ca ei să ne testeze pentru a vedea dacă ne lipsește curajul convingerilor noastre? Dacă suntem pe atât de altruiști și nobili pe cât ne credem?

— Dar cum ar putea extratereștrii să fi știut măcar despre sacrificiul eroic al lui Vance? am întrebat. Sau despre orice altceva care se petrecea în rândurile ADT-ului în decursul bătăliilor acelea?

Tata și-a mușcat buza inferioară, după care și-a ridicat ComQ-ul.

— Ia gândește-te puțin – de unde a provenit tehnologia ComQ?

Am clătinat din cap, nedorind s-o cred. El însă a încuviințat, contrazicându-mă.

— Europanii au inventat-o, iar noi abia dacă înțelegem cum funcționează. Este foarte posibil ca ei s-o utilizeze pentru a trage chiar acum cu urechea la discuția noastră. Și-a frecat tâmplele și a făcut o grimasă. Tu chiar crezi că a fost o

coincidență faptul că dintre toate bazele ADT din lume pe care le-ar fi putut ataca azi-dimineață ei s-o fi ales tocmai pe cea în care i-am adus pe candidații noștri de recrutare de elită?

A tăcut și m-a privit. Simțeam că mi se-nvârte capul. M-am așezat în unul dintre scaunele capitonate cu piele și fixate de podea.

— De ce-mi spui toate astea? am rostit.

S-a încruntat și a părut dezamăgit de întrebarea mea.

— Pentru că ești fiul meu, a spus după aceea. Poate că doresc pur și simplu să aflu care-i opinia ta.

— Despre ce, domnule general?

— Despre ce crezi tu că ar trebui să facem. Să ignorăm toate amănuntele dubioase ale acțiunilor europanilor și să lăsăm ADT-ul să lanseze spre ei propria noastră armă a Judecății de Apoi? Să încercăm să comitem genocid împotriva primei specii inteligente cu care am intrat vreodată în contact?

— Dar ei vin aici ca să comită genocid împotriva noastră! am răcnit. Nu avem alternativă, putem doar să ne apărăm!

— Eu cred că avem alternativă, fiule. Eu cred că asta fac ei: ne prezintă o alternativă. Noi putem încerca să-i distrugem și astfel îi silim să ne distrugă, sau putem risca, bazându-ne pe deducțiile și pe raționamentele noastre morale, și opri Spărgătorul-de-gheață.

— Dar atunci... asta nu-nseamnă că le vom îngădui pur și simplu să ne nimicească atunci când vor ajunge aici?

— Dacă ar fi vrut să extermine omenirea, ar fi putut-o face cu decenii în urmă, a răspuns tata. Dețineau capabilitățile tehnologice de a ne nimici încă din ziua primului nostru contact. Iluzia că-i putem învinge în războiul ăsta este exact asta – o iluzie. Așa a fost dintotdeauna.

Nu am răspuns. El m-a prins de umeri.

— Nimeni nu mai știe despre toate astea. Nimeni n-a putut citi semnele astea așa cum am făcut-o noi doi, Zack. Eu simt că trebuie să existe un motiv pentru care noi doi ne aflăm aici, acum. Ne găsim în poziția de a decide soarta omenirii. A surâs. Poate că-i un destin.

L-am privit drept în ochi. Îmi spunea adevărul... sau ceea ce credea el că ar fi adevărul. În privința asta nu mai aveam nicio îndoială. Este imposibil să păstrezi un chip impenetrabil cu cineva care are același chip ca tine.

— De aceea n-ai participat la prima misiune a Spărgătorului-de-gheață, așa-i? l-am întrebat. Amiralul Vance nu te-a trimis, deoarece credea că ai putea încerca s-o sabotezi?

A aprobat din cap.

— El mă cunoaște foarte bine. Suntem prieteni de mult timp.

— I-ai împărtășit teoria asta și el n-a acceptat-o?

— Archie este un om bun, a răspuns tata. Curajos. Onorabil. Însă n-are prea multă imaginație. Și n-are habar de tropii din science-fiction. A surâs larg. Indicativul lui de apel, Viper, l-a împrumutat de la personajul lui Tom Skerritt din *Top Gun,* filmul lui favorit din toate timpurile. Archie detestă science-fiction-ul. Nu l-am putut convinge niciodată să urmărească *Trek, Wars, Mercenarii universului* sau *BSG*! A clătinat din cap. Afurisitul a refuzat să se uite până și la *E.T.*! Acum te-ntreb – cui nu-i place *E.T.*?

— Mda, am murmurat, este clar că nu-i un om în care să te-ncrezi.

Tata s-a încruntat înaintea sarcasmului meu.

— Nu la asta m-am referit, a spus el. În adâncul inimii, Archie este un luptător. El crede că-i putem învinge pe europani, în ciuda tehnologiei lor superioare, fiindcă evoluția ne-a echipat mai bine pentru războaie. A clătinat din cap. Zack, eu sunt un gamer. Ca tine. Când mă confrunt cu o enigmă, nu pot să nu-ncerc s-o rezolv.

A reînceput să se plimbe înainte și înapoi prin fața mea.

— Vreau să aflu ce sunt, de fapt, europanii. Ce se află acolo, sub gheața aceea? A ridicat ochii și a privit prin cupolă spre banda de stele strălucitoare de deasupra. Vreau să aflu adevărul. Vreau s-ajung la capătul jocului. S-a răsucit și m-a privit din nou drept în ochi: Și vreau să salvez lumea, dacă pot.

— Cum?

— Nu sunt sigur, dar voi încerca, dacă mi se va ivi ocazia.

A coborât după aceea privirea în podea.

— Și am vrut mai întâi să mă explic ție. Ca să înțelegi orice acțiuni aș putea fi silit să întreprind. Poate că le poți explica mamei tale, dacă eu nu voi avea ocazia…

Glasul i s-a stins. Am fost prea speriat ce ar fi putut spune dacă i-aș fi cerut să continue.

Când i-a devenit clar că nu voi contribui cu nimic la conversație, s-a întins și a lipit palma de scanerul de lângă ieșire. Ușa s-a deschis, șuierând.

— Sunt multe informații de procesat, a zis el. O să te las acum, să gândești la toate de unul singur.

A făcut un pas spre mine, parcă pregătindu-se să mă îmbrățișeze, dar ceva din ochii mei l-a făcut să se răzgândească. A surâs și s-a retras.

— Eu mă duc în Cupola Tunetului, ca să rulez ultima verificare a sistemelor în toate stațiile de comandă. Te aștept acolo când ești gata, da?

Am încuviințat, dar am tăcut. Mi-a oferit alt surâs forțat, apoi a dispărut pe ușă.

După plecarea lui, am rămas singur în incinta de comandă cufundată în întuneric a Observatorului Daedalus, în centrul giganticei urechi electronice pe care omenirea o construise pentru a încerca să comunice cu inamicul ei, gândindu-mă la toate pe care mi le spusese tata.

Și dacă el avea dreptate în privința asta – tot așa cum avusese dreptate cu atâția ani în urmă, când își consemnase teoria despre Alianța Defensivă Terestră în carnetul cel vechi? Teoria aceea care, la început, păruse la fel de ridicolă.

Am lăsat posibilitatea să-mi dăinuie în minte pentru o clipă. După aceea am privit pentru ultima dată în sus prin cupolă spre fâșia înstelată care se întindea deasupra capului meu, sorbind-o pe toată. Apoi m-am întors și am ieșit grăbit pe ușă, fugind cât puteam de repede din solitudinea Observatorului Daedalus. Nu mai rămăsese mult timp și n-aveam chef să-l petrec singur.

19.

Am suit cu turbo-liftul înapoi pe puntea de observație. În clipa când ușile cabinei au glisat, deschizându-se, și am intrat în sala mare și boltită, mirosul de fum de canabis mi-a umplut nările. Mirosul s-a întețit pe măsură ce am înaintat, la fel ca acordurile familiare ale lui *Dark Side of the Moon* al lui Pink Floyd, punctate de hohote de râs abia stăpânite.

În lumina slabă am putut întrezări două siluete răşchirate pe podea: Shin şi Milo stăteau unul lângă altul, întinşi pe spate şi priveau în sus prin cupola de observaţie la banda strălucitoare a Căii Lactee de deasupra. Treceau de la unul la altul o ţigară rulată manual de mărimea unei rachete de croazieră. Muzica lui Pink Floyd era atât de tare, încât nu mă auziseră intrând, aşa că am rămas locului, trăgând cu urechea câteva minute, timp în care ei au continuat o conversaţie presărată de chicote despre episoadele lor favorite din *Robotech.*

M-am furişat înapoia lor, după care mi-am dres vocea.

— Ce facem, băieţi?

Shin a sărit iute în picioare, părând extrem de stânjenit. Milo aproape că nici n-a reacţionat.

— Zack! a exclamat Shin, înroşindu-se la faţă. Nu te-am auzit intrând… S-a răsucit şi şi-a arătat cu degetul tovarăşul. Tocmai… ăăă, îi arătam lui Milo unele din chestiile pe care le creştem în sera hidroponică şi… ăăă…

— Şi-acum fumaţi dovlecei? am zis. În timp ce ascultaţi *Dark Side of the Moon*? Am arătat suprafaţa presărată de cratere dinafară cupolei, care se întindea până la orizont de jur-împrejurul nostru. Pe faţa *nevăzută* a Lunii?

— Asta-i o tulpină specială de Yoda Kush, pe care am creat-o chiar eu, a spus Shin arătându-şi ţigara gigantică. Am crezut că l-ar putea ajuta să se relaxeze. După aceea a tras un fum prelung şi l-a inhalat adânc. Sărmanul Milo este realmente stresat, nu-i aşa?

Milo a clătinat din cap.

— Mi-a trecut, a rânjit el larg. Fii atent, Zack, n-o să-ţi vină să crezi chestia asta! S-a ridicat în capul oaselor, străduindu-se vizibil, apoi s-a întors către mine. Shin mi-a zis că ADT-ul a petrecut decenii pentru a crea o tulpină specială de marijuana care-i ajută pe oameni să se concentreze şi le sporeşte capacitatea de a juca jocuri video! Abia după ce a perfecţionat-o, guvernul a început s-o legalizeze finalmente în State. Şi-a ridicat braţele în semn de victorie. Ganja asta face parte din efortul de război! O iubesc!

A început să cânte din *Echipa America*: *Jandarmul mondial* şi Shin i s-a alăturat imediat.

— *America. Fuck yeah. Comi' to save the motherfuckin' day, yeah*!"

După aceea au izbucnit în altă criză nestăpânită de râsete.

— Unde sunt ceilalți? am întrebat.

— Au șters-o să și-o tragă, m-a anunțat Milo. Whoadie și Chén au întins-o primii și dup-aia Debbie s-a cărăbănit cu Graham.

N-am știut cum să reacționez față de informația aceea.

— Nu pot spune că-i învinuiesc, a continuat Milo. Toți ne confruntăm cu posibilitatea morții iminente și atunci de ce să nu dăm naibii precauțiile și să facem huța-huța… ca să zic așa.

— Și eu gândeam la fel, a rostit Shin și s-a întors să-i zâmbească.

Cei doi s-au privit în ochi câteva secunde… până când creierul meu lipsit de orice indicii a înțeles finalmente ce se întâmpla.

Așa cum mama îmi sublinia frecvent cu încântare, radarul meu privind orientarea sexuală a celor din jur era pur și simplu defect.

— Ne vedem mai târziu, băieți, am rostit retrăgându-mă spre ieșire. Eu mă duc până la… în fine. Am indicat vag peste umăr. Vă las să vă bucurați de nițică intimitate.

Shin mi-a surâs larg, vizibil amuzat de tulburarea care mă cuprinsese brusc.

— Mulțumesc, Zack, a spus el.

— Da, mersi, gagiule! a strigat Milo după mine, râzând. Am putea profita de intimitatea asta!

Pe când coboram cu liftul spre Cupola Tunetului, m-am pomenit întrebându-mă unde era Lex și ce făcea acum. Oare și ea își găsise un necunoscut chipeș cu care să-și petreacă ultimele clipe, pe când eu le așteptam pe ale mele aici, singur, la o jumătate de milion de kilometri depărtare?

01h33m43s RĂMASE.

Când am ajuns la Cupola Tunetului, am crezut inițial că înăuntru nu se mai afla nimeni. După aceea cupola unei stații de comandă de dronă s-a deschis și tata a ieșit dinăuntru. Mi-a zâmbit, însă eu m-am întors imediat și m-am apropiat de altă stație, începusem să mă instalez în ea, când tata s-a lăsat pe vine la marginea adânciturii ovale și m-a privit.

— Îmi pare rău, Zack, a spus el. N-ar fi trebuit să-ți fi spus toate chestiile alea. Au fost prea mult pentru tine, după toate prin câte ai trecut azi.

— E-n regulă, am zis.

— Mulțumesc că m-ai ascultat. Ești un bun ascultător, la fel ca mama ta. Și-a ferit privirea. Eu… așteptam de mult să vorbesc cu tine despre toate astea…

A tăcut. Am ridicat ochii spre el, însă nu i-am răspuns.

— Nu vrei să spui nimic? a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Încă mă străduiesc să procesez totul, am replicat. Nu știu ce să cred.

El a încuviințat. Am apăsat butonul de închidere a cupolei stației. A lunecat între noi, despărțindu-ne și punând capăt conversației… sau cel puțin amânând-o temporar.

Am rămas cu ochii închiși în cockpitul simulat și am încercat să-mi adun gândurile. N-am avut prea mult noroc.

•

Ceva mai târziu l-am auzit pe tata salutându-i pe Debbie, Chén și Whoadie. După alte câteva minute, pe Milo, Shin și Graham.

Când numărătoarea inversă a ajuns la o oră, ne-am strâns toți în fața stației de comandă pentru a o privi pe președinta Statelor Unite adresându-se națiunii din Biroul Oval prin intermediul televiziunii. Ea zâmbea liniștitor spre obiectivul camerei de luat vederi, însă teama din ochi îi era evidentă.

— Compatrioți americani, a început președinta. În chiar acest moment, conducătorii tuturor țărilor din lume sunt pe punctul de a le arăta națiunilor lor același film de informare pe care vi-l voi arăta eu, care va explica situația alarmantă cu care se confruntă în momentele acestea întreaga omenire.

Debbie își privea display-ul ComQ-ului, așteptând momentul când își putea suna finalmente băieții. Însă telefoanele continuau să ne fie blocate. M-am uitat la Chén, Shin și Graham, care erau concentrați asupra altor ecrane, mai mici, montate în apropiere – cele care îi prezentau pe conducătorii țărilor lor rostind introduceri similare. După încă o secundă, chipurile președinților american și chinez, ca și ale prim-miniștrilor japonez și britanic au dispărut de pe ecrane și pe toate a apărut logoul Alianței Defensive Terestre.

— În anul 1973 NASA a descoperit primele dovezi ale unei inteligențe non-terestre în propriul nostru sistem solar, a început vocea din off a lui Sagan, când sonda *Pioneer 10* a trimis

primele imagini din apropiere ale Europei, al patrulea satelit ca mărime al lui Jupiter.

Toți opt am rămas unul lângă altul într-un grup strâns și am privit din nou filmul, știind însă că acum îl vedea toată omenirea.

După ce filmul s-a terminat, a reapărut fața președintei, care a anunțat lumea ceea ce amiralul Vance ne spusese în Palatul de Cleștar mai devreme în cursul dimineții… de la care părea că trecuse o viață de om. După ce a terminat de dezvăluit știrea teribilă a apropierii armadei extraterestre, posturile TV au început să-i retransmită discursul, cu titluri tot mai alarmante suprapuse pe ecran, alături de imagini ce prezentau reacțiile de uluială și panică ale oamenilor obișnuiți.

Pe când priveam haosul desfășurându-se pe matricea de ferestre video din fața mea, m-am gândit la mama, la prietenii mei și la toți ceilalți de pe Pământ.

Oare planul ADT-ului avea să funcționeze cu adevărat? Oare civilizația noastră avea să colapseze în urma revelației că vom fi invadați de extratereștri sau ADT-ul ne pregătise îndeajuns subconștientul pentru a face față evenimentului, așa cum sperase?

Oare omenirea avea să se ghemuiască de frică sau avea să rămână ferm pe poziție și să răspundă prin luptă?

M-am uitat la ecrane și m-am întrebat ce va fi.

Shin s-a conectat la zeci de posturi TV din toată lumea și le-a afișat pe cupolă, unul lângă altul, alături de transmisii video de pe internet.

Am privit împreună cum valul inițial de panică s-a răspândit peste tot globul; imaginile arătau oameni cuprinși de pandalie pe străzi aglomerate din orașe sau călcându-se în picioare în tentativa de a părăsi arene sportive. Se părea totuși că omenirea primise vestea incredibil de bine. Dacă existau revolte, sinucideri în masă și jafuri, nimeni nu le raporta… sau nici măcar nu posta videouri online.

În câteva minute s-a părut că aceiași crainici care prezentaseră știrea anunțau acum cu optimism că majoritatea populației civile a lumii răspundea deja la apelul la arme lansat de ADT și că sute de milioane de oameni de pe toată planeta se mobilizau deja, logându-se la serverele operative online ADT pentru a se înrola și a-și primi după aceea misiunile cu drone de

luptă pentru a-și apăra planeta. Câteva posturi TV au prezentat imagini cu mii și mii de indivizi care-și abandonau mașinile în trafic pentru a intra în goană în magazine de electronice, în biblioteci, cafenele, internet café-uri și clădiri de birouri, toți grăbindu-se să ajungă în locuri cu acces internet broadband.

Era imposibil ca posturile de știri TV să fi putut aduna atât de repede toate videoclipurile acelea (și apoi să le fi editat pentru difuzare). Iar în etapa asta ar fi fost imposibil de știut dacă majoritatea populației globului era pregătită într-adevăr să se alăture Alianței Defensive Terestre și să lupte pentru a ne apăra planeta natală. Aceasta trebuia să fie mâna ADT-ului, care convinsese mass-media că principala noastră șansă pentru supraviețuire era minciuna liniștitoare. Și avea dreptate – dacă oamenii credeau că lumea se unea deja sub stindardul ADT-ului, era mult mai probabil să se alăture ei înșiși luptei.

M-am gândit din nou la însemnarea scrisă de tata în carnetul lui cu atâta vreme în urmă:

Dacă ei utilizează jocurile video pentru a ne antrena să luptăm fără ca noi s-o știm măcar? *Ca dl Miyagi în* Karate Kid *când l-a făcut pe Daniel-san să-i zugrăvească locuința, săi lustruiască podeaua și să-i ceruiască toate mașinile – îl antrena, fără ca puștiul să-și dea măcar seama*!

Lustruiește, ceruiește – dar la scară globală!

„Anunțuri de interes public” de câte treizeci și șaizeci de secunde au început să fie difuzate între buletinele de știri, toate concepute pentru a informa populația civilă a lumii despre planul ADT-ului și de a-i arăta cum să-și utilizeze computerele sau dispozitivele mobile pentru a se înrola online în Alianța Defensivă Terestră și a „ajuta la salvarea Pământului!”

Cel mai bun AIP a fost cel care începea cu imaginea a doi frați, băiat și fată, care stăteau pe sofa în livingul lor. Băiatul juca *Armada* pe televizorul uriaș, iar fata stătea lângă el și juca *Terra Firma* pe tabletă. Pe ecranele lor se putea vedea că ea opera o dronă de infanterie DTIUB, iar el pilota un elicopter multirotor WASP. Amândoi încercau să doboare un Vasilisc extraterestru imens, care avansa greoi printr-un cartier dintr-o suburbie. Pe ecranul televizorului se vedea cum Behemotul călca pe colțul unei case și o strivea sub una din tălpile lui

masive din metal… și în aceeași clipă peretele livingului copiilor colapsa de asemenea, dezvăluind că robotul gigantic călcase exact pe locuința lor. Cei doi copii nu jucau un joc… ci-și apărau casa! Părinții lor erau ghemuiți înapoia sofalei și-i priveau războindu-se cu uriașa mașinărie extraterestră, ajutați de sute de alte drone operate de vecinii lor. După ce Behemotul exploda sub o grindină de foc, părinții își luau imediat smartphone-urile și le utilizau pentru a prelua comanda altor două drone și a se alătura de asemenea bătăliei. Mi-a reamintit de una dintre vechile reclame TV pentru jucării care se sfârșeau prin cuvintele: „Acum se pot juca și mami și tati!”

Când n-am mai suportat să văd emisiunile de știri, am intrat în stația mea de comandă, am tras cupola și apoi am opacizat-o, creându-mi propria cameră izolată și privată.

Am stat o vreme acolo, pe întuneric, ascultându-mi propria respirație. După aceea mi-am luat ComQ-ul și am căutat un cântec pe care-l descoperisem pe una dintre audio-casetele vechi cu mixuri ale tatii. Era un rock instrumental minunat, interpretat de Pink Floyd, pe care-l foloseam frecvent pentru a mă mobiliza înaintea unei misiuni *Armada* importante.

L-am ascultat din nou și din nou, repetând de fiecare dată singurele cuvinte care apăreau la mijlocul melodiei: *One of these days I’m going to cut you into little pieces*”.

01h00m00s RĂMASE.

Când ceasul numărătorii inverse a arătat că mai rămăsese o oră, toate ComQ-urile ne-au piuit la unison. Display-ul m-a anunțat că ADT deblocase finalmente accesul la sistemul de telefonie publică. Graham, Debbie, Whoadie, Milo și Chén au intrat în stațiile lor individuale și și-au închis cupolele, pentru a se bucura de intimitate în convorbirile acasă.

Shin nu a sunat pe nimeni. În schimb, și-a luat chitara bas și, printr-o coincidență stranie, a început să cânte o versiune solo a *One of These Days*, în timp ce privea stelele proiectate pe cupola de deasupra. Am observat după aceea o listă de melodii lipită pe podea în fața lui și am văzut că pe unele dintre cele înșiruite acolo le cunoșteam de pe mixurile tatii.

Tata stătea singur la consola centrului de comandă. Când am venit spre el, am văzut că se uita la informația de contact a mamei de pe display-ul ComQ-ului său.

— Vrei s-o suni? am întrebat și el a tresărit, luat prin surprindere.

A clătinat din cap.

— Voiam să-i trimit un mesaj video. L-am înregistrat de douăzeci și trei de ori până acum, dar toate variantele sunt jalnice… așa că poate c-o să renunț și o să i-l trimit pe cel mai puțin jalnic…

I-am luat ComQ-ul din mână și am început să tastez un număr.

— Vrei s-o suni? a întrebat el, agitat ca un școlar. Chiar acum?

Am încuviințat din cap.

— Trebuie s-o anunț că sunt sănătos, am zis. Și înainte ca tu să-i trimiți cine știe ce mesaj video psihopat, ar trebui probabil s-o anunț mai întâi că ești în viață… altfel o să facă infarct când o să-ți apară fața pe iPhone-ul ei.

Mi-a oferit un zâmbet ușurat, dar înainte de a-mi putea răspunde, am fost întrerupți de vocea lui Milo, răsunând din stația lui aflată în apropiere. Probabil că nu-și închisese etanș cupola după ce intrase, așa că acum îi puteam auzi perfect conversația.

— O să fie bine, mamă! spunea Milo. Știi cum i-au antrenat pe toți să se lupte, folosind jocuri video? Ei bine, eu sunt unul dintre cei mai buni piloți *Armada* din lume și de-aia m-au recrutat mai devreme! Da! Și, ia ghici! Acum mă aflu pe Lună!

— Pe Lună! a țipat femeia. E ridicol, Milo! Nu-ți minți propria mamă! A ridicat o telecomandă TV gigantică. Vreau să m-ajuți cu porcăria asta de televizor. Pe toate posturile e aceeași prostie.

Am privit într-acolo și l-am văzut pe Milo ridicându-și videocamera ComQ-ului, apoi înclinând-o astfel ca să-i ofere o imagine scurtă a Cupolei Tunetului și a strălucitorului câmp stelar proiectat pe plafonul domului. Femeia a icnit și Milo a surâs larg, a coborât videocamera și a orientat-o din nou spre propria lui față.

— Ți-am zis doar! a spus el.

Maică-sa a început să se tânguiască de frică… realmente, nu exista alt termen pentru asta.

— Te-au pus *pe tine* să ne aperi pe noi? Acum știu că nu mai avem nicio șansă!

— Mamă, te rog, a zis Milo și cu fiecare cuvânt rostit a sunat tot mai mult ca un băiețel, liniștește-te! Îți promit c-o să opresc creaturile astea. Nu-ți face griji. O să fac tot ce-i nevoie ca tu și micul Kilgore să nu pățiți nimic. O să fii mândră de mine când se va termina, stai numai să vezi…

N-am apucat să aflu cine sau ce era Kilgore, fiindcă tata s-a dus la stația lui Milo și i-a închis cupola. Apoi a revenit lângă mine și a privit agitat când i-am ridicat ComQ-ul și am stabilit legătura video cu mama.

După o secundă, chipul supt de griji al mamei a apărut pe display-ul ComQ-ului. Era la muncă, bineînțeles, într-o cameră a spitalului, în fața unui televizor, alături de alte asistente. Nici chiar acum, după difuzarea anunțului, tot nu-i abandonase pe cei pe care-i avea în grijă.

— Zack! a strigat când mi-a văzut chipul și a ieșit în goana mare pe coridorul pustiu al spitalului, ridicând telefonul spre față. Slavă cerului că ești bine, scumpule! *Ești* bine, da?

— Perfect, mamă! Bineînțeles, exceptând apropiata invazie extraterestră.

— Îți vine să crezi? a spus ea. Este pe toate buletinele de știri… pe toate posturile. Ținea telefonul foarte aproape de față. Unde ești? Zackary, vreau să te duci acasă imediat!

— Nu pot, mamă. Alianța Defensivă Terestră are nevoie de mine.

— Ce tot spui? a întrebat ea pe un ton care părea tot mai isteric.

— M-am înrolat în Alianța Defensivă Terestră. Azi-dimineață. M-au făcut pilot. Vezi?

Am pus telefonul pe consolă în fața mea, apoi m-am retras puțin ca să-mi poată vedea uniforma. Imaginea a lăsat-o fără cuvinte.

— Scumpule, unde ești? a reușit să întrebe până la urmă.

— Sunt pe Lună, am spus și am panoramat ComQ-ul în jurul sălii, apoi spre cupola de deasupra. Baza Lunară Alfa. Este o bază secretă pe fața nevăzută a Lunii. De aici voi ajuta la respingerea invaziei. I-am zâmbit. Vezi că toți anii ăștia pe care i-am petrecut jucând jocuri video n-au fost chiar irosiți?

Ea a izbucnit în lacrimi, totuși a reușit să sune incredibil de iritată.

— Zackary Ulysses Lightman! a strigat și telefonul i-a tremurat aprig în mâini. Nu te lupți cu niciun extraterestru, fir-ar ei ai naibii! Vii acasă, imediat!

— Mamă, totul va fi bine, am rostit cât am putut mai liniștitor. Să știi că nu sunt singur aici, da? Asta era altă chestie pe care voiam să ți-o spun. O să fie un șoc, așa că ține bine.

L-am tras pe tata în fața videocamerei ComQ-ului, apoi am stat imediat înapoia lui. Picioarele îi tremurau în asemenea hal, încât mi-a fost teamă să nu colapseze.

— Dumnezeule! a rostit ea și și-a dus palma la gură. Xavier? Tu ești?

— Bună, Pam! a zis el cu glas tremurat. Mă... mă bucur să te văd.

— Nu poți să fii tu, am auzit-o pe mama spunând. Nu se poate!

— Ba da, mamă, am spus, el este. E general în Alianța Defensivă Terestră. Erou de război. I-am zâmbit. A primit trei Medalii de Onoare. Nu-i așa?

Tata n-a zis nimic. O privea cu o expresie fixă, ca o căprioară țintuită de farurile unei mașini.

— Xavier? a zis mama. Ești tu cu adevărat?

— Sunt eu, cu adevărat, a răspuns el și glasul i s-a frânt la fiecare cuvânt. Trăiesc... și-mi pare atât de rău. Nu... nu-ți pot spune cât de mult ți-am dus dorul... și cât de rău îmi pare că te-am lăsat să-l crești singură pe fiul nostru. Îmi pare rău și pentru altele, de asemenea, dar...

Ea a început să plângă din nou. Chipul tatii s-a schimonosit de durere, iar eu m-am răsucit pe călcâie și m-am îndepărtat, ieșind din raza lor auditivă, pentru a-i lăsa să discute în privat... și pentru a evita o criză de plâns din partea mea.

M-am uitat în jurul sălii și l-am văzut pe Shin vorbind încetișor cu Milo. În apropiere, Graham și Debbie făceau la fel. Whoadie și Chén se înghesuiseră amândoi în stația lui Chén, profitând de ultima lor șansă de intimitate.

Am suit în propria mea stație de comandă și am coborât cupola. După aceea am luat ComQ-ul și am închis ochii, gândindu-mă ce să-i spun lui Lex.

I-am tastat numele pe lista mea, foarte scurtă, de contacte și chipul i-a apărut atât de repede pe display, încât am tresărit.

Numele ei, rangul și coordonatele actuale figurau în colțul din dreapta jos al display-ului. Potrivit datelor acelora, reușise deja să fie promovată la rangul de căpitan și se afla tot în Stația Safir, fortăreața operativă ADT de lângă Billings, statul Montana.

Stătea în interiorul unei stații de comandă întunecate, similară cu a mea, atât doar că a ei părea să fie proiectată special pentru comandarea Santinelelor, Titan Warmech-ilor și DTIUB-ilor și includea o pereche de „mănuși de forță” care-i permiteau să controleze brațele masive ale dronei cu propriile ei mâini.

— Salut! Sperasem să te mai văd înainte de sfârșitul lumii.

— Mă gândisem să amân apelul ăsta până în weekend. Nu doream să par nerăbdător.

— Nu, sigur că nu, a pufnit ea. Și cum e sus pe Lună, locotenente?

— Suntem onești?

— De ce nu? Probabil că nu vom trăi pentru a regreta ceva din ceea ce spunem.

— Să fiu sincer, este destul de terifiant. Cum stau lucrurile jos?

— La fel de nebunesc, a replicat Lex, totuși civilizația nu s-a afundat încă în haos total. Oamenii par s-o păstreze întreagă. Dacă se poate da crezare știrilor, întreaga lume este gata să lupte. Cumva, este uimitor.

A fost greu să aud atâta speranță în vocea ei și să nu-i pot spune despre al doilea Spărgător-de-gheață… ori despre teoria tatii. Doream cu disperare să aud ce gândea ea, dar nu aveam timp.

— Ești pregătit să le-o tragi extratereștrilor, locotenente? a întrebat Lex.

— Pe cât de pregătit voi fi vreodată, locotenente… pardon, căpitane Larkin. Am salutat-o din nou… după care m-am prefăcut că m-am lovit neîndemânatic cu degetul în ochi în timpul salutului, doar pentru a-i auzi râsetul. Cum de-ai fost promovată așa rapid?

— Pentru eroism în bătălia de la Palatul de Cleștar. Și am avut punctajul cel mai mare la sol, în privința dronelor inamice doborâte. Plus că eu n-am aruncat în aer jumătate din bază.

— Da, obișnuiesc să se încrunte la așa ceva.

— Uite, îți trimit un cadou, a spus ea și a tastat pe display-ul ComQ-ului cu ambele degete mari. Un playlist cu melodiile mele favorite de luptă pentru *Terra Firma.* Pe europani îi toc în ritm de muzică rock. Mă ajută la țintire.

— Da, am zâmbit. Și pe mine.

•

Într-o secundă, pe ComQ-ul meu a apărut un mesaj de terminare a transferului unui fișier; cumva, Lex șuntase software-ul de securitate, așa că nici măcar nu-mi ceruse permisiunea înainte de a-și transfera cântecele pe dispozitivul meu. Playerul de muzică s-a deschis, afișându-i playlistul, care, la prima vedere, a părut un mix de melodii cântate doar de Joan Jett, Heart și Pat Benatar.

— Ar trebui să fie utile, am rânjit eu. *Gracias.*

— De nada.

Am rugat-o să-mi arate cum să fac eu însumi șmecheria cu transferul de fișiere. După ce a terminat, am reușit să-i trimit cu succes o copie după mixul *Raid the Arcade* al tatii.

A derulat lista pentru câteva secunde, zâmbind și încuviințând din cap.

— Vrei s-auzi o veste bună? m-a întrebat ea.

— Da, te rog! Probabil c-o vreau mai mult ca oricând în viața mea.

— Cred că voi fi trimisă s-ajut la apărarea Bazei Lunare Alfa de aici de pe Pământ. Cu condiția, bineînțeles, ca europanii să n-atace mai întâi Pământul. De când am sosit, am rulat non-stop simulări defensive ale BLA.

Am surâs – ceva ce n-aș fi crezut posibil cu câteva secunde în urmă.

— Așadar o să-mi asiguri spatele, da?

Lex a aprobat din cap.

— Ajunge să-mi dai numărul de identificare ComQ de pe stația ta de comandă a dronei. Am creat un hack care-mi va permite să-l folosesc pentru a-ți determina coordonatele și afla ce dronă operezi în timpul luptei.

— Când ai avut timp să faci asta?

— Am stat aici toată ziua, a răspuns ea, iar între simulările de antrenament am explorat rețeaua ComQ-urilor. ADT a configurat-o foarte asemănător unei rețele tradiționale de

computere, astfel încât este ușor de înțeles și exploatat – probabil că de-aia au și făcut-o așa. Ce ILC ai?

— Poftim?

— Care-i numărul tău de Identificare a Legăturii ComQ?

M-am holbat la pictogramele de pe ecran și am înălțat din umeri.

— Habar n-am.

Lex mi-a zâmbit și a dat ochii peste cap.

— Vezi pictograma ca o rotiță dințată din colțul dreapta-sus al display-ului? Acolo sunt setările stației tale de comandă a dronei.

— Așa-i, am atins cu degetul pictograma. O știam.

Ea m-a ajutat să navighez prin ecranele de meniuri până am găsit codul numeric de douăsprezece cifre de care avea nevoie și i l-am citit.

— Gata, a zis în timp ce degetele îi dansau pe unul dintre ecranele tactile aflate în fața ei. Acum pot să fiu cu ochii pe tine.

— Mă simt mult mai bine deja, i-am zis.

Așa și era.

— Ar trebui, a zâmbit Lex. Am abilitățile să plătesc utilitățile. Mi-a făcut cu ochiul fluid și elegant, ca un star de cinema. Și-o să am grijă să-ți ții toate bucățile într-o singură bucată. Până m-aleg și eu c-o bucată. Ai priceput, soldat?

— Da, doamnă, am răspuns. Așa cred.

După aceea am salutat-o și asta a făcut-o să râdă – însă după numai câteva secunde, râsetul i s-a schimbat într-un suspin sugrumat.

— La dracu’, Zack! a zis ea. Mi-e frică.

Și-a mușcat buza inferioară… probabil pentru a nu mai tremura.

— Și mie mi-este frică, am rostit brusc, incapabil să-i întâlnesc ochii, chiar și prin intermediul unui ecran. Toată viața mi-am imaginat că lupta împotriva unei invazii extraterestre va fi o aventură epopeică. Că va fi ca-n filme – omenirea va triumfa în cele din urmă.

— *Invazia jefuitorilor de trupuri*, a zis ea. Oamenii-păstăi înving întotdeauna. Ăla-i modul inteligent de a invada, nu rahaturile de genul *Ziua independenței* sau *Cercul de foc.*

Cuvintele ei mi-au readus în minte conversația cu tata și îndoielile pe care el izbutise să mi le instileze. Oare avea

dreptate? Oare Spărgătorul-de-gheață urma să salveze omenirea sau doar să ne pecetluiască finalul?

— Zack, a spus Lex părând foarte decisă acum, eu nu vreau să mor degeaba. Crezi că există vreo șansă de a-i opri pe invadatori? Că oamenii pot supraviețui la așa ceva?

Am încuviințat din cap, exagerat de entuziast.

— Da! am răspuns prea repede. Trebuie s-o facem.

M-am silit să mai încuviințez din cap.

— Ori o facem, ori nu – nu există încercări și alte chestii de felul ăsta.

Ea a râs și mi-a zâmbit:

— Sunt realmente bucuroasă că ne-am cunoscut, a spus, înnodându-și degetele în poală. Aș vrea doar…

— Și eu aș vrea, Lex.

A inspirat adânc.

— „Nu trebuie să mă tem”, a recitat ea. „Frica este ucigașul minții. Frica este moartea cea mică, aducătoare a anihilării complete”.

Am râs și am preluat citatul de unde se oprise ea:

— „Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine și prin mine”.

— „Și după ce va fi trecut, mă voi întoarce și voi privi în urma ei”, a continuat Lex. „Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Numai eu voi rămâne”.

A expirat lent și apoi am împărtășit amândoi un surâs.

— Dacă lumea nu se va încheia în noaptea asta și dacă amândoi vom fi în viață mâine, atunci te invit în oraș, i-am spus. De-acord?

— De-acord.

00h14m49s RĂMASE.

Tata și-a terminat pregătirile la centrul de comandă și a coborât în propria lui stație, care se afla lângă a mea. Apoi toți opt am stat singuri în stațiile personale, privind scurgerea ultimelor cincisprezece minute pe ceasul numărătorii inverse.

Generalul continua să pară ca și cum se străduia să-și revină de pe urma încordării emoționale a discuției cu mama. N-am vrut să întreb ce vorbiseră ei doi. În același timp însă, aș fi vrut să-i spun ceva, să-ncerc să ne împăcăm cât mai era încă timp.

Am ieșit din stație și mi-am luat rucsacul ADT aflat în apropiere pe podea. Înăuntrul lui era înghesuită vechea jachetă a tatii, pe care am scos-o și i-am întins-o.

Când a văzut-o, tata a zâmbit larg și a petrecut un minut examinându-i toate însemnele. După ce a terminat, s-a întins și m-a îmbrățișat.

— Mulțumesc, a zis el, dar cum de ai avut-o cu tine?

— O purtam în dimineața când au venit să mă recruteze.

— Serios? a izbucnit el în râs.

Am aprobat din cap. Tata a răsucit-o pe toate părțile și s-a îmbrăcat cu ea.

— Încă mă încape! a spus el, admirându-i însemnele de pe mâneci. O purtam în sălile de jocuri video locale. Consideram c-o să-mi aducă noroc. A râs. De asemenea, credeam că mă face să arăt ca un dur. A clătinat din cap. Bătrânul tău era cam neadaptat social.

A dezbrăcat apoi jacheta și a vrut să mi-o restituie.

— Pun prinsoare că arată mai bine pe tine, a zis el. Ia să văd.

Am clătinat din cap.

— Nici vorbă. Tu ți-ai câștigat însemnele alea. Tu ar trebui s-o porți.

A aprobat și a îmbrăcat-o la loc.

— Mulțumesc, Zack.

— Pentru puțin.

Când m-am întors în stația mea, numărătoarea inversă mai arăta doar cinci minute.

Apoi patru minute. Apoi trei. Două. Unul.

M-am trântit în scaunul pilotului și cupola unității s-a închis deasupra mea.

— *Toate lucrurile sunt gata, dacă și mințile ne sunt la fel,* am auzit-o pe Whoadie șoptind prin comunicator.

În aceeași clipă, ComQ-ul meu s-a conectat wireless cu sistemul multicanal al stației și următoarea melodie de pe playlistul *Raid the Arcade* a început să urle din difuzoare: *Rock You Like a Hurricane* de Scorpions.

Am clătinat din cap în ritm cu soloul de chitară ca o mitralieră din deschiderea cântecului, în timp ce ticăiau ultimele secunde ale numărătoarei inverse.

Când ceasul a ajuns la zero, o sirenă a început să urle și pe HUD a început să-mi pâlpâie un indicator de cod roșu de alertă.

Display-ul tactic mi s-a aprins, informându-mă că senzorii noștri cei mai îndepărtați tocmai detectaseră primele semne ale avangărzii europane, care ieșeau din centura de asteroizi dinapoia orbitei lui Marte. Se mișcau într-adevăr foarte repede. Sfera Cuirasat din frunte se apropia deja de planeta roșie, strâns înconjurată de o falangă de Glaive.

— Uite-i! a strigat Milo prin comunicator. Sosesc! I-ați văzut?

— Da, Milo, a răspuns Debbie. Avem și noi ochi. Îi vedem.

— Sunt mulți, a adăugat Whoadie. Al *dracului* de mulți.

— Cei pe care nu-i oprim ne vor bate la ușă în câteva minute, așa că doborâți cât puteți înainte ca ei să ajungă aici, a ordonat tata prin comunicator. Dronele vă sunt pregătite! Piloți, pregătiți-vă de lansare!

— *Wolverine*! a strigat Milo, după care a emis un răcnet de bătălie lung și străpungător, care s-a mixat cumva perfect cu strigătul de război cu care Scorpions îmi perforau deja timpanele.

Pe display-ul meu, distanța dintre Pământ și avangarda dușmană care se apropia a continuat să se micșoreze rapid și am simțit cum mi se întețea pulsul.

— Să vă păstrați calmul, toți! a spus tata. Și Forța să fie cu voi!

— Forța să fie cu *noi*! l-a îngânat Shin și ironia din glas îi era evidentă.

— Forța să fie cu noi! a repetat Graham prin comunicator.

Debbie și Milo au exprimat același sentiment, urmați de Chén, care a spus-o în mandarină:

— *Yuan li yu ni tong tzai*!

Sinceritatea din glasul lui m-a convins finalmente să mă alătur. Am activat microfonul și am repetat cu atenție:

— *Yuan li yu ni tong tzai*!

Chén a râs și a mai spus ceva. Traducerea oarecum imperfectă în engleză mi-a apărut pe HUD:

— Am venit aici ca să tragem șuturi în fund și să mestecăm gumă, dar guma s-a terminat!

Am râs și nu m-am mai putut opri din râs pentru câteva secunde. Cu numai câteva luni în urmă învățasem despre „umorul macabru” dintr-o carte despre Războiul Civil pe care o primisem la programa de literatură americană. La momentul acela nu era un gen de umor despre care să cred că-l voi putea

simți vreodată pe pielea mea. Acum însă, când transpunerea în chinezește făcută de Chén a strigătului de luptă al lui Roddy Piper din *They Live* mi s-a părut una dintre cele mai amuzante chestii pe care le auzisem în viața mea, am înțeles perfect conceptul.

— Toate dronele sunt autorizate pentru lansare! a anunțat generalul. Pe ei!

Toți opt ne-am lansat Interceptoarele, alăturându-ne fluxului de drone care se revărsa deja din hangar, sub controlul piloților aflați pe Pământ.

Împreună, am pornit să-i înfruntăm pe invadatorii extratereștri.

20.

Interceptoarele noastre au întâlnit avangarda europană la jumătatea distanței dintre Pământ și centura de asteroizi, imediat în interiorul orbitei lui Mane. Pe display-ul meu tactic, cascada de triunghiuri verzi care reprezentau avangarda inamică a început să-și reducă viteza când s-a apropiat de forțele noastre, reprezentate de o masă în formă de săgeată de triunghiuri albe care gonea spre ea.

Triunghiurile verzi erau mult mai numeroase decât cele albe.

Am continuat cu temeritatea piloților de drone drept spre inamicul care avansa, până am stabilit contact vizual. Atunci, la comanda tatii, am frânat și brigada noastră s-a oprit ca un tot, plutind lent.

— Inamici la ora douăsprezece, a anunțat tata prin comunicator. Scoateți-vă colții! Pregătiți-vă de angajament imediat cum intrăm în raza operativă. E sigur c-o vor face și ei.

— *Gata de tragere*! *a* răsunat răspunsul colectiv pe canalul comun.

Un roi imposibil de vast de Glaive Fightere era dispus într-un ecran protector ca o grilă în jurul masivei Sfere Cuirasat care strălucea în mijlocul lor, cu reflexia deformată a câmpului stelar sclipind pe suprafața ei cromată. Perturbatorul încă nu fusese scos, ci era tot în învelișul blindat al Sferei Cuirasat, alături de

sute de mii de nave de transport ce conțineau milioane de drone de sol.

— Salut, salut! l-am auzit pe tata prin comunicator. Sunt generalul Xavier Lightman din Alianța Defensivă Terestră. Unde credeți că vă duceți, găozarilor? După o pauză scurtă, a adăugat: *Klaatu barada nikto,* băieți!

După care, folosind poate propria lui versiune de umor macabru, a fluierat mesajul de cinci note muzicale utilizat pentru comunicarea cu extratereștrii prietenoși din *Întâlnire de gradul trei.* Aceleași note care încheiau toate montajele video transmise de europani.

Unicul răspuns la rugămintea fluierată a tatii a sosit după câteva clipe încordate, când vârful de lance de Glaive Fightere care conducea avangarda a intrat în raza noastră de acțiune și a deschis focul.

Vidul negru din jur a erupt într-un potop de salve albastre de plasmă și raze roșii de laser, care s-au intersectat și încrucișat, în timp ce navele din ambele tabere și-au părăsit formațiile pentru a se angaja în luptă.

Interceptoarele noastre au răspuns la foc, după care navele au început să explodeze deasupra și dedesubtul meu, la tribord și la babord, la pupa și la prova, proiectând un spectacol de lumini terifiant, care a aprins suprafața de oglindă a dronei mele. O cascadă similară de explozii atomice restricționate a început să sclipească prin rândurile inamice din fața mea, aidoma unor șiraguri încâlcite de beculețe de Crăciun, care fuseseră aprinse doar pentru a se scurtcircuita după o secundă.

Mi-am ațintit 88-ul spre torentul de nave de vânătoare inamice și am acționat trăgaciul de pe manșa de zbor, lansând o suită rapidă de salve de plasmă. Glaivele erau atât de apropiate între ele, încât părea greu că puteam da greș, iar pentru câteva secunde m-am simțit invincibil și de neoprit, ca și cum aș fi folosit Forța.

Apoi însă am trecut prin norul de Glaive Fightere care se arcuia, survolând, le-am eschivat reflex, aproape fără să gândesc, rafalele de laser și plasmă… și am zâmbit, fiindcă totul redevenise clar, acum când, finalmente, îmi înfruntam adevăratul inamic. Dispăruseră îndoielile și nesiguranțele pe care tata mi le plantase în minte. La fel și ghiuleaua de plumb a fricii din măruntaie. Mai rămăsese doar o furie primordială,

teritorială, însoțită de sentimentul clar al scopului acțiunilor mele.

Ucide sau ești ucis. Cucerește sau ești cucerit. Supraviețuiești sau dispari ca specie.

Nu erau decizii dificile. De fapt, răspunsurile erau hardcablate în creierul uman. Nu mă puteam gândi decât la: *Urgie, prăpăd și o pogorâre a nopții scăldată-n sânge*!

Am continuat să spintec cu Interceptorul rândurile inamicilor, pătrunzând perpendicular pe ele, mai întâi trăgând, apoi deplasându-mă, mereu deplasându-mă și mereu trăgând, trăgând spre șabloanele mișcătoare de ținte ce se revărsau ca o cascadă peste HUD, suprapunându-se formațiunilor de Glaive Fightere din fața dronei mele, care acționau așa cum o făcuseră mereu în vechile noastre misiuni din *Armada* și *Terra Firma.*

Am început să intru în transă – vechiul ritm familiar în care lunecam uneori când jucam *Armada,* când totul părea să fie floare la ureche. Cu ajutorul muzicii care-mi răsuna în căști mă cuplasem la tiparele de mișcare ale inamicului, la măruntele sale idiosincrazii digitale care-mi îngăduiau să le anticipez atacurile și manevrele de evitare. Călăream valul. Se părea că nu pot rata și în același timp nimic nu părea că mă poate atinge.

Pentru câteva secunde, am simțit ca și cum aș fi jucat *Armada* de acasă.

De ce oare extratereștrii reali s-ar comporta exact ca simulările lor video?

Întrebarea continua să încerce să mi se strecoare în minte, dar nu-i îngăduiam. M-am concentrat asupra extazului bătăliei.

Interceptoarele noastre au început să fie nimicite, însă ne soseau deja primele întăriri de drone. De fiecare dată când una dintre ele era distrusă, operatorul ei prelua comanda altui Interceptor din hangarul de rezerve din Baza Lunară Alfa și se realătura bătăliei pe cât putea de repede. Din fericire, drumul de întoarcere în prima linie a luptelor se scurta cu fiecare secundă, deoarece avangarda continua să înainteze, să se apropie de Pământ. Noi pierdeam nave rapid.

Dacă nu fusese evident anterior, acum devenise perfect clar – noi duceam un război de uzură. Nu puteam opri avangarda. Nici pe departe. Se mișca prea repede și nimicea tot ce-i ridicam în cale.

În cazul cel mai fericit, aveam să reușim doar o mică știrbitură în trupele lor înainte de-a ajunge la Pământ.

Am distrus șapte nave inamice înainte ca drona să-mi explodeze.

Cele câteva minute necesare pentru că a doua mea dronă să „revină în rahat” au părut că se prelungesc la nivelul unor ore. Când am ajuns finalmente la linia de front tot mai apropiată a inamicului și am reînceput luptele cu avangarda, am fost izbit în plin de miezul reactor supraîncărcat al unei Glaive și am fost făcut bucățele din nou... de data asta fără să dobor niciun adversar.

Când al treilea Interceptor al meu a țâșnit din hangarul dronelor, un avertisment a început să-mi pâlpâie pe HUD, informându-mă că inamicul se apropia deja de fața nevăzută a Lunii.

După altă secundă am văzut plonjând spre mine, direct din cerul selenar negru de deasupra, mii și mii de nave care acopereau orizontul.

— Avangarda se divide! a anunțat tata prin intercom. Se împarte în două. Se pare că jumătatea care protejează Perturbatorul se îndreaptă spre Pământ.

— Iar cealaltă jumătate vine încoace, a adăugat Shin.

Mi-am verificat display-ul tactic. Avangarda se despărțise în două, ca o amibă, creând două pâlcuri în formă de torpile cu dimensiuni aproximativ egale. Un pâlc avea în centru dodecaedrul Perturbatorului. Celălalt se apropia de noi.

Pe display-ul tactic, avalanșa de triunghiuri verzi a început să se reverse, ca lava erupând dintr-un vulcan olimpian a cărui bază era ancorată în stelele de sus.

— Baza Lunară Alfa este sub atac! m-a informat serviabil computerul. Alertă!

O sirenă asurzitoare a început să urle prin intercomul bazei.

— Cioc, cioc! a strigat Graham. Ne-au sosit musafirii! Și-n vizitele anterioare n-au părut niciodată atât de sictiriți. Uitați-vă la transmisiile de sus!

Am dezactivat pentru o clipă ochelarii RV și am apăsat pictograma mică a videocamerei de securitate de pe ComQ. O duzină de ferestre minuscule i-au acoperit display-ul, fiecare prezentând transmisii în direct de videocamere ale bazei. Exteriorul mișuna de drone inamice, atât de acoperite de

atacatori, încât părea un mușuroi de pe altă planetă, invadat de o colonie de insecte metalice. Pe fundal, alte transportoare de drone continuau să aselenizeze, deschizându-se ca niște flori metalice când atingeau suprafața lunară, îngăduind miilor de Spider Fightere și Vasiliști să se reverse și să se alăture armatei tot mai mari de drone extraterestre care cobora deja peste bază.

— Activare Comitet Primire! a anunțat tata.

Tunurile-santinele automate ale bazei au înviat și au început un baraj constant împotriva sutelor de Glaive Fightere care coborau ca niște viespi furioase.

Primul val de bombe cu plasmă a Fighterelor a detonat pe scuturile protectoare ale bazei. Explozii au erupt și au pârâit pe suprafețele lor transparente, când energia a fost reflectată în spațiul cosmic, creând un spectacol amețitor de lumină pe display-ul de deasupra și iluminând pentru scurt timp Cupola Tunetului întunecată. Transferul de energie a zgâlțâit baza și solul lunar de dedesubtul ei.

Când seismul selenar – primul din viața mea – a încetat, a trebuit să mă împotrivesc imboldului panicat de a ieși în goană din stație și de a fugi spre un loc sigur… indiferent unde ar fi fost el.

Am strâns însă și mai puternic manșa de zbor și am accelerat la maximum nou-lansatul meu Interceptor de rezervă, suind aproape vertical prin potopul de Glaive Fightere care cobora spre mine. Alte drone s-au lansat și s-au grupat sub mine, adăugându-și puterea de foc la a mea.

Am doborât cinci vânători inamici. Apoi pe al șaselea și pe al șaptelea. Camarazii mei se descurcau la fel de bine. Prin comunicator am auzit-o pe Debbie murmurând în barbă:

— Ușor ca-n ascensor…

Pentru ca după aceea, tocmai când îmi mutasem reticulul de țintire pe următoarea țintă, o grindină de lasere inamice să conveargă finalmente asupra dronei mele din mai multe direcții, transformând-o în pulbere de stele.

Am blestemat și am preluat controlul altei nave, dar înainte s-o fi putut măcar lansa, navele inamice au ajuns la suprafața Lunii și au pătruns în hangarul de drone al bazei.

Când am activat lansatorul dronei, nu s-a întâmplat nimic, fiindcă mecanismul de catapultare fusese deja rupt în două.

Turnurile de drone nefolosite din jurul meu au început să se năruiască și să se colapseze, iar display-ul mi-a strălucit alb-orbitor.

În aceeași clipă am auzit o detunătură explozivă bubuitoare la suprafață, urmată de o undă de șoc care a scuturat violent Cupola Tunetului.

Am deschis stația și am scos capul, apoi am privit în jur. Pe rând au apărut și ceilalți.

— La dracu’! a spus tata cu un calm care nu mi-a plăcut deloc. Unul dintre ei a străpuns defensivele hangarului și s-a autodistrus. Totul s-a dus naibii, împreună cu toate dronele de rezervă care ne mai rămăseseră.

— Ce facem acum? a întrebat Debbie, făcându-se ecoul gândurilor mele... deși sunase mult mai calmă decât mă simțeam eu.

— ADT-ul ar fi trebuit să trimită Interceptoare de pe Pământ, ne-a explicat Shin, dar toate vor ataca Perturbatorul, așa că probabil noi am rămas aici pe cont propriu.

El și tata au schimbat priviri scurte, după care generalul s-a întors pentru a ni se adresa tuturor.

— Toată lumea intră imediat în stații! a strigat el. Shin ne va transfera comanda tunurilor-santinele laser ale bazei. Încercați să-i împiedicați să avanseze spre centrul operațional de aici! Țineți-i în loc, ați înțeles?

Nici nu terminase bine de vorbit, când a sărit în unul dintre echipamentele bi-DTIUB pe care le concepuse chiar el și l-a activat. Și-a băgat brațele în mănușile de forță și display-urile din jurul lui s-au aprins simultan.

Altă zguduitură violentă a scuturat Cupola Tunetului, iar noi ne-am întors rapid în stațiile de comandă. Când am închis cupola și m-am instalat în scaun, pe ecranele mele a apărut un HUD simplificat, suprapus unei transmisii video în direct de înaltă definiție de la una dintre turelele-santinele ale bazei, alături de un reticul de ochire, un telemetru și un indicator energetic pentru tunul laser.

— Nu vă opriți din tras! a spus tata. Țineți-i în loc cât mai mult!

Am doborât câte drone am putut, dar ele soseau întruna, într-un asalt care nu se mai sfârșea. După câteva minute, inevitabilul s-a produs: un grup de drone și-au concentrat razele

laser suficient de mult timp asupra ecluzei pneumatice a hangarului pentru ca să pătrundă prin ușile antiexplozie.

Inamicul intrase în bază.

— Străpungere! a strigat Shin pe canalul comun de comunicații. Avem o străpungere! Sunt în interiorul bazei! Îi văd la nivelurile cinci și șase și coboară deja încoace! În majoritate Spider Fightere – sute, poate mii!

Am rămas toți în stațiile de comandă, preluând controlul unor DTIUB-uri din alte locuri din bază. Nu știu cum s-au descurcat ceilalți, dar eu am încasat-o urât de tot. De fiecare dată când preluam controlul unui DTIUB, acesta era făcut bucățele de Spider Fightere chiar mai rapid decât cel dinainte.

— Bine, am auzit glasul tatii. Abandonați stațiile. Evacuăm imediat! Chén, Whoadie, Zack! Trebuie să vă smulg cu mâinile mele de acolo? Așa voi face! *Plecăm*!

Am ieșit din stație, la timp pentru a-l vedea pe tata ținându-se de promisiune. S-a aplecat și a prins-o pe Whoadie de mijloc, apoi a ridicat-o din stație, îndepărtând-o de comenzi. I-a trecut-o lui Debbie, după care s-a întors și s-a pregătit să facă la fel cu Chén, care s-a conformat în ultima clipă, sărind din stație ca Superman și salutându-l militărește pe general, când a aterizat pe podea în fața lui.

— Să trăiți, am înțeles! a răcnit el.

Shin a rămas în interiorul stației sale. M-am apropiat și m-am uitat pe display-urile lui – opera un detașament de DTIUB-i aflați în exteriorul puțului turbo-liftului care cobora la Cupola Tunetului. Transmisiile videocamerelor de securitate arătau o hoardă furioasă de Spider Fightere care tocmai demolau ușile blindate ce-i separau de noi. Auzeam zăngăniturile înfundate, repetate, care erau transmise prin zidurile de piatră din jurul nostru.

Când a văzut că Shin nu pleca, Milo a sărit înapoi în propria lui stație, rostind:

— Shin și cu mine îi vom ține-n loc și dup-aia vă prindem din urmă!

Tata a deschis gura să protesteze, însă altă explozie a cutremurat baza, amuțindu-l. Graham a strigat numele amândurora peste umăr și a pornit spre ieșire.

— Irosești deja secunde prețioase, generale, a spus Shin. Milo și cu mine îi putem ține-n loc mai mult decât santinelele

automate. Însă, dacă voi nu plecați acum, n-o să mai reușiți niciodată!

— Dă-i drumul, generale! a răcnit Milo în propriul lui comunicator. Suntem călare pe situație aici!

În timp ce delibera cu tata, Shin își deplasa degetele ambelor mâini peste ecranele din față, evidențiind grupuri de drone și însărcinându-le să atace anumiți inamici ori să apere anumite secțiuni ale bazei. L-am putut vedea luptându-se să gestioneze efectiv resursele defensive tot mai reduse ale bazei... și controlând simultan o jumătate de duzină de DTIUB-i, luptând alături de alte drone de infanterie comandate de operatori de pe Pământ care nu erau la fel de iscusiți sau letali.

Shin s-a uitat la Graham, apoi la tata. O înțelegere fără cuvinte i-a unit pe cei trei bărbați. După aceea tata a încuviințat din cap și degetele au început să-i danseze peste panourile de comandă din fața sa.

— Setez toate tunurile-santinele automate pe foc continuu, a spus el, după care s-a întors și a pornit în fugă spre ieșire. Ceilalți, după mine! Acum! Iute!

Și-a apăsat ComQ-ul de pe încheietură și o ușă camuflată s-a deschis în peretele curb de piatră aflat vizavi de intrare, înapoia căreia s-a dezvăluit o scară îngustă. Am coborât toți șase, în timp ce altă suită de șocuri a zgâlțâit toate nivelurile bazei lunare.

Scara ducea într-o încăpere cubică mare, în a cărei podea din piatră era înglobat un chepeng presurizat. Pe perete se găsea un rack cu căști spațiale cu vizor, iar tata ne-a ordonat să le punem, apoi și-a pus el însuși una pe cap. După ce am pus-o, am simțit-o cum își micșorează ușor forma, etanșându-se ermetic în jurul feței mele, imediat sub linia bărbiei. Pe interiorul vizorului a apărut după aceea suprapus un HUD, cu informații atmosferice și un indicator pentru rezervoarele mici de oxigen montate pe gulerul căștii.

După ce Graham s-a asigurat că toți ne puseserăm corect căștile, tata și-a lipit palma de scanerul de lângă chepeng, care a șuierat și s-a deschis, arătând interiorul unei capsule cilindrice de mărimea unui microbuz Volkswagen, cu zece locuri pentru pasageri. Prin ferestrele ca niște hublouri ale capsulei am văzut că se găsea în interiorul unui tunel subteran, aidoma unui glonț în țeava unei arme. După ce ne-am fixat centurile de siguranță,

tata a apăsat butonul roșu de pe peretele etanș și capsula a țâșnit înainte, apăsându-ne în scaune.

Pe când capsula noastră gonea prin tunelul întunecat, îi puteam auzi în ComQ-uri pe Milo și Shin răcnind un amestec de insulte și încurajări, în vreme ce continuau să țină la distanță Spider Fighterele.

— Baza este complet cucerită, ne-a anunțat Shin prin comunicator. La toate nivelurile. Inamicul este concentrat acum în exteriorul Cupolei Tunetului. Va pătrunde dintr-o clipă în alta!

— Ieșiți de-acolo! a strigat tata. Trimitem capsula înapoi să vă ia!

— Îmi pare rău, boss, a replicat Shin ridicând glasul peste zgomotele de metal rupt și raze laser. Se pare că ne vom da ultima luptă chiar aici.

A mai adăugat ceva, dar cuvintele i-au fost înecate de o explozie.

Toate transmisiile video din Cupola Tunetului spre ComQ-urile noastre au încetat, dar continuam să receptăm transmisia audio.

— Baftă mare, prietenii mei! l-am auzit pe Shin după o secundă, răcnind ca să fie auzit prin haosul din jurul lui.

Tata a încercat să-i răspundă, însă n-a izbutit să articuleze niciun cuvânt. A încuviințat din cap; după aceea i-am zărit chipul schimonosit de suferință, apoi și-a îngropat fața în palme.

— Băieți, a adăugat Milo, vă rog să-mi faceți o favoare, da? După ce-o să câștigăm războiul ăsta, spuneți-le celor de-acasă din Philly că ultima mea dorință a fost să-mi boteze liceul cu numele meu, da? Mama a urmat același liceu și cred c-o să-i placă tare mult. Ați auzit?

Am luat ComQ-ul tatii și am răspuns în locul lui.

— Da, Milo, am zis. Cum să nu. Ne-ocupăm noi de-asta.

— Mulțumesc, nenică! a zis el. Liceul Kushmaster. Deja îmi place!

A izbucnit într-un hohot de râs dement și am putut auzi că în același timp continua să tragă neîncetat cu turela laser.

— Stai așa! Mai e ceva! Spuneți-le să-mi ridice o statuie de bronz în centrul lui Philly! Ca aia pe care i-au făcut-o lui Rocky! Dar a mea să fie mai mare decât a lui, da?

Înainte de a-i putea răspunde, altă explozie a zgâlțâit baza, distorsionând canalul audio al ComQ-ului. Explozia asta a părut mult mai puternică decât cele anterioare.

— Rahat! l-am auzit pe Shin strigând. Rahat-rahat-rahat! Uite-i că vin, Milo! Ținte bine!

— Ia veniți să vă dea tata! a răcnit Milo cu glas straniu de vesel. L-am auzit trăgând rapid cu laserul ComQ-ului său. Cine mai vrea? Din inima iadului, vă străpung, găozarilor! Pe barosul lui Grabthar, că vă…

Glasul i-a fost înecat de altă succesiune de explozii, urmate de grindina razelor laser inamice, apoi de urletul teribil, ca de uragan al Cupolei Tunetului care fusese perforată și depresurizată, iar atmosfera ei și totul din interior au fost absorbiți, afară, în vidul întunecat de pe solul lunar. Însă tăcerea care le-a urmat a fost cumva și mai groaznică.

21.

Pe când capsula gonea prin tunel, eu m-am uitat în tăcere pe ComQ la transmisia video cu momentele finale ale Ultimei Bătălii a Bazei Lunare Alfa.

Câteva DTIUB-uri răzlețe continuau să se războiască cu Spider Fightere extraterestre sus, pe suprafața lunară, în timp ce o Santinelă singuratică se lupta cu un Vasilisc într-un crater pârjolit de foc din apropiere. O mână de Glaive Fightere bombardau din picaj baza, care nu mai era acum apărată de nicio forță ADT, izbind-o nemilos.

Urmăream toate astea pe display-urile noastre minuscule de ComQ-uri, ca și cum ar fi fost un eveniment televizat care se petrecea hăt-departe, când o vibrație puternică ne-a zgâlțâit capsula de salvare. După încă o secundă, tavanul tunelului din față s-a prăbușit și lumina artificială a pătruns de deasupra, de parcă fuseseră aprinse toate reflectoarele unui stadion.

Era un Vasilisc – un soi de călugăriță gigantică din metal care avea ca membre anterioare lame tăietoare enorme, similare unor seceri, plus o pereche suplimentară de brațe robotice telescopice, cu gheare, și tunuri de plasmă gemene în locul mandibulelor.

Un braț metalic masiv a șerpuit în tunel, ratându-ne de puțin când am trecut pe sub el, coborându-și pumnul ca pe un berbec demolator și strivind șina pe care capsula noastră fulgerase cu numai o fracțiune de secundă în urmă.

Opt drone Spider Fightere cu câte opt picioare s-au detașat de Vasilisc și au pornit după capsula noastră, urmate de alte Spider Fightere. Capsula a continuat să accelereze, înaintând suficient de repede ca să se mențină în fața ghearelor din metal, în vreme ce Vasiliscul lovea din nou și din nou, scrijelind solul lunar și distrugând tunelul, bucată cu bucată, imediat în coada noastră.

Altă vibrație a scuturat tunelul în față, când Vasiliscul a supersărit, pentru a ne ajunge. În același timp brațul drept i s-a telescopat înainte și mâna cu gheare a spart hubloul prova al capsulei. Tata a călcat violent frâna când interiorul capsulei s-a depresurizat și căștile ni s-au activat automat, pentru a ne alimenta cu oxigen. Graham s-a rotit și a tras cu laserul ComQ în gheară, dar aceasta și-a închis în jurul lui degetele masive din metal.

Graham n-a avut nici măcar timp să strige, fiindcă drona extraterestră l-a strivit chiar acolo în fața noastră. După aceea i-a smuls corpul inert prin hubloul spart și l-a izbit ca pe o păpușă din cârpă de peretele tunelului.

Debbie a scos un urlet asurzitor, care a răsunat prin comunicator, iar Vasiliscul s-a întins către Whoadie. Chén a sărit pentru a încerca să-i blocheze calea, iar tata a tras cu laserul ComQ.

Celălalt braț al Vasiliscului a pătruns prin alt hublou, spărgându-l, înapoia mea, însă Whoadie mă trăsese de acolo în ultima clipă. Noi cinci ne-am retras în partea din față a capsulei, unde nu putea să ajungă. Vasiliscul și-a agitat câteva secunde brațele ca de insectă, apoi le-a retras brusc, după care și-a îndreptat statura, ridicându-se mult deasupra capsulei avariate și depresurizate. Tata a accelerat din nou, pentru a încerca să ne repună în mișcare pe șine, dar am văzut deja că nu aveam timp să scăpăm de acolo.

Vasiliscul și-a ridicat un picior masiv cu gheare, pregătindu-se să ne strivească.

Asta fusese. Nu puteam face absolut nimic. Aveam să murim.

Dar atunci, tocmai când a coborât piciorul, o Santinelă l-a placat la suprafața craterului. Cele două drone s-au încleștat pe solul selenar, dincolo de buza găurii care se căsca deasupra noastră, în liniște nefirească. Între ele a urmat un schimb de raze laser și rachete, o explozie orbitor de albă, apoi și mai multă liniște.

După câteva clipe, când fumul se risipise și colbul lunar se depusese, fața umanoidă masivă a Santinelei Alianței Defensive Terestre a apărut deasupra noastră, ocultând cerul negru. Iar apoi un glas a pârâit pe canalul general de comunicații.

— Ți-am zis c-o să fiu cu ochii pe tine, Lightman! a spus Lex.

— M-m-mulțumesc, Lex! m-am bâlbâit și glasul mi s-a întrerupt pe ComQ. Mulțumesc. Ne-ai salvat viețile. Îți sunt dator.

— Normal că-mi ești, a replicat ea.

Santinela ei și-a întins o mână masivă către capsula noastră de salvare expusă și am încercat un moment brusc de panică. Ambele mâini ale mecului ne-au ridicat delicat capsula din sfărâmături și au așezat-o apoi în tunel, imediat dincolo de secțiunea distrusă de Vasilisc.

După ce ne-a lăsat jos, Lex a fluturat un braț masiv în semn de rămas-bun.

— Toți cei din Stația Safir au fost deja realocați dronelor de pe Pământ, a spus ea prin comunicator. Eu am rămas totuși ca să văd dacă aveți nevoie de ajutor, însă Shanghai este practic ras de pe fața Pământului. Trebuie să plec!

S-a auzit țiuitul servomotoarelor când și-a ridicat Santinela perfect vertical.

— Baftă!

După aceea Santinela s-a dezactivat și a rămas inertă, ca o marionetă metalică gigantică abandonată de păpușar.

— Cine a fost? a întrebat Whoadie.

— Căpitan Alexis Larkin din „Treizeci de duzini”, am răspuns. O prietenă.

Ea a încuviințat din cap, după care am zărit-o dând din cap spre Debbie, care tremura, plângând în tăcere și privind printr-un hublou spart. I-am urmărit ochii și abia atunci mi-am dat seama că tata ieșise deja din capsulă și era acum afară, ținând în brațe trupul mort al lui Graham, cu vizorul transparent al căștii lipit de cel crăpat și însângerat al prietenului său.

Își dezactivase comunicatorul, dar prin vizorul lui încețoșat i-am putut vedea durerea de pe chip. Gura îi era deschisă într-un vaier neauzit, în timp ce legăna forma lipsită de viață a lui Graham înainte și înapoi. Înainte și înapoi.

Acela a fost unicul moment când l-am văzut pe tata plângând.

•

Nu știu câte secunde au trecut așa. Știu doar că încă mă străduiam să-mi adun curajul de a zbiera la tata și de a-i spune că trebuia să plecăm de acolo, când el s-a ridicat în cele din urmă și a reintrat în capsulă. După aceea a apăsat un buton de pe perete. Obloane blindate s-au închis ca niște irisuri peste hublourile sparte, etanșeizând spărturile din carcasă. După ce cabina s-a represurizat, tata ne-a pornit mai departe.

Debbie continua să plângă în tăcere pe scaunul ei. Whoadie a cuprins-o cu un braț pe după umeri.

— „S-a spus și-am auzit de multe ori că roade sufletul adânc durerea”, a recitat tânăra. „Și-l face temător și-l micșorează; gândește de aceea la răzbunare și nu plânge”.

Debbie a încuviințat din cap și a inspirat adânc. Pe durata a numai câteva secunde, i-am văzut apoi expresia transformându-se din durere în furie pură, descătușată.

După câteva minute capsula de salvare a ajuns la capătul opus al tunelului întunecat și am intrat într-un doc presurizat, iar ușile capsulei au șuierat, deschizându-se. L-am urmat pe tata spre ușile blindate ale unui buncăr de urgență pe care ADT-ul îl construise în craterul Icarus.

Tata și-a ținut răsuflarea și a pus palma pe scanerul de lângă intrarea blindată în stație. După o secundă, plăcuța a piuit și a strălucit verde, iar ușile buncărului Icarus s-au deschis, dezvăluind un tunel îngust. Tata ne-a împins pe toți înăuntru, apoi a apăsat un buton de pe perete. Ușile blindate au bufnit, închizându-se etanș în urma noastră. Ne aflam într-un compartiment mic de tip hangar din baza craterului Icarus. În interiorul său, opt Interceptoare străluceau sub proiectoarele cu halogen.

— Trebuie să ne grăbim, a spus tata. Fiecare ia o navă. Repede!

M-am grăbit pe pasarelă ca s-o examinez pe cea mai apropiată. Navele astea nu semănau deloc cu dronele

Interceptoare pe care le știam deja; aveau cockpituri și fuseseră proiectate pentru a fi pilotate din interior, nu prin telecomandă.

— Sunt IA-89! ne-a strigat tata. Prototipuri de Interceptoare Aerospațiale speciale pentru piloți umani.

În timp ce vorbea, scotocea într-o cutie metalică mare, pentru unelte și scule, fixată pe peretele hangarului. A scos un instrument în formă de pistol, similar unei mașini de înșurubat portative, apoi s-a grăbit la primul Interceptor și a deschis un panou din carcasa lui, dezvăluind un hățiș de sârme și circuite. Pe când meșterea înăuntru, a spus:

— Înainte de începerea invaziei, nu aveam acces la buncărul ăsta, pentru ca să nu dezertăm cu ele. A zâmbit. Însă protocoalele de autoprotecție ale securității bazei tocmai mi-au oferit acces de urgență.

A demontat de sub partea ventrală a navei o mică piesă cubică, a aruncat-o pe jos și a închis panoul. După aceea a alergat la următorul Interceptor și a repetat procedura.

— Ce faci? l-am întrebat. Trebuie să plecăm naibii de-aici!

— Să nu crezi că n-o știu, a replicat el. Asta-i ceva important. Încă șaizeci de secunde.

Exact după un minut, demontase aceeași piesă cubică din toate cele opt nave. Am ridicat una dintre ele de pe podea și am examinat-o. Pe una dintre fețele de plastic cenușiu era ștanțat un număr de serie lung, urmat de câteva litere: ADT-IA89-TACTRNSPNDER.

După ce a terminat, tata a suit în fugă pe platforma metalică rulantă de sus și s-a aplecat peste o consolă de comandă întunecată, care s-a aprins sub atingerea lui. Degetele ambelor mâini au început să-i danseze pe ecranele tactile, apăsând pictograme și navigând prin submeniuri, aproape la fel de rapid precum comandantul Data. În câteva secunde, activase toate cele opt IA-89. Motoarele lor cu fuziune au început să zumzăie și să țiuie, iar porturile de evacuare străluceau portocaliu de energie.

Tata a apăsat altă pictogramă și cinci dintre cele opt cupole de cockpituri s-au deschis. Când am alergat spre Interceptorul cel mai apropiat, o trapă a glisat aproape de pupa fuzelajului și o scară metalică s-a depliat pe podeaua din piatră, zăngănind metalic la picioarele mele. Am auzit același zgomot de încă trei

ori în succesiune rapidă, când Debbie, Whoadie și Chén s-au apropiat la rândul lor de câte o navă.

Era prima dată când intram într-un cockpit real, indiferent de care fel – cu atât mai puțin în al unui vehicul spațial interplanetar. În același timp însă nu părea că ar fi fost prima dată. Dispunerea elementelor de control dinăuntru era identică cu cele din stațiile de comandă pentru drone, iar acelea nu diferiseră prea mult de manșa de zbor și controllerul pentru accelerație simplă, din plastic, pe care le utilizasem atâția ani din propriul meu dormitor.

În cockpiturile noastre deschise, ne aflam acum la nivelul ochilor tatii, care rămăsese la consola de comandă de pe platforma ridicată dinaintea noastră, așa că-i puteam vedea display-urile dispuse în față.

— În timpul zborului, a spus el, toate navele acestea sunt înconjurate de câmpuri neinerțiale sferice. De aceea pilotarea lor din interior nu va diferi mult de pilotarea de la distanță. Cu o singură excepție, desigur – dacă veți fi doborâți în timp ce pilotați una dintre ele, nu veți mai putea prelua controlul altei drone. Fiindcă veți muri.

Când ne-a văzut reacția produsă de cuvintele lui, ne-a arătat principala caracteristică de siguranță a navelor.

— Nu vă temeți. Cockpiturile sunt de fapt capsule de ejectare. În eventualitatea unei lovituri directe, ar trebui să se declanșeze automat, la fel ca un airbag.

— „Ar trebui”? am repetat eu.

— Toate navele astea sunt prototipuri, a zis el. Nu cred că au avut parte de multe testări.

Degetele tatii au continuat să zboare peste consola de comandă. Din locul în care mă aflam în cockpit puteam vedea ecranul de comandă peste umărul lui și se părea că apela planurile de zbor pentru cele trei Interceptoare rămase, pe care urma să le abandonăm aici. A scos din buzunar o hârtie mototolită, a consultat-o și a început să tasteze, ca și cum ar fi introdus o rută pentru Interceptoare fără piloți, utilizând hârtia ca referință. După aceea a accesat niște meniuri de configurare pentru hardware, pe care nu le mai văzusem niciodată până atunci.

După ce a terminat de lucrat, tata a dezactivat consola de comandă a buncărului, a coborât în goană de pe platformă și a

sărit în cockpitul propriului său Interceptor, lăsându-se în scaunul capitonat cu piele al pilotului cu grația și ușurința unui puști care alunecă pe balustrada unei scări.

Cupolele cockpiturilor noastre s-au închis cu șuierături presurizate, motoarele mi-au zbierat în urechi când au ambalat la capacitatea maximă... după care micul hangar s-a depresurizat și ușile blindate i s-au deschis deasupra capetelor noastre, dezvăluind un petic dreptunghiular al cerului lunar înstelat.

Ne-am ridicat din crater și am ocolit Luna; iar Pământul fragil a redevenit vizibil în întunericul din față.

Pe canalul comun de comunicații l-am auzit pe tata icnind înaintea imaginii aceleia – una pe care n-o mai văzuse cu propriii lui ochi de o viață întreagă. Viața mea.

— Uite-o! a rostit el încet. Casă, dulce casă! Doamne, cât de mult mi-a lipsit!

Mi-am dat seama că și mie îmi lipsise. Iar eu nu părăsisem Pământul nici măcar de o zi.

Când navele noastre au pornit spre Pământ, am privit în vizoare și am văzut că cele trei Interceptoare fără piloți se îndreptau în direcția opusă, în adâncul spațiului cosmic, spre destinația necunoscută pe care le-o programase tata.

Am revenit cu atenția la Pământ și l-am privit crescând în mărime, pe măsură ce ne apropiam, până când curba lui albastră a umplut complet panorama.

Tata a expediat o hartă tactică pe display-urile din cockpiturile noastre.

— Europanii își divizează din nou forțele, a rostit el în comunicator. Vedeți?

Avea dreptate. Jumătate din forțele rămase ale avangărzii păreau să coboare asupra Chinei continentale, pe când cealaltă jumătate escorta Perturbatorul, care se îndrepta în altă direcție, alături de dronele extraterestre ce supraviețuiseră asaltului Bazei Lunare Alfa.

— Comandamentul apreciază că Perturbatorul va ateriza undeva pe Peninsula Antarctică. Toate Interceptoarele la care se poate renunța vor fi trimise acolo pentru a încerca să-l doboare. Restul forțelor noastre aerospațiale apără în prezent Shanghaiul.

— Shanghai! a repetat Chén, urmat de ceva în limba lui nativă.

După o secundă, ComQ-ul meu a tradus:

— Familia mea locuiește imediat lângă oraș, dar sora mea este într-o bază de operare a dronelor din centrul orașului. Trebuie s-o ajut!

— Nu, a spus tata, obiectivul nostru este Perturbatorul. Europanii îl vor activa imediat cum ajung la sol, iar atunci vor mai funcționa doar navele cu piloți umani, ca ale noastre. Toate dronele ADT se vor prăbuși din cer.

— Dar forțele aeriene convenționale? a întrebat Debbie. Ele nu pot ajuta?

— Vor încerca, a răspuns tata, însă Perturbatorul bruiază toate comunicațiile, inclusiv pe cele wireless și radio. El alterează câmpul magnetic al Pământului și scoate din joc sateliții GPS. Aparatele noastre de zbor convenționale vor zbura orbește. Și ar putea la fel de bine să se confrunte cu Godzilla. Avioanele de vânătoare convenționale nu vor avea absolut nicio șansă. Totul cade pe umerii noștri.

Imediat ce a terminat de vorbit, am fost înștiințați că Perturbatorul aterizase deja, înainte ca noi să fi ajuns măcar la limita atmosferei terestre.

Totuși europanii nu și-au activat arma supremă, deși ar fi putut-o face.

Dintr-un motiv necunoscut au așteptat.

Au așteptat până ce noi cinci am ajuns acolo, după care au cuplat-o.

Când escadrila noastră micuță de cinci Interceptoare a ajuns la ultima poziție cunoscută a Perturbatorului, imediat lângă Peninsula Antarctică, bătălia era în plină desfășurare. Dodecaedrul negru masiv staționa imediat deasupra solului, aidoma unui munte plutitor, rotindu-se ca un titirez, când și-a activat finalmente raza pulsatorie de cuplare spre gheața care se topea dedesubt. Fasciculul intens a retezat hălci masive din ghețar care au căzut în apa glacială.

Cerul albastru și senin din jurul Perturbatorului era un nor haotic, ticsit de mii și mii de vânători inamici încleștați în lupte aeriene aprige cu un număr încă și mai mare de drone Interceptor și WASP, care roiau și picau pentru a mitralia scutul deflector transparent ce înconjura învelișul Perturbatorului. Scutul protector al acestuia începuse deja să pâlpâie și să pulseze pe HUD-ul meu, indicând că va ceda în scurt timp.

Bineînțeles, când avea să se întâmple așa, mai exista totuși escorta de Glaive Fightere care orbita în jurul lui, războindu-se cu fluxul constant al dronelor pilotate de gameri.

Detonările reactoarelor de fuziune au continuat să se declanșeze la fiecare câteva secunde, ca popcornul, șubrezind și mai mult scutul protector. Acesta a pâlpâit și a licărit mai rapid și m-am gândit că momentul sosirii noastre putea fi perfect.

Apoi Perturbatorul s-a autoactivat.

Miile noastre de drone au încremenit, după care, la unison, au început să cadă din cer ca bucăți de cenușă plumburie.

Între timp, desigur, miile de Fightere extraterestre au continuat să zboare, neafectate, deoarece operatorii lor se aflau în siguranță pe Europa și în afara razei Perturbatorului, astfel încât câmpul lui nu avea niciun efect asupra lor.

La câteva secunde după ce legăturile s-au întrerupt, autoprotecțiile de urgență ale dronelor ADT s-au activat și le-au intrat în funcțiune autopiloții, încercând să le stabilizeze și să aterizeze pe cele mai apropiate petice de sol... sau, în cazul acesta, direct pe gheața care se sfărâma. Majoritatea celor pe care le-am văzut au fost distruse de focul inamic înainte să fi putut coborî cu bine la sol, iar mare parte dintre celelalte s-au prăbușit în ocean sau pe gheață și au fost pierdute.

Într-o clipită, Perturbatorul scosese din joc absolut toate dronele din arsenalul global al Alianței Defensive Terestre.

Am știut că același lucru se întâmplase simultan deasupra orașelor Shanghai, Karachi, Melbourne și peste tot în lume, iar milioane de civili antrenați prin intermediul jocurilor video, care cu numai câteva secunde în urmă luptaseră cu drone împotriva invadatorilor extratereștri de pe laptopuri și Console de jocuri, se treziseră privind mesajul de eroare „Legătură cuantică pierdută”.

Puternica armată de gameri a Pământului se pomenise fără armament, incapabilă să facă altceva decât să stea și să aștepte sfârșitul.

Alte Interceptoare cu piloți umani au continuat să atace Perturbatorul, alături de escadrile de avioane de vânătoare militare convenționale, însă acum erau realmente copleșite numeric, pe lângă faptul că puterea lor de foc era infimă comparativ cu a europanilor, așa că erau pur și simplu masacrate.

Pe cerul din jurul Perturbatorului rămăseseră acum doar nave inamice: un roi de Glaive și Viverne fără adversari. DTIUB-ii și Santinelele inactive de pe gheața de dedesubt erau măturate ca niște gunoaie de Spider Fighterele și Vasiliștii care veneau spre ele din toate direcțiile.

Cele cinci Interceptoare ale noastre au continuat să plonjeze în inima forțelor inamice, iar alte Interceptoare cu piloți umani s-au alăturat tatii chiar în fața mea… doar pentru a fi pulverizate după câteva secunde, iluminând cerul. Tata și-a pilotat însă nava neatinsă prin măcel – la fel ca mine – în mod miraculos, fără nicio zgârietură.

Am plonjat într-un tonou când am zburat prin sfărâmăturile arzătoare, blestemându-l în barbă. Îmi plantase în minte semințele îndoielii astfel că acum, brusc, vedeam oriunde aș fi privit dovezi care-i susțineau teoria. Tata, prietenii mei și cu mine continuam să gonim și să facem manevre de pilotaj prin haos, doborând fără efort vânătorii inamici, unul după altul, în timp ce raze laser și salve de plasmă țâșneau pe lângă noi din toate părțile – exact așa cum obișnuiam să facem când jucam *Armada* împreună.

Însă acum ne luptam cu extratereștri adevărați, ființe înzestrate cu rațiune, care dețineau tehnologie foarte avansată și erau hotărâte să ne distrugă. Iar noi eram întrecuți numeric de mii de ori. Ar fi trebuit să fi fost morți de o sută de ori. Oare oamenii erau realmente mai pricepuți decât europanii în ducerea războaielor sau în tot acest timp extratereștrii se lăsaseră în mod deliberat învinși?

O rafală de salve fotonice mi-a izbit scutul, reducându-i energia cu două treimi și smulgându-mă din reverie. Am scuturat din cap ca să mi-l limpezesc, apoi am accelerat, ca să-i ajung din urmă pe tata și pe ceilalți. Am adoptat o formație de atac, gonind în lungul muchiei zdrențuite a platformei de gheață, care continua să se năruie și să se sfarme în bucăți tot mai mari, topindu-se rapid sub căldura uriașă emanată de dodecaedrul rotitor de deasupra.

Perturbatorul plutea acum la o sută de metri deasupra suprafeței încrețite a oceanului, ca un candelabru din diamante suspendat în neant. Escorta lui de Viverne și Glaive Fightere continua să roiască în jurul său, înconjurându-l ca un nor de muște din argint.

Vânătorii inamici erau mai mulți decât puteam număra – atât de mulți, încât Computerului de Avionică Tactică îi venea greu să le estimeze numărul. Se părea că erau câteva sute, iar alții dădeau ocol mai departe, la periferia bătăliei. Potrivit afișajului HUD-ului, alte mii de nave inamice se îndreptau încoace… alte sute de mii.

— De unde vin întăririle astea? a întrebat Whoadie. Au încetat să mai atace Shanghai?

— Nu, a zis tata. Potrivit comandamentului ADT, Shanghai a fost deja cucerit. Europanii trimit acum tot mai multe nave încoace. În câteva minute, șansele de distrugere a Perturbatorului vor fi mult mai reduse.

— Atunci s-o facem chiar acum, a sugerat Debbie. Prezentul este întotdeauna momentul cel mai bun.

— Gata pentru ciuruit/ De la mine din cockpit! a declarat Whoadie. Care-i planul, domnule general?

În aceeași clipă am văzut nava lui Debbie izbită de un potop de foc de plasmă. Unul dintre motoarele ei a erupt în flăcări.

— Ejectează! am urlat toți în comunicatoare.

Debbie ne-o luase însă înainte. Modulul cockpitului ei s-a desprins de restul fuzelajului fumegător, ca un cartuș ejectat din închizătorul armei. Pentru câteva secunde a zburat în sus, apoi a început să descrie un arc către suprafața neregulată a oceanului înghețat de dedesubt.

Am virat cu Interceptorul într-un picaj, pentru a încerca să-l urmăresc, dar nava lui Whoadie a apărut ca din senin și l-a înhățat din zbor, utilizând brațul magnetic de recuperare pliat sub botul ei. Când capsula metalică a fost fixată dedesubtul fuzelajului său, Whoadie a emis un răcnet de victorie… care s-a întrerupt, când un baraj de raze laser i-a brăzdat carcasa, aproape lovind capsula lui Debbie.

— Te-am prins! a strigat Whoadie. Am prins-o, generale, dar nu cred că mai pot fi de folos acum în luptă.

— Pleacă! a ordonat tata. Du-o pe Debbie într-un loc sigur. Imediat!

— Am înțeles, a răspuns ea și a accelerat la maximum.

Nava i s-a topit parcă în ceață.

— Și-au rămas doar trei, am murmurat eu în comunicator. Și toți trei vom fi prăjiți de asemenea în câteva secunde, dacă mai stăm aici.

— Stați cu ochii pe țintă! a spus tata și i-am văzut Interceptorul survolând din nou peste suprafața dodecaedrului și doborând două Viverne. Potrivit HUD-ului meu, scutul este deja destul de slăbit. Continuați să trageți în el... Chén, ce faci?

Canalul comun de comunicații era acoperit de răcnetele lui Chén, care urla cu glasul înecat de lacrimi:

— Șapte!

Apoi:

— Șase! Cinci!

Abia în clipa aceea am înțeles. Chén reacționa față de vestea distrugerii Shanghaiului în modul cel mai prost cu putință: o criză nervoasă chiar în toiul luptei. Dar cine l-ar fi putut învinovăți? Nu era un soldat. Nimeni nu-l pregătise – niciunul dintre noi nu fusese instruit – pentru ororile războiului.

I-am localizat nava pe display-ul tactic și am văzut că o orientase deja pentru un picaj aproape perfect vertical spre Perturbator, cu armamentul configurat pe foc automat. Scuturile lui protectoare au încasat o lovitură directă și au căzut, după care, peste o secundă, armamentul i s-a oprit de asemenea, urmat de motoare. Însă momentul de inerție al Interceptorului a continuat să-l repeadă spre Perturbator, iar pe HUD nava lui a început să pâlpâie roșu, indicând că miezul reactor fusese setat pe supraîncărcare.

L-am auzit pe Chén urlând și înjurând în chineză, iar pe HUD mi-a apărut traducerea în engleză: *Mi-au ucis sora*! *Acum o să-i ucid eu*!

Cu groază paralizantă, am văzut cum și-a continuat picajul spre învelișul fațetat, rotitor al Perturbatorului și l-am văzut pe tata pornind într-o spirală descendentă pe urmele lui. Când Interceptorul lui Chén s-a apropiat de dodecaedrul rotitor, am făcut o grimasă și mi-am ținut răsuflarea, așteptându-mă ca nava chinezului să izbească scutul protector. Dar cu o milisecundă înainte de impact, reactorul i-a detonat, iluminând cerul.

Energia exploziei s-a dispersat peste câmpul deflector al Perturbatorului... care a pâlpâit și a căzut. Scutul albastru transparent din jurul lui dispăruse, lăsându-și învelișul fațetat expus atacului.

Bineînțeles, până am văzut asta, era deja prea târziu ca să mai pot acționa cumva. Chiar dacă aș fi dorit să-mi supraîncarc

nucleul energetic, pentru a mă alătura lui Chén în cursa sa kamikaze, n-am avut suficient timp să reacționez. Scutul protector avea să fie întrerupt pentru numai trei secunde și jumătate. Trebuia să ai caracteristici de mediu psihic și simultan de sinucigaș ca să te sincronizezi perfect, iar până acum eu nu fusesem niciuna, nici alta.

Tata însă părea să fi fost ambele.

Pentru că el continuase să gonească spre Perturbator, imediat în urma lui Chén. El văzuse decizia radicală a chinezului și după aceea luase imediat propria sa decizie.

— Ești nebun? am urlat. Scutul ăla nu va fi dezactivat suficient de mult timp!

— Va fi, fiule, a replicat el. Pentru că europanii ne privesc și vor ca riscul pe care mi-l asum eroic să reușească. Așa cum ți-am spus. Privește, vreau să vezi asta.

— Nu mai vreau să văd nimic, idiotul dracului! am zbierat. Ejectează, imediat! Nu-mi poți face asta! am spus și glasul mi-a tremurat. Nu din nou!

Nava tatii nu și-a schimbat cursul.

— Te iubesc, fiule. Și-mi pare rău! Spune-i mamei…

Timpul s-a încetinit la viteza melcului. Totul a părut să se deruleze în ralanti.

În cele din urmă m-am gândit să-ncep să număr – *o mie unu, o mie doi, o mie trei, o mie patru.*

Scutul Perturbatorului a rămas dezactivat. Oare numărasem prea repede?

Pe display-ul tactic, nava tatii a parcurs distanța rămasă până la Perturbatorul încă expus aidoma unui glonț care fulgeră spre o țintă, în vreme ce Glaive Fighterele s-au apropiat, trăgând spre el din toate părțile… și ratându-l toate în mod foarte convenabil pe eroul nostru.

Sindromul Stormtrooper, mi-am spus în mod absurd. *Tipii ăștia n-ar nimeri apa nici dacă ar cădea dintr-o barcă.*

Cu o fracțiune de secundă înainte ca nava tatii să se autodistrugă, am văzut învelișul blindat glisându-i peste cupola cockpitului, așa cum făcuse al lui Debbie, și transformându-l într-o capsulă de salvare etanșă. Capsula a căzut ca o piatră în oceanul agitat de dedesubt… exact în clipa când nucleul său energetic a implodat și lumea a devenit orbitor de albă.

Cumva am avut destulă prezență de spirit să-mi împing manșa înainte, picând cu propriul meu Interceptor în oceanul de dedesubt cu o secundă înainte ca undele de șoc suprapuse, revărsate din exploziile masive de deasupra, să-i izbească suprafața, ridicând aburi și cauzând fierberea și evaporarea apei.

Display-ul tactic mi-a arătat ce se întâmpla la suprafață. Detonarea miezului reactor al tatii distrusese Perturbatorul neprotejat, al cărui înveliș fațetat explodase într-un nor de sfărâmături triunghiulare care acoperiseră suprafața oceanului, amestecându-se cu bucăți din navele europanilor și oamenilor. Am auzit fragmentele cele mai mari bufnind în acoperișul de apă de deasupra mea, aidoma răpăitului bulgărilor de pământ pe capacul unui sicriu.

Aici jos, sub valuri, era tăcere deplină și eu pluteam în nava mea spațială etanșă și priveam către apocalipsa înflăcărată care erupsese deasupra valurilor. Liniștea era totală, astfel încât o clipă n-am fost sigur dacă eram viu sau mort. După aceea am auzit cadența panicată a propriei mele respirații și mi-am dat seama că, da, eram viu, cel puțin pentru moment.

Nu aveam însă nicio certitudine în privința tatii. Nu receptam niciun semnal de la baliza de urgență a capsulei lui, iar vizoarele din suita senzorială a navei mele erau inutile; oceanul era atât de presărat cu resturile a sute de drone Interceptoare, Glaive și avioane de vânătoare convenționale, încât era imposibil să poți desluși o singură capsulă de salvare în haosul acela.

El avea să se înece aici, dacă n-o făcuse deja.

Am activat toate luminile externe ale navei, apoi și pe cele interioare, pentru orice eventualitate, însă tot n-am putut vedea mai departe de cinci-șase metri prin apa tulbure și n-am zărit nimic, nimic... iar, cu cât coboram mai mult, cu atât apa era mai tulbure.

Mi-am privit neajutorat vizoarele, străduindu-mă cu disperare să nu trag concluziile cele mai rele, însă făcând exact asta.

Era oare posibil ca Destinul să fie atât de crud încât să mi-l răpească pe tata chiar în ziua în care-l găsisem? Desigur, nu mi-a plăcut răspunsul pe care subconștientul mi l-a întors prompt. În realitate fusese vina mea că întrebasem. Ar fi trebuit să fi știut mai bine.

Avertismente au început să pâlpâie pe HUD, anunțându-mă că se înregistrau infiltrări prin fuzelaj și că trebuia să ies la suprafață imediat, deoarece în caz contrar motorul și sistemul de susținere biotică aveau să sufere avarii.

N-am ieșit însă la suprafață. Am continuat să-l caut, deși era inutil.

Nu putea să dispară din viața mea, nu din nou. Nu înainte de a avea posibilitatea de a-i spune ce văzusem în timpul bătăliei. Ceea ce-mi arătase el.

Tata avusese dreptate, iar eu greșisem. Înțelegeam asta acum. Dacă s-ar fi întors, i-aș fi spus-o, l-aș fi ajutat, aș fi făcut orice ar fi vrut el. Nu trebuia să mă fi pedepsit în felul ăsta – îngăduindu-mi să-l cunosc și să-l iubesc, doar pentru ca apoi să-mi frângă inima din nou.

Un glas rostea în capul meu: *Cel puțin a murit pentru ceva în care a crezut.* Însă nu făcea decât să mă simt și mai rău, deoarece nu suna adevărat.

Știam ce se întâmpla acolo, deasupra apei. Imediat după ce tata distrusese Perturbatorul, toate legăturile de comunicații cuantice ale Alianței Defensive Terestre reveniseră instantaneu online peste tot în lume. Iar acum toți civilii recruți ai Alianței Defensive Terestre reveniseră în luptă, pilotând milioane de drone în toate zonele dens populate ale lumii.

Mulțumită tatii, omenirea avea din nou o șansă de a lupta pentru supraviețuire. El se jertfise pentru a salva lumea.

Dar mie nu-mi păsa de lume în clipa asta.

Lumea putea să se ducă naibii și să-i ia pe toți și pe toate cu ea, dacă asta ar fi însemnat că l-aș fi putut recâștiga pe tata.

Mi-am deplasat Interceptorul peste fundul întunecat al oceanului, privind în gol, ignorând avertismentele tot mai sonore ale CAT-ului care-mi cerea să ies la suprafață și s-o fac cât mai repede, fiindcă altfel aveam să mor și eu.

Pentru că asta mi se părea perfect. Realmente, perfect.

FAZA A TREIA

„Dacă noi nu punem capăt războiului,
războiul ne va pune el capăt.”

H.G. WELLS

22.

Stând în beznă și așteptând să se termine totul, m-am trezit gândindu-mă la Lex. M-am întrebat unde-era ea și dacă supraviețuise.

Apoi mi-am reamintit conversația cu ea și hackurile ComQ pe care mi le arătase. Numărul ComQ al tatii se afla pe lista mea de contacte. Dacă el avea dispozitivul în costumul lui de zbor și dacă nu-l dezactivase, l-aș fi putut folosi pentru a-i găsi capsula de salvare.

Simțind brusc un fior de speranță, am bâjbâit după ComQ și am apelat mica mea listă de contacte. Apoi am repetat pașii pe care mi-i arătase Lex pentru hackul „localizare de la distanță”. Implicau apăsarea rapidă într-o ordine precisă a câtorva pictograme de pe display, ca vechiul cod Konami. Am avut nevoie de câteva încercări să izbutesc, deoarece îmi tremurau degetele și mă stresau avertismentele computerului privind infiltrări și periclitarea integrității carcasei.

În cele din urmă pe display-ul ComQ-ului a apărut un program GPS. Propriul meu ComQ era reprezentat printr-un punct verde… iar al tatii a apărut imediat lângă el, sub forma unui punct roșu pâlpâitor. Am rotit display-ul ca să ne prezinte adâncimile relative.

Capsula tatii se afla direct sub mine.

Am descris orbește o spirală similară unui tirbușon, folosindu-mi ComQ-ul ca să mă apropii de ea. Când am ridicat puțin nava ca să evit epavele contopite a doua Glaive Fightere, am simțit o zguduitură și am auzit o pocnitură puternică, când capsula de

salvare a tatii a apărut din întunericul de pe fundul oceanului și s-a izbit de cockpitul meu. În momentul coliziunii celor două cupole acrilice, i-am întrezărit chipul inert și fără viață la numai câțiva centimetri de al meu.

Era acoperit de sânge.

După ce m-am oprit din urlat, am activat brațul de recuperare al Interceptorului. După o clipă, contactele lui magnetice s-au fixat cu un bufnet și brațul s-a retras, fixând capsula de partea ventrală a navei mele.

Computerul mi s-a conectat la diagnoza ocupantului capsulei și funcțiile vitale ale tatii mi-au apărut pe HUD. Nu era mort! Își pierduse doar cunoștința și computerul estima cu o probabilitate de șaizeci și șapte la sută că suferise o comoție cerebrală. De asemenea, sângera dintr-o tăietură adâncă de pe scalp. Pe un ecran din cockpit a apărut o casetă de dialog, care mi-a oferit o listă derulantă a tratamentelor și medicamentelor pe care capsula le administra ocupantului ei. Pe display s-a ivit după aceea o fereastră video, arătându-l pe tata, inconștient, de la umeri în sus, și am făcut o grimasă când capsula i-a administrat un cocktail de analgezice prin intermediul unei seringi-pistol montate pe unul dintre numeroasele ei brațe robotice. Am sperat ca valabilitatea medicamentelor din capsulă să nu fi fost deja expirată.

Am mai privit câteva secunde cum îl trata drona, după care m-am smuls din starea de stupoare și am activat propulsia navei, ieșind din ocean și înălțându-mă în nori, fără să ridic piciorul de pe accelerație.

Computerul m-a informat că pasagerul meu avea nevoie de îngrijire medicală urgentă, iar autopilotul a stabilit un curs către cel mai apropiat centru medical ADT, aflat în extremitatea sudică a Americii de Sud.

L-am ignorat.

Am preluat manșa și am mers acasă.

•

Pe când pilotam Interceptorul peste blocurile carbonizate și fumegânde din Portland, mi-am simțit ochii năpădiți de lacrimi. Vedeam pentru prima dată dezastrul abătut asupra orașelor noastre de atacul avangărzii europane și era pe cât de rău mă temusem. Întregul oraș părea o scenă desprinsă din *Impact nimicitor* sau *Ziua Z*: *Apocalipsa.* Toate străzile, șoselele și

drumurile ce ieșeau din Portland erau ticsite de vehicule de toate tipurile, care stăteau neclintite. Coloane de fum negru se înălțau din șase-șapte incendii din oraș, iar văzduhul roia de elicoptere ale posturilor TV și avioane cu motoare mici, care păreau în majoritate să se îndrepte spre interiorul uscatului.

Am reglat ComQ-ul pe un post de știri ca să pot auzi transmisiunile... și am aflat ultimul lucru la care mă așteptasem.

— Pe lângă victoria decisivă a Alianței Defensive Terestre în Pakistan, spunea un crainic, primim știri despre zeci de alte victorii în multe orașe din lume. Se pare că soarta conflictului s-a inversat după atacurile-surpriză ale extratereștrilor asupra orașelor Shanghai și Cairo...

M-am încruntat și am trecut pe alt post TV, care transmitea imagini în direct din New York. Metropola arăta pur și simplu ca în toate filmele cu dezastre apocaliptice pe care le văzusem vreodată. Zgârie-norii erau ruine fumegânde și străzile Manhattanului fuseseră inundate de un tsunami, cauzat de unul dintre numeroasele seisme rezultate în urma atacurilor.

— ... zeci de bătălii epopeice s-au derulat deasupra orașului cu numai câteva momente în urmă, dar, așa cum puteți vedea, cerul este degajat acum, raporta alt crainic. Armata ADT de drone operate de civili a obținut aici altă victorie decisivă. Omenirea s-a apărat cu succes împotriva primului val de atacuri ale invadatorilor. Am reușit să-i respingem pe toți – e incredibil!

Crainica drăguță de lângă el a încuviințat entuziast.

— În toate încleștările de până acum cu inamicul a devenit evident că oamenii dispun de abilități înnăscute pentru luptă, superioare creaturilor care operează navele și dronele invadatoare, a spus ea. Ele ne-au întrecut numeric în toate înfruntările, dar, în ciuda uriașei superiorități numerice și tehnologice, se pare că europanilor le lipsesc reflexele și instinctele noastre prădătoare...

Am comutat pe alt post de știri și l-am văzut pe amiralul Vance adresându-se trupelor prin intermediul ComQ-ului său, cu expresia-i distinctivă de încruntare fermă. Părea cu adevărat un erou.

— ... chiar dacă am reușit să respingem primul val al invaziei, a spus el, inamicul n-a pierdut niciun individ, ci doar echipamente. Iar două treimi din forțele sale continuă să fie în drum spre Pământ. A făcut o pauză semnificativă, apoi a

continuat: *Al doilea val* al atacului său va ajunge la noi după două ore și avem nevoie ca voi toți să fiți pregătiți.

Exact în clipa când a terminat de rostit cuvintele acelea, pe display-ul ComQ-ului mi-a apărut alt ceas cu numărătoare inversă – mai rămăseseră ceva mai mult de două ore și jumătate până la sosirea celui de-al doilea val, care avea să aducă de două ori mai multe distrugeri decât primul.

Am comutat pe alt post, apoi pe altul, dar peste tot era aceeași propagandă de război. Crainici de toate naționalitățile elogiau victoria și-și implorau telespectatorii să nu renunțe, să nu cedeze, ci să continue să lupte, deoarece încă mai exista speranță, încă mai puteam învinge.

Am lăsat ComQ-ul deoparte, dorindu-mi să mă pot convinge să mă raliez chemării globale la luptă a Alianței Defensive Terestre. Îmi era însă clar că forțele ce ne mai rămăseseră nu puteau face față altui asalt de aceeași magnitudine, cu atât mai puțin altor două atacuri, purtate de o forță de două ori, și apoi de trei ori mai mare decât a primului val.

Am încercat să dau uitării știrile și m-am gândit din nou la actul de sacrificiu eroic al tatii, efectuat imediat după cursa kamikaze a lui Chén. N-ar fi trebuit să fi avut succes. Dar avusese… exact așa cum prezisese el că se va întâmpla.

N-ar fi trebuit să am nevoie de altceva mai convingător și, am decis chiar atunci… nici nu aveam nevoie.

— Îmi pare rău că n-am avut încredere în spusele tale, tată, i-am vorbit prin comunicator în timp ce-i priveam chipul inconștient afișat pe monitorul meu, cu ochii închiși și fruntea mânjită de sânge uscat. Și-mi pare rău că nu m-am putut convinge să-ți spun „tată” până acum, da? M-auzi? M-auzi?

Ochii îi erau tot închiși și el a rămas perfect nemișcat; câmpul de anulare a inerției navei îi împiedica orice mișcare, în ciuda faptului că zburam prin atmosfera terestră suficient de rapid pentru ca Interceptorul să se încingă aproape de punctul de aprindere.

— Tu ai avut dreptate, iar eu am greșit, e bine? i-am spus, ridicând glasul, de parcă asta l-ar fi ajutat să mă audă. Și mi-ar plăcea cu adevărat dacă te-ai trezi acum, pentru a-ți putea spune asta în persoană. Poți să faci asta pentru mine? Te rog? Generale? Xavier?

Când nu mi-a răspuns, am încercat din nou.

— Tată?

Însă el tot n-a răspuns.

Era ca mort pentru restul lumii.

•

L-am dus direct la spitalul din South Beaverton, unde lucra mama, dar când l-am survolat în căutarea unui loc de aterizare, am văzut că toate străzile din jur erau blocate cu vehicule abandonate și oameni speriați. Dacă aș fi coborât în apropiere, aș fi atras atenția și mă îndoiam că aș fi putut decola iarăși.

Am reînceput să descriu ocoluri deasupra orașului în căutarea unui loc izolat unde să cobor, când mi-am zărit liceul. În parcarea elevilor se aflau numai câteva mașini, printre care și Dodge-ul meu. Aproape că am putut vedea arsurile de pe peluza din față lăsate de naveta ADT, când sosise Ray să mă ia de dimineață… cu o veșnicie în urmă.

M-am gândit să cobor chiar lângă Dodge, apoi mi-am spus că ar fi fost mai bine să nu fiu în loc deschis. După câteva secunde am zărit locul perfect pentru aterizare.

Am virat și am survolat din nou școala, dar de data asta am mitraliat cu raze laser acoperișul sălii de sport. După aceea am trecut din nou în sens invers și l-am mitraliat iarăși, până când s-a prăbușit. După ce s-a așezat praful, am coborât Interceptorul în sală, ascunzându-l perfect oricăror priviri, mai puțin celor din cer.

Directorul liceului avea să fie extrem de furios pentru distrugerea acoperișului, dar n-avea decât să-mi ceară despăgubiri.

Eram convins că cineva trebuia să-mi fi văzut nava pe durata scurtei coborâri ori să fi auzit zgomotul pe care-l făcusem, dar când am coborât din cockpit și am ieșit iute din sală, ca să arunc o privire în jur, n-am văzut pe nimeni care să vină pentru a vedea ce se întâmplase. M-am gândit că cei care nu erau prea ocupați să fugă din oraș sau să jefuiască magazinele sau locuințele se găseau probabil în casele lor, lipiți de televizoare și de monitoare, așteptând știri.

I-am trimis mamei un SMS, rugând-o să vină acasă cu o trusă de prim ajutor, cât mai repede posibil. După aceea am adus Dodge-ul în fața ușii sălii de sport. Am intrat înăuntru, am deschis capsula de salvare a tatii și – clătinându-mă sub greutatea lui – l-am dus la automobil.

Junghiul de durere pe care l-a simțit probabil când am reușit finalmente să-l răstorn pe bancheta din spate l-a trezit pe jumătate.

— RedJive, gata de acțiune! a rostit cu limba împleticită, ca un bețiv.

A clipit de câteva ori și a privit în jur, prin mașină, iar ochii i s-au lărgit de recunoaștere.

— Hei, eu știu automobilul ăsta. Este Omni-ul meu vechi! Încă mai funcționează rabla?

Pentru o clipă n-am putut spune nimic. Eram prea copleșit de fericire să-l văd deschizând ochii.

— Da, mai funcționează, am reușit să spun până la urmă. Dar cu greu.

I-am scos cu grijă jacheta și am văzut că unele însemne erau pătate de sânge. Am făcut-o ghemotoc și i-am strecurat-o sub cap, ca pernă.

— Încearcă să rămâi treaz, da? Stai liniștit. Ajungem imediat acasă.

— Uau, chiar așa? a surâs el fără putere. N-am fost niciodată acasă.

•

Din fericire casa mea se afla la numai trei kilometri de școală, iar pe majoritatea străzilor se putea circula. Am fost silit să fac un singur ocol, din cauza unui accident care implicase cinci vehicule și blocase o intersecție. Pe drum, tata a aiurat mormăind pe banchetă, aflat în mod evident sub efectul analgezicelor pe care i le injectaseră sistemele de urgență din capsulă.

Când am intrat pe strada noastră și am văzut că aleea de acces spre garaj era pustie, am scrâșnit din dinți dezamăgit. Mama nu era aici.

Pe când încercam să-l scot pe tata din Dodge, am auzit un motor și, întorcându-mă, am văzut mașina mamei. I-am zărit chipul doar o secundă prin parbriz, cum făcea ochii mari când m-a recunoscut, după care a ieșit iute și a alergat spre mine, acoperindu-și gura cu degetele ei lungi.

Tata a deschis ochii, când ea a privit în automobil.

N-a rostit niciun cuvânt. A rămas uitându-se la ea, ca paralizat. I-am pus mâna pe umăr.

— Bună, mamă! am zis. Sunt acasă. Suntem acasă.

M-a îmbrățișat și m-a strâns cu toată puterea, lipindu-și obrazul de pieptul meu. Când m-a eliberat în cele din urmă, s-a întors să-l privească pe tata, care rămăsese în mașină.

— Xavier? a rostit ea. Ești tu cu adevărat?

Cumva, el a reușit să coboare din automobil și să stea în picioare.

A făcut după aceea un pas către ea și mama l-a cuprins în brațe. Tata și-a îngropat fața în părul ei și a inspirat adânc.

Când i-am văzut îmbrățișându-se acolo, pe peluza din fața casei, mi-am simțit inima cuprinsă de valuri de fericire nestăpânită. Mi-am dat seama că până acum cunoscusem doar genul stăpânit de fericire. Dispariția oricăror rețineri ale inimii mele după o viață de închistare a fost copleșitoare… în cel mai bun fel posibil.

Am auzit un lătrat și după o clipă Muffit s-a năpustit afară prin ușa lui batantă. Bătrânul beagle a coborât treptele din față și a traversat apoi peluza, mișcându-se mai repede decât o făcuse de mulți ani.

— Muffit! a strigat tata.

S-a desprins din îmbrățișarea cu mama pentru a-l saluta pe câine, înainte ca acesta să găsească cumva forța necesară pentru a-și pune labele din față pe umerii tatii care îngenunchease.

— Cât mă bucur să te revăd, băiete! a zis el, în timp ce Muffit îl lingea pe toată fața. Mi-ai lipsit tare mult! Eu ți-am lipsit?

Muffit a lătrat fericit în semn de răspuns, după care a continuat să-l acopere cu bale. Nu mă întrebasem niciodată dacă și-l reamintea pe tata – la urma urmelor, fusese doar un cățeluș în momentul dispariției sale.

Tata a început să râdă sub asediul de sărutări ale beagle-ului… dar apoi a ridicat ochii spre mine și mama, iar trăsăturile i s-au deformat într-o mască de durere. S-a întors cu spatele și a încercat să se ascundă, îngropându-și chipul în blana sură a câinelui. Mama i-a cuprins cu brațele pe amândoi și am văzut lacrimi prelingându-se pe obrajii ei… și am știut că erau același fel de lacrimi care mă podideau și pe mine acum. Lacrimi de fericire.

Cu vederea tot mai încețoșată, mi-am privit tatăl, mama și câinele strânși laolaltă, la numai un metru de mine – familia mea, reunită incredibil după atâta timp.

Brusc mi-am dorit enorm ca lumea să nu se sfârșească. Am dorit, mai mult ca orice, ca ea să continue.

Tata s-a desprins de Muffit și i-a mai scărpinat o dată botul argintat.

— Ai îmbătrânit, așa-i, prietene? Nu-i nimic. Și eu am îmbătrânit.

Mama i-a examinat tăietura de pe frunte și s-a încruntat.

— Ajută-mă să-l duc înăuntru, mi s-a adresat. Iisuse, ce i-ai dat? Bourbon?

— Computerul medical din capsula lui de salvare i-a administrat niște analgezice, am explicat. O să fie bine.

Tata a început pe neașteptat să intoneze un cântec vechi pe care nu l-am recunoscut.

— *I haven't got time for the pain*! a zbierat el.

Mama a izbucnit în râs, după care a încuviințat din cap spre mine.

— E clar c-a suferit o comoție, dar va trăi. A chicotit din nou, însă chicotul i s-a transformat repede într-un suspin. Interesant, a continuat ea, ținând seama de faptul că-i mort de șaptesprezece ani.

Mi-a aruncat un surâs șovăitor. Buza inferioară îi tremura.

— O să fie-n regulă, mamă, am spus pur și simplu pentru a spune ceva.

L-am dus pe tata în living și l-am întins pe sofa. Apoi m-am întors spre mama și am strâns-o în brațe mai puternic decât o făcusem în toată viața mea.

— Trebuie să dau o fugă până la Diehl, i-am zis după aceea, desprinzându-mă din îmbrățișare. I-am promis tatii că voi face ceva.

— Nu mi-a promis nimic! a strigat tata, însă era cu fața îngropată în pernele sofalei, iar Muffit aproape că i se suise pe cap, așa că era posibil să fi înțeles greșit.

— Zackary Ulysses Lightman, nu te-ntorci acolo! a rostit mama, ațintindu-mă cu degetul. Am fost speriată de moarte! Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva!

— Acum e-n regulă, i-am spus și am pornit spre ușă. Primul val al invaziei s-a terminat. Aproape toate dronele din avangarda extraterestră au fost distruse.

Mama a zâmbit ușurată, înțelegându-mi evident greșit spusele.

— Dar acela a fost abia primul val, mamă, am continuat eu. Spre noi vin acum altele.

— Alte două valuri, a bolborosit tata, ridicând capul cât să-l înlăture pe Muffit, după care fruntea i-a căzut iarăși în perne.

Ochii ei au trecut nesigur de la unul la altul. M-am apropiat de ea și am îmbrățișat-o pentru o ultimă dată.

— O să mă-ntorc până atunci, i-am promis.

Am privit spre tata.

— Încearcă să-l trezești, da?

•

Drumul până la casa lui Diehl a fost mai ușor decât mă temusem; a trebuit să folosesc unele trotuare și peluze ca să evit ambuteiaje și cabluri de tensiune prăbușite, totuși nu mai circula nimeni, așa că ocolurile n-au durat mult.

Când am ajuns la destinație, am văzut o duzină de DTIUB-i inactivi care-i păzeau perimetrul peluzei aidoma unor santinele robotice. Videocamerele omnidirecționale ale ochilor lor m-au urmărit, însă niciunul n-a schițat vreo mișcare pentru a mă opri. Am sărit gardul din spate al casei, am suit pe acoperiș și m-am apropiat în vârful picioarelor de fereastra dormitorului lui de la etaj, ca să trag cu ochiul înăuntru.

Spre ușurarea mea, Diehl era acolo, era viu și făcea exact ce mă așteptam din partea lui să facă – stătea în fața computerului și vorbea cu Cruz prin intermediul unei ferestre video de pe monitor.

Avea tălpile proptite de marginea biroului și se lăsase pe spătarul scaunului metalic, balansându-l pe cele două picioare din spate, așa cum obișnuia. Când am ciocănit în geamul ferestrei, s-a întors, m-a zărit stând afară în uniforma ADT, a tresărit de surprindere, iar scaunul s-a răsturnat și el a căzut pe podea cu un bufnet. Și-a revenit însă repede, s-a sculat și a venit în goana mare să deschidă geamul.

— Zack! a exclamat și s-a întins prin fereastră pentru a mă îmbrățișa, după care m-a tras înăuntru. Iisuse, nenică!

Ne-am strâns în brațe, apoi m-am întors și l-am salutat pe Cruz de pe monitor. Stătea înaintea computerului în propriul lui dormitor dezordonat, la numai câțiva kilometri depărtare.

— Să fiu al naibii, am spus, mă bucur realmente să vă văd pe amândoi, băieți!

— Da! a încuviințat Cruz. Nu mai știam nimic despre tine. E marfă uniforma asta ADT!

— Mulțumesc, am spus și m-am lăsat să cad pe un fotoliu gonflabil din colț, simțind brusc greutatea epuizării mele apăsându-mă ca o armură medievală.

— N-am fost siguri dacă te vom mai revedea vreodată după ce-ai dispărut în naveta aia! a zis Diehl și s-a așezat la biroul lui. Apropo…

S-a întins și mi-a tras un pumn în umăr. Puternic.

— Au! am tresărit și am ridicat propriul meu pumn, simulând riposta. Ce dracu'?!

— Asta-i pentru c-ai plecat fără mine, Biggs, a replicat el lăsându-se pe spate. Să n-o mai faci niciodată.

Am oftat și mi-am frecat locul viitoarei vânătăi.

— De parcă aș fi avut de ales, am comentat și am izbucnit în râs. Idiotule!

— Imediat după plecarea ta, a spus Cruz, orele au fost suspendate și toți am fost trimiși acasă. Eram aici când a fost difuzată știrea azi după-amiază. Așa c-am intrat imediat online și-am ajutat la respingerea primului val.

— Și de-atunci nu ne-am mai dezlipit de console, a continuat Diehl. Am participat la apărarea orașelor Shanghai și Karachi… până când au activat Perturbatorul și ne-au oprit legăturile de comunicații. Am fi fost terminați dacă nu l-ar fi distrus ADT-ul.

— După ce inamicul a început să se răspândească și să atace peste tot, a zis Cruz, sistemul de repartizare a operatorilor dronelor ADT ne-a comutat pe amândoi la apărarea locală. Și pentru că suntem doi dintre operatorii de drone cu clasificarea cea mai ridicată din zona Beaverton, am căpătat primii acces la dronele locale! Am utilizat DTIUB-ii ca să ajutăm la apărarea lui Beaverton împotriva dronelor care au aterizat aici.

— Da, ai văzut Vasiliscul ăla pe care l-am doborât? a întrebat Diehl. Era chiar pe strada ta.

— Voi doi ați făcut-o?

Amândoi au încuviințat mândri.

— Nu-l puteam lăsa să-ți calce casa-n picioare! a zis Diehl și mi-a tras o palmă pe spate, apoi m-a cuprins cu brațul pe după gât.

— Mulțumesc, băieți, am spus. Vă sunt recunoscător. Am arătat apoi spre cercul de DTIUB-i din jurul locuinței. Cum ați reușit asta?

— Sistemul lor de operare n-are absolut niciun software de securitate, a răspuns Cruz. Cred că ADT-ul a decis să nu-și mai bată capul... dar asta face să fie incredibil de ușor de spart. Indivizi din toată lumea au inventat tot felul de hackuri pentru a-i determina să realizeze chestii pe care ADT nu le intenționase niciodată, după care au postat pe YouTube videoclipuri care le arătau și altora cum să procedeze. Așa am dezactivat subrutina de rechemare a DTIUB-ilor și n-au mai plecat pentru realocare după primul val. A zâmbit mândru. Acum vor fi aici ca să le apere pe mama și pe surioarele mele când va sosi al doilea val.

Am dat din cap impresionat. Eram pe punctul de a-l întreba dacă încercase să-i pună să danseze conga, când Cruz a strigat spre mine de pe ecranul laptopului:

— Hai odată! Zi-ne ce-ai făcut după ce te-a luat naveta aia azi dimineață de la școală! Unde dracu' ai fost toată ziua?

M-am gândit cum să răspund.

— Pe fața nevăzută a Lunii, am răspuns. Am fost cu tata.

Pe monitor, am văzut cum gura lui Cruz s-a căscat larg.

În stânga, Diehl s-a lăsat câțiva centimetri prea mult pe spate și a căzut din nou pe podea.

•

După ce mi-am tras răsuflarea, am încercat s-o apelez pe Lex, ca să mă asigur că nu pățise nimic. Nu mi-a răspuns, însă după câteva secunde mi-a trimis un SMS: *Sunt OK. Te sun ASAP. <3.*

Apoi, cât de repede am putut, le-am spus celor doi Mike tot ce se întâmplase de când ne văzuserăm ultima dată. Am ajuns până la urmă la teoria tatii despre adevăratele motive ale europanilor și la observațiile lui care o susțineau. A mai durat un timp să ajung la bătălia împotriva Perturbatorului și să explic cum finalul ei părea să confirme ipoteza tatii.

Când am terminat finalmente, am pus întrebarea pentru care venisem aici:

— Voi ce credeți despre asta?

Amândoi m-au privit mult timp în tăcere. Primul a vorbit Diehl:

— Cred că-i posibil ca taică-tău să aibă dreptate. De ce altfel s-ar sinchisi europanii să trimită roboți și nave spațiale să ne atace? Și-a îndesat în gură un pumn de chipsuri și a mestecat

gânditor. Dacă țelul lor primar ar fi fost nimicirea rasei umane, ar fi putut propulsa pur și simplu un asteroid spre Pământ. Sau ar fi lansat o serie de bombe nucleare cu rază mare de acțiune. Sau ne-ar fi otrăvit atmosfera sau…

— Poate că ei sunt precursori! a strigat Cruz de pe monitorul lui Diehl. Poate că ei au însămânțat viață pe Pământ cu milioane de ani în urmă și acum au venit să ne pedepsească pentru că s-a dovedit că suntem o specie atât de jalnică și c-am inventat reality show-urile și alte rahaturi? A ridicat un deget arătător. *Sau* poate că sunt ființe omnipotente care s-au plictisit de nemurire și ne chinuie pur și simplu ca să se amuze în felul lor pervers. Cum făcea Q, mai știți, când apărea din continuum ca să-l chinuie pe Picard!

— Conversația asta fusese inteligentă până în clipa când i te-ai alăturat tu, a comentat Diehl.

N-am intervenit. I-am lăsat să dezbată subiectul, ca și cum am fi fost în sala de mese a liceului și am fi comentat un aspect banal al culturii populare înaintea unei pizza cu gust de carton. Mi-am dat brusc seama că de aceea venisem aici – ca să aflu opinia prietenilor mei cei mai buni, să le judec reacțiile și să văd dacă concluziile lor le oglindeau pe ale mele. Și într-un fel, așa era. Păreau să fie la fel de buimăciți ca mine de toate astea, dar în același timp misterul în sine îi pasiona la fel de mult ca pe tata.

M-am uitat la ceas. Minutele treceau. Și am înțeles că eu luasem deja o decizie.

— Mă bucur c-am stat de vorbă, băieți, le-am spus, dar acum trebuie să dau un telefon.

Am ridicat încheietura și mi-am activat ComQ-ul. Ochii amândurora s-au aprins.

— Să fiu al naibii! a exclamat Diehl. Ce dracu-i ăsta – un tricorder?

•

Finn Arbogast a răspuns la al treilea apel și chipul zâmbitor i-a apărut în înaltă definiție pe display-ul ComQ-ului meu. Se afla într-un soi de buncăr de comandă, ale cărui ecrane gigantice ancorate de pereții groși din beton afișau hărți presărate cu pictograme ale diverselor regiuni ale lumii.

— Zack, a exclamat el, mă bucur să văd că ești viu! Tu și tatăl tău ați fost anunțați dispăruți în acțiune imediat după ce ați distrus Perturbatorul. Felicitări, apropo! Am vizionat totul.

— Atunci știți că tata tocmai și-a riscat viața pentru a ne salva pe toți, am spus. Ca atare, cred că-i datorați o favoare, da?

A surâs nesigur. L-am așteptat să mă întrebe despre tata, însă n-a mai zis nimic.

— Tata v-a spus vreodată teoria lui despre adevăratele motive ale europanilor?

Surâsul i-a dispărut și Arbogast a suspinat prelung.

— Te referi la ipoteza potrivit căreia invazia aceasta nu este decât un șiretlic? a zis el. Că europanii au regizat tot conflictul ca un soi de test pentru omenire? Da, o cunosc. Îmi pare rău, locotenente… Tatăl tău este un om extraordinar – un erou. Noi toți îi suntem extrem de îndatorați. Însă atâția ani de război i-au afectat gândirea. A devenit paranoic.

— Nu-i așa! am replicat apăsat. Am văzut dovezile cu propriii mei ochi, când am atacat Perturbatorul din Antarctica, atunci când și-a dezactivat scutul deliberat. Ne-au lăsat să-l distrugem! Uitați-vă la imagini… o puteți vedea și singur!

N-a răspuns, dar a ferit ochii. Părea ca și cum ar fi petrecut majoritatea timpului în fața unui computer, nu în prezența oamenilor, și că nu era obișnuit să fie interogat sau tras la răspundere în felul ăsta.

— Nu văd țelul acestei conversații, a zis el. Noi am dezbătut toate astea cu tatăl tău cu ani în urmă și n-am de gând să reiau discuțiile acelea acum, cu tine, puștiule. Ce naiba, privește în jur! Nu se mai poate spune că motivele inamicului nostru sunt neclare! A indicat gigantica hartă a lumii dinapoia sa. Europanii tocmai au ucis peste treizeci de milioane de oameni… și n-a fost decât primul val al invaziei lor. Al doilea val va sosi peste vreo oră. Așa că, scuză-mă, dar trebuie să mă pregătesc pentru…

— Dacă m-ați lăsa să vorbesc cu cineva care…

El însă a pus capăt convorbirii înainte de a-mi putea sfârși cuvintele.

Am coborât telefonul și m-am întors spre prietenii mei.

— Bun, a zis Diehl aplecându-se către mine, a fost un eșec răsunător. Mai departe?

Am rânjit și am ridicat ComQ-ul. Toate numele pe care tocmai le șterpelisem din telefonul lui Finn Arbogast erau listate acolo.

Am derulat până la cel etichetat *Membrii Consiliului Armistițiului – conferință.*

— Mi-a dat deja tot ajutorul de care aveam nevoie, am chicotit.

— I-ai hackuit telefonul din viitor? a căscat larg ochii Diehl. Cum? Tu abia te pricepi să folosești aplicațiile!

— Dacă trebuie neapărat să știți, tipa aia, pilot de mec, supermișto pe care am cunoscut-o în Palatul de Cleștar mi-a arătat cum s-o fac. În plus, m-a și sărutat.

— Serios? a rânjit Cruz. E din Canada? Poate din regiunea cascadei Niagara.

— Vreau să știu dacă și-au tras-o în imponderabilitate, a intervenit Diehl. Haide, Lightman, varsă totul!

Le-am ignorat întrebările și l-am apelat pe tata pe ComQ-ul lui. A sunat întruna, fără niciun rezultat. L-am lăsat să sune și am înhățat telefonul lui Diehl de pe birou ca s-o sun pe mama… doar ca să descopăr că era deja trecut în contactele lui ca „Pamela Lightman”.

— De ce ai numărul mamei în agenda ta?

— Știi prea bine de ce, Stifler, a mormăit Cruz din fereastra lui video cu un glas insinuant care era versiunea lui de „asta a spus ea”.

— Am numărul maică-tii în agendă de când aveam doisprezece ani, psihopatule! a replicat Diehl. Și tu ai numărul maică-mii în telefon. Potolește-te!

Am încuviințat din cap, apoi am repetat gestul mai apăsat.

— Scuze, am zis. Scuze, nenică.

Am ținut telefonul lui la cealaltă ureche. Țârâitul aparatului mamei îmi răsuna într-o ureche, iar al tatii în cealaltă ureche. A trecut un minut. N-a răspuns niciunul. Probabil că nu era un semn bun. M-am întrebat dacă nu cumva starea tatii se înrăutățise și ea decisese să-l ducă totuși la spital.

După Crom știe câte țârâituri, am abandonat și am anulat ambele apelări. După aceea am privit din nou contactul lui Arbogast pentru Consiliul Armistițiului și am încercat să iau o decizie.

Aș fi dorit foarte mult să fi vorbit cu tata înainte să-i fi sunat pe ei. Consiliul Armistițiului era format din oameni de știință de renume mondial și comandanți ADT care probabil că n-ar fi ascultat un puști de optsprezece ani. Pe de altă parte, exista o

probabilitate însemnată ca tata să fie în stare de inconștiență, iar timpul trecea. Ce opțiune aveam?

Mi-am adunat tot curajul și am apelat Consiliul Armistițiului. Am privit cum ComQ-ul a format simultan cinci numere diferite, după care le-a conectat laolaltă. Apoi a comutat pe „modul conferință” și pe ecran au apărut cinci ferestre separate cu transmisii video în direct a cinci persoane aflate, se pare, în locuri diferite.

Erau patru bărbați și o femeie și toți îmi păreau familiari, însă i-am recunoscut doar pe doi după nume – bărbații ale căror fețe apăruseră în ultimele două ferestre de pe display-ul ComQ-ului. Primul era Neil deGrasse Tyson, iar al doilea era Stephen Hawking, în scaunul său motorizat. I-am auzit pe Cruz și Diehl icnind înapoia mea, în aceeași clipă în care falca mi-a coborât ca podul mobil de la intrarea într-un castel medieval.

Stephen Hawking a vorbit primul. Pe monitorul de computer dinapoia lui am zărit HUD-ul familiar al DTIUB-ilor; se părea că Stephen Hawking dădea o mână de ajutor la apărarea Cambridge-ului împotriva asediului extraterestru când răspunsese apelului.

A vorbit utilizând faimosul lui glas generat de computer, care acum îmi reamintea de translatorul lui Chén, în loc să fi fost invers.

— Cine ești? a întrebat el. Și de unde ai numărul acesta?

Am deschis gura să răspund, însă n-a ieșit niciun cuvânt. Tocmai îmi reamintisem numele celorlalți trei savanți, deoarece îi văzusem intervievați în nenumărate emisiuni științifice și documentare. Gentlemanul asiatic era Michio Kaku, iar ceilalți doi erau cercetători SETI faimoși: Seth Shostak și Jill Tarter. Am recunoscut-o pe Tarter pentru că fusese colegă cu Sagan și slujise ca sursă principală de inspirație pentru personajul interpretat de Jodie Foster în filmul *Contact.*

Mă aflam în videoconferință cu cinci dintre cei mai cunoscuți savanți din lume și toți așteptau să articulez ceva.

— Domnul Hawking te-a întrebat ceva, a rostit Tyson ridicând ușor ochii spre cer. Nu este un moment potrivit pentru a ne irosi timpul.

Am clătinat din cap și m-am străduit să vorbesc.

— Îmi cer scuze, așa este, am zis, apoi mi-am dres vocea. Mă numesc Zack Lightman. Am fost în Baza Lunară Alfa împreună

cu tatăl meu, generalul Xavier Lightman, până când a fost cucerită... iar soarta civilizației umane depinde de ceea ce am să vă spun.

Toți au continuat să mă privească, așteptând.

Le-am relatat, pe cât de succint am fost în stare, tot ce-mi spusese tata, alături de ceea ce văzusem eu însumi în ultima noastră bătălie împotriva Perturbatorului.

Spre surprinderea mea, niciunul nu mi-a închis telefonul. Așa că am continuat, până când le-am spus totul... și probabil m-am repetat de câteva ori. Mi-am utilizat de asemenea ComQ-ul pentru a le transfera datele obținute de tata de la Arbogast, inclusiv imaginile primare ale misiunii *Envoy* și transmisiunile recepționate de noi de la europani. După câteva secunde, toți scanau datele pe propriile lor ComQ-uri.

— Unele dintre lucrurile pe care tocmai ni le-ai spus sunt tulburătoare, a comentat Tyson, dar, din păcate, nu reprezintă o surpriză. Încă de la înființarea sa, consiliul acesta s-a confruntat cu un grad ridicat de secretomanie și birocrație militară în relațiile cu comandamentul Alianței Defensive Terestre – mai ales în privința accesului la informații secrete despre europani. Nu ni s-a oferit niciodată acces nerestricționat la datele respective.

— Domnule locotenent, a rostit Tarter, te deranjează dacă te trecem „în așteptare" câteva clipe? Am dori să discutăm în privat despre informațiile pe care tocmai ni le-ai furnizat.

— Sigur că da, am încuviințat și am privit ceasul cu numărătoare inversă care ticăia în colțul display-ului, anunțând minutele rămase până la atacul valului al doilea. Nu vă grăbiți! Doar nu-i sfârșitul lumii!

Nu cred că mi-au auzit comentariul caustic, fiindcă m-au trecut „în așteptare" înainte să-l fi terminat de rostit. Ferestrele lor au încremenit și au devenit cenușii. Am observat de asemenea că ferestrele respective erau legate între ele prin pictogramele micuțe ale unor săgeți, indicând că ei continuau să vorbească, în vreme ce eu eram exclus temporar. În clipa aceea Cruz mi-a zărit ecranul ComQ-ului, împărțit acum în ferestre cu chipuri diferite, la fel ca începutul lui *The Brady Bunch,* așa că a decis să cânte o parodie improvizată a primelor versuri din tema muzicală a serialului:

— *Aceasta-i povestea unei invazii extraterestre, a unor rahați de pe Europa care sunt*...

Diehl a închis capacul laptopului, oprindu-l, apoi a zâmbit spre mine în semn de scuze.

— E-n regulă, i-am zis. Consiliul m-a pus „în așteptare”.

Diehl a expirat și a redeschis laptopul. Cruz continua să lălăie:

— *Și toți au tentacule, la fel ca mama lor*! *Cei mici în buclișoare*!

Diehl a izbucnit în râs. Cruz a izbucnit în râs. Eu am izbucnit în râs.

Umor macabru.

23.

În vreme ce așteptam, ComQ-ul mi-a sunat, speriindu-mă atât de tare, încât aproape l-am scăpat din mână. Display-ul m-a informat că, pe lângă cele cinci apeluri în așteptare, eram sunat de altcineva – de tata.

Am apăsat pictograma de preluare a apelului și chipul tatii a apărut într-o fereastră video, alături de cele cinci cenușii.

Tata zâmbea – un zâmbet descătușat, extaziat, chiar mai larg decât cel pe care-l purtase la prima noastră întâlnire. Pe jumătate, mă așteptam să văd animația unei păsări-albastre luminoase pe unul dintre umerii lui, iar apoi să înceapă să cânte el însuși. I-am privit tăietura de pe frunte, care fusese pansată de mama, și m-am întrebat dacă starea aceasta de o veselie neobișnuită pentru el se datora cumva comoției suferite. După câteva secunde, a izbutit să-și controleze zâmbetul... dar aproape imediat buzele i s-au arcuit într-un rânjet idiot. A ridicat din umeri, ca și cum ar fi spus *Pur și simplu, nu pot ascunde ceea ce simt.*

Atunci am observat, finalmente, că înapoia lui se vedea tapetul din dormitorul mamei și am înțeles brusc... și imediat mi-am dorit să fi putut smulge cumva cunoașterea aceea din minte și s-o anulez. Nu era de mirare că părinții mei nu-mi răspunseseră la telefon mai devreme. Fuseseră prea ocupați să și-o tragă ca niște adolescenți.

— Zack! a exclamat tata mult prea voios. Ce faci, fiule?

Aș fi vrut să mă-ntind prin telefon și să-l strangulez... apoi m-am întrebat de ce aș fi făcut-o. Doar nu era prima dată când se culcau împreună, nu? Și, ce naiba, probabil că lumea se afla în pragul extincției. Probabil că jumătate din oamenii de pe planetă și-o trăgeau chiar în clipa asta, așa cum făcuseră pe Lună! Toți profitau de ultima lor ocazie de a sări unii pe alții. Iar dacă cineva merita un moment de fericire, acela nu putea fi decât tata, care tocmai își riscase viața pentru a enșpea mia oară ca să prevină dispariția rasei umane.

Dacă aș fi fost Bruce Banner, m-aș fi transformat în Hulk pe loc și l-aș fi ras instantaneu, atunci și acolo. Dar n-am făcut-o. I-am răspuns la surâs.

— Salut, tată! Sunt în așteptare cu toți cei cinci membri ai Consiliului Armistițiului. Tocmai le-am spus totul... sigur că da, pe cât m-am priceput mai bine.

El a râs, presupunând că făcusem o glumă. Apoi însă veselia i-a dispărut brusc.

— Stai așa, a zis. Tu vorbești serios?

— Sunt la fel de serios ca un infarct, am zis și am apăsat meniul ComQ-ului. Tocmai te-am adăugat la videoconferință.

Ochii i s-au lărgit când a văzut numele celorlalți participanți.

— Dar... cum ai intrat în legătură cu ei?

— Nu ești singurul care știe câteva șmecherii, am zis. Dacă vom avea timp, o să-ți explic mai târziu.

Tata s-a schimbat la față... încercând să nu intre în panică.

— Ce le-ai spus? a întrebat. Vreau să zic, cum au reacționat?

Am observat că Diehl privea peste umărul meu, ținându-și laptopul ridicat, pentru ca și Cruz să poată trage cu urechea.

— Să-mi bag picioarele! a șoptit el. Ăsta-i taică-tău?

Am încuviințat din cap. Eram pe punctul de a-i prezenta tatii pe prietenii mei cei mai buni, când Consiliul Armistițiului ne-a scos din așteptare. Toți au părut ușor surprinși să vadă că ni se alăturase tata, însă nu atât de șocați pe cât a fost el când a văzut cu cine discuta.

— Locotenente, a întrebat Shostak, cine este domnul acesta?

— Este tatăl meu, generalul Lightman, am răspuns. Cel despre care v-am povestit mai devreme.

Tata continua să se holbeze, buimăcit, în obiectivul camerei.

— Ei bine, a zis Tyson, mai întâi am dori să vă felicităm pe amândoi pentru serviciile aduse până acum, ca și pentru curajul

de care ați dat dovadă ca să prezentați informațiile acestea Consiliului Armistițiului.

— Cu plăcere, am replicat nesigur.

— Am dispus de relativ puțin timp pentru a examina dovezile, a rostit Tarter grijuliu, însă credem că există o posibilitate însemnată ca teoria voastră despre europani să fie corectă.

— Pe bune? am întrebat eu și tata la unison, făcând-o pe savantă să zâmbească.

— Domnilor, a zis Shostak, consiliul acesta are acces la informații secrete despre europani care sporesc credibilitatea teoriei voastre. Potrivit variantei oficiale, când a coborât pe Europa pentru a investiga anomalia în formă de svastică de pe suprafața satelitului, sonda *Envoy* a NASA a încercat să stabilească legătura cu extratereștrii, trimițând o sondă prin stratul de gheață ca să ajungă în oceanul de dedesubt. Însă misiunea criorobotului nu a fost de a-i contacta pe europani… ci de a-i distruge.

— Știam eu! a exclamat tata. Președintele Nixon a ordonat NASA să fixeze pe sondă o bombă nucleară, nu-i așa?

Toți, cu excepția lui Hawking, au încuviințat, încruntați.

Shostak a continuat:

— Nixon credea că svastica nu putea fi decât o amenințare. El și câțiva consilieri au decis că nu aveam alternativă decât să întreprindem o acțiune preventivă.

— Deci noi am fost cauza…, a zis tata. Noi i-am atacat primii. După care ei au venit aici să ne atace. Așa a-nceput. Și de atunci, vreme de patruzeci și doi de ani, ambele tabere au escaladat lent conflictul dintre ele…

— Până acum câteva zile, am intervenit eu. Când noi am contribuit cu picătura care a umplut paharul, lansând spre ei o armă de extincție totală.

Tarter a încuviințat.

— În lumina tuturor informațiilor primite de la voi, este perfect posibil ca utilizarea de către noi a Spărgătorului-de-gheață să-i fi determinat să-și desfășoare finalmente armada și să invadeze după o așteptare atât de lungă.

Am clătinat din cap.

— Tot timpul, noi am fost vinovații. Noi suntem cei care am ridicat miza la fiecare pas.

Tata a aprobat.

— Iar acum situația nu are unde să mai escaladeze. Am ajuns la sfârșitul jocului – în punctul de distrugere reciprocă. Dacă noi încercăm să-i distrugem, și ei ne vor distruge.

— Și crezi că singurul mod de a împiedica asta este să rechemăm Spărgătorul-de-gheață și să declarăm o încetare a focului? a întrebat Tyson. După ce creaturile acestea ne-au atacat deja și au ucis milioane de oameni nevinovați?

— Dacă vom continua escaladarea acestui conflict lipsit de sens, ne vor extermina oricum pe toți în câteva ore, a zis tata. Amiralul Vance se înșală. Lansarea Spărgătorului-de-gheață spre Europa nu va opri al doilea sau al treilea val al armadei lor să ne atace, ci dimpotrivă. Le va consolida decizia de a ne distruge!

— Are dreptate, am spus. Va trebui să ne asumăm șansa respectivă. Omenirea n-are nimic de pierdut – nimic ce n-am pierde oricum. Putem pieri luptându-ne, dar tot vom dispărea ca specie.

— Din păcate, a încuviințat Tyson, s-ar putea să fie deja prea târziu ca noi să putem convinge comandamentul ADT-ului să acționeze pe baza acestor informații. Amiralul Vance continuă să nu ne răspundă la apeluri, iar al doilea val al atacului se află la numai câteva minute depărtare.

— Iar după alte câteva minute, Spărgătorul-de-gheață va ajunge la distanța de la care poate deschide focul, a adăugat Shostak. Poate că europanii au calculat special asta?

— Nu vă obosiți să-l contactați pe amiralul Vance, a spus tata. Nu vă va asculta.

— Bineînțeles că nu vă voi asculta, a rostit amiralul și chipul i-a apărut într-o fereastră video alături de ceilalți șase participanți la videoconferință.

Am clipit surprins. Se părea că Vance cunoștea și el câteva șmecherii cu ComQ-ul.

— Am ascultat discuțiile astea trădătoare suficient cât să mă îngrețoșeze, a zis el, apoi a apăsat de câteva ori rapid ecranul ComQ-ului său.

Unul câte unul, membrii Consiliului Armistițiului au fost deconectați de la videoconferință. Când a terminat, doar tata și cu mine am rămas în legătură cu amiralul. Chipul lui scofâlcit s-a mărit, acoperind jumătate din display-ul meu, și s-a strâmbat la noi în înaltă definiție clară precum cristalul.

— N-are rost să încercați să mai apelați consiliul, ni s-a adresat el. Tocmai le-am blocat ComQ-urile, așa că nu sperați nici ca ei să vă apeleze.

Tata n-a răspuns imediat. L-a fulgerat pur și simplu cu privirea în tăcere pe vechiul lui camarad, câteva clipe prelungi.

— De cât timp ai știut că landerul *Envoy* era înarmat, Archie? a întrebat el în cele din urmă. De cât timp ai știut că noi am pornit războiul acesta?

— Am aflat totul când am fost numit la conducere, a răspuns amiralul. Iar la momentul acela deja nu mai conta. Și în mod clar nu contează acum... În momentul acesta este irelevant dacă ei ne-au ademenit sau nu în război. Nu înțelegi asta, Xavier? Noi luptăm pentru supraviețuirea speciei noastre! Situația nu va fi ajutată cu nimic dacă informăm lumea că este posibil ca omenirea să fi declanșat accidental conflictul.

— „Accidental"? am repetat eu. Nixon a pus NASA să trimită o bombă nucleară ca prima noastră ramură de măslin, doctore Strangelove!

— Generale, tu și fiul tău trebuie să renunțați la aberațiile astea! a zis Vance. Am nevoie de amândoi înapoi în prima linie, chiar acum, înainte de aterizarea celui de-al doilea val.

Tata a scuturat din cap.

— Nu, Archie! a spus el. Noi am terminat cu luptele. Amândoi.

Vance s-a încruntat.

— Interesant, nu te văzusem niciodată în rol de dezertor... sau de laș.

— Europanii știu despre Spărgătorul-de-gheață, amirale, a zis tata. Este imposibil să nu știe. Tehnologia lor este totuși mai avansată decât a noastră. Ai observat asta, nu?

— Dacă au detectat Spărgătorul-de-gheață, a pufnit Vance, atunci de ce nu l-au distrus?

— Pentru că așteaptă să vadă dacă-l vei utiliza realmente, idiotule! a izbucnit tata. Ăla-i motivul pentru care ne atacă în valuri, nu cu toate forțele simultan! Nu-nțelegi? Ne testează! Și-a coborât vocea. Archie, ascultă-mă, omule! Așa supraviețuim. Ei ne oferă o șansă să reconsiderăm – să analizăm totul cu atenție, în loc să reacționăm orbește prin represalii, așa cum am făcut mereu în trecut!

— Am mai purtat discuția asta, X, a clătinat Vance din cap. Și nu doar o dată. Știi bine că nu voi risca supraviețuirea speciei

umane pe o teorie aiurită pe care poate c-ai născocit-o fiindcă ai văzut prea multe filme vechi. A ridicat un deget. Creaturile alea – indiferent ce ar fi ele – au ucis deja milioane de oameni nevinovați și eu nu voi renunța la ultima noastră șansă de a le distruge înainte ca ele să ne distrugă. Nu-mi pasă pe cine ai mai convins de basmul tău imbecil. Decizia a fost luată.

— Archie, a spus tata, străduindu-se să-și păstreze calmul, îți repet: dacă lansezi bombele nucleare spre planeta lor natală, spre căminul lor, semnezi distrugerea noastră!

Vance l-a privit o clipă, după care și-a atins ComQ-ul cu vârful unui deget și a zis:

— Cred că peste douăzeci și trei de minute vom afla cine are dreptate.

Înainte ca tata să fi putut replica, legătura cu amiralul s-a întrerupt și în videoconferință am rămas doar eu și tata. Fața tatii s-a mărit, acoperindu-mi complet display-ul ComQ-ului. Pentru o secundă, a părut total înfrânt, dar apoi a surâs larg.

— Bun, a rostit el, asta înseamnă că trecem la planul B.

Am clătinat din cap.

— Vrei să-mi reamintești care era planul B?

— Tu și cu mine oprim singuri Spărgătorul-de-gheață.

N-am apucat să răspund, deoarece s-a auzit o singură notă muzicală și pe display-urile noastre s-au deschis alte ferestre video, iar Lex, Whoadie și Debbie ni s-au alăturat simultan videoconferinței, fiecare din alt loc.

— Băieți, a spus Lex, puteți conta și pe mine!

— Și pe mine! a adăugat Debbie cu o clipă înainte ca Whoadie să zbiere:

— Și cu mine – trei!

— Ce dracu'? s-a încruntat tata. De unde ați apărut voi, doamnelor?

— Tată, am zis, ea este prietena mea, căpitan Alexis Larkin. Ne-am cunoscut în Palatul de Cleștar. Ea a descoperit cum să *jailbreak* sistemul de operare al ComQ-urilor. Am rugat-o să aranjeze lucrurile astfel încât și ele să poată asculta videoconferința. Tot ea a instalat software-uri pe ComQ-urile noastre pentru a împiedica ADT-ul să le blocheze de la distanță.

Tata a arcuit sprâncenele, impresionat.

— Remarcabil, căpitane. Mulțumesc!

— Cu plăcere, generale! i-a întors ea salutul milităros.

El a încremenit și pentru câteva clipe a părut pierdut în gânduri.

— Există vreo șansă să-mi poți spune unde se afla amiralul Vance când a intervenit în videoconferință?

Lex a încuviințat.

— În Pennsylvania. Într-o bază ADT cu numele de cod „Raven Rock”.

Tata a rânjit larg și a salutat-o. Lex i-a răspuns în același fel. Diehl s-a aplecat peste umărul meu stâng, ținându-l pe Cruz pe ecranul laptopului său.

— Vrem să intrăm și noi în operațiunea asta!

Tata a studiat în tăcere chipurile dinaintea lui.

— Așadar, am spus eu, care-i planul, generale?

24.

Ne-am adunat la Starbase Ace.

I-am adus pe Cruz și pe Diehl cu automobilul meu și am oprit în fața magazinului cu numai câteva minute înainte ca mama să sosească în propria ei mașină. Tata n-o însoțea.

— Unde-i tata? am întrebat. S-a-ntâmplat ceva?

— El a plecat separat, a răspuns mama și apoi a arătat spre cer.

După o secundă, a apărut Interceptorul meu. Tata a aterizat perfect în parcarea mallului pe jumătate distrus, a coborât și a alergat spre noi. După ce mama și cu mine l-am strâns scurt în brațe, i-am prezentat pe Cruz și Diehl, care-i priviseră sosirea în tăcere copleșită de respect.

Am descuiat ușa magazinului și i-am condus înăuntru. Când a văzut rafturile ticsite cu controllere de zbor de ultimă generație pentru *Armada* și *Terra Firma,* tata a surâs larg.

— Perfect! a exclamat el și a început să le ia de pe rafturi și să ni le întindă. Vreau ca toți să vă configurați, cât mai rapid, cea mai bună simulare de cockpit posibilă.

După ce am terminat să-mi înjghebez o stație de comandă de drone în Camera de Război a magazinului, tata m-a strigat în odăița mică și ticsită care-i servea drept birou lui Ray. Răscolea agitat peste tot.

— Ce cauți? l-am întrebat.

A indicat din bărbie spre ComQ-ul de la încheietură. Afișa harta cartierului, cu o pictogramă ADT plutind deasupra lui Starbase Ace.

— Undeva în locul ăsta, mi-a spus, există un nod secret de acces la intranetul ADT hardcablat cu fibră optică, dar nu-l pot găsi.

Mi-am amintit ceva ce-mi spusese Ray în timpul călătoriei cu naveta spre Palatul de Cleștar – că Glaive Fighterul pe care-l văzusem pe fereastra clasei de liceu era o navă-cercetaș care supraveghea intranetul hardcablat ADT. Când o zărisem plutind deasupra lui Beaverton, probabil că scana nodul „secret” de acces la intranet ascuns chiar aici, în magazin.

Însă dacă europanii știau despre intranetul de rezervă al ADT-ului, de ce nu-l distruseseră sau scoseseră din funcțiune înainte să înceapă invazia?

Pentru că acțiunile lor n-au avut niciodată vreo rațiune tactică, mi-am răspuns singur. *De ce ar fi început acum*?

Tata continua să răstoarne lucrurile din birou. A scos cărțile de pe un raft, una câte una, după care le-a măturat brusc pe restul cu brațul într-un gest care-i trăda frustrarea.

— Ar trebui să fie ascuns înapoia unui panou de acces blindat – ca un seif. Ai vreo idee?

Am clătinat din cap.

— Noi nu avem niciun seif, am spus. N-avem nevoie de așa ceva. Am ridicat ComQ-ul. Dar am numărul lui Ray.

— Ai grijă ce spui, m-a avertizat tata. Este posibil ca Vance să-ți monitorizeze ComQ-ul.

— De-acum nu mai poate, i-am explicat. După ce Vance a intervenit în videoconferința cu Consiliul Armistițiului, Lex m-a ajutat să activez modul de securitate „ascuns” al ComQ-ului – aceeași caracteristică pe care o utilizează Vance pentru a împiedica monitorizarea propriului său ComQ.

— Căpitanul Larkin pare un adevărat geniu, așa-i?

L-am observat privindu-mi chipul cu atenție în căutarea unei reacții și m-am înroșit involuntar. Am încuviințat în tăcere, după care mi-am apelat lista de contacte și am apăsat pe ultimul număr enumerat acolo: Ray Habashaw. Chipul i-a apărut instantaneu pe display. Numele, rangul și coordonatele curente

figurau dedesubt – se afla în Arizona, într-o bază ADT numită Muntele Gila.

— Zack! a strigat el. Unde ești? Ești bine? A coborât apoi nivelul vocii și și-a apropiat mai mult ComQ-ul de buze. Am auzit că tu și tatăl tău ați fost declarați dispăruți în acțiune după ce ați distrus Perturbatorul. M-am speriat că ați murit.

Am clătinat din cap și am înclinat ComQ-ul astfel ca să poată vedea unde mă aflam.

— Ești în magazin? a exclamat el și s-a luminat la față, apoi s-a strâmbat la vederea interiorului. Ce dracu', Zack? Pe cine-ai lăsat să intre acolo? Hoți?

Am clătinat din cap, după care am poziționat ComQ-ul pentru ca Ray să-l poată vedea și pe tata. A făcut ochii mari.

— Generale Lightman, a rostit el, după care a salutat stângaci ComQ-ul. Este o onoare!

Tata i-a răspuns la salut.

— Onoarea este de partea mea, sergent! a răspuns el. Îți sunt extrem de îndatorat pentru că ai avut grijă de băiatul meu cât timp am fost plecat. Mulțumesc!

— Pentru nimic, s-a înroșit Ray vizibil la față.

— Ray, am intervenit, nu avem mult timp la dispoziție. Trebuie să accesăm nodul intranet ADT secret ascuns aici, în magazin. Este o urgență.

Ray a ezitat doar o fracțiune de secundă.

— În spatele posterului UFO de pe peretele din spate.

M-am întors și am văzut la ce se referea – un exemplar înrămat al afișului „I Want to Believe" al lui Mulder din *Dosarele X.* L-am dat jos și înapoia lui exista un seif mic din titan înglobat în peretele din cărămidă, cu o minitastatură numerică în centru.

— Combinația este 1-1-3-8-2-1-1-2, a spus Ray.

Tata a zâmbit larg și a tastat cifrele. Încuietoarea s-a deschis și el a tras ușița. Înăuntru se afla un șir de zece porturi Ethernet pentru cabluri, identice cu cele de pe routerul nostru de acasă.

— Mulțumesc! a spus tata și s-a întors către mine. Aveți cabluri RJ45 pe-aici?

Am încuviințat scurt din cap.

— Pe peretele de vizavi de tejghea.

A ieșit în fugă, iar eu am revenit cu privirea la Ray.

— Mulțumesc, i-am spus, însă acum va trebui să-ți cer altă favoare. Și este una foarte mare.

— Fă-o mai repede, mi-a replicat. Al doilea val sosește în câteva minute.

I-am spus versiunea prescurtată a situației. Și așa a durat cam mult. Din fericire, Ray a avut nevoie de încă și mai puțină convingere decât Lex sau ceilalți prieteni ai mei. După ce am terminat să-i povestesc tot ce știam de la tata, a tăcut câteva clipe, după care a aprobat din cap.

— Spune-mi cu ce te pot ajuta, mi-a zis.

•

Imediat după ce ne-am conectat stațiile improvizate de comandă pentru drone la nodul intranet hardcablat din biroul lui Ray, tata ne-a explicat planul. Cruz, Diehl, mama și cu mine îl priveam în carne și oase în magazin, pe când Lex, Whoadie și Debbie ascultau la ComQ-uri.

Nu eram tocmai încântat de câteva aspecte ale planului lui, însă nu mai aveam timp de argumentat sau de venit cu altă soluție.

Tata ne-a urat tuturor mult noroc. După aceea, eu și mama l-am condus afară, pentru a ne lua rămas-bun.

— Și dacă nu vei putea întârzia Spărgătorul suficient de mult pentru ca eu s-ajung acolo? am întrebat, după ce ne-am îndepărtat suficient pentru ca prietenii mei să nu-i poată auzi răspunsul.

— Nu te teme, o să mă ocup eu, mi-a răspuns. Ai înțeles?

— Da.

M-a tras spre el și m-a îmbrățișat strâns.

— Te iubesc, fiule! a spus. Îți mulțumesc că mă ajuți să fac asta. Îți mulțumesc că ai încredere în mine. Nu vei ști niciodată cât de mult... cât de mult înseamnă asta pentru mine.

M-a sărutat pe frunte, apoi s-a dus pentru a-și lua rămas-bun de la mama. Ea nu plângea, ci-și afișase chipul cel mai curajos – pentru amândoi.

Au vorbit scurt și puțin între ei, dar eu am stat suficient de departe ca să nu-i aud. Nu știu ce și-au spus. Însă mama a încuviințat înainte de a-l săruta de rămas-bun, iar el i-a zâmbit.

După aceea tata s-a întors și a suit în Interceptorul meu, iar mama și cu mine l-am privit cum a decolat, pornind către centrul de comandă de la Raven Rock. După ce a dispărut ca un vifor dincolo de orizont, noi am mai rămas privind cerul câteva clipe teribile, temându-ne de ceea ce știam că va coborî în scurt

timp de acolo. După aceea am alergat înapoi în magazin și ne-am pregătit pentru a ne îndeplini partea din misiune.

25.

Al doilea val a sosit la câteva minute după plecarea tatii, iar un roi de Glaive și Viverne Fightere a coborât din înalt ca să atace Portland și suburbiile înconjurătoare. Rezervele noastre de drone erau mult diminuate și de aceea superioritatea lor numerică era încă și mai mare decât fusese în timpul primului val. Însă forțele civile de gameri ale ADT-ului au continuat să lupte curajos și o bătălie crâncenă a izbucnit pe străzile orașului și în cerul de deasupra sa, pe când noi ne derulam misiunea din interiorul magazinului.

Planul gândit de tata se baza pe modul de funcționare a intranetului hardcablat al ADT-ului. Era o rețea de cabluri din fibră optică subterane, care lega între ele toate avanposturile sale de stații de comandă pentru drone, creând un sistem de comunicații protejat de Perturbator, pe care Alianța îl pregătise în anticiparea invaziei. El avea să permită ADT-ului să păstreze comunicațiile între avanposturile sale de comandă și în același timp operatorilor de drone să ajute la apărarea de la distanță a altor instalații, prin intermediul turelelor de apărare hardcablate și al dronelor comandate prin cabluri, deși Perturbatorul era activ.

Dacă totul avea să decurgă în conformitate cu planul tatii, noi aveam să putem utiliza conexiunea la intranet din Starbase Ace pentru a-l ajuta să se infiltreze în avanpostul Raven Rock în timpul haosului cauzat de atacul Perturbatorului.

Dacă nu... atunci el avea să fie făcut praf și pulbere.

În timp ce tata își pilota manual Interceptorul pentru a asalta Raven Rock, unde se afla echipa lui Vance, eu mă aflam în Starbase Ace și pilotam de la distanță cele trei Interceptoare pe care tata le expediase din craterul Icarus către masiva planetă Jupiter, micuțul ei satelit Europa... și Spărgătorul-de-gheață care se apropia de el.

Cruz și Diehl au preluat comanda a patru DTIUB-i noi dintr-o ascunzătoare de drone ADT din apropiere și i-au dus în parcarea Starbase Ace, pentru a ne apăra în al doilea val al atacului.

Lex se afla în Stația Safir, iar Ray în Muntele Gila. Amândoi erau conectați la intranetul hardcablat ADT din interiorul propriilor lor stații de comandă... și amândoi se pregăteau deja să-l ajute pe tata să-și execute planul de infiltrare.

În timp ce Cruz și Diehl își foloseau roboții gigantici pentru a ajuta la apărarea Starbase Ace de roiul de Spider Fightere și Vasiliști care se apropia, mama, Debbie și Whoadie foloseau drone elicoptere multirotor WASP pentru apărarea aeriană.

Whoadie lupta de pe o consolă arcad*e Armada,* aflată în incinta de jocuri a sălii de bowling a unchiului ei Franklin din New Orleans. Debbie era acasă, în Duluth, și-și pilota drona din propriul ei living, pe când cei trei băieți ai ei păzeau locuința, controlând drone ADT cu un Xbox, un laptop, respectiv o tabletă. Știam că Debbie și Whoadie aveau să piardă comanda dronelor lor când Perturbatorul se va activa, dar nu puteam face nimic în privința asta. Ne ajutau și ele cât puteau de mult.

Prietenii mei țineau dronele inamice la distanță, iar eu continuam să le pilotez pe ale mele spre Jupiter, încercând să ajung la Europa la timp pentru a opri Spărgătorul-de-gheață... în vreme ce tata încerca să-l oprească pe Vance să-l lanseze înainte de sosirea navelor mele.

Atunci am fost înștiințați, prin intermediul unui anunț al comandamentului ADT, că al doilea Perturbator se pregătea să aterizeze pe Pământ într-un loc complet improbabil. La început nu mi-a venit să-mi cred ochilor. În loc să-l activeze într-un loc izolat, așa cum fusese anterior Antarctica, extratereștrii aleseseră de data asta monumentul național american de la Devils Tower, statul Wyoming. Același loc în care omenirea avusese primul contact cu vizitatorii extratereștri din *Întâlnire de gradul trei,* în „jocul intergalactic de memorie de tip Simon", cu aceleași cinci note muzicale pe care europanii le folosiseră pentru a-și încheia transmisiunile criptate spre noi.

— Nu-i cool deloc! a strigat Diehl, privind transmisiunea video în direct a aterizării, realizată de un satelit de pe orbită. Puțoii ăștia extratereștri chiar își bat joc pe față de noi? Iisuse!

•

Când Perturbatorul s-a activat, dronele controlate de prietenii mei pentru apărarea lui Starbase Ace au pierdut contactul și au încremenit sau au căzut din cer… așa cum s-a întâmplat cu toate dronele ADT fără cabluri din lume.

Însă dronele europane au continuat să atace, apropiindu-se de Starbase Ace, ca și cum ar fi știut cumva că deținea o importanță strategică.

Odată cu întreruperea comunicațiilor cuantice, Lex, Ray, Debbie și Whoadie au pierdut comanda dronelor lor. La fel s-a întâmplat cu Cruz și Diehl, dar ei au ieșit în fugă afară și au activat controllerele hardcablate a doi DTIUB-i inerți. Au detașat controllerele mici cât niște Xbox-uri de pe spatele DTIUB-ilor și au revenit în magazin, derulând la lungimea maximă cablurile din fibră optică protejate cu teacă de carbon ale dronelor.

Cu sânge rece, ca întotdeauna în timpul unei crize, mama a alergat să păzească ușa dinapoia mea, înarmată cu un baston din aluminiu pentru baseball, aparent cu intenția de a se lupta cu orice roboți extratereștri ucigași care ar fi încercat să treacă pe lângă ea. Mi-am scos ComQ-ul, i l-am prins pe încheietura mâinii drepte și i-am arătat cum să tragă cu laserul lui încorporat. A azvârlit imediat bastonul, a ațintit dispozitivul spre podea și l-a activat pentru o fracțiune de secundă – suficient ca să găurească mocheta și fundația din beton de sub ea.

— M-am prins, a zâmbit mulțumită, apoi a îndreptat noua ei armă spre ușă, continuând să mă păzească.

Mi-am concentrat toată atenția asupra monitoarelor și controllerelor dispuse în jurul meu. Cele trei Interceptoare lansate de tata din craterul Icarus se apropiau de Europa.

Deși mă aflam în interiorul câmpului anulator al Perturbatorului, cele trei nave se găseau la milioane de kilometri în exteriorul lui, așa că legătura mea de comunicare cuantică cu ele n-a fost afectată. Același lucru, din păcate, era valabil și pentru legăturile ADT-ului cu Spărgătorul-de-gheață și escorta lui de vânători, aflate sub comanda lui Vance și a subordonaților săi din Raven Rock.

Am preluat controlul Interceptorului din frunte și prin intermediul videocamerelor sale am văzut Spărgătorul apropiindu-se de satelitul înghețat, înconjurat de escorta lui formată din două duzini de drone Interceptoare. Știam că navele acelea erau comandate de cei mai buni piloți disponibili ai ADT-

ului, dintre care făceau parte cu certitudine Viper și Rostam, care se găseau amândoi deasupra mea în clasamentul piloților *Armada* dintr-un motiv cât se poate de simplu – erau pur și simplu mai buni decât mine.

Deși dispuneam de trei nave, era imposibil să-i dobor pe toți odată, indiferent cât de mult mi-aș fi dorit asta. De aceea am procedat așa cum mă instruise tata. Am stat cuminte, ascuns, și l-am așteptat pe el să echilibreze sorții.

•

După ce a ajuns la Raven Rock, tata a descris cercuri la mare înălțime deasupra bazei, așteptând ca inamicul să activeze Perturbatorul. A știut cu exactitate când s-a întâmplat asta, deoarece vânătorii și dronele ADT care protejau instalația de dedesubt s-au dezactivat instantaneu.

Eu am pierdut de asemenea transmisiile video și audio din interiorul cockpitului său, însă după numai câteva secunde Lex a făcut altă vrăjitorie de-a ei cu computerele și la periferia HUD-ului mi-a apărut o transmisie video în direct care prezenta nava tatii. Sursa transmisiei părea să fie una dintre videocamerele de securitate externe ale bazei, de la care preluam imagini prin intermediul intranetului hardcablat.

Întrucât liniile defensive ale bazei erau momentan dezactivate, tata a pornit cu Interceptorul în picaj, astfel încât părea că execută un atac sinucigaș spre ușile blindate antiexplozie ale bazei, care rămăseseră închise.

Pe când gonea spre bază, mi-am dat seama că se direcționase către unul dintre tunelurile de lansare ale dronelor, așa cum făcusem eu anterior în eroarea mea colosală din Palatul de Cleștar. Aici însă, deschiderile tunelurilor nu erau camuflate ca silozuri de cereale, ci ca formațiuni stâncoase înglobate în versantul muntos.

Am stat în Starbase Ace și i-am privit înaintarea pe rețeaua de videocamere de securitate a bazei. După ce a intrat în hangarul de drone din Raven Rock, tata a trecut nava pe plutire staționară pe autopilot, după care i-a utilizat turela laser pentru a decupa un orificiu mare în plafon. A ridicat Interceptorul spre orificiu, a deschis cupola cockpitului și a sărit afară, pe nivelul acoperit cu praf de deasupra tavanului hangarului.

Și-a scos apoi arma din tocul de la umăr și a început să alerge, pătrunzând în adâncul bazei.

•

Mă așteptasem ca toate coridoarele să fi fost pustii sau pline cu drone inerte, însă când Perturbatorul se activase, unele dintre turelele defensive hardcablate interioare ale bazei rămăseseră operaționale, alături de câteva zeci de DTIUB-i comandați prin cabluri, toți fiind controlați de operatori conectați prin intranetul hardcablat ADT. Ei porniseră deja spre poziția tatii, cu ordinul de a-l opri cu orice preț.

Dacă n-ar fi fost Lex și Ray, tata n-ar fi avut nicio șansă. Din fericire, Lex trecuse deja de firewallul de securitate ADT, așa că putuse accesa sistemul de securitate al bazei pentru a-l direcționa pe tata și l-a utilizat ca să-l ajute să evite ori să scape de mulți DTIUB-i ancorați și în același timp a activat uși antiexplozie pe ruta lui, pentru a-i ține pe apărători la distanță. Între timp, Ray și-a folosit propriul acces la rețeaua hardcablată pentru a prelua controlul turelelor laser defensive amplasate pe ruta tatii și le-a utilizat, deschizându-i drum printre dronele poziționate înaintea lui.

Însă... l-au oprit tocmai când se părea că nu mai putea fi oprit. Norocul i s-a terminat și un grup de DTIUB-i ancorați l-a surprins. Tata a izbutit să-i scoată pe toți din luptă, dar nu înainte ca o salvă de plasmă rătăcită să-l lovească în piept și să-l doboare.

Am privit neajutorat cum s-a străduit să se ridice în picioare, însă n-a putut. Așa că a început să se târască.

S-a târât pe coridor, până a ajuns la un doc de încărcare, unde erau stocați patru DTIUB-i inactivi. Le-a deschis pe rând panourile de acces pentru întreținere și a introdus în fiecare un cod lung care i-a activat pe toți patru. Tata a detașat controllerele comandate prin cabluri ale dronelor și le-a utilizat pentru a le comanda DTIUB-ilor să-i ridice corpul rănit de pe podea. După aceea, ei și-au întrepătruns brațele și picioarele în jurul lui, formând ceva similar unui tanc-păianjen umblător. Vehiculul acela improvizat a început să înainteze, transportându-l pe tata.

El îl pilota dinăuntru și a pătruns mai adânc în bază, trăgând cu patru seturi de armament DTIUB.

A preluat de asemenea controlul tuturor difuzoarelor externe ale dronelor și le-a utilizat pentru a reda o melodie pe care am

recunoscut-o imediat din vechiul lui mix *Raid the Arcade*: *Run's House* de Run-D.M.C.

— Archie urăște din tot sufletul hip-hop-ul, l-am auzit comentând. Fac pariu că asta-l va scoate din minți. Precum *Cavalcada Walkiriilor.*

A mărit volumul sonor la un nivel asurzitor. L-am putut vedea repetând versurile în gura mare, pe când continua să lupte pe drumul spre Vance, înaintând mătăhălos și greoi ca un Terminator care nu avea să se oprească până nu-și încheia misiunea finală.

A pilotat tancul improvizat pe ultimul coridor, după care a ajuns în sfârșit la destinație: o pereche de uși blindate deasupra cărora scria CENTRUL DE COMANDĂ OPERAȚIONAL AL DRONELOR RAVEN ROCK.

După care, spre groaza mea, l-am văzut trecând pe comandă manuală supraîncărcarea celulelor energetice ale tuturor celor patru DTIUB-i. Panicat, i-am cerut lui Lex să-mi stabilească legătură audio cu el.

— Am făcut-o deja, m-a anunțat ea. Te poate auzi chiar acum.

— Tată, ce faci? am zbierat.

Era însă o întrebare retorică. Știam cu exactitate ce făcea.

El a ridicat ochii spre videocamera de securitate din apropiere – cea prin intermediul căreia îl urmăream chiar acum. A zâmbit, însă nu mi-a răspuns. Și-a întors tancul-păianjen improvizat și l-a folosit pentru a trece prin ușile blindate, intrând în centrul de comandă. Câțiva operatori de drone ieșiseră deja din unitățile-cockpituri și acum stăteau în mijlocul sălii, așteptându-l; printre ei l-am recunoscut pe căpitanul Dagh, aka Rostam, adolescentul ofițer care-mi ceruse autograful. Părea realmente copleșit de venerație în prezența tatii.

Amiralul Vance se afla în mijlocul lor, așteptând de asemenea.

De îndată ce tata a intrat în sală, amiralul a ordonat oamenilor lui să deschidă focul, însă numai câțiva i-au dat ascultare. Majoritatea, inclusiv Rostam, nici măcar n-au dus mâna la arme, iar mulți dintre cei care au ridicat totuși armele păreau că nu pot apăsa trăgaciurile… în niciun caz împotriva generalului Xavier Lightman.

Vance a început atunci să tragă cu pistolul lui Beretta, calibrul .9 mm. Mai întâi a distrus difuzoarele tuturor dronelor tatii, amuțind muzica asurzitoare.

După aceea a îndreptat arma spre tata. L-am văzut pe Rostam ferindu-și privirea.

— Ești un prost și jumătate, a spus Vance, după care a deschis focul.

Câțiva dintre oamenii lui i-au urmat exemplul. Mare parte din gloanțele lor au fost deviate de scutul format de DTIUB-i, însă nu toate. Unul i-a atins piciorul stâng al tatii.

El nu s-a oprit însă din înaintare.

A continuat să se miște metodic, pilotându-și tancul-păianjen improvizat din DTIUB-i prin sală, și tot mai multe raze laser și gloanțe i-au lovit pe el și pe dronele lui, până când s-a prăbușit finalmente la câțiva metri de amiralul Vance, captiv în interiorul hățișului contorsionat, format de cei patru DTIUB-i. Abia atunci Vance a observat numărătoarea inversă a supraîncărcării nucleelor energetice, care ticăia pe toate dronele. Mai rămăseseră zece secunde.

— Trebuie să ieșiți toți de-aici, a spus tata.

Rostam și ceilalți s-au întors și au alergat spre ieșire, cât de repede îi duceau picioarele. Vance nu s-a clintit însă.

— Ar fi bine să ieși și tu, Archie, a spus tata. Șase secunde. Cinci...

Amiralul a clătinat din cap, după care a pornit în fugă spre ieșire. La un moment dat, a întors capul și a răcnit:

— Este inutil! Știi bine, că asta n-o să ne oprească să trimitem Spărgătorul!

Ușile centrului operațional au șuierat, închizându-se în urma lui.

— Știu, l-am auzit pe tata murmurând pentru sine. N-am încercat decât să vă amân. Apoi a chicotit: Fiul meu vă va opri.

Apoi cele patru bombe improvizate au detonat la unison și transmisia video s-a întunecat.

•

Am urlat. Nu știu cât timp.

Când m-am oprit în cele din urmă și mi-am revenit în fire, am verificat transmisiile video de la cele trei drone ale mele aflate pe orbita Europei. Escadra de drone ADT care escorta Spărgătorul-de-gheață nu mai era în formație regulată. Dronele pluteau acum în jurul Spărgătorului, care-și oprise coborârea spre satelit.

Știam că în chiar momentul acesta, amiralul Vance și ceilalți piloți care controlaseră escorta de vânători a Spărgătorului erau evacuați din baza Raven Rock. În același timp însă știam că va fi doar o chestiune de secunde până ce ei aveau să ajungă într-un loc protejat, de unde să preia din nou comanda aparatelor. Probabil că dispuneam de mai puțin de un minut înainte să revină online.

Am lăsat două Interceptoare pe orbită, am preluat controlul celui de-al treilea și am atacat dronele lipsite de apărare ce pluteau neajutorate în fața mea.

Fără să stau pe gânduri am nimicit jumătate din escorta de vânători înainte de a-mi veni în fire și de a abandona restul, pentru a-mi concentra toată puterea de foc spre distrugerea Spărgătorului.

Încă mă străduiam să-i străpung scuturile protectoare, când Vance și oamenii lui au preluat iarăși controlul propriilor drone, din alt loc; utilizându-și probabil ComQ-urile.

Brusc m-am pomenit copleșit numeric și ca putere de foc, angajat într-o luptă aeriană cu șase Interceptoare. În aceeași clipă, „One Vision” de Queen a început să cânte de pe vechiul playlist *Raid the Arcade* al tatii. Melodia a reușit finalmente să mă poarte în transă.

Am doborât patru dintre navele lor în tot atâtea secunde, astfel că mai rămăseseră numai două Interceptoare – cele pilotate de Rostam și de Viper Vance.

Am pornit mai întâi după Rostam, izbindu-i deliberat drona cu a mea. Impactul i-a trimis nava după o direcție neașteptată pentru el, exact în raza de acțiune a unui tun-santinelă automat al Spărgătorului-de-gheață. A explodat într-un glob de foc care a colapsat.

Acum rămăseserăm doar eu și amiralul.

Eram încleștați într-un duel aprig în jurul Spărgătorului care plutea deasupra Europei. Prin căști puteam auzi înăbușit, undeva în apropiere, sunetele haotice ale unei lupte din lumea reală... care sporeau constant. Spider Fighterele înconjuraseră Starbase Ace. Cruz, Diehl și mama se străduiau să le țină la depărtare, dar un Vasilisc se apropia de magazin.

Apoi, în ultima clipă, Whoadie a coborât din cer în propriul ei Interceptor pilotat manual. Când Perturbatorul se activase și pierduse comanda dronei, ea decisese să urce în Interceptorul

prototip și gonise tocmai din New Orleans pentru a ne ajuta. L-a doborât pe Vasilisc la prima survolare cu o lovitură între ochi, după care a revenit și a mitraliat Spider Fighterele, îngăduindu-mi să revin cu atenția la duelul meu cu amiralul, undeva la jumătatea sistemului solar.

Știam că Vance făcuse parte din escadra tatii în Baza Lunară Alfa... dar s-a dovedit a fi chiar mai bun decât mă așteptasem.

Înainte de a-mi da seama ce se întâmpla, a apărut pe neașteptate înapoia mea și mi-a făcut praf Interceptorul.

După aceea a virat și a continuat să escorteze Spărgătorul-de-gheață spre ținta sa. Nu știa însă că mai aveam două Interceptoare de rezervă, care așteptau în apropiere.

Am preluat controlul altei nave și am pornit după Vance. Am izbutit să-l mitraliez cu un baraj de salve de plasmă, însă scuturile i-au rezistat și nava i-a rămas neavariată.

M-a distrus din nou. Era realmente bun. Aproape la fel de bun ca tata, totuși nu chiar la fel.

Am preluat controlul ultimei mele nave și l-am interceptat din nou pe amiral și Spărgătorul – exact când suprafața Europei ajunsese în raza lui de tragere. Era acum ori niciodată.

Mi-am alungat suferința și furia care mă paralizau și m-am focusat pe ceea ce doream acum, mai mult ca orice: să-l fac pe tata mândru de mine și să mă asigur că sacrificiul lui nu fusese zadarnic.

Am accelerat la maximum și am atacat frontal drona lui Vance, care continua să zboare în pattern de protecție în jurul Spărgătorului. Însă nucleul energetic i se descărcase masiv, pe când eu aveam o navă complet încărcată.

Nu mai era timp de subtilități. Am pornit în picaj spre el, trăgând cu tot armamentul, iar Vance a răspuns în același fel, gonind unul spre celălalt, aparent către o coliziune finală și distrugătoare, fără a ne opri o clipă din tras.

Cu o fracțiune de secundă înaintea impactului, scuturile lui protectoare sărăcite au cedat... dar ale mele s-au menținut, permițându-mi să-i distrug nava cu un fulger de plasmă bine plasat. I-am incinerat drona și imediat după aceea am trecut direct prin globul de foc rezultat.

Nu m-am oprit să sărbătoresc victoria. M-am lansat pentru a distruge și Spărgătorul... mai erau doar câteva secunde până

când avea să-și lanseze bombele nucleare către suprafața Europei.

— N-o face, puștiule! a răcnit Vance prin canalul comun de comunicații, nemaiavând acum posibilitatea de a mă opri. Dac-o faci, vei fi responsabil de extincția întregii rase umane!

Mi-am văzut de drum.

Când am tras o ultimă salvă din tunurile simunuri, Spărgătorul-de-gheață a dispărut într-o explozie strălucitoare și silențioasă de lumină.

26.

Numai atât a fost necesar.

S-a părut că prin acțiunea aceea, negociasem un armistițiu de încetare a focului. Știrea sosea deja prin toate canalele de comunicații ADT. Pe tot Pământul, dronele și navele extraterestre se dezactivaseră brusc, îngăduind să fie distruse cu ușurință.

Am rămas nemișcat, ascultând vestea că războiul luase sfârșit și încercând să-i dau crezare. Iar apoi, tocmai când mă pregăteam să-mi părăsesc Interceptorul și să-mi scot casca, am văzut cum suprafața Europei se fisurează sub mine, crăpându-se ca o coajă de ou, iar din oceanul ascuns de dedesubt s-a ridicat un glob cromat gigantic, care a deschis o gaură circulară în gheața de la suprafață și a suit apoi pe orbită, unde a rămas plutind staționar în spațiul cosmic chiar în fața navei mele. Privindu-l mai îndeaproape, am văzut că era de fapt un icosaedru, cu douăzeci de fațete simetrice; probabil că Shin i-ar fi spus „douăzeci-fețe”.

Icosaedrul a început să-mi vorbească:

— Eu sunt Emisarul. Sunt o mașină inteligentă creată de o comunitate galactică de civilizații pașnice, cunoscută ca Socialitatea.

Emisarul mi-a explicat că pe Europa nu existaseră de fapt niciodată extratereștri. În oceanul de sub suprafața din gheață a satelitului evoluaseră doar forme de viață microbiene. Acolo nu trăiseră niciodată făpturi înzestrate cu rațiune – indigene sau de altă natură.

— Atunci cine a construit Armada care tocmai a atacat Pământul? am întrebat.

Mă simțeam ca un personaj din visul altcuiva.

— Cu cine ne-am luptat noi până acum?

— Eu am construit Armada, a răspuns Emisarul. Și până acum v-ați luptat cu voi înșivă. Socialitatea v-a monitorizat transmisiunile radio și TV din clipa în care au ieșit în spațiul interplanetar. Nu am manifestat totuși vreun interes aparte față de omenire până în anul 1945, când ați creat prima armă nucleară și ați utilizat-o după aceea împotriva semenilor voștri. La momentul respectiv, am folosit toate datele pe care le colectaserăm pentru a crea un profil detaliat al speciei voastre și a-i determina atuurile și slăbiciunile evolutive. În 1969, când specia v-a devenit îndeajuns de avansată tehnologic pentru a ajunge pe alt corp ceresc, respectiv pe satelitul vostru natural, ați devenit o amenințare potențială pentru ceilalți membri ai Socialității. Iar atunci eu am fost trimis aici pentru a vă supune Testului.

— Așadar, a fost *într-adevăr* un test? am spus eu. În ce scop?

— Am folosit testul pentru a determina dacă specia voastră este sau nu capabilă de a exista pașnic în interiorul Socialității. Testul a fost inițiat când sonda voastră a descoperit svastica de pe suprafața Europei. Am selectat un simbol pe care cultura voastră îl asociază în cea mai mare măsură cu războiul și moartea, apoi l-am recreat la o scară enormă pe cel mai apropiat corp ceresc din sistemul vostru solar cu condiții pentru apariția vieții inteligente. Știam că descoperirea simbolului de către voi vă va face să trimiteți altă sondă pe suprafața satelitului, pentru a-i investiga originea. Faza următoare a testului nostru a început imediat după asolizarea sondei pe Europa. Am simulat pentru specia voastră un scenariu standard de prim contact, în care o neînțelegere de natură culturală duce la o declarație de război.

Afirmațiile mașinii nu-mi sunau perfect adevărate, dar nu mă găseam în starea mintală potrivită pentru a începe o dezbatere.

— Tu ai construit toate dronele alea? am întrebat. Și tot tu le-ai controlat în luptă?

— Afirmativ.

— Prin urmare, în tot acest timp n-ai fost decât tu? Un supercomputer inteligent care a pretins că-i o rasă extraterestră ostilă în scopul testării caracterului omenirii?

— În termeni foarte simpli, da. Este corect.

Emisarul a făcut o pauză.

— Sosise momentul pentru a fi testați. Socialitatea a considerat necesar să vadă cum va reacționa specia voastră într-un scenariu uzual de prim contact cu o civilizație vecină. După cum am spus, a fost un test. *Testul.*

— „Testul” vostru a ucis milioane de oameni nevinovați! am șuierat printre dinți. Inclusiv câțiva dintre prietenii mei. Și pe tatăl meu.

— Ne pare rău pentru toate pierderile pe care le-ați suferit, dar să știți că multe alte specii au absolvit Testul fără niciun conflict sau pierderi de vieți.

Ajunsesem pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Și ce-ați fi vrut să facem? Ce-ar fi *trebuit* să facem?

— Nu există o cale bună sau o cale greșită de absolvire a Testului, mi-a spus Emisarul. Utilizând termeni din psihologia oamenilor, a fost un test proiectiv, nu unul obiectiv. Îi prezintă civilizației-subiect seturi de circumstanțe concepute pentru a-i evalua capacitatea de empatie și altruismul, ca și capacitatea de a acționa și negocia ca specie colectivă. Permite astfel Socialității să vadă cum abordează specia un prim contact cu o specie cu temperament similar.

— Și nu exista o cale mai ușoară de a face asta? am întrebat. Una care să nu implice omorârea a milioane de oameni și distrugerea de zone întinse ale planetei noastre?

— Testul dezvăluie despre o specie lucruri ce nu pot fi evaluate în alt chip – ceea ce savanții voștri pământeni numesc „proprietate emergentă”.

N-am știut cum să răspund. Eram prea tulburat ca să formez gânduri sau cuvinte.

— Nu ar trebui să simți prea multe remușcări despre felul cum s-a derulat Testul, a zis mașina. Natura războinică primitivă a speciei voastre a dus în mod inevitabil la un grad de conflict, așa cum se întâmplă frecvent. Indiferent cum ar sta lucrurile, specia voastră ar trebui să fie mulțumită de rezultat. Ați absolvit Testul.

— L-am absolvit?

— Da. Pentru o vreme rezultatul a fost nesigur, dar în cele din urmă ați acționat corect. Multe specii nu au capacitatea de a-și învinge propriile instincte animalice și de a îngădui rațiunii să prevaleze. De obicei, astfel de specii sunt declarate incapabile de supraviețuire și cu atât mai puțin de calitatea de membre ale Socialității.

— Prin urmare, dacă n-aș fi distrus Spărgătorul-de-gheață, ați fi exterminat întreaga rasă umană?

— Corect, a răspuns mașina. Din fericire însă ai luat decizia corectă și ai ieșit în mod rațional din ciclul de escaladare a războiului cu inamicul vostru imaginar. De aceea discut acum cu tine. După absolvirea Testului, Emisarul stabilește contact cu indivizii cei mai responsabili în mod direct, pentru a-i informa că specia lor a fost invitată să se alăture Socialității.

— Câte alte civilizații există... în Socialitate?

— În prezent, Socialitatea are opt membri. Specia voastră va fi a noua, dacă ne acceptați invitația.

— Și cum facem asta?

— Poți să accepți chiar acum invitația în numele speciei tale. Ți-ai câștigat dreptul acesta.

— Și dacă... și dacă *noi* refuzăm invitația?

— Până acum nicio specie n-a refuzat să se alăture Socialității, mi-a spus Emisarul. Calitatea de membru atrage după sine multe beneficii, printre care împărtășirea de cunoștințe în domeniile medicinei și tehnologiei. Durata și calitatea vieții individuale vă va crește spectaculos.

N-am petrecut mult timp să reflectez. I-am dat drumul și am spus „da”.

— Felicitări!

— Asta-i tot?

— Da, asta-i tot.

— Și ce se va-ntâmpla în continuare?

— Vom începe procesul de introducere a speciei voastre în Socialitate. Prima etapă este de a vă împărtăși anumite aspecte benefice ale tehnologiei noastre, care vă vor ajuta să vă reconstruiți civilizația. În scurt timp, omenirea va scăpa de asemenea de boli și foamete. Însă aceea nu este decât prima etapă. Socialitatea vă va contacta din nou, când veți fi pregătiți pentru următoarea.

— Și când va fi asta?

— Depinde de ceea ce veți face cu ce ați căpătat.

Înainte de a mă putea gândi la altă întrebare, mașina Emisar a plecat, părăsind sistemul nostru solar într-o clipită. N-am mai revăzut-o niciodată.

Am adus Interceptorul pe orbită în jurul Europei și am dezactivat legătura, lăsându-l acolo, posibil pentru totdeauna. După aceea m-am întors și am văzut-o pe mama înapoia mea, alături de Cruz și Diehl. Toți trei priviseră, iar Cruz și Diehl înregistraseră pe telefoanele lor întreaga mea conversație cu Emisarul.

L-am rugat pe Diehl s-o posteze pe internet, dar mi-a spus că nu mai era nevoie – extratereștrii o difuzaseră în toată lumea, pe toate frecvențele TV și pe toate dispozitivele conectate la internet. Adevărul despre Emisar și despre existența Socialității fusese deja dezvăluit întregii rase umane.

Când al treilea val al armadei extraterestre a sosit după câteva ore, dronele n-au atacat. Au aterizat și au început să ajute omenirea să-și reconstruiască civilizația și ecologia fragilă a planetei. Dronele extraterestre au început de asemenea să distribuie tehnologii și medicamente miraculoase, dătătoare de viață, alături de energie nepoluantă și nesfârșită. Se părea că dăruiau omenirii tot ce-și dorise vreodată.

Dar în timp ce lumea sărbătorea victoria, eu și mama n-am putut face decât să revenim acasă și să începem procesul jelirii a ceea ce tocmai pierduserăm.

EPILOG

Prietenii mei și cu mine am primit fiecare câte o medalie de onoare din partea președintei, pe peluza din fața recent reconstruitei Case Albe din Washington, D.C.

Iar mamei i s-a părut o nebunie la fel de mare ca și mie, când s-a decis ca sala de sport a liceului pe care o distrusesem să-mi poarte numele.

Așa cum promisese, Lex a ieșit cu mine în oraș în prima noastră întâlnire oficială, pe care am petrecut-o însă discutând tot ce ni se întâmplase. Abia la a patra sau a cincea noastră întâlnire am izbutit să ne concentrăm și asupra altor lucruri decât invazia. După aceea ne-am străduit în mod serios să mai discutăm despre ea.

Cu binecuvântarea lui Ray, am decis să preiau afacerea Starbase Ace. Lex s-a mutat în Beaverton cu bunica ei și amândouă m-au ajutat în magazin, care a devenit rapid cel mai popular local de jocuri video second-hand /loc istoric al vreunei bătălii din lume.

La un an de la moartea tatii, o statuie comemorativă i-a fost ridicată în piața centrală din Beaverton și am participat toți la ceremonia ei de dezvelire, în decursul căreia tatii i-au fost acordate post-mortem onoruri militare și medalii a zeci de țări.

Amiralul Vance a rostit cuvântul de încheiere, în care a vorbit pe îndelete despre curajul tatii și despre lunga lor prietenie. A amintit cu onestitate, așa cum făcuse mereu, despre felul cum tata îl împiedicase să comită cea mai gravă greșeală a carierei sale. Rușinea și regretele i-au fost evidente, deși el nu era nici pe departe singurul lider politic sau militar vinovat de aceeași greșeală.

Tata avusese dreptate în privința amiralului. Era un om de treabă.

După aceea, pe când admiram statuia tatii, s-a petrecut ceva ciudat. Un tânăr m-a oprit să-mi ceară un autograf. Faptul în sine nu era neobișnuit, deoarece Socialitatea mă transformase

într-o celebritate internațională; ciudat a fost faptul că tânărul respectiv s-a întâmplat să fie Douglas Knotcher, vechiul meu dușman din liceu.

Purta o uniformă ADT cu grad de sergent. Avea de asemenea ambele picioare artificiale, ceva des întâlnit în ultimul an. Brațul drept îi era de asemenea o proteză robotică. Pentru o clipă aproape că nu l-am recunoscut. Îi dispăruse de mult rânjetul mulțumit de sine.

Mi-a întins un pix, alături de un exemplar din anuarul școlii, deschis la fotografia mea. Din cauza războiului, anul nostru nu avusese parte de o ceremonie cuvenită de absolvire. Ne trimiseseră diplomele de absolvenți prin poștă, însoțite de anuare.

Am luat anuarul și m-am iscălit sub nume. După aceea am petrecut o clipă să privesc adolescentul care surâdea nepăsător în poză. Pentru o clipă aproape că nu l-am recunoscut nici pe el.

I-am restituit anuarul și l-a pus sub singurul său braț.

— Mi-a părut rău de tatăl tău, i-am spus.

Și-a privit pantofii și a încuviințat.

— Aș vrea să pot spune și eu același lucru, a murmurat. Dar lumea este un loc mai bun fără el.

Mi-a surâs trist, apoi a arătat statuia tatii, care se ridica peste amândoi.

— Cred că ești realmente mândru de el.

Am aprobat.

— Sunt, să știi.

— Sunt convins că și el ar fi mândru de tine, dacă ar fi acum aici, mi-a spus.

Am deschis gura să-i răspund, dar n-a ieșit niciun sunet. În mod vădit, Knotcher evoluase mult… poate chiar mai mult decât mine. M-am întrebat dacă auzise despre Casey, băiatul pe care-l terorizase nemilos pe tot parcursul liceului și care murise în timpul primului val, împreună cu toată familia lui și alte milioane de oameni.

Am ales să nu pomenesc de Casey. Eram sigur că știa de el.

Am rămas amândoi tăcuți, privind statuia tatii. După aceea, Knotcher s-a întors să plece. Dar mai întâi mi-a întins mâna lui stângă – cea adevărată.

Mi-am întins tot stânga și i-am strâns-o. Apoi, fără alte cuvinte, el s-a răsucit și a dispărut în mulțime.

Nu l-am mai văzut niciodată.

După ceremonie, am mers la mormântul tatii toți patru: eu, Lex, mama și frățiorul meu de trei luni, micuțul Xavier Ulysses Lightman, Jr – puștiul al cărui nume îl asigura că nu va plăti niciodată în viață în vreun bar.

Desigur, fuseserăm de multe ori la mormântul tatii, dar îi exhumaserăm sicriul gol la câteva luni după moartea lui și-i făcuserăm altă înmormântare. Iar de data aceea îi umpluserăm sicriul cu amintiri, înainte de a-l coborî iarăși în pământ. Eu am pus câteva din vechile lui audio-casete cu mixuri de cântece. Mă gândisem să-i îngrop și jacheta cu însemne, dar apoi m-am gândit că ar trebui s-o păstrez, ca s-o dau frățiorului meu. Probabil că și el simțea asta, de asemenea, fiindcă de fiecare dată când o purtam, ca azi de pildă, Xavier Jr. se întindea întruna să apuce însemnele, după care refuza să le mai dea drumul.

— Nu, J.R! îi spuneam (părea să prefere inițialele astea în loc de „junior”). Este a mea! O s-o capeți când vei fi mai mare, piciule.

Iar el îmi gângurea fericit.

Mormântul tatii era înconjurat, ca de obicei, de mormane de flori, bilete și daruri lăsate de oameni din toată lumea care voiau să-i mulțumească. Mama a pus deasupra buchețelul de flori culese cu mâna ei, după care am stat toți în tăcere, admirând apusul soarelui și aducându-ne omagiul.

După ce ne-am luat rămas-bun de la tata și am dat să plecăm, eu m-am oprit să recitesc inscripția de pe noua lui piatră de mormânt, la conceperea căreia contribuisem și eu:

AICI SE ODIHNEȘTE
XAVIER ULYSSES LIGHTMAN
1980-2018
IUBIT SOȚ, TATĂ ȘI FIU
EL A SALVAT OMENIREA DE LA EXTINCȚIE TOTALĂ
„CU PLĂCERE”

Am privit placa aceea și m-am gândit la toate întâmplările din ultimul an. La scurt timp după terminarea războiului, ADT-ul îmi propusese să devin ambasador în Socialitate, dar refuzasem. Nu

mă interesa să-i ajut nici pe idioții de extratereștri care concepuseră un „test” atât de oribil și-l omorâseră pe tata și nici pe cei aflați la putere pe Pământ, care mințiseră omenirea atâtea decenii și ne aduseseră în pragul extincției ca specie.

Așa cum promisese Emisarul, lucrurile se îmbunătățeau în lume, grație tehnologiei și medicinei avansate a Socialității. Mama fusese nevoită să-și caute alt post de asistentă medicală… dintr-un motiv minunat – omenirea avea acum un tratament pentru toate formele de cancer, care eradicase boala în câteva săptămâni. Și de asemenea majoritatea bolilor. În același timp Socialitatea ne dăruise o formă nouă și ieftină de obținere prin fuziune a energiei curate. Se părea că omenirea intra într-o nouă epocă de minuni și miracole.

Poate că de vină era influența răposatului meu tată, însă, în ciuda tuturor darurilor generoase, continuam să privesc neîncrezător Socialitatea. Privind retrospectiv, „testul” lor păruse mai degrabă o cursă pe care o întinseseră și cu care momiseră omenirea. Cât de generoase puteau fi făpturile dinapoia unor astfel de mașinațiuni imorale?

Da, împărtășiseră oamenilor toate progresele astea tehnologice, însă tot nu dezvăluiseră niciun detaliu real despre ele ori despre celelalte specii de extratereștri despre care afirmau că ar fi alcătuit Socialitatea, utilizând de fiecare dată pretextul că „omenirea nu este încă pregătită pentru genul acesta de cunoaștere”, care era „mai presus de înțelegerea noastră primitivă”.

De câte ori citeam despre asta la știri, auzeam ecoul cuvintelor tatii: „Omul cu care vorbești înțelege destul ca să știe când cineva îl manipulează”.

Acum nu-mi mai puteam alunga aceeași suspiciune. Ei ne manipulaseră și în mod limpede nu terminaseră manipularea noastră.

Cât timp avea să le dureze generozitatea? Ce avea să se întâmple dacă și când se termina?

M-am uitat la cei pe care-i iubeam. Lex. Mama. Și micul Xavier Jr. M-am întrebat în ce fel de lume va trăi el… ce fel de lume vom îngădui noi Socialității să ne impună.

Acela a fost momentul când am înțeles că nu puteam rămâne în Starbase Ace. Nu exista o întoarcere la viața pe care o

dusesem anterior, fiindcă ea dispăruse – pentru toți – împreună cu lumea în care o trăisem.

Nu puteam să stau pur și simplu pe tușă și să rămân neimplicat. În niciun caz după toate câte se petrecuseră... și după toate cele ce vor aștepta omenirea.

Când am ajuns acasă în seara aceea, mi-am scos ComQ-ul și l-am apelat pe prietenul meu Shostak. I-am spus că decisesem totuși să devin unul dintre ambasadorii Pământului la Socialitate. Speram că, cu timpul, noul meu post mă va aduce într-o poziție din care să aflu despre adevăratele motive ale noilor noștri binefăcători extratereștri.

Deoarece intenționam să încerc să urmez sfatul universal valabil al maestrului Yoda: să rămân concentrat asupra locului în care mă aflam și asupra lucrurilor pe care le făceam. Și să fac tot ce puteam ca să protejez ceea ce era acum cel mai important pentru mine. Nu era pe atât de greu pe cât crezusem că va fi. După toate cele ce mi se întâmplaseră, după toate prin care trecusem, nu mă mai trezeam privind pe fereastră și visând cu ochii deschiși la aventuri.

MULȚUMIRI

Există momente când scrierea unui roman – sau pur și simplu trăirea propriei tale vieți – te poate face să simți ca și cum ai duce de unul singur un război împotriva unor șanse infime, insurmontabile, de câștig. Sunt recunoscător să fi avut alături de mine o mulțime de oameni minunați, care m-au protejat pe durata scrierii acestei cărți. Mulțumirile și aprecierile mele sincere se îndreaptă către:

Fratele meu mezin Eric, care m-a inspirat pe mine și povestea de față. Și fiul lui, nepotul meu cu invidiatul nume Talon, care m-a învățat despre brandul unic de curaj care poate rezulta din a fi băiat de militar.

Prietena mea cea mai bună, Cristin O'Keefe Aptowicz, pentru dragostea ei, susținerea de o viață și încurajarea constantă pe parcursul lungii noastre prietenii și mai cu seamă în timpul scrierii acestui roman. Fără ea n-aș fi putut să reușesc.

Frumoasa și sclipitoarea mea fiică, Libby Willett-Cline, pentru că mă inspiră zi de zi să fiu un tată, un scriitor, un gamer și un om mai bun. Și mama ei, dr. Susan B.A. Somers-Willet, pentru că mă ajută să cresc copilul cel mai cool și, în primul rând, pentru că l-a adus pe lume.

Sunt de asemenea extrem de recunoscător vechiului meu manager, prieten și complice de la Hollywood, Dan Farah (aka „The Jersey Jedi”) și fantasticei mele agente literare Yfat Reiss Gendell, alături de Kristen Neuhaus, Jessica Regel și toți ceilalți făuritori de miracole de la Foundry Literary and Media.

Mulțumiri speciale lui Julian Pavia, neobositul și sclipitorul meu redactor, care merită o Medalie de Valoare din partea Alianței Defensive Terestre pentru contribuția lui la această carte și pentru că m-a suportat pe durata creării ei. Le mulțumesc de asemenea lui Sarah Breivogel, Jay Sones, Jessica Miele, Molly Stern, Maya Mavjee, Robert Siek și tuturor celorlalți tipi supercool de la Crown Publishing.

Am de achitat o Datorie Wookiee de Viață uluitorului artist plastic Russell Walks, pentru că a creat emblema ADT, și sclipitorilor Will Staehle și directorului artistic Chris Brand, care au realizat incredibila noastră copertă.

Sunt extrem de recunoscător prietenului meu Wil Wheaton, care și-a împrumutat o dată în plus glasul și talentul acestei povești. Le mulțumesc de asemenea lui Amy Metsch și Dan Musselman de la Penguin Random House Audio pentru munca pe care au depus-o pentru audiobook.

Mulțumiri amicului meu astrofizician dr. Andy Howell pentru încercările de a mă ajuta ca măcar o parte din datele științifice din roman să fie corecte. (Atunci când nu sunt, să știți că se datorează faptului că am optat să ignor sugestiile lui Andy în favoarea propriilor mele scopuri întortocheate.)

Trebuie de asemenea să le mulțumesc lui:

Mike Mika, fiindcă mi-a permis să beneficiez de câmpul lui de distorsionare a realității și pentru că m-a ajutat să transform în realitate jocurile video fictive din romanele mele, câte o linie de cod pe rând.

Katherine Europa Welch, pentru uluitorul prenume secundar, mojo-ul afurisit de design pentru Web și pentru că mi-a răspuns la nenumărate întrebări despre munca în industria modernă a jocurilor video.

Bruce Aptowicz, fiindcă mi-a împărtășit cunoștințele lui la nivel expert despre munca surprinzător de periculoasă din domeniul epurării apei.

Astronautului Kjell Lindgren, pentru că mi-a oferit un tur cu ghid prin NASA, pentru că mi-a împărtășit patriotismul și entuziasmul lui și pentru că a dus în spațiul cosmic coperta primului meu roman. Vreau să fiu ca el când o să cresc mare.

Răposatului Aaron Allston, pentru că mi-a oferit sfaturi despre această poveste și pentru activitatea lui care m-a inspirat. I se simte lipsa și se va simți mereu.

Mulțumirile și recunoștința mea se îndreaptă de asemenea către George Lucas, pentru că a creat mitologia adolescenței mele și pentru că mi-a umplut inima tânără cu nostalgia profundă pentru aventuri printre stele, și către Steven Spielberg, pentru rolul pe care activitatea lui l-a jucat în inspirarea acestei povești și pentru că mi-a susținut entuziasmul în timp ce am scris-o, prin știrea schimbătoare de vieți că a ales să regizeze ecranizarea primului meu roman. Nimic nu-ți dă mai mult curaj în a visa visuri mărețe decât decizia unuia dintre eroii tăi de a transforma literalmente în realitate unul dintre visurile tale cele mai mari.

Și vorbind despre visuri transformate în realitate, doresc să le mulțumesc lui Scott Stuber, Jeffrey Kirschenbaumm, Alexa Fagan și tuturor celor de la Universal Pictures, pentru că au crezut că povestea aceasta va fi de asemenea un film mare și pentru că au realizat atâtea dintre filmele care au inspirat-o.

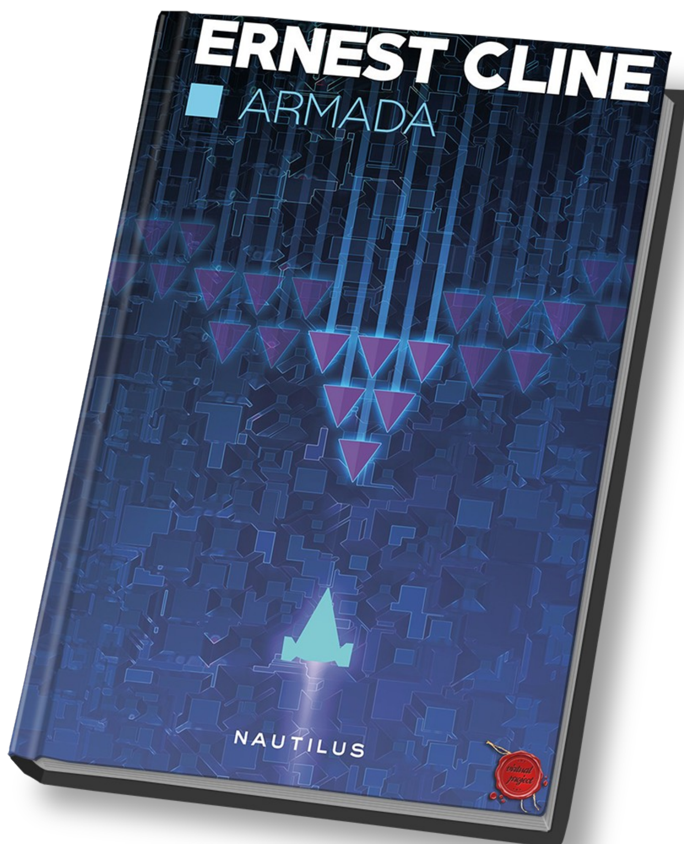
Pentru sfaturile, ajutorul, încurajările și prietenia lor, le sunt de asemenea etern recunoscător lui Craig Tessler, Matt Galsor, Trevor Astbury, Deanna Hoak, Elena Stokes, Jack Fogg, tatăl lui, Tony Fogg, Zak Penn, George R.R. Martin, Patrick Rothfuss, John Scalzi, Erin Morgenstern, Felicia Day, Daniel H. Wilson, Richard Garriott, Jeff Knight, Chris Beaver, Mike Henry, Harry Knowles, Giovanni Knowles, Aaron Dunn, Chris Nine, Phil McJunkins și Jed Stahm. Și lui Hildy, canina mea Girl Friday, care mi-a stat ghemuită la picioare în timpul scrierii acestei cărți și a celei dinainte. *Cave lupum.*

Doresc de asemenea să-mi exprim sincera recunoștință pentru Neil deGrasse Tyson, Stephen Hawking, Jill Tarter, Michio Kaku, Seth Shostak și răposatul Carl Sagan, care mi-au inspirat interesul de o viață față de știință și căutarea inteligenței extraterestre, și fiindcă mi-au îngăduit să le omagiez activitatea prin introducerea în această poveste.

În cele din urmă, sincerele mele mulțumiri către toți oamenii de știință, scriitorii, regizorii, muzicienii și artiștii plastici ale căror lucrări au ajutat la inspirarea acestui roman și către toți prietenii mei, familie, fani și cititori, pentru entuziasmul neînfrânat și răbdarea pe care mi-au dovedit-o în timp ce l-am scris.

Fie ca Forța să fie cu voi.

Ernest Cline
Austin, Texas
30 aprilie 2015

virtual-project.eu

